SCIENCE FICTION

TĂRÂMUL NOPȚII

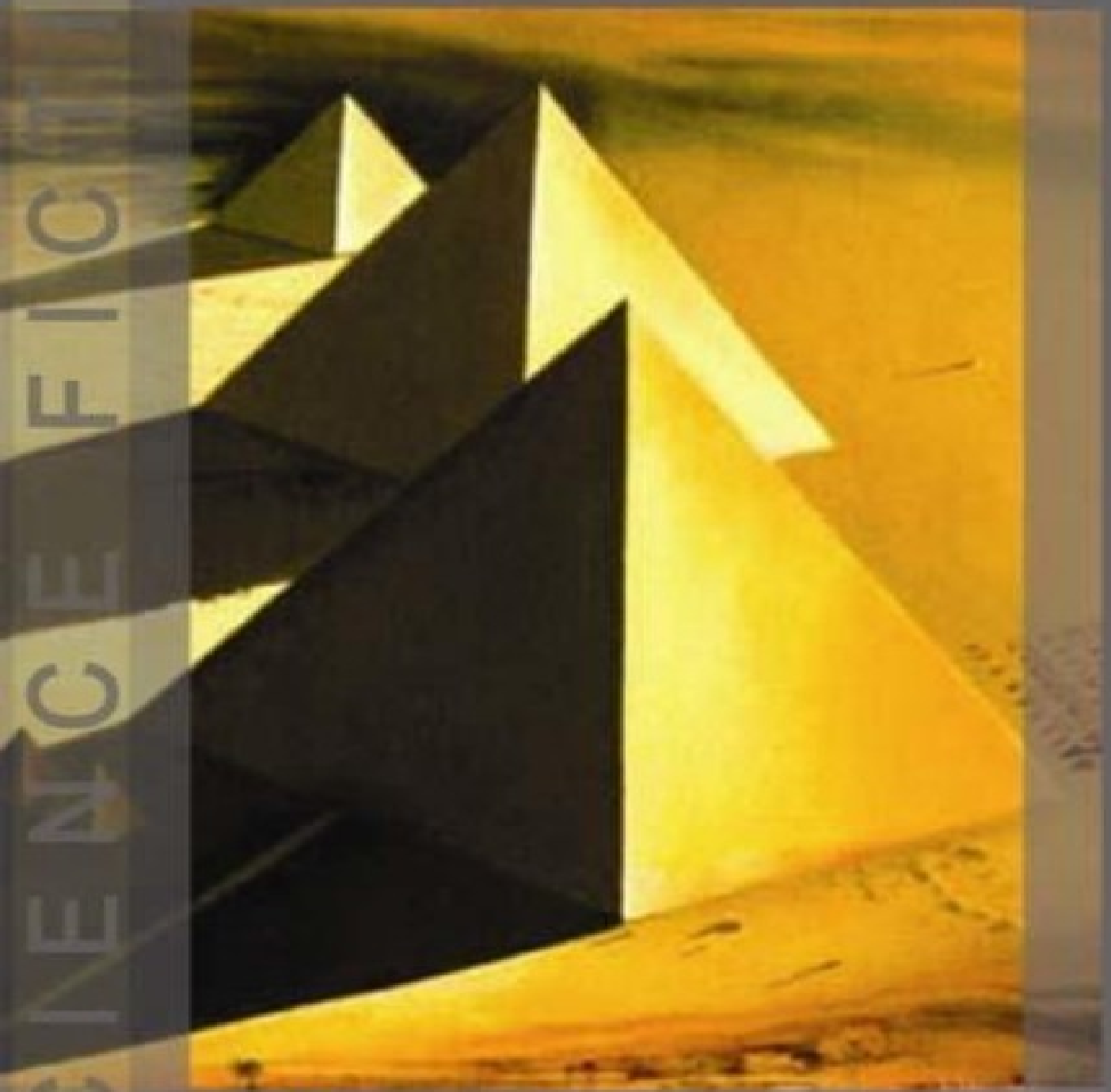

William Hope Hodgson

ALDO PRESS

SCIENCE FICTION

TĂRÂMUL NOPȚII

William Hope Hodgson

ALDO PRESS

SCIENCE FICTION

TĂRÂMUL NOPȚII

William Hope Hodgson

ALDO PRESS

William Hope Hodgson

Tărâmul Nopţii

Editura ALDO PRESS

2004

William Hope HODGSON

TARÂMUL NOPŢII

Editor ALDO PRESS, Bucureşti

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press

Informaţii, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri

OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590

Tel./Fax 4341750;

Email aldopress@rdsmail.ro

www.aldopress.ro

ISBN: 973-7945-79-4

ISBN ePub: 978-973-701-140-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

I

Mirdath cea frumoasă

Şi nu îi pot atinge faţa

Şi nu îi pot atinge părul,

Şi-ngenunchez la umbrele deşarte,

Doar amintirile graţiei ei;

Şi vocea-i cântă-n vânturi

Şi în suspinele din zori

Şi printre florile din noapte

Şi din râurile de la răsărit

Şi din marea de la apus,

Şi eu răspund cu strigăte zadarnice.

A fost bucuria asfinţitului care ne-a îndemnat către rostire. Am plecat departe de casă, mergând singur şi oprindu-mă adesea fiindcă vedeam stâlpul ridicat al parapetului amurgului şi ca să simt nepreţuita şi ciudata alcătuire a crepusculului venind peste întreaga lume din jurul meu.

Ultima oară când m-am oprit, am fost cu adevărat pierdut într-o bucurie solemnă a gloriei sosirii nopţii şi poate am râs un pic în sufletul meu, stând colo, singur, în miezul asfinţitului de peste lume. Şi ce să vezi! Mulţumirea mea răbufni spre copacii care mărgineau drumul de ţară la dreapta mea şi a fost aşa ca şi cum cineva ar fi spus „Şi tu la fel!” într-o înţelegere veselă, de aceea am mai râs puţin încă o dată în sufletul meu, deşi aveam doar o

jumătate de încredinţare că vreo fiinţă umană adevărată mi-ar fi răspuns la râs, dar parcă un miraj dulce sau poate spiritul ar fi fost în armonie cu dispoziţia mea sufletească. Dar ea vorbi, mă strigă pe nume şi când m-am uitat spre partea aceea a drumului pentru a o putea vedea oarecum şi cum încercam să descopăr dacă o cunoşteam, am văzut că era cu siguranţă doamna aceea care pentru frumuseţea ei era cunoscută prin tot acest minunat ţinut Kent drept domnişoara Mirdath cea frumoasă, o vecină apropiată mie, pentru că proprietăţile tutorelui ei le înconjurau pe ale mele.

Până în acest moment, nu o întâlnisem niciodată, fiindcă eram adesea şi pentru mult timp plecat, iar acasă eram atât de dedicat studiilor şi exerciţiilor, încât nu am ştiut nimic în plus despre ea mai mult decât zvonurile care ajungeau rar la mine. Iar în rest eram cât se poate de mulţumit, pentru că, aşa cum am arătat, mă preocupau cărţile şi în aceeaşi măsură exerciţiile. Şi asta fiindcă am fost întotdeauna un atlet şi nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de ager sau atât de puternic pe cât eram eu, poate doar în născocirea vreunei povestiri sau în gura vreunui lăudăros.

Acum stăteam stăruitor cu pălăria în mână, răspunzând la zeflemeaua ei amabilă pe cât de bine puteam şi, în acelaşi timp, priveam atent, concentrat şi încântat spre ea prin întunericul ce se lăsase, pentru că, într-adevăr, zvonurile nu spuneau nici o poveste pe măsura frumuseţii acestei fete ciudate care stătea acum glumind cu un dulce duh şi pretinzând o înrudire de veri cu mine, lucru adevărat, acum dacă mă gândesc bine.

Într-adevăr, nu făcea nici o tevatură, dar mă numi franc cu numele meu de flăcău, râzând şi îndemnându-mă s-o numesc Mirdath şi nimic mai mult sau mai puţin. Apoi mă invită să trec prin gardul viu folosind o spărtură care era propriul ei secret, după cum îmi mărturisi, atunci când făcea escapade împreună cu servitoarea ei la vreo petrecere ţărănească, îmbrăcată ca fetele din sat, dar nu atât de des cum aş putea crede.

Şi am trecut prin spărtura din gardul viu şi m-am aşezat lângă ea. Mi s-a părut zveltă când am privit spre ea şi era cu adevărat, dar eu eram cu un cap mai înalt. Apoi m-a invitat să merg cu ea spre casă, unde să mă întâlnesc cu tutorele ei şi să dau glas regretelor mele că am neglijat atâta timp să le fac vreo invitaţie, iar ochii ei au strălucit poznaş şi încântaţi în timp ce mă condamna pentru rătăcirea mea. Dar deveni sobră aproape imediat şi îşi

ridică degetul spre mine pentru a mă face să tac, ca şi cum ar fi auzit ceva în pădure îndreptându-se spre noi. Şi, într-adevăr, am auzit şi eu ceva, pentru că a fost cu siguranţă un foşnet de frunze şi o creangă uscată se rupse cu un sunet clar şi ascuţit în liniştea înconjurătoare.

Imediat au apărut trei bărbaţi ieşind în fugă dinspre pădure spre mine şi eu am strigat tăios la ei să se ţină la distanţă că sunt gata să-i lovesc. Am aşezat-o pe fată în spatele meu cu mâna stângă şi am apucat bastonul de stejar gata de a-l folosi. Dar cei trei bărbaţi nu au scos nici un cuvânt drept răspuns, s-au năpustit spre mine şi am zărit ceva ca o strălucire de cuţit. Văzând aşa, m-am mişcat sprinten ca de atac, iar din spatele meu veni strident şi drăguţ chemarea unui fluier de argint, pentru că fata îşi chema câinii sau poate că fluieratul era, de asemenea, un semnal pentru servitorii din casă.

Deocamdată nu era nimeni care să ne vină în ajutor, iar necesitatea era la urma urmelor imediată şi eu nu mă dădeam în lături să folosesec forţa în faţa dulcii mele verişoare. Am păşit înainte, foarte energic şi am îndreptat capătul bastonului meu spre corpul bărbatului din stânga mea, care se prăbuşi ca un om mort. Am izbit foarte exact în capul altuia şi, cu siguranţă, i l-am crăpat, pentru că se prăbuşi instantaneu la pământ, iar al treilea bărbat pe care l-am lovit nu a mai avut parte de o a doua izbitură, că se grăbi să-şi regăsească tovarăşii şi lupta se sfârşi astfel înainte ca să înceapă cu adevărat. Am râs un pic, cu o oarecare mândrie proprie, fără a percepe tulburarea care se observa din felul în care domnişoara Mirdath, verişoara mea, stătea şi mă privea prin întunericul serii liniştite.

Dar, într-adevăr, nu ne mai rămăsese timp înainte de sosirea în salturi a trei ogari care se eliberaseră la auzul fluierului ei şi întâmpină ceva dificultăţi în a ţine brutele departe de mine, iar eu să-i trag de-o parte pe oamenii ce zăceau la pământ, ca nu cumva să-i sfâşie. Fără întârziere, se auzi un zgomot de strigăte de oameni şi o lumină de lanterne, iar lacheii casei veniră fugind cu bâte, neştiind ce să facă cu mine, în primul moment, la fel ca şi câinii. Dar când văzură bărbaţii de la pământ, aflară numele meu şi mă văzură mai îndeaproape, păstrară o bună distanţă şi nu avură vreo lipsă de respect.

Dulcea mea verişoară avea cel mai mult dintre toţi, doar că ea nu arăta nici o intenţie de a păstra vreo distanţă faţă de mine, în schimb părea să aibă un sentiment mai adânc de înrudire decât arătase prima oară.

Servitorii întrebară ce era de făcut cu tâlharii, văzând că aceştia îşi reveniseră. Dar eu abandonasem de tot problema, împreună cu câteva monezi pentru servitorii care împărţiră ceva vorbe în vânt despre dreptate bărbaţilor, căci am auzit strigătele lor o bună vreme după ce ne-am îndepărtat.

Acum, când am ajuns sus, în salon, verişoara mea trebuia să mă prezintă tutorelui ei, domnul Alfred Jarles, un om în vârstă şi venerabil pe care îl ştiam prea puţin, în trecere şi pentru că averile noastre erau frumuşele. Mă lăudă pentru îndrăzneala mea, iar bătrânul, turorele ei îmi mulţumi foarte onorabil şi cu o politeţe binevoitoare, şi aşa am devenit din acel moment un prieten binevenit al casei.

Am rămas toată seara aceea, am cinat, iar mai târziu am ieşit din nou la plimbare, pe terenurile proprietăţii, cu domnişoara Mirdath care a fost mai prietenoasă cu mine decât orice altă femeie până atunci şi îmi părea că mă cunoaşte dintotdeauna. Într-adevăr, şi eu am avut acelaşi simţământ faţă de ea, pentru că era, oarecum, ca şi cum am fi ştiut fiecare calea şi ne-am întors unul spre celălalt găsind o plăcere constantă de a afla câte avem în comun, dar fără surprindere, lăsând la o parte plăcerea descoperirii naturale a adevărului.

A fost un lucru pe care l-am înţeles în timp ce eram cu domnişoara Mirdath în acea noapte plăcută şi anume felul în care mi-am regăsit veselia atât de uşor după povestea cu cei trei tâlhari. Iar ea m-a întrebat deschis dacă eram foarte puternic şi când eu am râs cu o încântare tinerească şi naturală, îmi prinse pe neaşteptate braţul ca să descopere singură cât de puternic putea fi. Îl abandonă poate chiar şi mai neaşteptat şi cu o mică exclamaţie de uimire, fiindcă era atât de mare şi musculos. După aceea se plimbă lângă mine foarte tăcută şi părând contemplativă, dar nemergând niciodată la o distanţă prea mare de mine.

Şi, într-adevăr, dacă domnişoara Mirdath avea o ciudată plăcere în legătură cu forţa mea, eu aveam de asemenea o surprindere constantă şi neobişnuită

în legătură cu frumuseţea ei, dar care era mult mai fermecătoare în lumina lămpilor de la cină.

În zilele care urmară, veniră multe alte bucurii, pentru că am simţit fericirea în felul în care ea simţea plăcerea în legătură cu misterul înserării şi farmecul nopţii, cu bucuria zorilor şi toate lucrurile asemenea cu acestea.

Şi, într-o seară, pe care am să mi-o aduc aminte întotdeauna, când cutreieram pe aleile parcului, ea începu să spună, jumătate pe negândite, că era cu adevărat o noapte a spiriduşilor. Se opri imediat, ca şi cum s-ar fi gândit că eu nu am cum să înţeleg. Dar eu mă simţeam deja pe un tărâm de basm şi am răspuns cu o voce liniştită, obişnuită, că fortăreaţa somnului va creşte în această noapte şi am simţit în oasele mele că era o noapte în care poţi găsi mormântul uriaşului, sau copacul cu capul cel mare pictat, sau... M-am oprit, cu siguranţă foarte brusc, pentru că ea mă strânse în acel moment şi mâna ei tremura, dar când am vrut s-o întreb ce anume o doare, mă rugă gâfâind să spun mai departe, să continuu. Şi, pe jumătate conştient, i-am spus că am vrut doar să vorbesc despre grădina Lunii, care era o veche şi fericită plăsmuire a mea.

Dar când am spus asta, domnişoara Mirdath strigă ceva cu o voce ciudată şi mă făcu să mă opresc fiindcă se strâmbă la mine foarte energic. Mă interogă foarte serios iar eu i-am răspuns la fel de serios, pentru că am ajuns subit la o stare de frământare pe care am înţeles că o resimţea şi ea în aceeaşi măsură. Şi mi-a spus că se gândise că era singura fiinţă din lume care ştia de acest tărâm ciudat, ce părea o plăsmuire a închipuirilor ei, iar acum descoperea că şi eu am călătorit, de asemenea, pe acest pământ scump şi neobişnuit al visului. Era cu adevărat miraculos! Repetă asta de câteva ori. Şi, din nou, aşa cum se plimba, rosti ceva ca o mirare faţă de faptul că fusese îmboldită să mă strige în seara aceea când mă văzuse oprindu-mă pe drum, cu toate că, firește, aflase despre acest verişor, văzându-mă trecând adesea, afectat, călare şi întrebându-se în legătură cu mine, poate chiar deranjată că dădeam atât de puţină atenţie domnişoarei Mirdath cea frumoasă. Dar, într-adevăr, mă gândeam la alte probleme şi probabil că o întâlnisem, într-un mod special, înainte de a o vedea.

Acum nu trebuie să vă gândiţi că nu am fost imediat tulburat de miracolul acestui fapt, că am avut o cunoaştere plină de vise a aceloraşi probleme,

despre care fiecare credea că nu sunt cunoscute de către nimeni altcineva. Multe dintre cele care apăreau în fanteziile mele îi erau străine, dar multe altele îi erau familiare şi nu aveau nici un înţeles pentru mine. Dar, deşi lucrurile stăteau aşa, aceasta ne aduse şi un mic regret din timp în timp, şi anume că un lucru nou despre care povesteşte unul îi este cunoscut şi celuilalt şi astfel povestirea se termină mai repede, spre bucuria şi surpriza ambilor.

Aşa veţi putea să ne descrieţi, rătăcitori şi având discuţii permanente, încât, ceas după ceas, am devenit mai bătrâni în plăcuta cunoaştere şi dulcea prietenie a unuia către celălalt.

În mod firesc, nu am ştiut cum a trecut timpul, dar imediat surveni o harababură de strigăte de voci omeneşti, lătrături de câini şi lumini de lanterne, încât nu am ştiut ce să cred, până când, foarte curând şi cu un zâmbet foarte ciudat şi dulce, domnişoara Mirdath realiză că am pierdut total şirul orelor în conversaţia noastră şi de aceea tutorele ei, mai ales datorită incidentului cu cei trei tâlhari, ordonă să fim căutaţi. Iar noi în tot acest răstimp am hoinărit împreună într-o uitare fericită. Ne-am întors către casă şi am ieşit în lumină, dar câinii ne găsiseră mai înainte şi păreau acum că mă cunosc sărind pe mine şi lătrând foarte prietenos. În felul acesta oamenii ne găsiră foarte repede şi se întoarseră ca să-i spună domnului Jarles că totul este în regulă.

Aceasta a fost modalitatea în care ne-am întâlnit, în care a sporit cunoştinţa noastră şi aşa a fost începutul marii mele iubiri pentru Mirdath cea frumoasă.

Din acel moment, seară de seară, am hoinărit de-a lungul drumului liniştit de ţară care lega proprietatea mea de proprietatea domnului Jarles. Întotdeauna am pătruns prin spărtura din gardul viu, adesea găsind-o pe domnişoara Mirdath mergând prin acea parte a pădurii, dar întotdeauna însoţită de câinii ei mari fiindcă că eu i-am cerut să facă acest lucru pentru protecţia încântătoarei ei persoane. Iar ea părea dornică de a-mi face pe plac, dar numai ca să fie adesea cumplit de perversă în alte privinţe şi străduindu-se să-mi intre în graţii numai fiindcă în felul acesta putea descoperi cât de mult voi îndura şi cât de mult putea să mă înfurie.

Şi, într-adevăr, îmi amintesc cum într-o noapte, sosind în dreptul spărturii din gardul viu, am văzut două fete din sat venind din altă parte a pădurii domnului Jarles. Ele fură răutăcioase cu mine şi eu am vrut să plec mai departe, prin spărtură ca de obicei, numai că, în timp ce ele treceau pe lângă mine, făcură o reverenţă oarecum peste măsură pentru nişte fetişcane necizelate. Atunci mi-a venit imediat o idee, m-am apropiat de ele pentru a le vedea mai bine şi mi s-a părut că cea mai înaltă era chiar domnişoara Mirdath. Dar nu am putut fi sigur cu adevărat pentru că atunci când am întrebat-o cine este, mi-a răspuns cu încă o reverenţă şi cu un zâmbet nătâng. Astfel, îndoiala mi s-a adâncit, dar nu am fost suficient de surprins ca să nu le urmăresc pe cele două fetişcane, ceea ce am şi făcut.

Iar ele, foarte grabnic şi netulburate, ca şi cum eu eram un obiect de pe un raft pe care ele îl cunoşteau mult prea bine ca să le fie frică să fie alături de el singure în noapte, s-au îndreptat către satul înverzit unde era încins un mare dans, la lumina făcliilor, cu cântăreţi încântători şi cu bere din belşug. Cele două s-au alăturat jocului şi au dansat cu mare entuziasm, singure, fără parteneri şi având o mare atenţie să ocolească lumina făcliilor. Datorită acestor lucruri am devenit aproape sigur că cele două erau într-adevăr domnişoara Mirdath şi servitoarea ei, iar eu am folosit şansa când ele au dansat in apropierea mea să păşesc spre ele şi să le cer cu îndrăzneală un dans. Dar cea înaltă îmi răspunse, cu un zâmbet, că acceptase deja invitaţia altcuiva şi pe loc întinse mâna ei unei matahale de fermier mocofan şi începu să danseze cu el. Însă a fost pedepsită pentru îndărătnicie, fiindcă a trebuit să se folosească de toată dibăcia ei ca să-şi apere picioarele delicate de călcăturile lui grosolane şi a fost foarte bucuroasă când dansul s-a sfârşit.

Am ştiut atunci cu siguranţă că era vorba despre Mirdath cea frumoasă, în ciuda planului ei de a se deghiza, a întunericului, a hainelor ţărăneşti şi a încălţămintei care îi deteriora atât de mult mersul. M-am îndreptat spre ea, am strigat-o, în şoaptă, pe numele ei, i-am cerut din toate puterile să sfârşească cu această imprudenţă şi să mă lase s-o duc acasă. Dar îmi întoarse spatele, bătu din picior şi reveni la mocofan, iar după ce a suportat un nou dans cu el, îl invită să-i fie însoţitor pentru o parte de drum, lucru la care el nu se împotrivi. Un alt flăcău care era prieten cu el veni să i se alăture şi, la un moment dat, foarte repede după ce ieşiră din lumina făcliilor, cei doi ţărănoi prieteni îşi puseră mâinile pe mijlocelele celor două

fetişcane, nepăsându-le pe cine au drept companie. Domnişoara Mirdath nu fu capabilă să îndure prea mult timp asta, strigă cu o teamă şi un dezgust neaşteptate şi îl lovi pe ţăranul necioplit care o îmbrăţişa, atât de tare încât el o abandonă o clipă, înjurând foarte puternic. Apoi se întoarse spre ea din nou şi o apucă s-o sărute, iar ea împotrivindu-i-se de moarte îl lovi rău în faţă cu mâinile, dar nu au încetat până nu m-am apropiat de ei. În acel moment ea mă strigă tare pe nume, eu l-am apucat pe sărmanul mocofan şi l-am lovit o dată, dar nu spre a-l vătăma prea rău, ci doar pentru a-i produce o îndelungată amintire despre mine, apoi l-am îmbrâncit spre marginea drumului. Însă al doilea tovarăş, auzindu-mi numele, o abandonă pe servitoarea îmbrăţişată şi fugi pentru a-şi apăra viaţa, pentru că forţa mea era bine cunoscută prin partea locului.

Am apucat-o pe Mirdath cea frumoasă de umeri şi am zgâlţâit-o foarte zgomotos în supărarea mea. Apoi imediat am trimis-o pe servitoare înainte, iar ea neauzind de la stăpâna ei nici un ordin de a rămâne, merse puţin mai înainte şi în această formaţie am ajuns în sfârşit la spărtura din gardul viu, cu domnişoara Mirdath foarte tăcută, dar mergând în apropierea mea, ca şi cum ar fi avut o plăcere ascunsă să simtă vecinătatea mea. Am condus-o prin spărtură, înapoi spre salon, iar acolo i-am urat noapte bună. Îmi ură şi ea noapte bună cu o voce într-adevăr neaşteptată şi era ca şi cum nu avea nici o grabă de a se îndepărta de mine în noaptea aceea.

Când am întâlnit-o a doua zi, era plină de indecenţă constantă faţă de mine şi de aceea când rămase singură cu mine, la vremea amurgului, am întrebat-o de ce nu a făcut nimic cu caracterul ei năbădăios, fiindcă eu am tânjit după compania ei, iar ea, în schimb, mi-a respins dorinţa. Auzind aceasta, deveni brusc foarte amabilă şi plină de dulce şi cuceritoare înţelegere, ştiind cu siguranţă că aş fi dorit să rămân, de aceea îşi aduse harpa şi îmi cântă toată seara melodii vechi din zilele copilăriei noastre şi astfel dragostea mea pentru ea avu cea mai mare motivaţie şi bucurie. În seara aceea mă conduse până la spărtura din gardul viu, însoţită fiind de cei trei câini mari ai ei. Însă eu am urmat-o îndeaproape, foarte tăcut, până când am văzut-o intrând în salon, pentru că nu am vrut s-o ştiu singură prin noapte, deşi ea gândea că eu eram departe pe drumul de ţară. Şi cum mergea cu câinii ei, unul sau celălalt venea alergând spre mine, ca să mă miroasă în chip prietenos, dar îl trimiteam foarte repede înapoi şi astfel ea nu avu cunoştinţă despre acţiunea

mea, pentru că interpretă pe aproape tot drumul spre casă un cântec de dragoste. Dar nu aş fi putut spune dacă mă iubea pe mine, deşi manifesta o afecţiune faţă de mine.

În următoarea seară, am plecat oarecum mai devreme spre spărtură şi, ce să vezi, cine stătea în aceasta, vorbind cu domnişoara Mirdath? Un bărbat îmbrăcat foarte îngrijit, cu o înfăţişare ca de la curte şi care când m-am apropiat, nu mi-a făcut loc să trec prin spărtură, ci rămase stând băţos şi privind spre mine foarte insolent, din care motiv am pus mâna pe el şi l-am îndepărtat din calea mea.

Şi ce să vezi! Domnişoara Mirdath întoarse spre mine o vorbă foarte amarnică care mi-a produs o spaimă neaşteptată şi o uimire care m-au asigurat într-o clipă că ea nu avea nici o dragoste adevărată pentru mine sau că se străduia să mă facă de râs în faţa străinului, numindu-mă necivilizat şi brutal. Într-adevăr, ar fi trebuit să vedeţi ce era în inima mea în acel moment.

Am văzut că era ceva asemănător cu justiţia în ceea ce spusese domnişoara Mirdath, ba încă îi dădea tăria omului să arate o stare de spirit mai bună, şi chiar mai mult de atât, Mirdath cea frumoasă nu se sfia să mă facă de ocară, pe mine, prietenul şi vărul ei adevărat, în faţa acestui străin. Eu nu m-am stăpânit în a aduce argumente, dar aplecat foarte mult spre domnişoara Mirdath, apoi m-am înclinat puţin şi spre bărbat cerându-mi scuze, mai ales că nu era nici prea mare, nici bine făcut şi am fost un bărbat mai bun arătându-i măcar, cel dintâi, curtoazie. Apoi, făcând dreptate pentru propriul meu respect, m-am întors şi am plecat lăsându-i cu bucuria lor.

Am parcurs după aceea vreo douăzeci de kilometri buni până să mă întorc spre propria mea locuinţă, fiindcă nu mai era loc de tihnă în mine în acea noapte sau pentru totdeauna, deoarece devenisem foarte îndrăgostit de Mirdath cea frumoasă şi tot spiritul, inima şi trupul meu sufereau de îngrozitoarea pierdere la care ajunsesem atât de neaşteptat.

Timp de o săptămână care mi-a părut tare lungă mi-am făcut plimbările în altă direcţie, dar la sfârşitul acestei săptămâni, a trebuit să-mi reiau plimbarea pe vechiul drum, ca să am şansa de a arunca măcar o privire spre doamna mea. Şi într-adevăr am avut toată priveliştea pe care şi-o doreşte un

om s-o aşeze într-o durere groaznică şi în gelozie, fiindcă, într-adevăr, când am ajuns să văd prin spărtură, domnişoara Mirdath se plimba chiar pe la marginea marii păduri, iar lângă ea se plimba bărbatul bine îmbrăcat de la curte şi ea accepta braţele lui împrejurul ei, astfel încât eu am aflat că sunt îndrăgostiţi, deoarece domnişoara Mirdath nu avea nici fraţi şi nici vreo rudă tânără.

Când Mirdath mă văzu pe drum, îi fu ruşine pentru o clipă că era atât de fermecată, încât îndepărtă braţul iubitului din jurul ei şi se înclină spre mine, cu o mică schimbare de culoare la faţă. M-am înclinat şi eu foarte adânc, fiind şi eu doar un tânăr şi aşa am trecut mai departe cu inima moartă în mine. Aşa cum mergeam, am observat că iubitul ei venea din nou spre ea şi mâna sa o cuprinse încă o dată. Şi astfel priviră poate după mine, aşa cum mergeam foarte încordat şi disperat, dar eu nu am privit înapoi spre ei aşa cum aţi putea gândi.

Apoi, pentru o lună ce mi-a părut şi mai lungă, am călătorit departe de spărtură, fiindcă dragostea mea se măcina în mine, am fost rănit în mândria mea şi nimeni nu mi-a făcut dreptate în legătură cu domnişoara Mirdath. Deocamdată, în acea lună, dragostea mea încă sălăşluia în mine şi îmi produse încetişor o dulceaţă, o tandreţe şi o înţelegere care nu existaseră înainte în sufletul meu şi într-adevăr dragostea şi durerea modelează caracterul omului.

La sfârşitul acelei perioade, am văzut o cale de urmat în viaţă, cu o inimă înţelegătoare şi am început să îmi îndrept paşii din nou, pentru a trece prin spărtură, dar Mirdath cea frumoasă nu mai apăru niciodată în privirile mele, chiar dacă într-o dimineaţă m-am gândit că nu putea fi prea departe pentru că unul dintre câinii ei cei mari a ieşit din pădure şi a coborât spre drum ca să mă adulmece foarte prietenos, ca un câine foarte obişnuit cu mine. Deşi am aşteptat mult timp după ce câinele mă părăsi, nu am putut-o vedea pe Mirdath şi aşa am trecut mai departe cu inima grea în mine, dar fără amărăciune, din cauza înţelegerii care începuse să crească în inima mea.

Apoi au trecut două săptămâni plictisitoare şi singuratice, în care am devenit bolnav de a căpăta informaţii despre frumoasa fată. Şi, la sfârşitul acestei perioade, am găsit o rezolvare imediată şi anume: voi pătrunde prin

spărtură, voi merge pe terenurile casei până la salon şi aşa poate o voi vedea pe ea.

Aceasta fiind rezolvarea pe care am avut-o, într-o seară am ieşit şi am pornit spre spărtură, am pătruns prin ea şi după o lungă plimbare prin grădini am ajuns în preajma salonului. Şi, când am ajuns acolo, am văzut o iluminaţie de lampioane şi făclii şi o mare adunare de oameni dansând, toţi îmbrăcaţi în costume stranii, drept care am ştiut că au organizat vreun carnaval. Şi îmi veni pe neaşteptate o teamă îngrozitoare în inimă că aceasta trebuie să fie petrecerea de căsătorie a domnişoarei Mirdath, dar asta nu putea să fie decât o prostie, fiindcă aş fi auzit cu siguranţă despre acest lucru, dacă ar fi fost aşa. Într-adevăr, într-o clipă mi-am amintit că ea împlinea douăzeci şi unu de ani în ziua aceea şi ajungea la sfârşitul tutelei. Iar petrecerea era cu adevărat un bal în onoarea ei.

Era ceva foarte frumos şi strălucitor, deşi în inima mea era atâta greutate datorată singurătăţii şi fiindcă participanţii erau mulţi şi veseli, iar luminile erau bogate şi atârnate în copaci şi în bolţile făcute din frunziş peste marea pajişte. O masă mare era aşternută, cu chestii pentru mâncat şi cu cristaluri şi argintărie, cu lămpi mari de bronz şi argint care atârnau toate la marginea pajiştii în timp ce dansul se desfăşura permanent în cealaltă parte.

Acolo se afla desigur şi domnişoara Mirdath care păşi în afara dansului, îmbrăcată foarte frumos, însă părând în ochii mei puţin cam palidă în luminaţia lămpilor. Se îndreptă spre un scaun pentru a se odihni şi, într-o clipă, în preajma ei se afla vreo duzină de tineri din marile familii de prin partea locului, făcând conversaţie şi râzând, fiecare dornic de vreun favor din partea ei. Iar ea, foarte drăgălaşă în mijlocul lor, dar, deocamdată, aşa cum gândeam eu, lipsindu-i ceva şi părând un pic cam palidă, după cum am spus. Privirea ei se abătea uneori, cuminte, dincolo de grupul de bărbaţi din jurul ei, de unde am tras concluzia într-o clipită că iubitul ei nu se afla acolo şi că ea avea o amărăciune în suflet din cauza asta. Totuşi, nu puteam înţelege de ce nu era acolo, doar dacă el nu trebuise să se întoarcă la obligaţiile de la curte.

Cu siguranţă, cum priveam spre ceilalţi tineri bărbaţi din preajma ei, i-am ars cu o gelozie aprigă şi mizerabilă, încât aş fi putut păşi înainte aproape de ei şi să o trag afară dintre ei şi s-o iau să se plimbe cu mine prin păduri, ca

în vremurile de odinioară, când ea părea aproape să mă iubească. Dar la ce ar fi folosit asta cu adevărat? Pentru că nu erau ei cei care îi stăpâneau inima, aşa cum am văzut clar fiindcă o urmărisem, cu o inimă înflăcărată şi însingurată şi ştiam că un om mititel de la curte era iubitul ei.

Am plecat din nou şi nu am mai revenit pe-aproape de spărtură timp de trei luni, pentru că nu am putut suporta pedeapsa pentru pierderea mea. Dar la sfârşitul acestui răstimp, teama mea foarte mare mă îmboldea să plec, aşa că m-am trezit într-o seară în spărtură, privind atent, foarte înverşunat şi zdruncinat, de-a lungul pajiştei ce se întindea între spărtură şi pădure, fiindcă acesta fusese locul unde o văzusem prima oară pe Mirdath cea frumoasă şi cu siguranţă că mi-am pierdut inima în faţa ei în acea primă noapte.

Am stat o bună bucată de timp în acea spărtură, aşteptând şi urmărind fără nici o speranţă. Când, ce să vezi! Ceva veni aproape de mine, atingându-mi coapsa şi când am privit în jos am văzut că era unul dintre câinii de vânătoare, aşa că inima mea tresări, aproape speriată, pentru că doamna mea însăşi venise undeva pe aproape, aşa cum m-am gândit.

Şi aşa cum aşteptam, foarte liniştit şi vigilent, cu o bătaie cumplită a inimii, am auzit un cântec slab şi şoptit printre copaci, spus foarte trist. Şi iată! Era Mirdath cântând un cântec de inimă zdrobită de dragoste şi hoinărind singură acolo, prin întuneric, însoţită doar de câinii ei cei mari. Iar eu am ascultat, cu o teamă ciudată în mine, fiindcă şi ea era temătoare şi tânjeam să o apuc uşor. Dar deocamdată am rămas nemişcat, fiind foarte aproape, acolo în spărtură, deşi toată fiinţa mea era răvăşită.

Aşa cum ascultam, apăru o figură albă, zveltă, dintre copaci şi figura strigă ceva şi se opri într-o pauză scurtă, aşa cum am putut vedea în semi-întuneric. Şi iată! În clipa aceea, surveni o speranţă neaşteptată şi necugetată în interiorul meu, m-am ridicat şi m-am îndreptat imediat spre Mirdath, strigând-o pe un ton foarte jos, pasionat şi supărat: „Mirdath, Mirdath, Mirdath!”

În acest moment m-am apropiat de ea, iar câinele ei mare care era cu mine, era strâns lângă mine, ca şi cum, poate, era vorba despre un joc. Când m-am apropiat de domnişoara Mirdath, mi-am ridicat mâinile către ea, neştiind ce

făceam, ascultând doar cele spuse de inima mea care avea o nevoie totală de ea şi dorea cu înfocare s-o uşureze de durerea ei. Şi, deodată, ea întinse mâinile spre mine şi se aruncă în braţele mele. Şi acolo aşteptă, plângând surprinzător, totuşi într-un mod tihnit, chiar dacă tihna venise neaşteptat şi minunat şi asupra mea.

Şi, fără veste, se cuibări în braţele mele, îşi aşeză mâinile pe mine, foarte drăgăstos şi îşi ridică buzele spre mine, ca un copil dulce, ca să o sărut, căci era cu siguranţă o femeie îndrăgostită de mine.

Aceasta a fost calea logodnei noastre şi a fost simplă, fără cuvinte, dar suficientă, dacă nu cumva în dragoste nu există suficienţă.

Imediat se retrase din braţele mele şi ne-am îndreptat spre casă, foarte liniştiţi şi ţinându-ne de mâini, aşa cum fac copiii. Iar eu am întrebat la un moment dat despre bărbatul de la curte, iar ea râse foarte drăgălaş în liniştea din pădure, dar nu-mi dădu nici un răspuns, chiar dacă am aşteptat până ce am ajuns în salon. Când am ajuns acolo, mă conduse într-un hol mare şi făcu o plecăciune foarte graţioasă şi imprudentă, râzându-şi de mine. În felul acesta mă făcu să cunosc o altă doamnă, care stătea acolo, în faţa gherghefului ei de brodat, care era foarte modestă.

Şi domnişoara Mirdath, fără să râdă necuviincios, fiind foarte serioasă, foarte încântată şi legănându-se un pic, murmurând ceva, luă două pistoale mari dintr-o panoplie, pentru că era necesar să mă lupt într-un duel cu doamna de la broderie, care-şi ţinea faţa aplecată peste munca ei şi era oarecum zguduită cu maliţiozitate de râsetele pe care nu putea să şi le ascundă. Când în sfârşit, doamna privi în sus, neaşteptat, spre faţa mea am văzut atunci ceva năstruşnic pentru moment, fiindcă avea figura bărbatului îmbrăcat ca la curte, care fusese iubitul lui Mirdath.

Atunci domnişoara Mirdath mi-a explicat cum această doamnă Alison, acesta era numele ei, era o prietenă scumpă şi tainică a ei şi ea fusese aceea care se îmbrăcase cu îmbrăcămintea de curte pentru a juca o festă pentru un pariu, că ar putea fi un tânăr oarecare, care să fie iubitul ei şi a putut. Iar eu atunci am progresat atât de iute în gafă fiindcă într-adevăr nu-i văzusem niciodată faţa întreagă, numai din cauză că eram cumplit de gelos. În felul acesta, domnişoara Mirdath, era mai îndreptăţită să fie supărată decât

presupuneam eu, pentru că mi-am pus mâinile pe prietena ei, aşa cu am povestit mai devreme.

Şi, ca să spunem totul despre asta, lăsând la o parte faptul că au plănuit să mă pedepsească, s-au întâlnit în fiecare seară la spărtură, ca să mimeze doi îndrăgostiţi dacă aş fi trecut pe acolo din întâmplare, astfel încât să am motive întemeiate pentru gelozia mea, iar ele să aibă parte de o răzbunare adevărată, pentru că eu am suferit vreme îndelungată din cauza aceasta.

Acum, aşa cum puteţi să vă închipuiţi, când am apărut în faţa lor, domnişoara Mirdath avea un oarecare regret, care era foarte normal, pentru că, chiar şi atunci ea era îndrăgostită de mine, cum eram şi eu de ea şi de aceea se trăsese de-o parte, aşa cum vă amintiţi, fiind, aşa cum a mărturisit, ciudat şi neaşteptat de amărâtă şi dorindu-mă, dar după aceea s-a hotărât să mă pedepsească foarte tare, pentru că am făcut o plecăciune atât de rece şi am plecat mai departe.

Acum, totul se sfârşise din fericire şi eu m-am lipit de Mirdath şi am dansat maiestuos împrejurul marelui hol, în vreme ce acea doamnă Alison ne ţinea isonul cu o melodie cântată de ea, pe care o interpreta foarte bine.

În fiecare zi şi în toate zilele după această încântare, Mirdath şi cu mine nu am mai putut fi separaţi, ci a trebuit să mergem peste tot împreună, fericiţi, într-o bucurie fără sfârşit de a fi unul cu celălalt.

Şi într-o mie de acţiuni am fost ca unul în încântarea noastră, pentru că am avut amândoi acea natură care dă iubirii albastrul eternităţii care se întinde mai presus de aripile apusului, de sunetul invizibil al luminii stelelor căzând asupra lumii, de liniştea serilor cenuşii când fortăreţele somnului sunt construite spre misterul amurgului, de solemnul verde al ciudatelor păşuni în lumina lunii, de murmurul sicomorilor către plajă, de glasul mării când este mânioasă şi de agitaţia moale a norilor nopţii. Şi, de asemenea, noi am avut ochi care să vadă dansatoarea apusului, aruncându-şi rochia măreaţă atât de ciudată, urechi care să audă că se agita o linişte furtunoasă peste înfăţişarea zorilor şi multe altele pe care noi le ştiam, le vedeam şi le înţelegeam împreună în bucuria noastră deplină.

Apoi a avut loc o întreagă aventură, care a venit prin preajmă ca să-i cauzeze moartea lui Mirdath cea frumoasă, fiindcă, într-o zi în timp ce hoinăream, ca întotdeauna, ca doi copii în mulţumirea noastră, am făcut către Mirdath o remarcă, şi anume că ne însoţeau numai doi dintre cei trei câini de vânătoare iar ea mi-a răspuns că cel de-al treilea era la adăpost fiind bolnav.

Tocmai ce-mi povestea, înainte ca ea să strige ceva ascuţit, ce să vezi! Cel de-al treilea câine venea spre noi gonind, arătând foarte ciudat în alergarea lui. Şi într-o clipită, Mirdath strigă că ogarul era bolnav şi într-adevăr am văzut bruta salivând în timp ce venea alergând.

Instantaneu s-a aruncat asupra noastră fără să scoată nici un sunet, dar sărind la mine într-o fracţiune de secundă, totul înainte de a-mi da seama despre intenţia lui. Cu siguranţă, frumoasa mea avea o dragoste extraordinară pentru mine, fiindcă se aruncă ea însăşi asupra câinelui, ca să mă salveze şi strigându-i pe ceilalţi câini. A fost muşcată imediat de brută, în timp ce se străduia să-l ţină departe de mine. Eu l-am apucat iute de gât oprindu-l şi astfel câinele muri pe loc. L-am azvârlit la pământ şi am ajutat-o pe Mirdath, încercând să extrag otrava din răni.

Am făcut asta cât de bine am putut, în ciuda faptului că ea voia să mă oprească. După aceea am luat-o în braţe şi am alergat foarte hotărât pe toată lungimea drumului spre salon şi cu cuţite încinse am ars rănile, astfel încât când sosi doctorul, îmi spuse că am salvat-o prin grija mea, dacă într-adevăr va fi salvată. În orice caz ea mă salvase pe mine, lucru pentru care nu ştiu cum aş putea s-o onorez.

Ea era foarte palidă, dar râdea de îngrijorările mele şi spuse că în curând îşi va reveni, iar rănile se vor vindeca foarte repede. Însă a trecut un timp lung şi amarnic până când să se remedieze şi să mi se ia o mare greutate de pe inimă.

Şi când Mirdath deveni plină de putere din nou, ne-am fixat ziua de căsătorie. Îmi aduc aminte foarte bine cum stătea acolo în rochia de mireasă, în ziua aceea, aşa zveltă şi încântătoare, aşa cum iubirea mea a stat în zorii vieţii, iar frumuseţea ochilor ei aveau atâta sobrietate şi dulceaţă, în ciuda neastâmpărului nepreţuit al naturii ei, felul cum arătau picioarele ei

mici şi frumuseţea părului, eleganţa ştrengărească a mişcărilor ei şi gura ei ademenitoare, ca şi cum un copil şi o femeie ar fi zâmbit pe acelaşi chip. Şi asta nu era decât o parte din drăgălăşenia frumoasei mele.

Şi astfel ne-am căsătorit.

Mirdath, frumoasa mea, şade pe moarte, iar eu nu am avut nici o putere de a face moartea să întârzie de la o asemenea groaznică intenţie. În cealaltă cameră auzeam plânsetul mic al unui copil, iar tânguiala copilului era pentru a o readuce pe soţia mea înapoi în acestă viaţă, în timp ce îşi flutura mâinile albe şi disperate de nevoia unei plăpumi.

Am îngenuncheat lângă frumoasa mea, i-am apucat mâinile foarte tandru în ale mele, dar ele erau tot lipsite de fluturare şi privi spre mine, în tăcere, iar ochii ei mă implorau. Atunci am ieşit din cameră şi am strigat-o pe soră, iar sora aduse copilul înăuntru, îmbrăcat într-o rochie lungă, albă. Am văzut ochii frumoasei mele devenind mai limpezi cu o lumină ciudată şi i-am făcut semn surorii să vină mai aproape cu copilul.

Soţia mea îşi mişcă mâinile foarte slab pe plapumă şi eu am ştiut că ea doreşte să-şi atingă copilul. I-am făcut semn surorii, am apucat copilul în braţele mele, iar sora ieşi din cameră şi astfel am rămas singuri doar noi trei, împreună.

Atunci m-am aşezat foarte uşor pe pat şi am ţinut copilul mai aproape de frumoasa mea, astfel încât obrazul mititel al bebeluşului să atingă obrazul alb al soţiei mele muribunde, dar nu am lăsat greutatea copilului să apese asupra ei. Şi pe dată am ştiut că Mirdath, soţia mea, se străduia în tăcere să găsească mâinile bebeluşului, aşa că am întors copilul mai spre ea şi am strecurat mâinile copilului în mâinile neputincioase ale frumoasei mele. Am ţinut copilul aproape de soţia mea cu o grijă extremă astfel încât ochii muribundei mele să privească în ochii tineri ai copilului. Şi în acest moment, pentru câteva clipe, deşi au fost ca şi cum ne-am fi aflat într-o eternitate, frumoasa mea îşi închise ochii şi adormi foarte liniştită. Apoi am luat copilul şi i l-am dat sorei care stătea după uşă. Am închis uşa, m-am întors către scumpa mea, ca să petrecem aceste ultime clipe singuri, împreună.

Mâinile soţiei mele se odihneau foarte tăcute şi albe, dar la un moment dat au început să se mişte moale şi slab, căutând ceva anume. Mi-am aşezat mâna mea mare pe a ei, i-am apucat mâinile cu o grijă nespusă. Apoi ochii ei s-au deschis, tăcuţi şi mohorâţi şi părând un pic uluiţi, îşi roti capul pe pernă şi mă văzu, iar teama uitării dispăru din ochii ei şi mă privi intens, aproape de o suavă tandreţe şi înţelegere deplină. Iar eu m-am aplecat uşor spre ea şi ochii ei mi-au spus s-o prind în braţele mele pentru aceste ultime minute. Atunci m-am aplecat foarte atent deasupra patului, am ridicat-o cu o grijă plină de tandreţe şi astfel ea adormi iute, ciudat de tihnit la pieptul meu, fiindcă dragostea îmi dădu îndemânarea de a o ţine şi tot dragostea îi dădea frumoasei mele o dulceaţă a mângâierii în acest scurt răstimp care ne mai rămăsese.

Astfel am fost noi doi împreună, iar dragostea părea că a făcut un armistiţiu cu moartea ca să nu fim deranjaţi, fiindcă se pogorî un somn liniştitor chiar şi asupra inimii mele tensionate, care nu avea nimic de-a face cu spaima groaznică din timpul orelor epuizante. Mi-am mărturisit în şoaptă iubirea mea faţă de frumoasa mea şi ochii ei mi-au răspuns şi am petrecut nişte momente extrem de ciudate şi teribile în taina eternităţii. Şi, pe neaşteptate, Mirdath frumoasa mea vorbi, şoptind ceva. Iar eu m-am oprit ca s-o ascult şi scumpa mea vorbi din nou şi, ce să vezi, mă strigă cu vechiul nume de îndrăgostiţi care fusese al meu în toate acele luni neînchipuit de drăgăstoase cât am fost împreună. Iar eu am început să-i spun din nou despre iubirea mea, care va trece dincolo de moarte şi deodată, lumina ţâşni din ochii ei şi frumoasa mea adormi moartă în braţele mele... Frumoasa mea...

II

Ultima Redută

De când Mirdath, frumoasa mea, murise lăsându-mă singur în lumea aceasta, am suferit o durere nespusă şi o suferinţă groaznică, înspăimântător de plină de dor, pe care cu adevărat nici un fel de cuvinte nu o pot exprima, fiindcă neîndoielnic, toată lumea pe care am avut-o era în jurul iubirii ei dulci şi a companiei ei. După ce am cunoscut toată dragostea şi bucuria vieţii, am aflat mizeria atât de cruntă a singurătăţii care m-a buimăcit gândindu-mă la ea.

Acum sunt din nou la locul meu, pentru că în cele din urmă o speranţă minunată se cuibări în mine, în ceea ce am, noaptea în somn, în viitorul acestei lumi şi văzând lucruri ciudate şi minuni neînchipuite, cunoscând încă o dată bucuria de viaţă, am învăţat speranţa în viitor şi am vizitat în visurile mele acele locuri unde, în bezna timpului, ea şi cu mine vom fi iar împreună, reunindu-ne din nou după ani, într-un miracol de bucurie şi măreţie. Iar aceasta este uluitor de ciudata poveste a ceea ce am văzut şi pe care, cu siguranţă, trebuie s-o prezint şi astfel pot să-mi recapăt o mică uşurare a inimii şi, de asemenea, poate, să dau o uşurare speranţei pentru alţi bieţi oameni, care suferă, chiar dacă eu am suferit atât de cumplit din dorul nealinat faţă de scumpa mea care este moartă. Şi dacă cineva va citi şi va spune că acest lucru nu s-a întâmplat şi altcineva va avea o dispută cu el, eu nu le spun nimic altceva, în afară de „Citiţi!”. Şi după ce au citit ceea ce eu am aşternut aici, atunci şi unul şi celălalt vor fi fost capabili să vadă eternitatea cu mine, din faţa porţilor ei. Şi iată în cele ce urmează spusele mele.

Pentru mine, în acest ultim timp al viziunilor mele, despre care vă voi povesti, nu era aşa ca şi cum aş fi visat, ci era ca şi cum eu m-aş fi trezit acolo în întuneric, în viitorul acestei lumi. Şi soarele murise, iar pentru mine această trezire nouă în acel viitor, pentru a privi înapoi spre acestea, spre anii noştri actuali, a fost ca o privire în urmă, în visurile pe care sufletul

meu le ştia ca fiind din realitate, dar care cu noii mei ochi apăreau ca şi cum ar fi fost dintr-o viziune îndepărtată, într-o aură ciudată de pace şi lumină.

Întotdeauna, când mă trezeam în viitor îmi părea, în noaptea nepieritoare care înfăşura această lume, că vedeam lângă mine şi mă înconjura în întregime, o culoare gri ceţoasă. Iar în acest moment, culoarea gri s-ar fi limpezit şi estompat împrejurul meu, ca un nor întunecat şi am privit spre o lume a întunericului, luminată ici şi colo cu apariţii ciudate. O dată cu deşteptarea mea în acest viitor, nu m-am trezit în ignoranţă, ci într-o cunoaştere deplină a acestor lucruri care luminau Tărâmul Nopţii, exact ca şi cum un om s-ar scula din somn în fiecare dimineaţă şi ar şti imediat ce s-a trezit numele şi cunoaşterea timpului care l-a născut şi în care el trăieşte. În acelaşi timp, aveam o cunoaştere, ca şi cum ar fi venit din subconştient, despre acest prezent, această viaţă timpurie, pe care o trăiesc acum atât de neînchipuit de singuratic.

În cele dintâi cunoştinţe ale mele despre acel loc, eram un tânăr, ajuns la şaptesprezece ani şi memoria îmi spune că atunci când m-am trezit prima oară sau am venit, cum s-ar putea spune, eu însumi în acel viitor m-am aflat într-una dintre ambrazurile Ultimei Redute, acea Piramidă mare din metal gri care adăpostea de puterile Asasinilor ultimele milioane de locuitori ai acestei lumi.

Şi eram atât de plin de cunoaşterea acelei lumi, încât foarte greu îmi vine să cred că nu era aici şi acum şi, pentru că am o asemenea dificultate, poate ar trebui să vorbesc cu mare familiaritate despre acele lucruri pe care le cunosc şi să nu acord atâta atenţie în a explica mai mult decât este necesar celor care trebuie să citească aici, în aceste zile prezente ale noastre. Pentru că acolo, aşa cum stăteam şi priveam, eram mai puţin bărbatul anilor din vremea aceasta, decât tânărul din vremea aceea, cu o cunoaştere naturală a acestei vieţi pe care am cuprins-o în toţi acei şaptesprezece ani de viaţă acolo, deşi, în timpul acestei prime viziuni ale mele, eu de acum nu ştiam nimic dspre existenţa viitoare. Ba încă mă trezeam în ea atât de natural pe cât poate să se trezească un om aici, în patul lui, în strălucirea soarelui de dimineaţă, ştiind-o după nume şi după înţeles. Şi încă, aşa cum stăteam acolo în ambrazura aceea largă, am avut de asemenea cunoaşterea sau memoria acestei vieţi prezente a noastră, adânc înrădăcinată în mine, dar

atinsă cu o aureolă de vise şi încă cu o dorinţă conştientă pentru cineva, cunoscut chiar şi acolo, într-o jumătate de amintire ca Mirdath.

Aşa cum am spus, îmi amintesc că şedeam într-o ambrazură, aflată la înălţime pe o parte a piramidei şi priveam curios afară printr-un binoclu, spre nord-vest. Da, plin de tinereţe şi cu o inimă aventuroasă, deşi pe jumătate temătoare.

Iar în creierul meu era cunoaşterea care a venit în mine în toţi anii din viaţa mea din Redută şi până la acel moment. Bărbatul din acest timp prezent nu avea nici o cunoştinţă despre existenţa viitoare, iar acum stăteam şi aveam o cunoaştere neaşteptată a unei vieţi deja consumate în acest tărâm ciudat şi adânc în interiorul meu, aveam cunoştinţele misterioase ale acestor vremuri prezente şi poate, de asemenea, ale altor vremuri.

Am privit spre nord-vest prin curiosul binoclu şi am văzut o câmpie pe care am privit-o şi am cercetat-o cu atenţie în toţi anii acestei vieţi şi aşa am ştiut cum să numesc acest lucru şi să apreciez distanţele faţă de punctul central al Piramidei, care nu avea nici lungime, nici lăţime şi era făcută din metal lustruit în camera matematicilor, unde am mers în fiecare zi pentru a studia.

Am privit către nord-vest şi în câmpul larg al geamului meu se vedea din plin lumina strălucitoare a focului dinspre Pata Roşie, strălucind în sus spre partea cealaltă a vastei staturi a Observatorului de nord-vest. „Acela care a vegheat de la început şi va veghea până la deschiderea porţii eternităţii” îmi veniră în memorie, aşa cum priveam prin geam, cuvintele lui Aesworpth, vechiul poet, deşi încredibil de îndepărtat în viitor pentru timpurile noastre. Şi mi se părură greşite, fiindcă am privit adânc în existenţa mea şi am văzut, aşa cum arată visurile, lumina soarelui şi splendoarea acestor vremuri prezente ale noastre. Am fost uluit.

Aici trebuie să clarific pentru toată lumea, în aceeaşi măsură în care m-am trezit din vremurile acestea, neaşteptat în această viaţă, tot aşa trebuie eu, acest tânăr din ambrazură, să mă trezesc atunci la cunoaşterea acestei vieţi de demult a noastră, asemuită de el cu o viziune foarte timpurie a eternităţii, în zorii lumii. Oh! Am clarificat-o, dar mă tem că am făcut-o insuficient de limpede pentru că acest Eu şi El ar fi EU, acelaşi suflet. El din acest timp îndepărtat văzând viaţa care a fost, acest Eu trăieşte acum în aceste vremuri

prezente, şi Eu din acest timp aparţinând vieţii pe care Eu o voi trăi. Cumplit de ciudat!

Şi încă nu ştiu dacă am rostit adevărul desăvârşit spunând că eu, în acel timp viitor, nu aveam nici o cunoştinţă despre această viaţă şi epocă, înainte de acea trezire, fiindcă m-am sculat ca să descopăr că eu am fost unul dintre cei care au stat deoparte de ceilalţi tineri şi din această cauză am avut o slabă cunoaştere, vizionară, aşa cum a fost, despre trecut, pe care l-am confundat; ceea ce mă supără deocamdată, este că am fost dintre cei care erau oamenii învăţăturii la vârsta aceea, dar ştiu, acela din viaţa aceea, că mai departe, cunoaşterea şi încrederea în trecut a fost înzecită, pentru că asta mi-a spus-o memoria mea despre acea viaţă.

Şi aşa au sporit informaţiile mele. Înainte de a păşi mai departe, este aici un alt lucru despre care vreau să vorbesc. În momentul în care m-am trezit în acea tinereţe, cu siguranţă pregătit în legătură cu aceste vremuri ale noastre, dorinţa de această iubire a mea zbură spre mine peste ani şi astfel, ceea ce a fost doar un vis memorat, se dezvoltă până la suferinţa realităţii şi am ştiut imediat că mi-a lipsit, iar din acel moment mai departe, am mers ascultând ca şi cum chiar în acest moment viaţa mea s-a sfârşit.

Aşa se făcu că eu, proaspăt născut în acel timp viitor, tânjind extrem de puternic după frumoasa mea, cu toată puterea acestei vieţi noi, ştiind că ea a fost a mea şi că poate trăi din nou, exact ca şi mine, am dorit şi am găsit ceea ce am auzit. Iar acum, ca să mă întorc din digresiunea mea, am avut o uluire şi o percepţie, în memorie, o lumină a soarelui necunoscută şi o splendoare a acestor ani a izbucnit foarte limpede din viziunile mai degrabă vagi şi neclare din zilele de azi, aşa cum ignoranţa lui Aesworpth a strigat spre mine dinspre lucrurile pe care le cunoşteam acum.

Din acel moment, pentru o scurtă vreme am fost buimăcit de toate cele pe care le-am aflat, le-am presupus şi le-am simţit, iar toate acelea care, de o bună perioadă de timp, îmi sporiseră dorinţa pentru cea pe care o pierdusem în vremurile timpurii, cea care îmi cântase mie în acele zile feerice de lumină, acelea au fost adevărate. Şi gândurile deosebite din acea vreme priveau înapoi cu o mirare tăioasă, plină de regrete, înspre golful uitării. Dar imediat, m-am întors din întunecarea şi teama din amintirile visurilor, încă o dată, către misterul de neconceput al Tărâmului Nopţii, pe care îl vedeam

prin marea ambrazură. Fiindcă nimănui nu îi vine oboseala privind asupra tuturor misterelor îngrozitoare şi de aceea, când se trezesc, tânăr sau bătrân, din anii timpurii în faţa morţii, văd monstruozitatea Tărâmului Nopţii, care găzduieşte acest ultim refugiu al umanităţii aflate la ananghie.

La dreapta Petei Roşii se întinde o lumină lungă, sinuoasă, pe care o ştiu sub numele de Valea Focurilor Roşii şi dincolo de care se întinde pe mulţi kilometri plictisitori întunericul Tărâmului Nopţii, dinspre care vine răceala luminii de pe Câmpia Focurilor Albastre.

Apoi, la marginea extremă a Pământurilor Necunoscute, se aliniază un lanţ de vulcani scunzi, iar departe în întunericul de afară, Dealurile Negre, unde străluceau Cele Şapte Lumini, care nici nu clipesc, nici nu se mişcă, nici nu se clatină întru eternitate şi despre care nici măcar Marele Binoclu nu poate aduce înţelegerea. Nici un aventurier puternic din Piramidă nu a revenit niciodată ca să ne povestească ceva despre ele. Iar aici, daţi-mi voie să vă spun, jos, în Marea Bibliotecă a Redutei, se aflau istoriile tuturor acestor lucruri, cu descoperitorii lor care s-au aventurat afară, spre monstruozităţile Tărâmului Nopţii şi şi-au riscat nu numai viaţa, ba chiar şi spiritul.

Cu siguranţă că totul este atât de ciudat şi minunat pentru a fi precizat, încât aproape m-aş putea mulţumi cu contemplarea a ceea ce trebuie să dobândesc, pentru că este atât de mult de comunicat şi sunt atât de puţine cuvinte date omului prin care el să poată face înţeles ceea ce este aşezat dincolo de cele vizibile, de prezent şi de cunoaşterea generală a oamenilor.

Cum veţi putea afla voi, aşa cum ştiu eu cu adevărat, măreţia, realitatea şi înfricoşarea lucrului pe care am să-l povestesc limpede tuturor, deoarece noi, cu firava noastră deschidere spre înregistrarea vieţii trebuie că avem istorii mari de înfăţişat, dar ne oprim numai la câteva detalii izolate care ştim că ne-au preocupat, iar eu trebuie să vă expun în cele câteva pagini scurte viaţa mea de acolo, a vieţii care a fost şi a vieţii care va fi, ambele din interiorul şi din exteriorul măreţei Piramide, ca să limpezesc celor care poate vor citi adevărul a ceea ce voi înfăţişa şi istoriile acelei mari Redute, dar, cu mult timp în urmă în ceea ce ei concep în această vreme ca fiind zilele de început ale Pământului, când soarele, poate, era încă într-o umbră plictisitoare pe cerul nopţii lumii. Dar despre toate cele care au fost înainte

nimic, în afară de mituri şi probleme sunt abordate în majoritate cu prudenţă şi necrezute de oameni cu înţelepciune probată şi sănătoasă.

Iar eu... cum aş putea să fac toate acestea limpezi pentru voi... cei care poate citiţi? Acest lucru nu se poate întâmpla, ba încă eu trebuie să-mi spun istoria, pentru că a rămâne tăcut în faţa unui miracol atât de mare ar însemna să-mi pun la o suferinţă mult prea mare inima şi trebuie de asemenea să-mi uşurez spiritul prin această luptă de a povesti tuturor cum a fost cu mine şi cum va fi. Da, chiar şi pentru amintirile care au fost proprietatea acelui îndepărtat viitor adolescent, care am fost cu adevărat eu, în zilele copilăriei lui, în care sora din acea vreme îl legăna şi îi fredona cântece de leagăn imposibile, despre acel soare mitic, în acord cu acele viitoare basme, care trecea odată de-a curmezişul acelei întunecări care se află acum în jurul piramidei.

În felul acesta arată monstruosul viitor a ceea ce eu am văzut prin trupul acelei îndepărtate tinereţi. Şi astfel să ne întoarcem la povestea mea.

La dreapta mea, care era spre nord, se afla, foarte departe, Casa Tăcerii, aşezată pe un deal mărunt. În acea casă erau multe lumini, dar nu se auzea nici un sunet. Şi aşa fusese de o eternitate de ani. Întotdeauna au existat acele lumini neîntrerupte şi nu s-a auzit nici măcar un sunet şoptit. Pericolul acestei case era socotit ca fiind cel mai mare pericol de pe toate aceste întinderi.

Împrejurul Casei Liniştii era Drumul Unde Merge Cea Mai Tăcută. Iar pe acest drum, care trecea dincolo de Pământurile Necunoscute, pe-aproape de Locul Antehumanoizilor, a fost din totdeauna ceaţa verde, luminoasă, despre care nu se ştia nimic, în afară de faptul că era întreţinută de toate muncile din preajma Piramidei, pentru că era singura născută, cu mulţi ani în urmă, prin munca oamenilor sănătoşi şi prin trudă. Şi numai despre această singură chestiune aveam mii de cărţi şi mai multe vor fi scrise şi aşa la nesfârşit, căci asta este întotdeauna calea în astfel de probleme.

Şi aşa cum a fost cu Drumul Unde Merge Cea Mai Tăcută, aşa a fost cu toate celelalte lucruri monstruoase... biblioteci întregi au fost făcute acolo despre toate aceste lucruri şi multe mii de milioane s-au năruit în uitarea prăfuită a lumilor de început.

Îmi amintesc şi acum acel moment în care am păşit pe calea centrală de călătorie care parcurgea cele o mie de niveluri ale marii Redute. Avea şase kilometri şi ceva în jurul câmpiei din Tarâmul Nopţii şi părea mai largă de un kilometru în lăţime. Astfel, în câteva minute, am fost la zidul de sud-est, privind în afară prin Marea Ambrazură spre cele Trei Găuri de Foc Argintiu, care străluceau în faţa Lucrului Care Moţăie, departe în jos, în îndepărtatul sud-est. Mai la sud de acestea, dar aflat mai aproape, răsărea Observatorul de sud-est, lucrul care supraveghează din partea de sud-est. La dreapta şi la stânga monstrului aşezat ardeau Torţele, aruncând suficientă lumină încât să facă să se vadă capul brutei care nu doarme niciodată.

Spre est, aşa cum mă aflam acolo în liniştea timpului de la nivelul o mie, am auzit un sunet îndepărtat, înspăimântător, jos, în estul întunecat, iar apoi un râset ciudat, înfricoşător, adânc ca un tunet grav dinspre munţi. Pentru că acest sunet venea rar, câteodată dinspre Pământurile Necunoscute de dincolo de Valea Ogarilor, noi am numit acel loc îndepărtat şi nevăzut vreodată „Ţara De Unde Vine Marele Râs”. Şi chiar dacă eu am auzit sunetul, de foarte multe ori, încă nu l-am ascultat niciodată fără o foarte stranie strângere de inimă, fără un sentiment al micimii mele şi fără teroarea groaznică care a copleşit ultimele milioane de oameni.

Acum, fiindcă am auzit adeseori râsul, nu am mai dat mare atenţie gândurilor mele despre el şi când, peste câtva timp, el muri în acel Întuneric de Est, mi-am întors binoclul spre Prăpastia Uriaşilor, care se întinde la sud de Cuptoarele Uriaşilor. Aceste cuptoare erau supravegheate de uriaşi adevăraţi, iar lumina lor era roşie şi intermitentă, aruncând valuri de umbre şi lumini de-a curmezişul gurii prăpastiei, astfel încât am văzut uriaşii târându-se afară din prăpastie, dar nu i-am văzut foarte clar din cauza dansului umbrelor. Şi aşa, fiindcă întotdeauna existau atât de multe de privit, m-am uitat, mai întâi, la ceea ce era simplu de examinat.

În spatele Prăpastiei Uriaşilor era un Promontoriu mare şi negru, care se afla plasat între Valea Ogarilor, unde locuiau Ogarii Nopţii cei monstruoşi, şi Uriaşi. Lumina de la Cuptoare atingea marginea acestui Promontoriu negru şi astfel, constant, am văzut lucruri ce se iveau peste margine, apărând în lumina Cuptoarelor şi târându-se înapoi iute între umbre. În acest fel a fost mereu, de ani nenumăraţi şi de aceea Promontoriul a fost

cunoscut drept Promontoriul Dinspre Care Apar Lucruri Ciudate şi astfel a fost marcat în hărţile noastre şi în tabelele acelei lumi nemiloase.

Şi aşa aş fi putut continua la nesfârşit, dar mi-e frică să nu vă plictisesc şi, deocamdată, oricât am fost de plictisitor sau nu, trebuie să povestesc despre această ţară pe care o văd atât de limpede, chiar şi acum când mi-am abandonat imaginaţia, încât memoria mea rătăceşte într-o manieră tăinuită şi secretă de-a lungul dezolării sale şi printre locuitorii ei temători şi ciudaţi, astfel încât, doar printr-un efort asupra mea, trupul meu să nu fie acolo în acest moment când scriu. Şi aşa şi cu spusele ce vor urma.

În faţa mea se desfăşura Drumul pe Unde Merge Cea Mai Tăcută şi eu l-am căutat, de mult timp în tinereţea mea timpurie, cu binoclul, fiindcă inima mea a fost întotdeauna tulburată de vederea acelei Cea Mai Tăcută.

Imediat, singur pe acel drum gri întunecat, vedeam în câmpul binoclului meu o figură liniştită, acoperită, mişcându-se de-a lungul drumului, înfăşurată şi privind nici la stânga, nici la dreapta. Aşa era cu aceste existenţe veşnice. Se vorbea prin Redută că nu ar suporta nici o fiinţă omenească, chiar dacă omul păstrează o distanţă apreciabilă faţă de ele şi de asta era înţelept să nu te apropii niciodată de vreuna. Şi asta pot să cred că este adevărat.

Astfel, cercetând drumul cu privirea, am trecut dincolo de acea Cea Mai Tăcută şi de locul unde drumul merge întins spre sud-est şi unde se afla un spaţiu luminat, ciudat, pe lângă Găurile de Foc Argintiu. Şi astfel, în sfârşit, am ajuns spre sud unde se legăna Palatul Întunecat şi de acolo, încă mai la sud, până când am trecut împrejur spre vest, dincolo de Observatorul de la sud, cel mai mare monstru din toată partea vizibilă a Tărâmului Nopţii. Binoclul meu mi-a arătat cu claritate un deal viu de observare, cunoscut nouă ca Observatorul de Sud. El se afla acolo, aşezat, colosal, privind cu suspiciune peste radiaţia palidă a Domului Arzător.

Mai mult, ştiu şi s-a scris despre acest lucru fără pereche, marele Observator că el s-a dezvoltat din întunericul Pământurilor Necunoscute de la Sud acum un milion de ani şi creşterea constantă din preajma lui a fost consemnată şi etichetată de omul pe care ei îl numeau Monstruwacan şi este

posibil să cauţi în bibliotecile noastre şi să înveţi despre apariţia acestei bestii în timpurile străvechi.

În timp ce îmi amintesc, era parcă din totdeauna un om numit Monstruwacan, a cărui datorie era să fie atent la marile Forţe, să supravegheze monştrii şi bestiile care împresurau marea Piramidă, să măsoare, să înregistreze şi să afle pe de-a-ntregul despre ce seamănă cu ce, el singur fiind cel care conduce prin întuneric.

Aşa că putem spune mai multe despre Observatorul de Sud. Cum cu un milion de ani înainte, aşa cum am spus, el s-a ivit din întunericul de la sud şi a crescut constant în jurul său, până la douăzeci de mii de ani, dar atât de lent, încât în nici un an, nici un om nu a putut percepe că el se mişcă. Acum avea mobilitate şi în acest fel el a venit de departe, din drumul său, până la Redută, când Domul Arzător ieşi din pământ în faţa lui, ridicându-se încet. Şi i-a aţinut calea mostrului şi de aceea, prin eternitate, el priveşte spre Piramidă, de-a curmezişul strălucirii palide a Domului şi părând că nu mai are puterea să avanseze.

Din acestă cauză s-au scris multe pentru a dovedi că există pe Tărâmul Nopţii alte forţe care lucrează, împrejurul Ultimei Redute, nu Diavolul. Iar eu am crezut întotdeauna că acest lucru a fost spus cu înţelepciune şi că, într-adevăr, nu există urmă de îndoială în acestă chestiune, fiindcă au existat multe lucruri în timpul în care am căpătat cunoştinţele, care păreau să confirme acest fapt, ba chiar şi că Forţele Întunericului s-au revărsat asupra Sfârşitului Omului; deci erau acolo alte forţe în afara bătăliei cu Teroarea, deşi în moduri mult mai ciudate şi mai negândite de mintea umană. Despre ele am să vă spun mai multe în curând.

Acum, înainte de a merge mai departe cu spusele mele, lăsaţi-mă să înfăţişez ceva din această cunoaştere care rămâne încă atât de clară în mintea mea ca şi în suflet. De la sosirea acestor forţe monstruoase şi diavoleşti, nici un om nu a mai putut spune mai multe cu adevărat, fiindcă diavolescul din ele a început înainte ca istoricii marii Redute să se fi format, ba chiar înainte ca soarele să-şi piardă toată puterea de a lumina, deşi nu trebuie să fie un lucru privit ca certitudine, chiar dacă la acest moment îndepărtat cerurile negre nu păstrau nici o căldură pentru această lume.

Despre astea eu nu pot decât să povestesc şi trebuie să trecem la cele despre care eu am mai multă cunoaştere certă.

Răul a început cu siguranţă în zilele producerii întunericului, după cum am auzit într-o poveste pe care am crezut-o fără reţineri, la fel de mult cum noi cei din zilele acestea credem în povestea creaţiei. Era o înregistrare începţoşată provenind de la vechile ştiinţe, aflate încă departe în viitorul nostru, care, tulburând Puterile Străine cele nemăsurabile, ne-a permis să trecem peste Bariera Vieţii, unele dintre acele creaturi monstruoase şi abominabile, care sunt atât de surprinzător de comode pentru noi în acest timp prezent normal. Acestea s-au materializat acolo, iar în alte cazuri s-au dezvoltat, ca nişte creaturi oribile şi groteşti, care astăzi iau cu asalt lumea. Şi acolo unde nu a existat puterea pentru a trece într-o formă materială, li s-a permis forţelor cu adevărat înspăimântătoare să aibă puterea de a afecta viaţa spiritului omenesc. S-au dezvoltat fără măsură, iar lumea plină de fărădelege şi degenerare a adunat laolaltă milioanele despre care s-a auzit şi a construit Ultima Redută, acolo în crepusculul lumii, aşa cum ne apare nouă, născută în final pentru liniştea folosinţei, ca şi cum ar fi fost Începutul, iar asta nu o pot explica mai limpede şi nimeni nu are dreptul de a aştepta, fiindcă lucrarea mea este foarte mare şi dincolo de puterea iscusinţei omeneşti.

Când omenirea a construit marea Piramidă, ea avea o mie trei sute douăzeci de etaje, iar înălţimea fiecărui etaj era în concordanţă cu mărimea nevoilor lui. Întreaga înălţime a piramidei depăşea unsprezece kilometri şi era aproape un turn de unde privea Observatorul, numit şi Monstruwacan. Dar unde a fost construită Reduta, nu ştiu, doar cred că era într-o vale mare despre care am să vă spun mai multe la timpul potrivit.

În timpul când a fost construită Piramida, ultimele milioane de oameni, constructorii ei, au intrat în ea şi şi-au făcut ei înşişi o casă mare şi un oraş din această Ultimă Redută. Şi astfel a început a doua istorie a acestei lumi. Şi cum aş putea eu prezenta asta cu claritate în aceste pagini modeste! Lucrarea mea, aşa cum o văd eu, cere mult prea mult pentru puterea unei singure vieţi şi a unui singur condei. Deocamdată!

Mai târziu, peste sute şi mii de ani, au crescut în Pământurile Dinafară, dincolo de ceea ce se aşterne sub protecţia Redutei, rase grandioase de

creaturi teribile, jumătate oameni, jumătate animale drăceşti şi groaznice şi care au pornit război împotriva Redutei, dar au fost înfrânte de acest munte fioros de metal, într-un măcel uriaş. Şi, probabil, au fost multe astfel de atacuri, până când cercul electric a fost aşezat de jur împrejurul Piramidei şi a fost luminat de la Curentul Pământean. O jumătate de kilometru din partea de jos a Piramidei a fost sigilat şi astfel s-a făcut în sfârşit pace şi a început această Eternitate a aşteptării liniştite a zilei când se va sfârşi Curentul Pământean.

Uneori, printre secolele uitate, creaturile au atacat iar şi iar de-a lungul timpului grupurile neregulate care s-au aventurat departe pentru a explora misterele Tărâmului Nopţii, iar dintre aceia care au plecat, foarte puţini s-au mai întors vreodată.

Apoi, aşa cum pare, aşa cum acea Noapte Eternă se întinde ea însăşi peste lume, puterea terorii a crescut şi s-a întărit. Monştrii noi şi proaspeţi s-au dezvoltat şi s-au născut din întreg spaţiul şi din Spaţiul Exterior, atraşi cu puterea unor rechini infernali de singurul şi puternicul munte al umanităţii, înfruntându-i graniţele atât de aproape de Eternitate şi încă atât de respectată în minţile şi în conştiinţele acelor oameni. Şi astfel a fost întotdeauna.

Toate acestea printre multe altele, nedesluşit şi răutăcios spuse, expuse în disperare pentru a face un pic mai limpezi începuturile acestei situaţii care este atât de ciudată pentru concepţiile noastre şi care deocamdată a devenit o Condiţie Naturală a Omenirii în acest viitor incredibil.

În acest fel au venit uriaşii, al căror tată era bestialitatea omenească şi a căror mamă erau monştrii. Şi multe şi diverse erau creaturile care aveau o oarecare asemănare cu umanitatea, iar inteligenţa le era mecanică şi vicleană, încât în mod sigur aceste Brute neînsemnate au avut căi maşinale şi subpământene, având nevoie să-şi asigure pentru ele căldura şi aerul, la fel ca oamenii sănătoşi, numai că ele erau incredibil de deprinse cu dificultăţile, încât ar fi putut trece drept lupi puşi în balanţă cu nişte copii plăpânzi.

Iar acum să continui cu povestirile mele despre Tărâmul Nopţii. Observatorul de sud, aşa cum am făcut deja cunoscut, este un monstru

diferit de celelalte lucruri care observă şi care se află în toate cele patru direcţii. Despre cel de la nord-vest, cel de la sud-est am vorbit deja. Şi ceilalţi doi stăteau gânditori, unul spre sud-vest, iar celălalt spre nord-est şi astfel toţi patru vegheau prin întuneric, asupra Piramidei, fără să se mişte şi fără să scoată vreun sunet. Acum îi cunoaştem ca fiind munţi de viaţă vigilentă şi plină de o inteligenţă statornică.

Astfel, după o vreme, ascultând la sunetul plin de tristeţe care venea mereu spre noi dinspre Dunele Cenuşii, dinspre Ţara Tânguielilor, care se întindea spre sud, la jumătatea drumului dintre Redută şi Observatorul de sud, am trecut peste una dintre şoselele care-şi croiesc drum spre sud-vestul Piramidei şi am privit printr-o ambrazură îngustă în altă parte din străfundul Văii Adânci în care se afla Groapa Fumului Roşu.

Gura acestei găuri era largă de un kilometru, iar fumul ce ieşea din ea umplea uneori valea, aşa încât părea doar un cerc roşu incandescent în mijlocul unor nori opaci ca de furtună având aceeaşi culoare. Însă fumul cel roşu nu se mai ridicase de mult peste vale şi din această cauză era o vizibilitate limpede peste ţinuturile de dincolo. Iar acolo, de-a lungul marginii continue a marii adâncituri, se aflau Turnurile, fiecare, înalt poate de un kilometru, cenuşiu şi silenţios, dar cu o sclipire deasupra lui.

În spatele acestora, la sud şi la vest de ele, era o grămadă enormă din Observatorul de sud, iar din pământ ieşea ceea ce noi numeam Nimbul Ochiului, o singură rază de lumină gri, care ţâşneşte din adâncuri şi luminează ochiul drept al monstrului. Din cauza aceste lumini, ochiul a fost atent examinat de-a lungul a nenumărate mii de ani şi cineva a stabilit că privea neclintit spre Piramidă. Alţii au precizat că lumina l-a orbit şi a fost lucrarea acelor alte puteri care au fost plecate în locuri îndepărtate pentru a se lupta cu forţele diavolului. Dar, oricum ar fi fost, aşa cum stăteam acolo în ambrazură şi priveam prin binoclu, mie mi se părea în sinea mea că bruta privea drept spre mine, neadormită şi neclintită şi plină de certitudinea că o urmăresc. Şi asta este ceea ce chiar simţeam.

La nord, înspre vest, am văzut Locul Unde Omoară Cea Mai Tăcută, numit aşa, pentru că acolo, poate cu zece mii de ani înainte, unii care s-au aventurat din Piramidă, au izbutit să ajungă pe Drumul pe Unde Merge Cea Mai Tăcută, iar în acel loc au fost distruşi imediat. Întâmplarea a fost

povestită de unul care a scăpat, deşi şi el a murit destul de repede după aceea pentru că inima lui fusese îngheţată. Nu pot să clarific exact de ce, dar aşa fusese consemnat în înregistrări.

Mult mai departe, dincolo de Locul Unde Omoară Cea Mai Tăcută, foarte aproape de gura Nopţii de la vest era Locul Nehumanoizilor, unde se pierdea Drumul pe Unde Merge Cea Mai Tăcută, într-un verde opac, lipsit de orice lumină. Nici despre acest loc nu cunoşteam nimic, deşi el a ţinut trează atenţia şi reflexiile gânditorilor şi înţelepţilor noştri, iar unii spuneau că este un Loc Protejat, diferit de Redută, aşa cum noi cei din zilele acestea presupunem a fi Raiul faţă de Pământ, şi acest drum ne-a îndreptat într-o altă direcţie, dar a fost barat de Locul Nehumanoizilor. Doar asta pot consemna aici, fără nici un gând de a justifica sau de a aproba în vreun fel.

Mai târziu, am călătorit peste zidul de nord-est al Redutei şi am privit în altă parte cu binoclul meu, înspre Observatorul de la nord-est, Observatorul Încoronat aşa cum a fost el numit, din motiv că prin aerul de deasupra marelui său cap plutea întotdeauna un inel albastru, luminos, care revărsa o lumină ciudată ce cobora asupra monstrului, scoţând la iveală o frunte lată, zbârcită, dar punând în umbră toată partea de jos a feţei, totul în afară de ureche, care iese la iveală dinspre spatele capului şi scoţând un sunet ca de clopot spre Redută. S-a spus de către unii observatori din trecut că a fost văzută vibrând, dar cum s-ar putea asta, nu cunosc, pentru că nici un om din zilele noastre nu a văzut un astfel de lucru.

Dincolo de Observator era Locul Unde Cea Mai Tăcută nu se află niciodată, înconjurat de marele drum mărginit pe partea cea mai îndepărtată de Marea Giganţilor, iar dincolo de marginea cea mai îndepărtată a ei se afla drumul care a fost cunoscut întotdeauna sub numele de Drumul Spre Oraşul Liniştit, pentru că trecea de-a lungul acelui loc unde ardeau mereu lumina constantă şi veşnic nemişcată a ciudatului oraş. Dar nici un binoclu nu a zărit viaţă acolo şi nici o lumină nu a încetat vreodată să ardă. Apoi urma din nou Ceaţa Neagră. Şi aici, daţi-mi voie să spun că Valea Câinilor se sfârşea în apropiere de Luminile Oraşului Liniştit.

Şi astfel am precizat câte ceva despre acest tărâm şi despre aceste creaturi şi circumstanţe care ne înconjoară de jur împrejur, aşteptând până în ziua

Sfârşitului Lumii, când protecţia pământească a noastră se va prăbuşi lăsându-ne fără ajutor pe mâinile Observatorilor şi a terorii abundente.

Aici mă opresc şi mă gândesc cu calm, dacă există cineva care s-a născut pentru a face cunoştinţă cu astfel de lucruri şi să crească în înţelegerea lor. Şi numaidecât aş dori să privesc mai departe şi să văd muntele cenuşiu, metalic ridicându-se fără măsură în tristeţea nopţii nemuritoare, iar de la picioarele mele puritatea coboară străbătând pereţii înfiorători de metal, şase kilometri întregi şi mai mult, înspre câmpia de dedesubt.

Şi mai e un lucru, ah şi mi-e foarte frică, oare am greşit când am expus foarte exact...

Era, după cum trebuie să ştiţi, de jur împrejurul bazei Piramidei, care avea cinci kilometri şi un sfert pe fiecare latură, un mare cerc de lumină, întreţinut de Curentul Pământean şi ardea în interiorul unui tub transparent sau poate că asta era doar o impresie. El marca Piramida pe fiecare parte a ei la o distanţă clară de un kilometru şi ardea veşnic. Nici unul dintre monştri nu a avut niciodată puterea de a trece peste el, din cauza a ceea ce noi numim Aerul Înfundat pe care el îl face, ca un Perete de Protecţie invizibil. De asemenea, producea o vibraţie foarte subtilă care afecta elementele slabe din creierele monştrilor şi ale brutelor josnice. Ceva anume stăpânea ceea ce pleca dinspre el, ca o vibraţie suplimentară de o mare subtilitate, oferind protecţie împotriva forţelor diavolului. Şi acest lucru înţelept avea o calitate din moment ce puterile diavoleşti nu posedau îndemânarea de a provoca vreo stricăciune cuiva din interior. Deşi erau acolo oarecare pericole împotriva cărora nu avea efect, totuşi acelea nu aveau priceperea de a aduce vătămare nici unei persoane din interiorul marii Redute care avea înţelepciunea de a nu se amesteca cu nici o scârboşenie. Şi aşa erau protejate aceste ultime milioane de oameni până când protecţia pământească va fi ajuns la epuizarea ei. Acest cerc este ceea ce eu am numit Cercul Electric, fiind numit şi doar Cercul.

Şi astfel am făcut eu un pic mai clară, cu un mare efort, imaginea acelui ţinut înfiorător al nopţii, de unde, în prezent, auzul meu recepţionează un strigăt prin întuneric. Iar în ce fel s-a maturizat acesta în mine, am să expun imediat.

III

Strigătul liniştit

Acum, de multe ori am auzit vorbindu-se, nu numai în acel mare oraş care ocupa etajul o mie, ci şi în altele din cele o mie trei sute douăzeci de oraşe ale Piramidei, că exista undeva în afară, în dezolantul Tărâm al Nopţii, un al doilea loc de refugiu, unde se strânseseră, în altă parte a acestei lumi moarte, încă vreo câteva dintre ultimele milioane de fiinţe din rasa umană, pentru a lupta până la sfârşit.

Şi această poveste am auzit-o peste tot în călătoriile mele prin oraşele marii Redute, călătorii care au început când am ajuns la vârsta de şaptesprezece ani şi au continuat timp de trei ani şi două sute douăzeci şi cinci de zile, aflându-mă în mod egal numai câte o zi în fiecare oraş, aşa cum era obiceiul pentru instruirea fiecărui copil.

A fost într-adevăr o mare călătorie şi în timpul ei am întâlnit cu o mulţime de oameni, pe care ca să-i cunosc a însemnat să-i iubesc, dar pe care nu voi mai putea să-i văd niciodată, pentru că nu există timp suficient în viaţă şi fiecare trebuie să-şi facă datoria în scopul securităţii şi al bunului mers al Redutei. Acum, trebuie să le spun tuturor, noi călătorim foarte mult, dar sunt atât de multe milioane de lucruri de văzut şi atât de puţini ani.

Aşa cum am mai spus, peste tot pe unde am fost se pomenea aceeaşi poveste despre un alt loc de refugiu, iar în multe biblioteci din acele oraşe, în măsura în care am avut timp să caut, se afla un mare număr de lucrări legate de existenţa acestui alt refugiu şi undeva departe în urmă, de-a lungul timpului, se făceau afirmaţii clare că un astfel de loc exista cu adevărat şi într-adevăr părea că nu mai e nici o îndoială. Dar acum, aceste înregistrări foarte vechi erau citite numai de învăţăcei, care se îndoiau de ele chiar în timp ce citeau. Aşa este întotdeauna.

Dar din realitatea acestui refugiu, nu am mai auzit neîndoielnic nici un sunet, din ziua în care auzul meu l-a preocupat pe maestrul Monstruwacan,

care se afla împreună cu toţi asistenţii lui, în Turnul de Observaţie din vârful Piramidei. Şi aici daţi-mi voie s-o spun, că şi el şi eu am avut întotdeauna o afinitate şi o prietenie apropiată unul pentru celălalt, deşi el era atât de mare, iar eu doar un tânăr. Aşa s-a întâmplat, că atunci când am ajuns la vârsta de douăzeci şi unu de ani, el mi-a oferit un post în interiorul Turnului de Observaţie, iar asta a fost cel mai mare şi mai minunat noroc pentru mine, pentru că în toată această mare Redută, să fii acceptat în Turnul de Observaţie era lucrul cel mai dorit, deoarece prin aceasta, făcându-se mai multă astronomie, era uşurată oarecum curiozitatea naturală a omului.

Acum, daţi-mi voie să vă spun, ca nu cumva să se creadă că eu am fost în mod nejustificat favorizat datorită prieteniei mele cu maestrul Monstruwacan, că era oarecum normală alegerea lui, prin aceea că mie îmi fusese dat acel dar ciudat al ascultării, pe care noi îl numim Ascultarea Nopţii, deşi acesta era doar un nume fantezist şi oarecum nefericit. Dar cum darurile individuale erau rare şi dintre toate acele milioane din interiorul Piramidei nu mai exista nimeni cu acest dar într-o asemenea măsură de dezvoltat în afară de mine însumi. Iar eu, având acest dar, puteam auzi acea „vibraţie invizibilă” din eter şi aşa, fără să ascult chemarea instrumentelor noastre de înregistrat, am putut să preiau mesajele care veneau în continuu prin întunericul etern, chiar şi mai bine decât ele. Acum, poate că înţelegeţi mai bine, cât de mult a contat că eu am crescut ascultând o voce care nu-mi traversa urechile pentru eternitate, ci care încă cânta dulce şi clar în visurile mele din amintire, astfel încât aceasta părea ca şi cum Mirdath cea Frumoasă dormea în sufletul meu şi îmi şoptea de-a lungul tuturor acestor ani.

Apoi, într-o zi, la ora cincisprezece, când începea timpul pentru somn, am cântărit această dragoste a mea care sălăşluia încă în mine şi m-am minunat că mormanul meu de amintiri încă mai păstra vocea acelei iubiri care fusese în acei ani atât de îndepărtaţi. Şi cântărind şi visând la ea, poate chiar ca un om tânăr, am putut plăsmui pe acea Unică, pierdută cu mult timp în urmă care-mi murmura cu adevărat drăgălăşenii în urechi, iar memoria mea deveni foarte limpede şi am cugetat foarte mult.

Şi iată, aşa cum stăteam acolo, ascultând şi comunicând cu gândurile mele, m-a cuprins o emoţie neaşteptată, ca şi cum aş fi fost lovit, fiindcă dinafară, din noaptea fără de sfârşit, tresări o şoaptă ce mi-a emoţionat cea mai subtilă parte a auzului meu.

Am ascultat de-a lungul a patru ani lungi, de când m-am trezit în ambrazură, când eram doar un tânăr de şaptesprezece ani, iar acum, în afara lumii întunericului şi a acestor ani nesfârşiţi ai acelei vieţi pierdute, pentru că acum trăiesc în anii prezenţi ai noştri, şoapta a venit, am recunoscut-o imediat şi i-am răspuns fără nici un nume, dar am trimis Matricea de Cuvinte prin noapte, expediind-o cu elementele inteligenţei mele, aşa cum am putut, aşa cum pot toţi, mai bine sau mai rău. Şi mai mult de atât, am ştiut că cea care a chemat paşnic ar putea avea puterea de a asculta fără instrumente, dacă ea ar fi fost cu adevărat. Iar dacă ar fi fost doar una dintre chemările false ale Forţelor Diavolului sau a vreunui monstru mai priceput, sau aşa cum era uneori, îţi închipuiai că recepţionezi aceste chemări, Casa Liniştii amestecându-se cu sufletele noastre, atunci ele nu ar fi avut puterea de a rosti Matricea de Cuvinte.

Şi iată, cum stăteam tremurător şi străduindu-mă să nu fiu încordat, pentru că asta distruge receptivitatea, veni vibrând de jur împrejurul esenţei mele spirituale pulsaţia Matricii de Cuvinte, bătând cu fermitate prin noapte, aşa cum face acest sunet minunat. Iar atunci, cu tot ceea ce era drăgăstos în spiritul meu, am chemat cu elementele inteligenţei mele: „Mirdath! Mirdath! Mirdath!”. În clipa aceea, maestrul Monstruwacan intră în acea încăpere a Turnului de Observaţie unde stăteam eu şi îmi văzu faţa, stând foarte liniştit, pentru că deşi nu avea puterea de Ascultare a Nopţii, el era înţelept, profund gânditor şi ţinea cont foarte mult de darul meu. Ba mai mult de atât, venea chiar acum de la instrumentul de recepţie şi avea o vagă bănuială că prinsese pulsaţia Matricii de Cuvinte, deşi prea slabă pentru a fi limpede redată prin instrument, aşa încât mă căuta, pentru că poate eu, care deţin auzul, să fi auzit pulsaţia, fiindcă eu eram singurul dotat în această direcţie.

I-am relatat şi lui ceva din povestea mea, despre gândurile mele, despre amintirile mele şi despre acea deşteptare. Şi astfel, revenind la întâmplările acestui prezent, el mă ascultă cu simpatie şi cu o inimă îngrijorată şi plină

de mirare, pentru că în vremea aceasta un om putea vorbi sănătos despre ceea ce, în aceşti ani ai noştri erau socotite ca fiind o nebunie şi poate chiar atingerea vreunei boli, deoarece acolo, prin rafinarea artelor mentale, prin rezultatele unor experienţe ciudate şi prin desăvârşirea învăţăturilor, oamenii erau în stare să-şi imagineze lucruri care pentru concepţiile noastre rămân închise, exact aşa cum noi cei din aceste zile putem să dăm un aer liniştit unei conversaţii, care în zilele părinţilor noştri ar fi fost cu siguranţă categorisită drept sminteală. Şi lucrul acesta este foarte limpede.

În tot acel răstimp în care mi-am spus povestea, am ascultat cu spiritul meu, dar în afară de un râs fericit foarte slab, temător, care mă învăluia nu am mai auzit nimic. Şi nimic mai mult toată ziua aceea.

Aici permiteţi-mi să spun că din pricina amintirilor mele şi a jumătăţilor de amintiri, am avut deseori dispute cu învăţătorii noştri. Ei se îndoiau mult de veridicitatea vechilor poveşti din timpul Zilelor Luminii şi de existenţa Soarelui, deşi unele dintre acestea reieşiseră ca fiind adevărate din vechile înregistrări ale aparatelor. Dar eu, amintindu-mi, le-am spus multe poveşti care le păreau de domeniul fanteziei şi le-au pătruns în inimi, până când le-am îmbolnăvit creierele care refuzau să ia în serios şi drept adevăr ceea ce inimile lor acceptau bucuros, exact aşa cum recepţionăm frumuseţea poeziei în sufletele noastre. Dar maestrul Monstruwacan a dorit să asculte până la sfârşit ceea ce aveam de spus, dar, deşi am vorbit câteva ore şi aşa a fost de multe ori, am vorbit timp îndelungat, înfăţişându-mi povestirile din amintirile visate, ca şi cum m-aş fi întors din nou în prezentul acestui viitor şi iată, toţi Monstruwacanii şi-au părăsit instrumentele, observaţiile şi înregistrările şi s-au strâns în jurul meu, iar maestrul era atât de adâncit în interesul pentru ceea ce povesteam, încât nu le-a simţit prezenţa, nici când i-am atras eu atenţia, fiind captivat de lucrurile de demult.

Dar când maestrul reveni la cunoaşterea prezentului, i-a îmboldit şi i-a certat, iar ei, aproape cu toţii, au zburat grabnic şi ascultători spre diferitele lor activităţi. Iar acum, aşa cum am gândit din acel moment, fiecare avea un aer zăpăcit, tulbure şi gânditor. Şi au fost înfometaţi de mai mult şi de fiecare dată se minunau şi puneau tot mai multe întrebări.

Şi în felul acesta se întâmplă şi cu ceilalţi, aceştia învăţându-i pe unii care nu erau din Turnul de Observaţie şi care nu crezură până când deveniră şi ei

flămânzi. Ar fi vrut să asculte, deşi vorbeam de la prima oră din zori, până la ora cincisprezece, care era începutul „nopţii”, pentru că timpul de somn le fusese imprimat, după multe obiceiuri şi experimente. Iar adeseori, am aflat că se găseau printre ei oameni cu învăţătură extraordinară care sprijineau povestirile mele ca fiind adevărate şi aşa se formă o oarecare sciziune. Mai târziu, cei care credeau deveniră mai numeroşi chiar dacă credeau cu adevărat sau nu, cu toţii erau dispuşi să asculte şi aşa mi-am petrecut zilele în discuţii, pe lângă treburile mele obişnuite.

Dar maestrul Monstruwacan crezuse încă de la început şi era deschis întotdeauna să înţeleagă şi îl iubeam pentru asta, cât şi pentru multe alte calităţi deosebite.

Şi aşa cum vă puteţi imagina, în faţa acelor milioane, eu am fost sigurul care a devenit cunoscut, pentru că povestirile pe care le spuneam pătrundeau tot mai în adâncuri printre miile de oraşe şi în cele mai de jos etaje ale Câmpiilor Subpământene. În pământul de sub Redută am descoperit că până şi cel mai simplu flăcău ştie câte ceva despre povestirile mele şi e atent la mine când maestrul Monstruwacan şi cu mine coboram cu instrumentele noastre pentru diverse probleme legate de Curentul Pământean.

Prin Câmpiile Subpământene, deşi în vremea aceea nu le numeam decât „Câmpiile”, am stat ceva timp, pentru că erau cea mai grandioasă lucrare a acestei lumi. Şi asta pentru că Ultima Redută era doar un lucru mititel pe lângă ele. O mie de kilometri mai în adânc se întindeau locurile cele mai îndepărtate ale Câmpiilor Subpământene, având o mie de kilometri de la o margine la alta, în fiecare direcţie, iar deasupra se aflau alte trei sute şase câmpuri, fiecare mai mic în suprafaţă decât cel de dedesubt şi în acest fel se formau, până la cel mai din vârf care era aşezat exact dedesubtul ultimului etaj al marii Redute şi avea numai patru kilometri în fiecare direcţie.

Astfel se vedea că aceste câmpii, aşezate una sub cealaltă, formau o piramidă grandioasă, incredibilă, de terenuri rurale în adâncul pământului, înaltă de o mie de kilometri de la bază până la câmpia cea mai din vârf.

Toată această lucrare era împrejmuită la margini cu metalul gri din care era construită şi Reduta şi fiecare câmp era sprijinit şi proptit în pământ, cu

aceeaşi compoziţie miraculoasă şi astfel se aflau în siguranţă, iar monştri nu puteau pătrunde în grădinile măreţe.

Toate aceste ţinuturi subpământene erau luminate, unde era nevoie, de Curentul Pământean şi acelaşi şuvoi de viaţă fertiliza solul şi dădea viaţă şi sevă plantelor, arborilor, tufişurilor şi fiecărui lucru natural.

Construirea acestor câmpii a luat poate mai bine de un milion de ani, iar „grămada de deşeuri" rezultată, a fost aruncată în fisura de unde venea Curentul Pământean şi care avea baza dincolo de tot ce fusese sondat. Această ţară subpământeană îşi avea propriile ei vânturi şi aerisiri, deşi, în amintirea mea, nu era în nici un fel conectată la incredibilele ţevi de aerisire ale Piramidei, dar poate că mă înşel în această privinţă, pentru că nu mi-a fost dat să aflu tot ceea ce este de ştiut cu privire la marea Redută şi nici un om nu putea dobândi o asemenea cunoaştere.

Deocamdată ştiu doar că acestea erau vânturi propice şi stimulate pe bună dreptate în această ţară subpământeană, pentru că erau sănătoase şi plăcute, iar în câmpurile de culturi erau foşnete de cereale şi zâmbete vesele şi catifelate de maci, toate aflate sub o lumină caldă. Iar în aceste locuri fac plimbări şi excursii milioanele de locuitori ai Piramidei.

Pe toate acestea le-am văzut şi vorbele a mii de îndrăgostiţi spuse prin grădinile din acest loc au ajuns până la mine şi cu ele şi amintirea scumpei mele şi a unei chemări foarte slabe care pare că îmi şopteşte din timp în timp, dar atât de slabă şi atenuată, încât chiar şi eu, care aveam darul Ascultării Nopţii, nu puteam să-i prind sensul şi am continuat aşa, ascultând mereu mai atent şi adeseori chemând eu însumi.

În interiorul Piramidei exista o lege experimentată şi sănătoasă care stipula că nici un bărbat nu avea libertatea de a se aventura în Tărâmul Nopţii, înaintea vârstei de douăzeci şi doi de ani, iar femeile niciodată. După această vârstă, dacă vreun tânăr dorea foarte mult să aibă această aventură, trebuia să asiste la trei prelegeri despre pericolele despre care avem noi cunoştinţă şi o socoteală foarte strictă în legătură cu mutilările şi morţile groaznice care li s-au întâmplat celor care s-au aventurat. Iar dacă şi după toate acestea încă mai doreşte şi dacă era socotit sănătos şi întreg la minte,

abia atunci i s-ar fi permis să purceadă în aventură. Aceasta era socotită o onoare pentru tinerii care ar fi adus noi cunoştinţe în folosul Piramidei.

Toţi aceia care plecau în întâmpinarea pericolului din Tărâmul Nopţii, aveau implantată adânc sub pielea antebraţului stâng o mică capsulă şi când cicatricea se vindeca, numai atunci putea tânărul să-şi înceapă aventura.

Din această cauză se întâmpla ca spiritul acestor tineri să poată fi salvat chiar dacă ei ar fi fost prinşi în capcană, pentru că în cele din urmă, mai presus decât onoarea sufletului său, trebuia să funcţioneze mai departe capsula şi spiritul său să fie salvat imediat din moarte. Iar prin aceasta puteţi să aflaţi câte ceva despre pericolul neîndurător şi înfiorător de pe pământul întunericului.

Am înfăţişat toate acestea pentru că mai târziu am întreprins o mare aventură în aceste pământuri şi chiar şi la acest moment câteva gânduri au venit către mine, pentru că întotdeauna eu am ascultat acea chemare şi am trimis şi a doua oară Matricea de Cuvinte vibrând solemn prin noaptea fără de sfârşit, iar acum nu am mai făcut asta, fără convingere, pentru că cuvântul nu trebuie folosit nechibzuit. Dar adeseori aş fi vrut să spun cu elementele inteligenţei mele „Mirdath! Mirdath!”, trimiţând numele în întunericul de afară, iar uneori mi se părea că aud vibraţia slabă a eterului dimprejurul meu, ca şi cum cineva răspundea ca şi cum avea sufletul slab sau o făcea prin instrumente nepotrivite pentru forţa acestei lumi.

Astfel, pentru o mare perioadă de timp nu a existat nici o certitudine, ci doar un răspuns ciudat, neliniştit şi neclar.

Apoi, într-o zi, aşa cum stăteam în faţa instrumentelor din Turnul de Observaţie, la ora treisprezece, veni de jur împrejurul meu vibraţia zbaterii eterului, astfel încât tot postul de observaţie a fost deranjat. Iar eu am făcut atunci semnul de linişte şi nici un om nu s-a mai mişcat, ba chiar s-au aplecat peste clopotele lor de respirat, încât perturbaţiile să se micşoreze.

Şi a venit din nou vibraţia gingaşă şi izbucni clar o chemare strigată în creierul meu. Iar chemarea era numele meu, numele meu vechi din zilele acestea pământeşti şi nu numele meu din anii aceia. Şi asta mă izbi cu o tresărire ca a unei treziri proaspete de memorie. Imediat am trimis prin

noapte Matricea de Cuvinte şi tot eterul s-a umplut de mişcare. Apoi veni liniştea şi mai târziu o bătaie îndepărtată a pustiului nopţii, pe care numai eu singur în acea mare Redută am putut-o auzi până când au venit vibraţii mai puternice. În acel moment totul de jur împrejurul meu trepida de vibraţia Matricii de Cuvinte, marcând în noapte un răspuns cert. Atunci, după toate acestea am ştiut că Mirdath m-a chemat şi am avut şi certitudinea.

Am pronunţat „Mirdath" făcând uz de instrumente şi aici veni îndată un răspuns minunat, pentru că în afara întunericului flutură un nume vechi de îndrăgostiţi, pe care ea l-a folosit mereu numai pentru mine.

Într-o clipă mi-am amintit şi le-am indicat celorlalţi să continue, pentru că înregistrările nu trebuie să se termine, acum când comunicarea era stabilită pe deplin.

Lângă mine stătea maestrul Monstruwacan, liniştit ca orice Monstruwacan tânăr, aşteptând cu răbdare să noteze orice ar fi fost necesar şi observându-i strict şi pe ceilalţi. Şi astfel, pentru o vreme de încântare, am vorbit cu acea fată din afară, din lumea întunericului, care avea cunoştinţă despre numele meu şi despre vechiul meu nume pământesc de îndrăgostiţi şi care se numea ea însăşi Mirdath.

Am întrebat-o multe şi, spre ruşinea mea de acum, pentru că părea că numele ei nu este cu adevărat Mirdath, ci Naani, chiar dacă cunoştea numele meu şi asta pentru că într-o bibliotecă din locul unde trăia exista o poveste despre cineva care purta numele meu şi era strigat cu acel dulce nume de îndrăgostiţi pe care ea l-a trimis în afară, în întunericul nopţii, iar numele fetei era Mirdath. Iar când ea, Naani, a strigat pentru prima oară, a venit înapoi spre ea un strigăt de „Mirdath, Mirdath" şi asta i-a amintit atât de ciudat de acea poveste veche care a sălăşluit în memoria ei şi de aceea a răspuns ca şi cum ar fi răspuns fata din carte.

În acest fel, părea ca şi cum neînchipuita mea poveste de dragoste din memorie s-ar fi estompat şi am rămas tulburat în mare măsură din cauza regretului unei iubiri din timpurile vechi. Chiar când m-am minunat că orice carte poate avea o poveste atât de asemănătoare cu a mea, nu am ţinut cont că toate poveştile despre toate iubirile sunt scrise cu acelaşi condei.

Chiar atunci, în ora aceea a acelei temeri ciudate şi neobişnuite, a venit spre mine un lucru care m-a făcut să tresar şi mult timp după aceea m-am gândit insistent la el. Fata care îmi vorbise mie prin noapte se miră puţin că vocea mea nu era mai adâncă, pentru că în purtarea obişnuită, oricine care spune un lucru, rareori se gândeşte la ceea ce spune. Dar chiar şi pentru mine veni o speranţă neaşteptată, pentru că în timpurile străvechi ale acestor ani de acum vocea mea era foarte adâncă. Şi i-am spus că poate omul din carte era cunoscut ca având un ton al vorbirii foarte grav, dar ea, părând în încurcătură, răspunse că nicidecum şi atunci am întrebat-o şi altele, dar a fost numai spre neplăcerea memoriei şi a înţelegerii ei.

Tare ciudat trebuie că părea ca noi doi să vorbim despre probleme atât de neînsemnate, când erau atât de multe altele despre care simţeam nevoia să discutăm, fiindcă era un bărbat în aceste vremuri de acum care a vorbit cu cei care poate trăiesc înăuntrul acelei planete roşii din cer numită Marte şi care susţine că rar poţi găsi ceva mai minunat care să întreacă încântarea faţă de vocea umană venind dinspre întuneric spre marea Redută, de dincolo de toate acele întunecimi pierdute. Fiindcă într-adevăr, aceasta trebuie să fi fost, poate, spărtura dintr-un posibil milion de ani de tăcere. Deja, aşa cum aveam să învăţ mai târziu, ştirile treceau din ce în ce mai în jos, din oraş în oraş, prin toată Piramida cea uriaşă şi de aceea orele de odihnă fură pline de noutăţi, fiecare oraş devenind pasionat, exaltat şi în aşteptare. Am învăţat asta mai bine în acel moment unic, decât în toată viaţa mea anterioară. Pentru că acea chemare anterioară a fost prea puţin luată în considerare şi pusă mai degrabă pe seama naturii, ca şi cum ar fi fost insuflată mai curând de fluturările uşuratice ale jumătăţii de memorie visătoare. Deşi este cu siguranţă adevărat, aşa cum am stabilit mai înainte, poveştile mele cu privire la zilele de la începuturile lumii, de pe vremea când soarele era vizibil şi plin de lumină au străbătut în jos toate oraşele, au fost mult comentate şi analizate în orele de odihnă şi au reprezentat un motiv de discursuri şi argumentaţii.

Cu privire la vocea acelei fete care venea spre noi prin întunericul lumii, am să precizez acum ce anume spunea ea şi asta a verificat povestirile din înregistrările noastre cele mai vechi, care vreme îndelungată au fost tratate superficial. Era, sau aşa părea să fie, o a doua Redută, undeva în afara întunericului atotstăpânitor din ţinuturile exterioare, însă la ce distanţă

nimeni nu putuse descoperi vreodată. Aceasta era o Piramidă cu trei feţe şi de mărime moderată, neavând în înălţime decât un kilometru şi mai puţin de trei sferturi de kilometru de-a lungul bazelor.

Când Reduta a fost construită se afla pe malul îndepărtat al mării, acolo unde acum nu se mai află nici o mare şi a fost ridicată de oameni rătăcitori care au crescut trudind, obosiţi de pericolul atacurilor de noapte ale triburilor de monştri pe jumătate oameni, care începuseră să populeze pământul chiar din zilele timpurii când semi-întunericul se pogorâse asupra omenirii. Iar acela care a făcut planul după care a fost construită, era unul care văzuse marea Redută, care trăise acolo la începuturi, dar se descotorosiseră de el din cauza unei pedepse care îi fusese aplicată datorită spiritului său iresponsabil, care îl făcuse să provoace perturbaţii în mijlocul ordinii stabilite într-unul din oraşele din zona de mai jos a marii Redute.

În timp, el devenise blând din cauza îngrijorărilor cauzate de hoardele de monştri veşnic puse pe gâlceavă şi a forţelor care se aflau peste tot. Astfel, el fiind un spirit conducător, proiectă şi construi Reduta cea mică, fiind ajutat la aceasta de patru milioane de oameni, îngrijoraţi şi ei de incursiunile monştrilor, dar care rămăseseră până în acel moment nişte rătăcitori datorită rămăşiţelor din sângele lor.

Aleseseră acel loc, pentru că descoperiseră un semn de Curent Pământean în marea vale care se întindea spre malul mării şi asta datorită faptului că fără curent nu ar fi putut supravieţui nici un refugiu. Şi în timp ce unii construiau, păzeau şi aveau grijă de Marele Câmp în care trăiau cu toţii, alţii lucrau într-o mare mină. Timp de zece ani lucrară la această construcţie la o distanţă de câţiva kilometri şi totodată bătătoriră fundaţia, dar nu pe o distanţă prea mare, ci suficientă, aşa cum au crezut atunci. Apoi, după mulţi ani, au construit Piramida şi şi-au ridicat refugiul acolo, şi-au construit instrumentele şi au sorocit Monstruwacani, reuşind astfel să vorbească zilnic cu marea Piramidă şi asta pentru o perioadă foarte lungă.

Pe urmă Curentul Pământean a început să scadă şi deşi cercetaseră timp de multe mii de ani, nu putură găsi o resursă mai bună. Astfel se petrecură lucrurile pe când încetară comunicarea cu marea Redută, curentul nemaifiind suficient de puternic pentru a putea lucra cu aparatele, iar instrumentele au încetat a mai fi sensibile la mesajele noastre.

După aceea trecu un milion de ani, poate, de linişte cu eternele naşteri, căsătorii şi morţi ale acestor oameni singuratici. Nu s-au mai dezvoltat şi unii au pus asta pe seama scăderii puterii Curentului Pământean, care se micşora din ce în ce de-a lungul secolelor acestei eternităţi.

Şi poate o dată la o mie de ani unul dintre ei se năştea cu darul Ascultării Nopţii şi cu abilitatea de a asculta mai presus de cei obişnuiţi. Acestora, uneori, li se părea că vine câte-o vibraţie din eter. Astfel, o asemenea persoană asculta şi uneori părea că prinde câte o jumătate de mesaj şi aşa se trezi un mare interes în toată Piramida. Au căutat prin vechile înregistrări cuvinte şi scrieri cum să transmită Matricea de Cuvinte prin întuneric, fapt pe care uneori l-au reuşit fără îndoială, pentru că erau menţionate în vechile înregistrări din marea Redută multe ocazii în care se recepţionase chemarea Matricii de Cuvinte, care fusese aranjată şi adusă la rang de lucru sfânt între cele două Redute în zilele timpurii ale celei de-a doua vieţi a acestei lumi.

Deocamdată, de acum o sută de mii de ani încoace nu a mai existat nimeni cu darul ascultării şi în acest răstimp populaţia din Piramidă deveni de numai zece mii de suflete, iar Curentul Pământean se afla destul de slab şi fără putere pentru a mai aşeza în sufletele lor bucuria vieţii. De aceea au continuat nepăsători, asta părându-le firesc din cauza atât de multor ere de uzură.

Apoi, spre mirarea tuturor, Curentul Pământean se manifestă cu o nouă putere, aşa încât tineretul a încetat să se mai simtă îmbătrânit înainte de vreme şi a început să apară o fericire şi o bucurie certă de viaţă care a dus la o creştere ciudată a natalităţii, aşa cum nu mai fusese de o jumătate de milion de ani.

Mai târziu se întâmplă alt lucru nou. Naani, fiica maestrului Monstruwacan al Redutei le arătă tuturor că era dotată cu darul ascultării, pentru că recepţionă vibraţii neregulate care fluturau prin întuneric. Ea îi povesti tatălui ei, iar în prezent, pentru că sângele se mişcă mai năvalnic prin corpurile lor, au avut sensibilitatea de a descoperi planurile vechilor instrumente, fiindcă cele vechi ruginiseră demult şi fuseseră uitate.

De aceea, îi construiră fetei un nou instrument pentru a putea trimite un mesaj mai puternic, pentru că nu-şi mai aminteau la vremea aceea că

elementele inteligenţei aveau puterea de a face asta, deşi, se putea întâmpla ca elementele inteligenţei lor să fi fost lipsite de vlagă după atâţia ani de foamete în acest adăpost şi să nu asculte, chiar dacă învăţătorii lor cunoşteau aceste lucruri pe care noi, cei de pe marea Redută, le ştiam.

Când a fost terminat instrumentul, i s-a acordat lui Naani dreptul de a lansa prima chemare prin întuneric ca să descopere dacă într-adevăr, după acest milion de ani de tăcere, aveau încă o companie pe acest Pământ sau dacă erau cu singurii rămaşi, ultimele biete câteva mii de suflete ale umanităţii.

Şi a venit asupra oamenilor de pe mărunta Piramidă o mare agitaţie temătoare, fiindcă singurătatea lor în această lume îi presa şi era pentru ei exact aşa cum noi cei din aceşti ani chemăm o stea de-a curmezişul abisului spaţial. Dar din cauza agitaţiei şi a temerilor din acel moment, Naani a strigat foarte slab prin întuneric cu ajutorul instrumentului, dar ce să vezi!, într-o clipă, sau aşa li se păru, veni peste tot de jur împrejurul ei, prin noapte, pulsaţia solemnă a Matricii de Cuvinte, sunând prin întuneric. Iar Naani strigă spre ceilalţi că i s-a răspuns şi aşa cum se poate lesne bănui, mulţi oameni au plâns, câţiva s-au rugat, iar unii rămaseră tăcuţi, dar alţii o rugară stăruitor să trimită din nou chemarea şi imediat pentru a putea conversa mai departe cu cei de speţa lor.

Naani pronunţă iar Matricea de Cuvinte prin nopte şi fără întârziere veni un strigăt de jur împrejurul ei: „Mirdath! Mirdath!” şi ciudatul miraj al acestui strigăt o făcu să rămână tăcută pentru moment. Când ar fi vrut să răspundă, instrumentul a încetat să mai funcţioneze, iar ea nu mai putu spune nimic pe moment. Lucrul acesta, după cum lesne se poate înţelege, a provocat multă suferinţă şi cu un efort constant oamenii se agitau între instrument şi Curentul Pământean, pentru a descoperi cauza acestei căderi, dar nu putură pentru o bună bucată de vreme. În acest timp, Naani auzea adeseori strigătul de „Mirdath” vibrând împrejurul ei, iar de două ori veni pulsaţia solemnă a Matricii de Cuvinte prin noapte. Dar deocamdată ea nu avea puterea de a-i răspunde. Şi în tot acest răstimp, aşa cum am aflat mai târziu, ea a fost tulburată de o ciudată strângere de inimă de către vocea care chema „Mirdath”, ca şi cum acesta ar fi putut fi spiritul dragostei căutându-şi perechea, aşa cum a numit-o ea.

Aşa a fost norocul, şi anume că acea tresărire constantă a acestui nume care se auzea în preajma ei îi trezi amintirea despre o carte pe care o citise în anii timpurii şi pe care o înţelesese doar pe jumătate, fiindcă era de demult şi scrisă într-o manieră învechită, povestind despre dragostea dintre un bărbat şi o fată, iar numele fetei era Mirdath. Şi astfel, pentru că ea se afla plină de această mare redeşteptare după acei ani de tăcere de strigătul acelui nume, găsi din nou cartea, o reciti de multe ori şi se umplu de un cântec de dragoste datorită frumuseţii acelei povestiri.

Când instrumentul a fost reparat, ea strigă prin noapte numele bărbatului care se afla scris în carte şi astfel a venit către mine ceea ce am sperat atât de mult, dar deocamdată, până acum, în mod ciudat, nu am fost foarte sigur dacă să mă opresc din speranţă.

Mai este un alt lucru pe care doresc să-l clarific. De multe ori am auzit tresărirea acelui râs dulce, neputincios împrejurul meu şi agitaţia eterului cu cuvinte mult prea blânde pentru a deveni limpezi. Iar acestea veneau, mi-am spus eu fără nici o ezitare, de la Naani, care îşi folosea elementele inteligenţei în mod nevinovat şi în ignoranţă, dar foarte dornică de a răspunde chemărilor mele şi neavând nici o cunoştinţă despre faptul că dincolo, departe, peste întunericul lumii, ele palpitau în jurul meu, în mod constant.

După ce Naani mi-a clarificat tot ceea ce eu am istorisit despre refugiul cel mic, povesti în continuare cum mâncarea nu a fost îndestulătoare pentru ei până la redeşteptarea Curentului Pământean, dar ei au continuat neştiind ce se va întâmpla, ajungând să-şi potolească pofta de mâncare, dar acum trezindu-se şi fiindu-le din nou foame, ei resimt o oarecare lipsă în tot ceea ce mănâncă şi asta putem lesne înţelege prin raţiunea şi teoriile noastre, însă nu prin cunoaştere nemijlocită.

Noi le-am explicat că solul şi-a pierdut viaţa, dar că, culturile de acolo nu erau vitale, iar o bună bucată de timp ar trebui să ia pământ din interiorul piramidei pentru a recâştiga elementele vitale. Le-am spus de asemenea despre căile sigure prin care pot readuce viaţa cu mai mare viteză în solul lor şi ei au fost bucuroşi să facă aşa, fiind proaspăt reveniţi la viaţa deplină după o lungă bucată de vreme de viaţă trăită doar pe jumătate.

Acum trebuie să aflaţi că în toată marea Redută această poveste pătrundea cu repeziciune spre etajele de dedesubt şi a fost publicată în toate jurnalele, fiind însoţită de multe comentarii, iar bibliotecile s-au umplut de cei care doreau să cerceteze vechile înregistrări care fuseseră uitate de atât de mult timp sau au fost luate, aşa cum spunem noi cei din zilele acestea, peste picior.

În tot acest timp eu am fost torpilat cu întrebări, dacă nu cumva am fost determinat să povestesc acestea, astfel încât arareori mi-am permis să adorm în acest răstimp, ba mai mult, s-au scris atâtea despre mine, despre puterea mea de a auzi şi diverse poveşti conţinând ziceri de dragoste, încât am fost oarecum zăpăcit de toate câte se întâmplau, deşi de unele am luat doar notă, altele mi-au plăcut, iar unele au fost total neplăcute.

Pe mai departe, nu m-am răsfăţat aşa cum mergeau vorbele, pentru că aveam o treabă de făcut, ba mai mult de atâta, am fost întotdeauna preocupat de ascultare şi vorbirea prin întuneric. Oricine mă vedea, ar fi vrut să mă întrebe câte ceva şi din acest motiv, m-am ţinut mai aproape de Turnul de Observaţie, unde se afla maestrul Monstruwacan şi o mare disciplină.

Atunci apăru o nouă problemă, deşi era o şmecherie destul de veche, aşa cum o văd acum când vorbesc în zilele de după reluarea convorbirilor între Piramide. Adesea ni se vorbea nouă din întunericul de afară şi ni se povestea despre durerea încercată de mica Redută şi despre dorinţa ei de ajutor. Dar când am trimis Matricea de Cuvinte pretutindeni nu ne parveni nici un răspuns. Şi datorită acestui fapt m-am temut de faptul că monştrii şi forţele diavolului ştiau.

În aceste timpuri, Matricea de Cuvinte ar fi putut să ne răspundă, marcând cu hotărâre prin întuneric, iar când am reîmprospătat întrebarea, am ştiut că ei, cei din mica Redută, au prins bătaia Matricii de Cuvinte şi aşa au putut să răspundă, deşi nu ei au fost cei care au întreprins discuţiile anterioare, cele pe care le-am testat prin Cuvânt. Şi apoi au putut face diferenţă faţă de ceea ce li s-a spus cu atâta viclenie, iar în acest chip noi am ştiut că monştrii şi forţele au căutat să-i ademenească cu câte ceva pentru a ajunge la secretele Redutei.

Pe de altă parte, acesta nu era un lucru nou, aşa cum am mai făcut aluzie, cu menţiunea că acum aceasta a crescut la o mare îndârjire şi există o viclenie scârboasă în utilizarea acestor cunoştinţe noi în fabricarea mesajelor false de către forţele drăceşti din Tărâmul Nopţii. Chestiunile acestea ne spun nouă, aşa cum am mai remarcat, în ce măsură sunt aceşti monştri şi aceste forţe de pregătiţi în ceea ce priveşte convorbirile dintre Piramide. Nu aveau nici o putere să producă Matricea de Cuvinte, aşa cum am probat asta mai târziu, şi nici vreo cale de a avea cunoştinţe sigure despre ce se vorbea prin noapte.

Tot ceea ce am povestit ar putea înfăţişa celor din vremurile acestea, câteva lucruri despre teroarea zămislită atunci şi ar trebui să aducem o mulţumire liniştită şi sonoră lui Dumnezeu, pentru că noi nu am suferit acum ca umanitate aşa cum am fi putut suferi.

Privind toate acestea, hai să nu ne gândim că oamenii din acei ani socoteau ce li se întâmpla ca pe o suferinţă, ci nimic mai mult decât ceea ce în mod uzual era numit existenţa omenească. Prin aceasta, noi putem afla că putem întâlni toate circumstanţele şi ne putem îndrepta spre ele trăind cu înţelepciune în mijlocul lor, doar dacă suntem prudenţi şi luăm în considerare adevărata semnificaţie a născocirilor.

Peste întreg cuprinsul Tărâmului Nopţii se întâmpla un reviriment extraordinar în jurul monştrilor şi forţelor, astfel încât instrumentele înregistrau constant note despre marile puteri care se desfăşurau afară prin întuneric, iar Monstruwacanii erau preocupaţi cu înregistrarea şi supravegherea foarte exactă a spaţiului. Astfel, în tot acest răstimp se acorda acolo un sens diferit de discernământ, trezire şi încântare.

Dinspre Ţara de unde vine Marele Râs, acest Râs răsuna în mod constant, ca şi cum ar fi fost o voce bubuitoare, stingheritoare şi care zguduia sufletul, rostogolindu-se în toate direcţiile, peste tot pământul, de departe dinspre estul necunoscut. Iar groapa Fumului Roşu, umplea toată Valea cea Adâncă cu o roşeaţă, încât fumul se ridica deasupra marginii şi ascundea bazele celor două Turnuri departe în zare.

Uriaşii puteau fi văzuţi din abundenţă în jurul Cuptoarelor dinspre est, iar din acestea se produceau erupţii mari de focuri, deşi nu putem spune care

era semnificaţia acestor lucruri şi a multor altele, ci doar care era cauza lor.

Dinspre Muntele de unde vine Vocea, care se ridica la sud-estul Observatorului de sud-est şi despre care eu nu am mai pomenit până acum, am auzit pentru prima oară în viaţa mea chemarea Vocii. Deşi înregistrările făceau menţiune asupra aceste voci, nu fusese auzită prea des. Chemarea era pătrunzătoare, foarte distinctă, chinuitoare şi oribilă, ca şi cum o femeie uriaşă, ciudat de înfometată, ar fi trimis cuvinte necunoscute prin noapte. Acesta era modul în care mi se părea mie acel strigăt şi mulţi descriau la fel acel sunet.

Printre toate acestea am perceput redeşteptarea pământului.

S-au folosit şi alte şiretlicuri pentru ca noi să fim ademeniţi în Tărâmul Nopţii, ba chiar o dată veni vibrând prin eter o chemare care ne spunea că nişte fiinţe umane au scăpat din Reduta mică şi vin înspre noi, dar sunt slăbiţi din cauza inaniţiei şi au nevoie de ajutor. Însă, când am expediat prin noapte Matricea de Cuvinte, creaturile nu au putut da nici un răspuns, ceea ce ne-a bucurat foarte mult sufletele, pentru că am fost cu toţii încredinţaţi în inimile noastre de acest exerciţiu care aducea acest mesaj, iar acum probasem că era vorba doar de o capcană.

În mod constant şi la orice oră am vorbit cu Naani din Reduta cea mică, explicându-i cum putea să expedieze prin noapte gândurile ei, prin intermediul elementelor inteligenţei, dar să nu folosească exagerat acestă putere, pentru a nu-şi epuiza trupul şi puterile minţii, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi abuzat de acest procedeu.

În ciuda a ceea ce îi explicasem eu despre utilizarea elementelor inteligenţei, ea trimitea mesajul întotdeauna fără tărie, în afara momentelor când utiliza instrumentul, iar eu am pus asta pe seama faptului că ea nu avea încă puterea necesară din cauza stării de sănătate, dar ea avea foarte ascuţită puterea ascultatului prin noapte, deşi mai slabă decât a mea.

Şi astfel, cu multe convorbiri între noi, cu poveştile constante despre realizările noastre şi despre gândurile noastre, ne-am apropiat spiritual unul de celălalt şi aveam întotdeauna în sufletele noastre un sentiment căruia i-am acordat de la început o atenţie deosebită.

Aceasta, cum poate fi uşor de înţeles, mi-a zdruncinat în mod foarte ciudat inima.

IV

Liniştea vocii

Dragule, urmând în noapte drumul prin lume,

Călcând, pe când razele lunii traversează întunericul

Sărutând nemaipomenita prospeţime a luminii sfinte...

Vocea ta, un cântec peste munţi, care ascultată

Îmi înspăimântă sufletul cu o plăcere total uitată.

Într-o noapte, spre sfârşitul celei de-a şaisprezecea ore, pe când eram gata să adorm, a ajuns la mine uşoara palpitaţie a eterului, cum se întâmpla adesea în acele zile. Dar tresărirea avea o ciudată putere în ea şi în sufletul meu vocea lui Naani suna clar, în întregime în mine şi despre mine.

Cu toate astea, deşi recunoşteam vocea lui Naani, nu am replicat doar ca să trimit în noapte interogarea Matricii de Cuvinte. Imediat am auzit răspunsul, Matricea de Cuvinte pulsând fără ezitare. Şi atunci am întrebat-o pe Naani de ce mi-a vorbit prin instrument în acel moment, când toţi erau adormiţi şi ceasul arăta la Monstruwacani, în mica Piramidă, timpul de somn, care începuse la ora unsprezece, astfel încât în acest moment mai trebuiau să treacă cinci ore până să se trezească. Naani ar fi trebuit să doarmă şi nu să stea în Turnul de Observaţie, departe de tatăl ei. Presupuneam că ea vorbea prin instrument şi vocea îi suna foarte limpede în mintea mea. Totuşi, la această întrebare nu mi-a dat nici un răspuns, mi-a dat însă ceva în spirit care m-a cutremurat, deoarece a spus câteva cuvinte care începeau aşa:

„Dragule, urmând în noapte drumul prin lume...”

Se poate ca ea să mă fi făcut să tremur, deoarece, pe când cuvintele creşteau în mine, se trezea din memoria mea un vis despre cum i-am spus aceleaşi cuvinte lui Mirdath cea Frumosă, în demult dispăruta eternitate a erei noastre, pe când ea murise şi mă lăsase singur pe lume. Am fost un pic slăbit de tumultul şi forţa emoţiei mele. Dar într-o clipă, cu puterea elementelor mele de inteligenţă, am rugat-o pe Naani să-mi explice lucrul despre care vorbise spre totala tulburare a inimii mele.

Însă, încă o dată, ea nu îmi dădu nici un răspuns direct. Rosti din nou cuvintele către mine, de-a lungul întunericului lumii. Şi mi-a fost clar deodată că nu era Naani aceea care vorbea, ci Mirdath cea Frumoasă, de dincolo din noaptea veşnică. Şi am strigat în noapte: „Mirdath! Mirdath!" cu elementele mele de inteligenţă şi iată, vocea îndepărtată şi slabă vorbi din nou spiritului meu prin toată întunecimea eternităţii, spunând iar acele cuvinte. Totuşi, deşi vocea era cea a lui Mirdath cea Frumoasă, era, de asemenea, şi vocea lui Naani şi am ştiut din toată inima că acest lucru era adevărat şi că îmi fusese dat să mă nasc încă o dată pe această lume în timpul vieţii acestui Numai Unul, cu care spiritul şi esenţa mea se uniseră în decursul perioadelor de veşnicie. Am strigat-o iar cu toate elementele mele de inteligenţă şi cu toată puterea mea pe Naani. Dar nu veni nici un răspuns şi nici un semn că m-a auzit, deşi am strigat-o ore în şir.

Astfel, în cele din urmă, am ajuns la o totală epuizare, dar nu am putut nici să tac, nici să adorm. Totuşi, în cele din urmă, am adormit.

Când m-am trezit, prima mea amintire a fost lucrul minunat care se petrecuse în timpul somnului, deoarece nimeni altcineva pe lume nu ar fi ştiut aceste cuvinte decât dacă ar fi fost spiritul lui Mirdath cea Frumoasă, privind peste umăr în acest timp total pierdut, pe când i-am spus aceste cuvinte, dintr-o inimă frântă şi plină de durere. Vocea fusese cea a lui Mirdath, iar glasul lui Mirdath fusese vocea lui Naani.

Am strigat-o din nou pe Naani, o dată şi încă o dată. Şi imediat ajunse la mine pulsaţia Matricii de Cuvinte, răsunând solemn în noapte. I-am dat asigurarea Matricii de Cuvinte şi am auzit imediat vocea lui Naani, puţin slăbită, aşa cum era când nu avea instrumentul, dar trimitea mesaje cu elemetele ei de judecată.

I-am răspuns şi am întrebat-o cu hotărâre despre vorbele ei din perioada de somn, dar ea nu recunoscu nimic şi mă făcu să înţeleg limpede că ea nu are cunoştiinţă să fi vorbit, ba chiar dormise tot timpul şi că, într-adevăr, avusese un vis foarte ciudat.

Pentru un moment am fost tulburat şi am meditat, neştiind ce să mai cred. Deodată însă mi-am dat seama că vocea îndepărtată a lui Naani rătăcea peste tot prin eter şi că voia să-mi povestească visul ei, care i se întipărise puternic în minte. Mi-a povestit visul ei în care văzuse un bărbat întunecat, înalt, foarte solid şi îmbrăcat cu un veşmânt neobişnuit. Stătea într-o cameră mică, era foarte necăjit şi singur. Şi în vis ea se dusese alături de el.

Deodată bărbatul începu să scrie, putând astfel să-şi exprime întristarea şi Naani a putut să citească cuvintele pe care el le aşternuse, deşi pentru spiritul ei treaz limbajul acela era ciudat şi necunoscut. Însă nu putea să-şi aducă aminte ce scrisese, cu excepţia unui singur rând scurt, care se referea la faptul că el notase cuvântul Mirdath deasupra. Ea vorbi despre ciudăţenia acestui lucru, că ar fi putut visa acest nume. Dar presupunea că eu am determinat asta, prin primele mele chemări.

Apoi, cu ceva asemănător unei tresăriri în spiritul meu, i-am cerut lui Naani să-mi spună dacă îşi amintea de scrisul acelui străin îndurerat. Şi vocea ei îndepărtată rosti aceste cuvinte, toate despre mine:

„Dragule, urmând în noapte drumul prin lume...”.

Dar mai mult nu îşi amintea. Totuşi era suficient şi eu, probabil cu un triumf ciudat în suflet, i-am spus, cu elementele de inteligenţă care îmi mai rămăseseră, ce semnificaţie aveau aceste cuvinte. Spiritul meu simţi cum ele loveau spiritul lui Naani şi îi deşteptau memoria cu violenţă. Câteva clipe ea ezită, mută în faţa unei asemenea noutăţi şi certitudini. Spiritul ei se trezi apoi şi ea aproape plânse de spaima şi ciudăţenia acestui lucru.

Imediat veni spre mine vocea ei tulburătoare şi era cea a lui Mirdath şi cea a lui Naani, la un loc. Eu am auzit lacrimile spiritului ei devenit pur şi minunat, tulburarea şi bucuria vocii ei îndepărtate. Mă întrebă, ca cineva care a deschis deodată Porţile Memoriei, dacă ea ar putea fi cu adevărat Mirdath. Tulburat de minunăţia acestei împliniri, nu am putut să dau un

răspuns imediat. Ea întrebă din nou, dar folosind vechiul meu nume de alint şi vocea ei îndepărtată răsuna cu tărie. Eu mă aflam în continuare şi sângele îmi zvâcnea în urechi. Dar starea asta trecu şi vorbirea îmi reveni.

În acest fel se petrecu întâlnirea spiritelor noastre, de-a lungul nopţii veşnice.

Şi ar trebui să aveţi în minte, ca pe o fotografie, cum Naani stătea acolo în lumea din eternitatea îndepărtată şi cum spiritul ei vorbea cu mine, privea înapoi prin porţile întredeschise ale memoriei ei, spre trecutul vieţii noastre şi al Epocii. Vedea acum mai multe, ba chiar îmi împărtăşea şi mie, cel din vremea aceea, deoarece memoria îi revenise acum şi vedea alte şi alte dovezi care veneau împreună, confuze pentru mine şi având jumătăţi de înţelesuri. Acum, în această epocă şi viaţă, vorbeam ca despre ceva petrecut ieri, dar foarte adorat.

Aşa după cum se poate imagina, minunea acestei siguranţe care apăruse în viaţa mea m-a tulburat puternic când s-a petrecut. Şi asta deoarece inima şi spiritul meu plânseseră pentru a fi împreună cu cea care era Mirdath şi care acum vorbea cu vocea lui Naani.

Însă cum poate fi asta clarificat, deoarece nici unul dintre învăţaţii puternicei Piramide nu ştia poziţia Redutei mici. Nici memoriile şi nici istoriile lumii nu ne-ar fi putut da această informaţie. Era doar o părere printre studenţi şi Monstruwacani că era aşezată între nord-vest şi nord-est. Dar nimeni nu ştia cu siguranţă, nimeni nu putea determina distanţa care era între noi şi acel Refugiu.

Pe lângă toate astea, mai era primejdia inimaginabilă şi riscul Tărâmului Nopţii, şi foamea şi pustiirea lumilor exterioare, numite uneori Tărâmuri Necunoscute.

Am vorbit mult cu Naani despre locul unde se afla, însă nici ea, nici tatăl ei, maestrul Monstruwacan al acelui Refugiu, nu ştiau care este poziţia lor. Ştiau doar că cel care construise Reduta cea mică venise la începuturi din Lumea de la Sud, după cum era menţionat în memorii.

De asemenea, tatăl lui Naani făcuse bătrâna busolă să funcţioneze, deoarece, după cum ne explicase prin instrument, atât de mare era puterea Curentului Pământean încât era posibil ca forţa noastră să fi fost cea care afectase stabilitatea indicatorului. Deoarece, într-adevăr, acul se învârtea într-un arc, după cum auzisem, care ţinea între nord şi sud, în interiorul arcului din direcţia vest. Dar asta s-a întâmplat dintotdeauna, încât era un ghid total neajutorat. Doar dacă, după cum ne gândisem, forţa Curentului de Pământ care era cu noi ar fi avut într-adevăr ceva putere ca să tragă acul spre noi. Dacă ar fi fost aşa, am putea ajunge la concluzia că Reduta cea mică este la nord. Şi în acest fel ne-am putea situa pe noi la sud. Totuşi, totul se baza pe presupuneri şi nimeni nu îndrăznea să-şi aventureze viaţa şi sufletul doar pe asta.

Atunci noi, din curiozitate, deşi o mai făcuserăm de un milion de ori în vremurile trecute, am pus busola înaintea noastră, luându-o de la Marele Muzeu. Dar, ca întotdeauna în această perioadă, nu se învârte decât dacă mişcăm acul şi probabil că s-ar opri niciunde, cu siguranţă, deoarece fluxul Curentului de Pământ de la „Fisura” de sub Piramidă are puterea să-l îndepărteze de nord şi să îl facă să rătăcească. Asta poate să pară foarte ciudat pentru epoca prezentă, totuşi era adevărata natură a lucrurilor. Şi mai greu de crezut era că va indica vreodată cu fermitate ceva, pentru a se dovedi un ghid sigur şi de nădejde.

Desigur, trebuie menţionat, noi ştiam poziţiile Pământului prin tradiţie, venind din timpurile vechi, când în semi-întuneric se construise Piramida. Ei ştiuseră să folosească această busolă veche şi cu ajutorul prezenţei Soarelui numiseră punctele cardinale. Totuşi, noi, în această îndepărtată zi viitoare, am uitat adevăratele semnificaţii ale direcţiilor şi le folosim doar pentru că strămoşii noştri au făcut-o cu un milion de ani şi mai mult în urmă. La fel am făcut cu numele date pentru zi şi noapte, cu săptămânile, cu lunile şi cu anii, deşi din mărturiile vizibile ale acestora nu mai există nimic decât permanenţa nopţii veşnice. Totuşi, toate acestea par foarte familiare oamenilor.

Naani, luând în seamă întrebările mele permanente, mă imploră, cu o neînchipuit de înfocată dorinţă, să vin la ea, dar în acelaşi timp îmi interzise, gândind că e mai bine să trăim şi să comunicăm în spirit, decât să-

mi risc sufletul şi poate să mor în nebunia de a încerca să o găsesc în toată întunecimea lumii moarte. Totuşi, nu aş fi ţinut seama de dorinţele ei dacă aş fi cunoscut cu siguranţă direcţia în care o puteam descoperi, dacă aş fi avut cunoştiinţă despre distanţa dintre noi, căci se afla la o mare depărtare, cu siguranţă.

Totuşi mai era un alt lucru care indica această direcţie, căci pe când mi-am trimis vocea în noapte, folosindu-mi elementele de inteligenţă, am descoperit că, chiar dacă ştiam sau nu unde se află nordul în acel moment, m-am întors cu un instinct sigur în acea direcţie. Maestrul Monstruwacan şi-a dat foarte repede seama şi m-a pus să experimentez de mai multe ori şi în mai multe feluri, înconjurat de paravane şi cu bandaje pe ochi, astfel încât nu aş fi putut decât prin cunoaşterea interioară să indic acea cale. Totuşi, mă întorceam către Nord foarte frecvent, cu un simţ sigur şi păream incapabil să vorbesc, ca şi când aş fi fost întors cu forţa.

Când am întrebat-o pe Naani dacă ea simţea ceva neobişnuit în această privinţă, nu descoperi nimic. Nu am putut decât să luăm aminte curioşi de ceea ce îmi afecta comportamentul, lucru pe care eu l-am pus pe seama atracţiei spiritului ei, deoarece mă preocupa faptul că ea era undeva în întunericul Lumii, dar asta era mai mult de presupus, decât de înţeles.

Maestrul Monstruwacan a scris un studiu despre această problemă a întoarcerii mele către nord, studiu care a fost prezentat în orele de odihnă din Turnul de Observaţie. Apoi a fost copiat în marile oraşe şi s-au făcut atâtea comentarii şi atâtea apeluri către mine prin instrumente de casă, încât eram mulţumit şi adesea mâniat de prea multă atenţie şi insistenţă acordată puterilor mele.

Iar acum, în timp ce cugetam la această problemă cu tot spiritul şi cu toată fiinţa mea, despre cum să găsesc o cale spre Naani, se întâmplă un lucru teribil. Şi trebuie să-l descriu în acest fel:

Era în ora a şaptesprezecea, pe când toate milioanele de locuitori ai marii Piramide dormeau, când mă aflam cu maestrul Monstruwacan în Turnul de Observaţie ca să îmi îndeplinesc serviciul. Deodată am auzit palpitând eterul împrejurul meu şi glasul lui Naani vorbind în sufletul meu. Am expediat Matricea de Cuvinte în întunecimea lumii şi deodată, am auzit

răspunsul solemn bătând puternic în noapte. Şi imediat am chemat-o pe Naani cu elementele de inteligenţă, pentru a afla ce lucru îi tulburase somnul.

Vocea ei veni în spiritul meu, slabă, îndepărtată şi stinsă şi cu greu am reuşit să îi aud cuvintele. Totuşi, am dedus repede că toţi oamenii de pe Reduta Inferioară au un foarte mare necaz, deoarece Curentul Pământean căzuse deodată şi cu forţă. Ei o strigaseră pe când dormea, pentru că ea putea să îi asculte chiar dacă noi răspunsesem chemării lor prin instrument. Totuşi, într-adevăr, nici o chemare nu ajunsese la noi.

Şi astfel ei care fuseseră atât de bucuroşi în ultimul timp, îmbătrâniseră acum de grijă, pentru că se temeau că repornirea Curentului Pământean nu era decât scânteia, licărirea dinaintea sfârşitului. Chiar în acest scurt răstimp al discuţiei noastre mi se păru că vocea lui Naani se îndepărtează din ce în ce mai mult de mine, iar inima mea părea să se frângă sub durerea acestui gând.

În timpul care rămase din perioada de somn am conversat cu Naani, aşa cum ar face doi îndrăgostiţi de oriunde, iar când oraşele s-au trezit, veştile au ajuns la ele şi milioane de oameni erau îngrijorate şi supărate.

Aşa a fost probabil pentru vreo lună. În acest timp vocea lui Naani devenea din ce în ce mai slăbită şi mai îndepărtată, încât, deşi aveam darul Auzului de Noapte, cu greu puteam să o înţeleg. Şi fiecare cuvânt era pentru mine o comoară şi o torţă pentru suflet, iar durerea şi necazul despărţirii mă făcea să nu mai pot mânca şi să nu mai am odihnă. Asta îl făcu pe maestrul Monstruwacan să mă certe şi să mă pedepsească. Deoarece m-aş fi îmbolnăvit pe mine care aveam Auzul de Noapte şi care auzeam chiar şi acum când instrumentele de înregistrare erau surde.

Din cauza asta şi deoarece era atâta dorinţă în mine, am început să mănânc şi să îmi ordonez viaţa ca să fiu în deplinătatea forţelor mele. Era însă dincolo de puterile mele, deoarece acum ştiam că oamenii de pe Piramida mică erau ameninţaţi de monştri care îi împresurau şi mai apoi am aflat, prin cuvinte slabe, îndepărtate, care îmi murmurau în minte, că acolo avusese loc o luptă cu o Forţă exterioară care vătămase minţile lor, încât în nebunia lor deschiseseră poarta şi fugiseră din Piramida mică spre

întunericul ţinuturilor de lângă ei. Acolo trupurile lor fizice căzuseră pradă monştrilor din acele ţinuturi. Dar despre sufletele lor cine putea şti?

Asta o puneam cu siguranţă pe seama căderii Curentului Pământean, care le răpise toată forţa şi puterea. Astfel, în cele câteva săptămâni, toată viaţa şi bucuria vieţii îi părăsise şi nu le mai fu nici foame, nici sete şi nu mai avură dorinţa să trăiască, iar o nouă şi puternică teamă de moarte pusese stăpânire pe ei. Asta părea foarte ciudat.

După cum se poate imagina, toate acestea îi făcură pe locuitorii marii Redute să se gândească din nou la Curentul Pământean care se revărsase din „Fisura" de sub Piramidă şi la sfârşitul lor. Cam atât a fost scris în Orele de Odihnă despre această problemă. Totuşi, unii parcă înnebuniseră şi vorbiră de o imediată primejdie asemănătoare pentru noi.

Toate Orele de Odihnă erau pline de imagini ale terorii acestor oameni în întunericul lumii, în faţa acelui sfârşit care trebuie să vină peste noi toţi, chiar şi peste Piramida cea puternică, deşi, după cum mulţi ar putea crede, nu aveam motive de îngrijorare fiind atât de departe în eternitatea viitoare.

Existau poeme scrise despre oamenii acelei Redute mici şi planuri nebuneşti pentru salvarea lor, dar nimeni care să le pună în aplicare şi nici o cale prin care un lucru atât de important să poată fi făcut. Asta nu făcea decât să arate cât de uşor vorbesc oamenii despre siguranţă. Cât despre mine, ajunsesem la convingerea că trebuie să fac aventura, deşi realizasem că puteam să ajung la propriul meu sfârşit. Totuşi era mai bine să cedez mai repede decât să fi simţit ceea ce simt acum.

Chiar în acea noapte, într-a optsprezecea oră, a fost o mare tulburare în eter în jurul puternicei Piramide şi am fost trezit brusc de maestrul Monstruwacan cu rugămintea dacă aş putea să-mi folosesc darul Auzului de Noapte pentru a asculta pulsaţiile Matricii de Cuvinte, despre care ei gândiseră că se aude vag prin instrumente. Dar nici unul din Monstruwacani nu era destul de sensibil pentru a susţine hotărât că aşa era. Şi ce să vezi! Pe când stăteam în pat, veni sunetul Matricii de Cuvinte, străbătând noaptea din jurul Piramidei. Imediat se auzi un strigăt în eter, de jur împrejurul meu: „Venim! Venim!"

Înlăuntrul meu tresări şi se întristă pentru un moment, atât de tulburat eram de o părere subită, că cei care îl transmiteau erau la o depărtare de o mână, deorece mesajul părea să vină spre mine de undeva de foarte aproape de marea Redută.

Imediat am lansat Matricea de Cuvinte în noapte. Dar nici un răspuns nu veni pentru o vreme, apoi simţii o uşoară pulsaţie în eter în jurul meu şi mişcarea slabă a Matricii de Cuvinte în noapte trimisă de o voce îndepărtată şi ciudat de distantă. Am ştiut că acea voce era a lui Naani şi am pus o întrebare prin toată întunecimea lumii moarte, dacă ea era în interiorul Redutei mici şi dacă era în siguranţă.

Deodată veni spre mine o uşoară perturbaţie şi o voce mică în sufletul meu, vorbind uşor şi de la o mare depărtare. Am ştiut că departe în noapte Naani vorbea slăbită, cu elementele inteligenţei ei şi că locuia în Piramida mică, dar că şi ea simţise acel ciudat puls al Matricii de Cuvinte în noapte şi acel mesaj: „Venim! Venim!” Şi atât de mult o tulburase acest lucru încât o deşteptă din somn şi nu mai ştia ce să creadă decât că noi inventaserăm vreo metodă să venim la ei. Dar am înlăturat această bănuială, spunându-i că nu trebuie să-şi facă speranţe deşarte. Nu aş fi vrut să o ştiu chinuită de deşertăciunea unei astfel de convingeri. După aceea, spunându-i lucruri care ar fi putut să o liniştească, oricât de puţine erau ele, am rugat-o cu blândeţe să se culce. Şi m-am întors apoi spre maestrul Monstruwacan, care aştepta cu multă răbdare şi nu ştia ceea ce auzisem şi simţisem, deoarece auzul lui nu era aşa de dezvoltat. Totuşi, mintea şi sufletul lui erau făcute în aşa fel încât să-l iubeşti.

Pe când mă îmbrăcam, i-am spus multe lucruri maestrului Monstruwacan. I-am spus că, într-adevăr, fusese o chemare a Matricii de Cuvinte, dar de la nimeni din Reduta mică, şi că, în credinţa mea, venea din apropierea Marii Piramide. Mai mult, nu fusese trimis de nici un instrument, deoarece ştiam că nu cunoaşte asta, ci de elemente de inteligenţă, chemând la unison.

Toate astea le-am relatat maestrului Monstruwacan cu o nesiguranţă temătoare şi supărare în inimă, deşi cu o oarbă speranţă. Totuşi, puţin mai târziu, am fost cutremurat de primul gând al apropierii Ei. I-am spus maestrului Monstruwacan că ar trebui să mergem la Turnul de Observaţie şi să cercetăm Tărâmurile Nopţii cu Marele Binoclu de supraveghere. Asta am

şi făcut şi ce să vezi, în acel moment am zărit un număr mare de oameni trecând peste Cercul Electric care înconjura Piramida. Totuşi, ei nu veneau spre noi, ci mergeau spre întunecimea, focurile ciudate şi misterele hidoase ale Tărâmului Nopţii. Am încetat să-i mai supraveghem şi ne-am uitat repede unul la altul ştiind în inimile noastre că unii părăsiseră puternica Piramidă în Orele de Odihnă.

Apoi maestrul Monstruwacan trimise vorbă maestrului Observator că nava lui de pază fusese atacată şi că oamenii părăsiseră marea Piramidă în Orele de Odihnă, iar asta era împotriva legii. Nimeni nu pleca în afară spre Tărâmul Nopţii decât dacă Paza Totală era aşezată la Marea Uşă şi la un moment cuvenit când toţi erau treji, deoarece deschiderea uşii trebuia făcută cunoscută tuturor milioanelor din marea Redută. În acest fel, toţi erau conştienţi.

De altfel, înainte ca să aibă puterea să părăsească Piramida, ei trebuiau să treacă examinarea şi să fie pregătiţi şi să ştie câte ceva din lucrurile pe care le-am explicat deja. Atât de serioasă era Legea, încât erau deja cuie de metal pe partea interioară a Marii Porţi, cuie care ar fi zdrelit pielea celui care nu s-ar fi supus. El era jupuit şi pielea lui lăsată acolo ca o atenţionare încă din vremurile timpurii. Acum tradiţia era amintită deoarece, pot să spun asta, noi trăim foarte aproape de acel loc, iar memoria nu avea loc pe unde să poată evada.

Când maestrul Observator auzi ceea ce maestrul Monstruwacan îi spusese, se grăbi împreună cu câţiva de la Paza Centrală din Domul Pazei spre Marea Poartă. Îi găsi legaţi şi cu gurile astupate pe toţi oamenii din Paza Orelor de Odihnă şi pe Paznicul Porţii însuşi, astfel încât nici unul să nu poată să strige. Îi eliberă şi află că trebuie să fi fost aproape cinci sute de bărbaţi tineri, s-ar fi zis că din oraşele superioare după mărimea piepturilor lor, care au tăbărât pe neaşteptate, i-au legat şi au evadat în noapte prin Ochiul Poartă de deasupra Marii Porţi.

Maestrul Observator era furios şi îi întrebă de ce nici unul nu a chemat prin instrumentele din Casa Pazei. Dar ce să vezi, câţiva strigaseră către noi, dar nu putuseră să pornească înregistratoarele care erau aşezate în Domul Pazei, deoarece fuseseră distruse.

Atunci, după toate astea, stabiliră noi reguli şi legi privind ordinea Pazei şi făcură teste cu puţinele instrumente din interiorul Piramidei, noaptea, după sosirea Orelor de Odihnă, numite Noapte, chiar şi în acea ciudată epocă. De atunci şi până acum, când povestea mea a devenit cunoscută, am folosit pentru orele de somn un cuvânt care nu exista încă la acea vreme, invenţie folosită pentru a elimina din această poveste confuzia dintre „noapte" şi „zi", când de fapt era întotdeauna noapte peste lume. Mai mult, ar trebui să păstrez pentru mine luxul de a folosi adevăratele nume ale lucrurilor din acea vreme şi cât de ciudat este că adevărul însemnă atât de puţin pentru gândirea noastră.

Dar să continui cu povestea mea, pentru că, deşi toate aceste precauţii fuseseră luate acum, ele nu avură putere decât după aceea. La acest moment, acei sărmani flăcăi nebuni erau afară în periculosul Tărâm al Nopţii şi nu exista nici o cale prin care ei să poată fi salvaţi sau chemaţi înapoi. Doar dacă teama i-ar cuprinde repede sau i-ar ajuta raţiunea, încât să renunţe la o asemenea sălbatică încercare. Deoarece voiau să se salveze în cealaltă Piramidă, necunoscută, departe, în întunecimea nopţii lumii, după cum imediat am aflat de la acei prieteni care fuseseră la curent cu complotul lor secret, cărora li se păruse mare şi eroic. Şi într-adevăr aşa era, dar nici cei care plecaseră, nici cei care rămăseseră, nu erau conştienţi de pericolul cu care se confruntau, fiind cu toţii pierduţi în cea mai proaspătă tinereţe. Mulţi dintre ei ar fi devenit, fără îndoială, oameni valoroşi.

Erau unii care îi instigaseră deşi ştiau că era ceva împotriva legii, lege care fusese stabilită spre binele şi siguranţa tuturor, care să-i ajute, în viitor, să se gândească mai mult la cât de potrivite sunt acţiunile lor. Ba mai mult, cei care se vor întoarce, dacă va fi vreunul, vor fi biciuţi. Deşi veştile despre pedepse ar fi trebuit să-i determine pe ceilalţi să ezite, deşi erau nebuni, într-o oarecare măsură, principiul biciurii părea deopotrivă nepotrivit şi injust, dar numai pentru cel ce se afla în postura de a fi pedepsit spre marele avantaj al bunei sale existenţe. Căci nu se întâmplase ca vreun principiu de corecţie să fi putut modela trăsăturile caracterului omenesc al firii în beneficiul celorlalţi, fiindcă de fapt aceasta ar fi însemnat ca unul să plătească costurile învăţăturii pentru mai mulţi şi de fapt fiecare ar trebui să plătească doar atât cât ar ajunge pentru învăţarea propriului trup şi suflet. Iar dacă alţii profită din asta nu este totuşi decât un accident folositor. Asta

este o dorinţă şi rezultă de aici că un principiu ar trebui să împiedice practica să devină monstruoasă.

Astfel am povestit cum s-au dus cei cinci sute de tineri care au făcut o atât de tristă aventură din vieţile şi sufletele lor nepregătite şi cum era imposibil să îi ajutăm după cum nu puteam să facem nici un apel către ei ca să îi rugăm să revină. Căci dacă am fi făcut asta, ar fi însemnat să le spunem tuturor monştrilor de pe Tărâm că existau oameni în afara marii Piramide. Asta i-ar fi determinat pe monştri să-i caute pe tineri pentru a-i distruge şi chiar poate pentru a trezi forţele pentru a le produce vreo teribilă vătămare spirituală şi care ar fi putut fi atotputernica teamă.

Veştile despre cei cinci sute de tineri nebuni care se aventuraseră în disperare spre Tărâmului Nopţii se răspândiră prin toate oraşele Marii Redute şi întreaga Piramidă se trezea la viaţă, iar oamenii de la sud veniră în nord, deoarece Marea Poartă era aşezată în partea de nord-vest. Tinerii evadaseră de acolo, înspre nord şi astfel puteau fi văzuţi prin ambrazurile din pereţii de nord-est şi prin cele din pereţii din nord-vest.

În acest fel, ei erau priviţi de toată populaţia marii Piramide, prin milioane de binocluri, deoarece fiecare om avea binoclu şi unele erau vechi de o sută de ani, iar altele poate de zece mii de ani şi fuseseră moştenite din generaţie în generaţie, iar unele erau poate nou făcute şi foarte ciudate. Dar toţi aceşti oameni aveau un instrument prin care ar fi putut să cerceteze minunăţiile Tărâmului Nopţii. Pentru că întotdeauna în eternitatea întunericului era o mare diversitate şi minunăţie de viaţă să vezi monştrii şi lucrările lor şi să ştii că ei complotează mereu pentru distrugerea noastră, deşi au fost întotdeauna împiedicaţi.

Niciodată acest mare şi teribil Tărâm nu a devenit perimat în sufletul nimănui, de la naştere până la moarte. Prin asta ar trebui să aflaţi constanta încântare a lui şi acel interes al inamicilor din noaptea de lângă noi, care întotdeauna a umplut inima şi spiritul tuturor privitorilor. Astfel că niciodată ambrazurile din ziduri nu erau total goale.

Mulţi nu priveau Tărâmul prin ambrazurile din ziduri, ci stăteau în spaţii care favorizau vederea, aşezate corespunzător în unele locuri din oraşe şi astfel se uitau la Tărâmul Nopţii, fără cuvenitele ustensile sau binocluri,

deşi cu mai puţină claritate. Acestea aveau forma pe care în această epocă o numim Camera Obscură. Dar erau făcute foarte mari, având tot soiul de invenţii. Zece mii de oameni puteau sta în ele şi să aibă o vedere confortabilă. Totuşi acestea nu atrăgeau tinerii, decât dacă erau îndrăgostiţi şi atunci deveneau locuri confortabile pentru şoapte tandre.

După cum se poate presupune, când toţi oamenii de pe puternica Piramidă deveniseră nerăbdători să privească o anume parte a Tărâmului Nopţii, ambrazurile din ziduri erau ascunse de mulţime şi cum nu se mai putea vedea de acolo, se îmbulziră la Mesele de Privit. Şi asta mai ales în Orele de Odihnă, încât femeile nu mai aveau răbdare să aibă grijă de copiii lor deoarece se zoreau să privească din nou singuraticul grup de flăcăi ce făcea o orbească şi neimaginată încercare de a ajunge pe acea necunoscută Redută mică, undeva afară în toată noaptea din acea lume.

Astfel trecură trei zile şi trei nopţi. Atât în timpul de odihnă, cât şi în timpul de trezire mulţimile nu încetau să privească, încât erau numeroşi cei care mergeau flămânzi la culcare, ceea ce de fapt am făcut şi eu. Uneori i-am văzut pe acei tineri cu claritate, dar alteori piereau din câmpul nostru vizual în umbrele totale ale Tărâmului Nopţii. După spusele instrumentelor noastre şi după simţul auzului, nici monştrii şi nici forţele răului nu păreau să fie conştienţi că cineva este în afara Piramidei şi astfel apăru o mică speranţă în inimile noastre, că s-ar putea să nu se întâmple nici o tragedie.

Uneori ei se opreau din drumul lor şi şedeau în cercuri printre umbre şi copaci cenuşii plini de muşchi, care creşteau cu greu ici şi colo, iar noi ştiam că nu au alimente cu ei ca să mănânce, căci vedeam asta limpede când câte o ciudată, nemiloasă flacără de lumină de la focurile infernului se ivea neaşteptat, trecea şi apoi îi lăsa în întuneric.

Care dintre voi şi-ar putea imagina ce era în inimile taţilor şi ale mamelor care-i născuseră pe aceşti flăcăi şi care niciodată nu se depărtaseră de ambrazurile din zidul de nord, ci observaseră în teroare şi lacrimi, adesea cu binocluri atât de bune, încât le arătau fiecare trăsătură şi priveau la faţa fiecărui fiu. Rudele privitorilor le aduceau de mâncare şi îi îngrijeau ca să nu fie nevoiţi să îşi întrerupă supravegherea, paturile le erau făcute lângă goluri, aspre şi ingenioase, încât să poată dormi puţin şi totuşi să fie mereu gata, dacă acei Monştri cruzi de afară le-ar fi descoperit copiii.

De trei ori în acele trei zile ale călătoriei către Tărâmul de Nord tinerii au dormit şi am remarcat că au avut o pază şi astfel am ştiut că acolo exista un fel de ordine şi că aveau un conducător printre ei. De asemenea, fiecare dintre ei avea arma lui pe umăr şi asta ne-a dat un alt motiv de speranţă.

Referitor la acest purtat de arme, trebuie să spun că fiecare om sănătos din toată Piramida puternică avea în posesie o astfel de armă şi erau antrenaţi să o folosească din copilărie. Astfel, această înţelepciune şi nemaipomenită îndemânare a folosirii armei era comună celor mai mulţi. Totuşi, o oarecare încălcare a regulii fusese făcută, aceea că fiecare tânăr ajunsese să fie înarmat, deoarece armele erau păstrate în fiecare a zecea casă din oraşe, în grija maeştrilor încărcători.

Şi aici trebuie să vă aduc la cunoştiinţă că aceste arme nu trăgeau, ci aveau un disc din metal gri, ascuţit şi nemaipomenit, care se învârtea la capătul unei tije tot de metal gri şi era cumva încărcat de Curentul Pământean. Astfel încât, dacă loveau pe cineva cu acestă armă îl puteau tăia în două cu uşurinţă. Armele fuseseră inventate pentru a respinge orice armată a monştrilor care ar fi vrut să-şi facă intrarea în Redută şi arătau cumva ca nişte ciudate topoare de bătălie, putând fi lungite trăgând de nişte mânere.

Tinerii porniseră, după cum v-am spus, către ţinutul de nord, dar mai întâi trebuiau să străbată o cale lungă spre nord-est, ca să poată ajunge teferi în Valea Focului Roşu. Astfel, călătoriră cu înţelepciune şi urmară Valea cale de vreo şapte kilometri spre nord-vest şi acum se aflau în spatele Observatorului din nord-est, mergând în deplină libertate şi nemai având atâta grijă să se ascundă.

Astfel, se poate ca unii dintre Giganţii rătăcitori să îi fi observat şi se duseră repede să-i atace şi să-i distrugă. Dar tinerii formară o linie lungă, lăsând ceva loc între ei şi când cei douăzeci şi şapte de Giganţi năvăliră cu toţii asupra lor, păreau înlănţuiţi ca nişte crabi puternici, după cum vedeam cu binoclurile şi flăcările puternice ale îndepărtatelor focuri îşi aruncară luminile sălbatice asupra tărâmurilor întunecate.

Se duse o luptă grea, teribilă. Tinerii se desfăcuseră în cercuri în jurul fiecărui gigant şi mulţi dintre aceşti bărbaţi tineri fură tăiaţi în bucăţi, dar ei continuau să-i izbească pe monştri din toate părţile şi noi, cei din puternica

Piramidă puteam vedea strălucirea ciudată, gri, a armelor lor. Eterul din jurul meu era tulburat de trecerea celor care muriseră. Totuşi, datorită distanţei mari, ţipetele lor nu ajungeau până la noi şi nici zbieretele monştrilor. Dar în inimile noastre, chiar dacă de la mare distanţă şi adăpost, se furişă teroarea faţă de aceste brute respingătoare, iar prin Marele Binoclu am putut observa bucăţile mari de carne şi membre şi m-am gândit că simt respingătoarea lor transpiraţie. Mărimea şi brutalitatea lor era cea a animalelor singure şi monstruoase din vremurile de demult. Trebuie reţinut că taţii şi mamele acestor tineri priveau toată această luptă înfricoşătoare de la ambrazurile din ziduri, la fel ca şi alte rude de-ale lor şi că asta era o imagine foarte tristă pentru inimile şi simţămintele lor umane.

Apoi, deodată, lupta încetă, deoarece din cele douăzeci şi şapte de brute gigantice nu mai rămăsese nici una. Erau îngrămădite pe jos douăzeci şi şapte de grămezi scârboase şi înfiorătoare. În afară de asta nu am putut să vedem limpede şi altceva.

Noi, cei care eram în Piramidă, i-am văzut pe tineri adunaţi în jurul conducătorilor lor în semiobscuritatea locului. Cu Marele Binoclu am făcut o numărătoare brută şi am descoperit că mai trăiau trei sute dintre ei şi prin asta trebuie să vă imaginaţi forţa acelor câteva lucruri monstruoase care distruseseră două sute dintre tineri, deşi fiecare tânăr era înarmat cu o armă nemaipomenită. Am răspândit vestea în interiorul Piramidei, ca să afle toţi despre numărul tinerilor care muriseră, deoarece era mai bine să ştie. Binoclurile obişnuite nu aveau puterea Marelui Binoclu.

După acea luptă tinerii au petrecut ceva timp îngrijindu-şi trupurile şi rănile. Unii s-au separat de grup şi erau aproximativ cincizeci. În timp ce ceilalţi îşi continuară drumul spre Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută, aceştia fură obligaţi de unul dintre conducătorii lor să se întoarcă la Piramidă. În scurt timp, am văzut că veneau spre noi, obosiţi şi făcând multe opriri, deoarece suferiseră multe vătămări şi aveau multe răni de pe urma luptei.

Dar ceilalţi, poate două sute cincizeci de tineri mergeau înainte prin Tărâmul Nopţii şi deşi ne neliniştea acest lucru, totuşi era o mare mândrie în inimile noastre că acei tineri, care ieri fuseseră copii, au ştiut să ducă lupta şi au avut o aşa mare realizare în acea zi. Am ştiut că în vreme ce

mamele lor plângeau, inimile taţilor se înfiorau şi cumva dădeau la o parte durerea pentru un timp.

În tot acest timp tinerii răniţi veneau încet, se odihneau şi porneau din nou, cei în condiţie mai bună ajutându-i pe cei mai grav răniţi. În întreaga Piramidă era mare agitaţie şi grijă pentru a afla cine erau cei care veneau, cei care continuau drumul şi cei care zăceau măcelăriţi. Dar nimeni nu putea spune nimic cu certitudine, deoarece chiar cu Marele Binoclu din Turnul de Observaţie nu se vedea limpede decât când o licărire de lumină venea în sus de la focurile de pe Pământ şi îi lumina uşor, iar asta pentru că ei nu se aşezau în lumina flăcărilor cum făcuseră Giganţii. Deşi eu îi vedeam destul de limpede, nu îi recunoşteam, deoarece erau atât de mulţi în Vasta Redută încât nimeni nu putea cunoaşte nici măcar jumătate din locuitorii ei.

Deodată, în minţile noastre se născu un nou motiv de îngrijorare, deoarece unul dintre Monstruwacani raportă că instrumentele înregistrau o inducţie în noapte. Astfel ne dădurăm seama că una din forţele răului era afară. Eu am devenit conştient că o ciudată nelinişte plutea asupra Pământului. Nu am aflat asta cu urechile mele, ci spiritul meu auzi asta şi era ca şi cum necazul şi aşteptarea unei orori roiau în jurul meu.

Şi atunci, ascultând, am auzit Matricea de Cuvinte bătând extrem de încet şi am ştiut că eterul trepida în jurul meu şi o uşoară tulburare era în sufletul meu pe când o voce neclară rostea ceva. Am ştiut că Naani îmi trimisese mesaje prin noaptea lumii. Erau însă foarte slabe şi veneau fără un înţeles limpede, încât am fost tulburat şi nu am putut să o liniştesc folosind elementele mele de inteligenţă. Acum ştiam că ea a încetat să vorbească.

Mai târziu am aflat că mai era o nouă primejdie pentru Redută, deoarece zece mii de bărbaţi fuseseră adunaţi în Camera de Pregătire pentru Scurta Pregătire. Astfel am ştiut că acei sărmani tineri care veneau împleticindu-se spre noi, prin întuneric, aveau acum nevoie de ajutor.

Şi pe durata Orelor de Odihnă, zece mii se duseră la pregătirea spirituală şi fizică, iar a doua zi s-au culcat, în timp ce o sută de mii le pregăteau armele.

În această perioadă de timp, cei două sute şi cincizeci de tineri care se îndreptau spre Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută se apropiară foarte mult de ea, deplasându-se rapid, dar şi cu oarecare încetineală datorită lecţiei pe care o învăţaseră în urma întâlnirii cu Giganţii.

Nouă, celor din Piramidă, instrumentele ne-au arătat constant inducţia care era afară şi despre care toţi cei din Turnul de Observaţie gândeau că vine dinspre Casa Tăcerii. Totuşi nu puteam vedea nimic prin Marele Binoclu şi nu puteam şti cu siguranţă, ci puteam doar să ne temem şi să ne mirăm.

Acum tinerii se aflau pe Marea Cale şi se îndreptau spre nord. Dincolo de ei se afla Casa Tăcerii, după un deal mic, la o oarecare distanţă de partea dreaptă a Căii.

În acest răstimp, aceia dintre ei care fuseseră răniţi ajunseseră la aproximativ cincisprezece kilometri de marea Redută. Vestea că zece mii de bărbaţi erau pregătiţi, că fuseseră înarmaţi, ajunse în toate oraşele. Şi m-am dus jos cu liftul Turnului şi i-am văzut venind cu miile dinspre Camera de Pregătire, dar nimeni nu putea să se apropie de ei sau să îi facă să vorbească şi păreau nişte sfinţi. Mulţimile din puternica Piramidă stăteau în oraşele lor şi îi priveau coborând, cu toţii în armuri de metal gri şi fiecare înarmat cu discuri, care erau acele teribile arme cu care toţi se antrenaseră.

Nu mă îndoiesc că tinerii bărbaţi din Piramidă priveau cu nerăbdare în inimi spre cei care veneau spre ei să-i salveze. Totuşi, bărbaţii mai în vârstă aveau gânduri grave în inimă, deoarece sângele curgea cu cumpătare în venelor lor şi ei cunoşteau şi îşi aminteau pericolul. Prin asta aş vrea să fie limpede că vorbesc mai puţin de pericolul asupra corpurilor, care este acelaşi în fiecare fază a vieţii, cât de pericolul asupra sufletului. Se poate ca cei mai în vârstă, având toată cunoaşterea eternităţii de partea lor, să se fi gândit că era ciudat că ei nu aveau arme cu care să tragă şi să omoare la distanţă. Dar asta se întâmplase în trecut, după cum arată istoricii noştri. Pentru că existaseră arme incredibile, care puteau distruge fără zgomot la distanţă de câţiva kilometri şi mai bine. Pe unele le mai aveam încă păstrate în Marele Muzeu. Dar fuseseră lucruri nebuneşti şi folosite în mod nesocotit. Deoarece noi, cei de pe marea Piramidă, nu voiam să-i omorâm pe monştrii care erau la mare distanţă, ci doar pe aceia care veneau aproape de noi, pentru a ne ataca.

Noi aveam puţine cunoştiinţe despre acele arme care omorau în linişte la mare distanţă, doar că ele risipeau Curentul Pământean. Nu aveam cunoştiinţe nici despre modul în care ele funcţionau, deoarece trecuseră probabil sute de mii de ani de când fuseseră folosite şi nu erau de folos într-un atac de aproape, ba mai mult, erau atât de dăunătoare păcii, deoarece mâniau, în mod inutil, forţele pământului, distrugând în mod intenţionat acei monştri care nu făceau altceva decât să stea la mare distanţă de puternica Redută. Pentru că, după cum ne putem da seama, noi eram bucuroşi să păstrăm o linişte rezonabilă şi să ne reţinem de la ceea ce ar fi putut trezi pământul, deoarece ne obişnuisem cu această viaţă ciudată şi trăiam şi muream în pace. Eram foarte mulţumiţi să fim în siguranţă şi neutri la toate lucrurile care nu ne ameninţau, fiind, totuşi, întotdeauna înarmaţi şi pregătiţi.

Nu aveam nici o putere să facem vreun rău marilor forţe ale răului care erau pe Tărâmul Nopţii. Nu puteam decât să sperăm să fim în siguranţă faţă de ele, ceea ce se întâmpla cu adevărat. Puterea lor o depăşea cu mult pe a noastră şi nu îndrăzneam să o trezim, decât în cazuri extreme, cum fusese cel al trecerii acestor tineri nebuni. Totuşi, chiar acum, nu aveam de gând să atacăm în nici un fel, ci doar să îi ajutăm pe cei răniţi.

Cu privire la simplitatea armelor, care trezeşte cumva chiar şi mirarea mea în acest timp prezent, se poate ca puterile chimiei să fie cumva limitate de condiţiile din epoca actuală şi să fie mereu nevoie să economisim Curentul Pământean şi astfel să fim nevoiţi, în caz extrem, să ne apropiem de simplitatea de la începutul lumii, cu o ciudată şi mare diferenţă totuşi.

Acum cuvântul a fost trimis spre fiecare oraş din marea Redută, după cum spunea legea, cum că ar trebui deschisă Marea Poartă. Toate oraşele şi-a trimis Maestrul pentru a asigura paza totală, după cum era legea. Fiecare era îmbrăcat în armură gri şi purta discul. Paza totală numără două mii, deoarece acolo erau şi paznicii.

Apoi luminile Marelui Dig au fost micşorate, astfel încât deschiderea Porţii să nu producă multă strălucire în Tărâmul Nopţii pentru a le spune Observatoarelor din nord-vest şi tuturor monştrilor că unii oameni au părăsit puternica Piramidă. Noi nu ştiam dacă întinsele şi ascunsele forţe ale

răului aflaseră sau nu. Cei care plecau trebuiau să rişte, amintindu-şi că erau pregătiţi şi aveau capsula.

Cei zece mii care fuseseră pregătiţi au ieşit în noapte pe Marea Poartă, iar Paza Totală era în spatele lor şi nu spunea nimic, doar îi saluta cu discurile, iar cei care plecau îşi ridicau fiecare discul şi treceau în întuneric.

Apoi Marea Poartă a fost închisă şi noi am început să aşteptăm, cu nelinişte şi speranţă în inimile noastre. La ambrazurile din ziduri mulţi le consolau pe femeile acestor bărbaţi.

M-am întors, mai mulţi kilometri, până când am ajuns la Turnul de Observaţie, am privit afară spre Tărâmul Nopţii şi i-am văzut pe cei zece mii opriţi la Cerc, aranjându-se şi trimiţând câţiva în fiecare direcţie şi astfel înaintând în Tărâmul Nopţii.

După asta m-am dus la Marele Binoclu şi l-am îndreptat spre cei două sute cincizeci de tineri care erau departe, pe Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută. Pentru moment nu am putut să-i identific, căci întreaga Cale părea goală. Dar peste puţin timp i-am zărit căţărându-se înapoi pe Cale, deoarece se ascunseseră, credeam, la trecerea unuia dintre Cei Tăcuţi, pe care acum îl vedeam la oarecare distanţă la sud de ei.

Trecură aproape trei ore şi în acest timp am urmărit când pe acei tineri îndepărtaţi, când pe cei zece mii care mergeau să-i salveze pe cei răniţi. Aceştia erau acum la doar nouă mile distanţă de marea Piramidă şi cei zece mii se apropiau foarte repede de ei. Într-adevăr, în scurt timp, se zăriră unii pe alţii şi am simţit în suflet ceva din bucuria acelor tineri, cu toată slăbiciunea şi necazul datorat rănilor, faptului că au eşuat şi că nu s-au supus legii.

Acum erau înconjuraţi de cei zece mii, purtaţi pe tărgi şi se îndreptau cu toţii către Piramidă în mare viteză. În acelaşi timp am auzit sunetul care i-a făcut să se grăbească aşa, deoarece a izbit prin noapte Urletul Ogarilor şi noi am ştiut că fuseseră descoperiţi. Am îndreptat Marele Binoclu peste pământ, spre Valea Ogarilor pentru a-i descoperi repede. I-am văzut venind în haită, într-un ciudat galop, mari precum caii şi doar la vreo zece mile spre est.

M-am mai uitat odată spre Observatorul de nord-est, am văzut şi m-am minunat că marea ureche-clopot vibra constant şi am ştiut că a aflat şi dă semnal tuturor celor de pe pământ. Atunci unul dintre Monstruwacani raportă că o nouă şi teribilă inducţie vibra constant aşa că am ştiut că a aflat şi dă semnal tuturor celor de pe pământ. Prin instrument am aflat că se apropia şi unii dintre Monstruwacani îi chemau nebuneşte, cu voci slabe, pe cei zece mii să se grăbească, uitând regula şi dorind doar siguranţa celor care se apropiaseră.

Apoi, uitându-mă cu Marele Binoclu, am văzut că peste Pământ, din direcţia Câmpiei Focurilor Albastre, se deplasa o movilă mare, ce părea Ceaţa Neagră şi care venea cu o mare viteză. L-am chemat pe maestrul Monstruwacan să vină şi să privească printr-unul dintre ochii care erau pe Marele Binoclu. El veni şi după ce privi o vreme, chemă Monstruwacanii pentru a-i face un raport. Iar Monstruwacanii răspunseră şi replicară că inducţia se apropia, după cum indica citirea instrumentului. Totuşi despre lucrul în sine nu era nici un semn.

Eu nu am încetat să privesc şi, după puţin timp, lucrul ca o movilă trecu în jos spre Valea Focului Roşu, care se întindea de-a lungul pământului din partea aceea. Dar am privit în continuare şi apoi am văzut cum movila neagră urca dinspre Valea Focului Roşu spre această parte şi venea prin noapte, astfel încât în mai puţin de un minut străbătuse jumătate din acea parte a Tărâmului Nopţii.

Inima îmi îngheţă de spaimă şi de cumplita teroare a monstrului, despre care ştiam cu siguranţă că este una dintre forţele răului de pe pământ şi avea fără îndoială puterea să distrugă spiritul. Maestrul Monstruwacan sări spre instrumentul care executa Chemarea Acasă şi trimise marele sunet jos, spre cei zece mii, atenţionându-i de pericol şi imediat le semnaliză să fie atenţi. Atunci am realizat că ei ştiau că teribilul pericol era deasupra lor, deoarece i-am văzut omorându-i rapid pe tineri, ca spiritele lor să nu se piardă, deoarece ei erau nepregătiţi. Dar bărbaţii, fiind pregătiţi, aveau capsula şi ar fi murit rapid în ultimul moment.

M-am uitat din nou spre movilă şi am văzut că venea ca un deal de întuneric peste pământ şi era foarte aproape. Atunci se petrecu o minune, deoarece în acel moment, când toţi fuseseră îndepărtaţi rapid, încât să-şi poată salva

sufletele, pe pământ se ridică o mică lumină, precum luna nouă în zorii dimineţii. Se ridică într-un arc de foc, luminos şi rece, strălucind uşor, se roti deasupra celor zece mii şi a morţilor, rămase pe loc, apoi se îndepărtă şi dispăru.

Bărbaţii veniră repede spre puternica Piramidă. Deşi erau în siguranţă, urletul Ogarilor răsuna aproape de ei şi înfruntau primejdia fără disperare, după cum bănuiam, deoarece încă mai trăiau după un atât de mare pericol.

Ogarii erau foarte aproape, după cum observam acum cu Marele Binoclu. Am numărat cinci urme, alergând în grup şi cu capetele puternice aplecate. Şi ce să vezi, când Ogarii ajunseră la ei, cei zece mii se dădură la o parte şi făcură spaţiu între ei, astfel încât să poată folosi din plin acele teribile discuri. Se luptară cu mânerele întinse şi am văzut discurile rotindu-se şi scoţând flăcări.

Apoi s-a dus acolo o mare bătălie, deoarece lumina care era ca un arc deasupra lor şi care ţinea departe puterea de sufletele lor nu reuşi să-i protejeze de acest pericol al monştrilor inferiori. La o sută de mii de ambrazuri din peretele marii Piramide femeile plângeau, suspinau şi iar priveau. În oraşele de jos s-a spus după aceea că oamenii puteau să audă cum armurile erau zdrobite şi frânte, pe când Ogarii fugeau încoace şi încolo, omorând. Da, se auzea chiar sunetul armurii între dinţii lor.

Totuşi, cei zece mii nu încetară să lovească cu discurile şi tăiară Ogarii în bucăţi, iar bărbaţii care merseră mai departe, căci erau o mie şapte sute măcelăriţi de Ogari, au fost cei care au obţinut victoria.

Apoi eroii obosiţi veniră înapoi la căminul lor din vasta Redută. Purtau cu ei morţii şi tinerii pe care îi uciseseră. Fură primiţi cu multe onoruri, cu mare supărare şi într-o linişte totală, deoarece nu mai era loc de cuvinte. În oraşele din Piramidă a fost doliu, întrucât nu mai fusese atâta necaz poate de o sută de mii de ani.

Ei îi purtară pe tineri la părinţii lor şi tatăl fiecăruia mulţumea bărbaţilor că au salvat sufletul fiului lui. Dar femeile rămâneau tăcute. Însă nici tatăl şi nici mama nu au aflat niciodată numele ucigaşiului şi aşa trebuia să rămână.

Unii îşi amintiră că, într-adevăr, totul se datora nechibzuinţei acelor tineri care nu urmaseră nici legea şi nici învăţăturile pe care le primiseră. Însă plătiseră groznic şi plecaseră.

Toate astea se întâmplau în timp ce un mare număr urmărea Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută, pentru a putea vedea grupul celor tineri departe, prin Tărâmul Nopţii, cum se îndrepta spre acele teribile pericole. Acum, când tinerii morţi fuseseră aduşi, mulţi încetaseră să mai privească şi întrebau cine venise înapoi, pentru a afla care zăceau acolo unde Giganţii îi măcelăriseră şi care merseseră mai departe spre alte locuri groznice. Dar eu nu aveam nici cea mai mică cunoştiinţă. Totuşi, bărbaţii din rândul celor zece mii ştiau ceva, deoarece vorbiseră cu tinerii răniţi când îi omorâseră. După cum se poate imagina, ei fură serios chestionaţi de mamele şi taţii acelor tineri care nu fuseseră aduşi înapoi, totuşi mă îndoiesc că au aflat ceva care să îi consoleze.

Acum, rămăşiţele celor o mie şapte sute de eroi şi ale tinerilor pe care îi salvaseră şi-i omorâseră erau în Grădina Liniştii, care era cea mai de jos dintre toate câmpiile din subsol. Grădina era o ţară întinsă, cu o sută de kilometri în fiecare direcţie şi acoperişul ei se situa la trei kilometri deasupra, sub forma unui dom măreţ, ca şi cum constructorii şi lucrătorii de atunci şi-au amintit în spiritele lor cerul vizibil din vremurile prezente.

Construcţia acestei ţări fusese prezentată într-o istorie cuprinsă în şapte mii şapte zeci de volume. Se pare că şapte mii şapte zeci de ani fuseseră necesari pentru construirea acestei ţări. Astfel, generaţii de care nu ne mai amintim trăiseră, munciseră şi muriseră fără să vadă rezultatul muncii lor. Iubirea i-a dat forma şi a sfinţit-o. Dintre toate minunile lumii nu fusese nici una care să se apropie de această Ţară a Tăcerii, aflată la o sută de kilometri distanţă de la Tăcere la Moarte.

Erau aşezate pe acel acoperiş şapte luni într-un cerc larg şi aprinse de Curentul Pământean. Cercul avea şaizeci de kilometri diametru, astfel încât întreg Tărâmul Liniştii era vizibil. Nu avea însă o mare strălucire, ci mai degrabă o lumină dulce şi sfântă, încât întotdeauna am simţit în inima mea că un bărbat poate plânge acolo fără să se ruşineze.

În mijlocul Tărâmului Tăcerii era un mare deal şi pe el era un Dom întins. Domul era plin de lumina care putea fi văzută pe întreg întinsul acestei ţări care era Grădina Tăcerii. Sub Dom era „Fisura”, iar înăuntrul ei era gloriosul Curent Pământean de la care aveam cu toţii viaţă, lumină şi siguranţă. În Dom, la nord, era o poartă mare şi un drum îngust ducea spre ea. Drumul era numit Ultima Cale, iar poarta nu avea nici un nume, ci era cunoscută de toţi ca Poarta.

Drumuri lungi se desfăşurau de-a lungul acelei întinse ţări şi mijloace ascunse te ajutau să călătoreşti, temple de odihnă de-a lungul kilometrilor, puţuri şi căderi de apă fermecătoare. Peste tot întâlneai statuile şi plăcuţele memoriei şi întreg teritoriul acestei mari ţări din subsol era plin de ecoul eternităţii, al memoriei, al iubirii şi al măreţiei. Astfel, să mergi singur prin această ţară însemna să te întorci la misterul şi minunăţia copilăriei şi apoi să te întorci în oraşele de pe marea Piramidă purificat şi înnobilat în suflet şi spirit.

Şi eu, în copilăria mea, am hoinărit o săptămână întreagă în această Ţară a Tăcerii. Nu am avut hrană cu mine, am dormit liniştit printre amintiri şi am mers iar, înconjurat de liniştea celor nemuritori. Sufletul omului dinăuntru va fi atras puternic spre acele locuri în care cei puternici din trecuta eternitate a lumii şi-au păstrat memoria. Dar era acolo ceva care întotdeauna mă îndruma, în final, spre Dealurile Pruncilor, acele mici dealuri printre care se putea auzi în liniştea totală un ciudat şi minunat ecou, ca şi cum un bebeluş ar fi strigat peste dealuri. Dar cum se putea întâmpla asta nu ştiu, decât poate prin priceperea vreunui lucrător mort din vremurile uitate. Aici, probabil din motivul acestei voci sentimentale, se găseau nenumărate elemente de memorie ale tuturor copiilor din marea Piramidă, din mii de ani. Câteodată găseam acolo câte o mamă ce stătea singură. Prin asta trebuie să vă daţi seama de liniştea, minunăţia şi sfinţenia acelei mari ţări venerată pentru memoria, eternitatea şi moartea noastră.

Acolo, în Ţara Tăcerii, ei îşi aduseră morţii pentru înmormântare. Coborâră aproape o sută de milioane pentru a fi prezenţi şi a da onorul. Cei care fuseseră încredinţaţi morţii erau aşezaţi pe drumul care ducea spre Poartă, pe acel drum numit Ultima Cale. Calea se deplasa uşor cu morţii şi morţii se îndreptau către Poartă, mai întâi sărmanii flăcăi, apoi cei care îşi dăduseră

viaţa în speranţa că îi vor putea salva. Cum morţii se îndepărtau, se lăsă o linişte mare peste tot întinsul Ţării Tăcerii. Dar în scurt timp se auzi un sunet ca un vânt care se tânguia şi venea din depărtare trecând peste Dealurile Bebeluşilor. Astfel ajunse aproape de locul unde stăteam eu. Chiar dacă părea un vânt de tristeţe, eu ştiam că întreaga mulţime cânta pe tăcute şi cântecul lor se depărta lăsând în urma lui o linişte totală, aşa cum vântul face să foşnească porumbul, apoi se depărtă şi totul păru să devină mult mai liniştit decât înainte. Morţii trecură prin Poartă în lumina puternică şi liniştea Domului.

Din nou, din spatele îndepărtatelor Dealuri ale Bebeluşilor se auzi sunetul mulţimilor cântând. Vocile orgilor din subsol se ridicară spre pământul de deasupra. Zgomotul tristeţii trecu pe deasupra mea, se îndepărtă şi ne lăsă pe toţi tăcuţi.

Şi ce să vezi, pe când ultimii dintre aceşti eroi morţi păşeau în liniştea Domului, se auzi din nou sunetul din spatele Dealurilor Bebeluşilor. Când s-a apropiat, mi-am dat seama că era cântecul de onoare, puternic, triumfător şi intonat de mulţimi fără număr. Vocile orgilor răsunară tunătoare din adâncul pământului. Aceasta era o mare onoare adusă spre gloria morţilor. După aceea se făcu din nou linişte.

Apoi oamenii se grupară pe oraşele din care veniseră eroii. Astfel aşezaţi, au aranjat elementele de memorie pentru morţii din oraşul lor. După aceea i-au însărcinat pe artişti să facă o sculptură mare şi frumoasă, dar în acest moment nu aşezară decât plăcuţele. Apoi oamenii umblară prin Ţara Tăcerii şi îşi vizitară şi onorară strămoşii.

Şi după ce se termină ceremonia, lifturile puternice îi urcară spre oraşele de pe Piramidă, iar mai apoi se petrecu ceva neobişnuit. Mai mult ca oricând ambrazurile erau pline cu acei care îi urmăreau pe tinerii aflaţi departe, pe Marea Cale. Şi aici trebuie să vă aduc aminte că binoclurile noastre de observaţie foloseau desigur ceva putere de la Curentul Pământean pentru a face mai mare impulsul luminii asupra ochiului. Nu erau ca cele din care să fi văzut voi vreodată, ci erau croite ciudat pentru a atinge atât fruntea, cât şi ochii. Ofereau o imagine minunată asupra Tărâmului, dar Marele Binoclu le depăşea pe toate deoarece avea ochi pe fiecare parte a puternicei Piramide şi era într-adevăr o maşinărie nemaiîntâlnită.

Venea spre mine, din când în când, pe când mă duceam la datoria mea sau priveam prin Marele Binoclu spre tinerii de pe Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută, o uşoară palpitaţie din eter. Astfel, uneori eram conştient că era bătaia Matricii de Cuvinte în noapte, dar atât de ciudată şi slabă încât instrumentele nu aveau cunoştiinţă de ea. Dacă asta s-ar fi întâmplat, aş fi chemat înapoi, prin noaptea nesfârşită, spre Naani, care era într-adevăr Mirdath. Şi aş fi trimis Matricea de Cuvinte cu elementele mele de inteligenţă şi atâta consolare cât eram în stare.

Dar amar era adevărul lipsei mele de putere, al slăbiciunii mele, al terorii totale, puternice în faţa forţelor răului şi ale monştrilor de pe Tărâmul Nopţii, încât a trebuit să-mi frâng inima cugetând la asta.

Liniştea veni din nou şi apoi iar acea slabă palpitaţie din eter, dar vocea îndepărtată nu mai vorbea în sufletul meu.

V

În Tărâmul Nopţii

Acum, după distrugerea care se abătuse asupra celor zece mii şi după proaspăta asigurare că teroarea Ţinutului Nopţii era deasupra noastră, nu mai puteau fi multe gânduri pentru ajutorare. De fapt, acei tineri care mergeau acum pe Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută erau prea departe de ajutorul nostru. Totuşi, se poate gândi că am fi putut să le semnalizăm, chemându-i prin Chemarea Acasă, care era marea voce ce ieşea din maşina de deasupra bazei fortificate a puternicei Piramide. Dar nu am fi putut face asta deoarece le-am fi dat de veste monştrilor de pe acel Tărâm că unii încă mai erau în afara Piramidei. Nu puteam decât să sperăm că forţele răului nu ştiau de ei, căci de fapt nimeni nu ar fi putut şti cât de cunoscătoare sau ignorante erau aceste puteri.

Totuşi, trebuie ţinut minte că noi ştiam că era o inducţie deasupra Tărâmului, ciudată şi tăcută, încât instrumentele nici nu o mai înregistrau. După cum am mai precizat, noi aveam convingerea că aceasta venea dinspre Casa Tăcerii, de departe din Tărâmul Nopţii, peste acel deal mic din nordul Marelui Drum. Mulţi dintre Monstruwacani se temeau că era îndreptată spre tineri, dar despre asta nu se putea şti cu siguranţă şi nu puteam decât să aşteptăm şi să privim. În tot acest timp, acei sărmani tineri se apropiau de acea parte a Căii Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută, unde calea cotea brusc spre nord şi nu erau la mare distanţă de Casa groznică şi înfiorătoare. Atunci am ştiut că acea inducţie avea o mare putere pe Tărâm. Am avut siguranţa că ea vine din Casă, deşi nu puteam să dovedesc asta. I-am mărturisit sentimentele mele maestrului Monstruwacan şi el avu încredere în ele şi în puterea mea, crezând, de asemenea, că o putere secretă venea din Casa Tăcerii.

Vorbirăm dacă să trimitem Chemarea Acasă prin noapte, pentru a-i avertiza pe acei tineri despre cunoştiinţele şi temerile noastre şi pentru a-i implora să facă un efort de a se întoarce cât mai repede. Asta ar fi fost totuşi o greşeală şi maestrul Monstruwacan a refuzat, deoarece nu voia să pună în pericol

sufletele acelor tineri atâta timp cât nu aveam siguranţa că ei ar fi fost pierduţi şi nu voiam să provocăm noi înşine pe nimeni. Deoarece Chemarea Acasă era o voce puternică, sunând deasupra Tărâmului şi ar fi făcut atâta zgomot încât ar fi spus imediat celor de pe Tărâm că unii erau afară din puternica Piramidă. Şi vreau să arăt cum Chemarea Acasă nu era de nici un folos în acea perioadă, dar fusese o chemare în timpurile vechi, pe când navele mari zburătoare încă treceau deasupra lumii.

Şi trecură astfel o noapte şi o zi, iar în tot acest timp mulţimile nu încetară să cerceteze prin Tărâmul Nopţii spre tineri, deoarece se ştia despre inducţie şi cu toţii simţeau că tinerii se mişcau cu mare viteză spre destinul lor. Se vorbea atâta şi se spuneau multe lucruri, unele nebuneşti, altele cu bune intenţii, dar nu aveau curajul să mai facă nici o încercare pentru salvarea lor, ceea ce de fapt nu era de mirare.

În acest loc vreau să precizez că Tărâmul era, cum s-ar putea spune, treaz şi neliniştit, iar un simţământ al lucrurilor trecu prin noapte, un simţământ al atenţiei groaznice şi, din când în când, se auzeau răgete joase străbătând acest Tărâm. Dacă nu am pomenit asta mai devreme, e doar vina mea şi a scrierii mele, căci trebuia să o fi precizat mai înainte. Oricât de dificilă este sarcina mea şi tot ceea ce trebuie să port cu mine şi să ţin pentru mine, am totuşi curajul şi, în cele din urmă, puterea şi dorinţa de a spune tuturor ceea ce am văzut.

Se ştia că tinerii nu dormiseră şi nici nu mâncaseră pe toată durata acestei zile şi acelei nopţi, decât poate o singură dată, după cum puteau afirma cei care îi urmăriseră prin Marele Binoclu neîncetat. Dar ei se grăbiseră mereu, cu o viteză nespus de mare, spre nord, de-a curmezişul acelei mari căi fioroase, încât acum trebuiau să se oprească sau vor pieri din cauza eforturile depuse.

Toate acestea se adăugară îngrijorării noastre că ei erau fascinaţi de acea Casă îngrozitoare aflată departe pe Tărâm şi am avut certitudinea că aşa era. Deoarece acum veni un Monstruwacan la maestrul Monstruwacan pentru a raporta că a venit deodată o puternică inducţie pe Tărâm şi chiar în acel moment am privit prin Marele Binoclu şi i-am văzut pe acei tineri depărtându-se rapid de Calea Unde Păşeşte Cea Mai Tăcută, alergând foarte repede pentru a ajunge cât mai curând la Casa Tăcerii.

Atunci Maestrul Monstruwacan nu mai ezită de loc, ci trimise Chemarea Acasă către acei tineri sortiţi pieirii, care se grăbeau neştiind pericolul care plutea asupra lor. Imediat după sunet, maestrul trimise un mesaj spre ochiul natural, în limbajul stabilit şi îi avertiză că erau sortiţi distrugerii de către o forţă care venea dinspre Casa Tăcerii. Îi sfătui să pună laolaltă puterea tuturor spiritelor lor şi să se lupte pentru sufletele lor, iar dacă nu vor putea cu nici un chip să obţină o victorie asupra a ceea ce îi împingea înainte, atunci vor ajunge în acea Casă spre totala lor distrugere.

Peste întreaga Piramidă se lăsă o mare tăcere pentru că mugetul Chemării Acasă dădu naştere liniştii datorată mesajului pe care îl purta. Mulţimile aflară cu repeziciune că maestrul Monstruwacan pledase pentru sufletele tinerilor. O contra-forţă, necunoscută, înaintă dinspre puternica Piramidă, datorită rugăciunilor şi dorinţelor sufletelor mulţimii fără număr.

Contra-forţa era evidentă auzului meu interior şi răsuna în tot eterul într-o revărsare de implorare, încât mi-a asurzit spiritul cu puterea ei teribilă. Mi se părea că era un zgomot puternic, spiritual în întreaga noapte şi am cercetat, tremurând, prin Marele Binoclu şi ce să vezi, tinerii îşi încetară alergarea şi se adunară într-o grămadă, părând zăpăciţi, ca şi cum unii dintre ei s-ar fi trezit deodată din somn, şi îşi dăduseră seama că ajunseseră într-un loc ciudat.

Apoi se auzi un urlet ciudat dinspre mulţimile care observau prin ambrazuri, prin aproape cinci sute de mii de găuri şi nu pun la socoteală şi marile Mese de Privit. Ţipătul ţâşni ca vuietul unui vânt puternic, triumfător, deşi era prea devreme încă pentru sunetul victoriei deoarece contra-forţa care venea din intensitatea atâtor dorinţe puse pentru un singur ţel se opri şi forţa răului, care venea direct dinspre Casă se abătu din nou asupra tinerilor, încât ei nu îşi observară salvarea şi se puseră iarăşi pe fugă.

Puternica Piramidă era cuprinsă de o tăcere cutremurătoare şi apoi de lamentări, amărăciune şi oroare. Dar în acel moment se întâmplă o nouă minune. Deodată răsăriră valuri de ceaţă în faţa acelor tineri sărmani, precum un foc alb pur, strălucind răcoros şi totuşi nedând nici un fel de lumină spre ei. Ceaţa de foc rece stătea în calea lor, aşa că nu ştiam dacă se gândise la sufletele lor vreuna din acele dulci puteri ale binelui, despre care noi credeam că se străduiesc tot timpul să ne apere sufletele de acele forţe

ale răului şi distrugerii. Toată mulţimea văzu acest lucru, unii cu mare claritate, alţii cu oarecare îndoială, însă cu toţii eram mai avansaţi în vederea şi auzul spirituale decât oamenii acestei epoci. Dintre ei toţi însă nici unul nu avea Auzul de Noapte, pentru a afla când a vorbit un suflet în eter de-a curmezişul întregii lumi.

La maestrul Monstruwacan a venit un Monstruwacan să raporteze că inducţia a încetat să mai lucreze asupra instrumentelor şi prin aceasta am ştiut că într-adevăr forţa care venise din Casa Tăcerii fusese întreruptă de noi şi de acei tineri. Am avut asigurarea că o foarte mare putere se gândise la salvarea sufletelor tinerilor.

Toţi oamenii păstrau tăcerea, în afara unei răsuflări de minune şi laudă. Toţi erau tulburaţi de speranţă şi teamă, observând că tinerilor li se dăduse şansa să se întoarcă. În timp ce minţile tinerilor erau încă zăpăcite, am observat cu Marele Binoclu, cu cunoştinţele sufletului meu şi cu simţurile mele naturale cum maestrul Monstruwacan a mai trimis o dată sunetul puternic al Apelului de Casă departe peste Tărâm şi m-am rugat imediat ca acei tineri, spre binele sufletelor lor şi al dragostei pe care mamele lor le-o poartă, să vină repede spre casă, atâta timp cât aveau acea mare putere care să-i apere şi să aibe judecata sănătoasă.

M-am gândit că unii s-au uitat înapoi către Piramidă, răspunzând astfel vocii puternice a Chemării Acasă şi au citit mesajul pe care maestrul Monstruwacan li-l trimisese. Dar într-o clipă s-au întors, părând să asculte mai mult de cel ce condusese şi pe care am aflat că îl cheamă Aschoff şi că era un mare atlet al oraşului Nouă Sute. Dar acest Aschoff, în afara înţelepciunii şi curajului inimii lui, a reuşit, fără să gândească, să distrugă sufletele tuturor, deoarece merse înainte şi sări în focul luminos şi strălucitor care formase o barieră în calea distrugerii lor. Imediat focul a încetat să mai strălucească, le-a dat drumul şi s-a stins. Aschoff din oraşul Nouă Sute începu din nou să alerge spre Casa Tăcerii, iar toţi cei care erau cu el l-au urmat cu încredere, alergând.

Acum ajunseră la dealul mic pe care era acea teribilă Casă şi merseră repede, inocenţi, păstrând doar o prevedere naturală a sufletului. Ajunseră la poata larg deschisă care „fusese deschisă încă de la începuturi” şi prin care lumina calmă liniştită şi tăcerea nepătrunsă a răului „făcuseră de-a pururi o

linişte care să poată fi simţită în tot Tărâmul". Ferestrele mari, nedesfăcute, răspândeau tăcerea şi lumina. Vai! Totala tăcere a unei dezolări profane.

Aschoff trecu alergând prin marea poartă a tăcerii şi ei îl urmară. Şi nu mai ieşiră de acolo şi nici nu mai fură văzuţi vreodată de cineva. Trebuie să aflaţi că mamele şi taţii acestor tineri priveau spre Tărâmul Nopţii şi văzuseră ceea ce se întâmplase. Erau cu toţii tăcuţi, doar unii spuneau că tinerii ar putea să iasă de acolo. Totuşi, oamenii ştiau în inimile lor că tinerii dispăruseră în distrugere, acest gând răspândind teroare în sufletele tuturor şi o totală tăcere peste tot Tărâmul.

Asupra mea, care aveam Auzul de Noapte, veni o mare teamă, care probabil că mi-a fost şoptită din afară, din liniştea nopţii, de agonia acelor tineri. Totuşi nu venea nici un sunet spre auzul sufletului şi nu a venit în toţi anii care au urmat. Asta pentru că de fapt acei tineri trecuseră în Tăcerea la care inima nu poate să se gândească.

Şi acum vă voi povesti cum acea Tăcere ciudată care cuprinsese Tărâmul, părând să curgă prin noapte, era mai oribilă decât toate răcnetele care trecuseră prin întuneric cu puţin timp mai înainte. Astfel, i-a dat spiritului meu pacea şi siguranţa de a auzi nu numai ecoul îndepărtat, zgomotul slab al Marelui Râs, ci şi tânguirile care se răzbăteau uneori în noapte dinspre sud-est, unde erau Găurile de Foc Argintiu care se deschideau în faţa Lucrului care Moţăie sau lătratul Ogarilor, sau răcnetul Giganţilor, sau oricare dintre aceste sunete înspăimântătoare care treceau adesea prin noapte. Ele nu m-ar fi putut răni mai mult decât această perioadă de tăcere. Aşa am putut să judec cât de groznică era acea tăcere care cuprindea atât de multă oroare.

Cu siguranţă că nimeni nu avea acum gânduri care să aibă puterea de a ajuta oamenii din Reduta mică. Nimeni, după cum am spus, nu avea nici o cunoştiinţă despre locul unde se afla aceasta. Era clar că acei oameni trebuie să sufere şi să rămână singuri şi lipsiţi de ajutor la sfârşitul vieţii lor, ceea ce era un gând trist şi groaznic pentru fiecare. Totuşi, se ajunsese la atâta necaz şi distrugere pe marea Piramidă deoarece unii făcuseră încercări în direcţia asta. Şi nu reuşiseră decât să piară şi să aducă tristeţe părinţilor şi singurătate soţiilor şi rudelor, iar asupra noastră această oroare a pierderii tinerilor.

Acum, după cum se poate imagina, această „siguranţă deplină” că noi nu am fi putut ajuta în nici un fel oamenii de pe Reduta cea mică cântărea greu în inima mea, deoarece păstrasem, probabil din prea multă nebunie, speranţa vagă şi credinţa în puterea noastră de a face o expediţie secretă în Noapte pentru a descoperi acea Redută mică şi de a salva acele sărmane mulţimi, iar mai presus de toate astea, după cum se poate închipui, mă gândeam la acel dulce moment în care aş sări afară în noapte în tot misterul şi în toată teroarea ei şi aş întinde braţele către Naani, spunând: „Eu sunt alesul”. Şi ştiind, în sufletul meu, că ea fusese a mea în acea eternitate trecută, ar fi trebuit să mă recunoască imediat. Apoi, să vină iute şi să fie din nou cu mine în vremea aceea, exact cum fusese în aceste timpuri.

Mă gândeam la asta şi ştiam că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată şi chiar în momentul în care mă gândeam, ea, cea care fusese a mea în acele zile dulci de demult, putea să sufere teribil fiind în puterea vreunui monstru scârbos. Toate astea îmi făceau atâta rău, încât aş fi putut aproape apuca discul şi pleca nepregătit spre locul în care ea se adăpostea, în încercarea de a o salva sau de a-mi pierde viaţa.

Am chemat-o din nou pe Naani şi am trimis mereu Matricea de Cuvinte prin noapte pentru a o asigura că eu am fost cel care am vorbit spiritului ei, nu vreun lucru scârbos sau vreun monstru, rostind răutăţi şi minciuni.

Adesea am instruit-o ca niciodată să nu facă vreo încercare de a se depărta de adăpostul din Reduta în care trăia, prin nici un mesaj în noapte, ci întotdeauna să aştepte Matricea de Cuvinte. Ba mai mult, să ştie sigur că nimeni care îi era prieten nu ar fi ademenit-o în noapte.

Şi tot aşa i-am vorbit lui Naani, trimiţându-i cuvintele liniştit, cu elementele mele de inteligenţă. Totuşi era dureros, obositor şi cumplit să trebuiască întotdeauna să vorbesc în întuneric şi să nu aud niciodată pulsaţia de răspuns a Matricii de Cuvinte şi vocea dulce, slăbită, şoptind în sufletul meu. Dacă din când în când aş fi aflat că eterul pulsase în jurul meu şi în interiorul meu aş fi auzit că Matricea de Cuvinte bătuse uşor în noapte, inima mea s-ar fi liniştit puţin, pentru că aş fi avut asigurarea, într-un fel, că iubita viselor mele din amintiri încă trăia.

Mereu mi-am pus sufletul să asculte cu atenţie, încât sănătatea mi s-a şubrezit din cauza acestui efort şi mi-am mustrat fiinţa pentru că nu a avut un control mai înţelept şi nu a dus lupta mai sănătos. Zi după zi, inima îmi devenea din ce în ce mai epuizată şi neliniştită, deoarece părea că viaţa însemna foarte puţin în faţa unei asemenea pierderi de care inima mea suferea.

Adesea venea o voce care vorbea clar în noapte şi care dădea de înţeles a fi vocea lui Naani. Dar orice i-am spus vocii prin Matricea de Cuvinte, nu avea puterea să răspundă. Nu am luat vocea în batjocură, dispreţuind-o pentru neputinţa ei de a ajunge la mine, ci am aşteptat. Vocea păstră tăcerea o vreme şi lansă din nou o chemare spre mine. Dar nu am vorbit niciodată cu ea, fiind periculos pentru suflet, ci întotdeauna am vorbit prin Matricea de Cuvinte şi apoi mi-am îndepărtat totul din memorie şi m-am gândit numai la lucruri dulci şi sfinte, cum ar fi fost adevărul şi curajul, dar cel mai adesea la Naani, care era atât dulce, cât şi sfântă pentru spiritul, inima şi fiinţa mea.

Trebuie să vă spun că erau monştri în noapte care mă chinuiau, deoarece aveau, poate, intenţia să mă ademenească spre propria-mi distrugere sau poate nu aveau altă dorinţă decât să mă umple pe mine de durere. Cum bine puteţi înţelege, toate acestea care priveau durerea mea şi îndreptarea puterii mele către Naani, prin noaptea lumii, în speranţa de a o linişti şi ajuta, lăsară urme asupra mea şi am devenit slab în ochii celor care mă iubeau.

Maestrul Monstruwacan, care ţinea la mine ca la fiul lui, mă mustră cu blândeţe şi avu cuvinte înţelepte pentru mine. L-am preţuit mai mult, totuşi fără să fi câştigat nimic în sănătate, deoarece inima mă distrugea, pentru că dragostea mă ţinea deoparte şi mă făcea întotdeauna să plâng.

Poate găsiţi ciudat că mama şi cu tatăl meu nu vorbeau şi ei cu mine, dar eu nu aveam nici mamă, nici tată de mulţi ani şi asta ar fi trebuit să vă spun mai demult, pentru ca nimeni să nu piardă timpul reflectând la astfel de lucruri.

Acum, în ceea ce priveşte necazul meu în dragoste, se întâmplă un lucru care mă făcu să mă hotărăsc. Într-o noapte m-am trezit dintr-un somn chinuitor de agitat şi se părea că Naani mi-a strigat numele, vechiul meu

nume de îndrăgostit şi vocea îi era plină de suferinţă şi rugătoare. M-am aşezat pe pat şi am trimis Matricea de Cuvinte în noapte, folosind elementele mele de inteligenţă şi deodată împrejurul meu răsună bătaia solemnă a Matricii de Cuvinte, răspunzând, însă slab, estompat, încât cu greu am putut să o aud. Atunci am chemat din nou cu elementele mele de inteligenţă spre Naani, care era Mirdath, şi am îndemnat-o să-mi spună ce era rău şi dureros cu ea. Şi cine s-ar fi mirat să afle că tremuram cu toată energia spiritului meu, pentru că era atât de mult timp de când Naani nu mai vorbise limpede sufletului meu şi acum auzeam clar vocea ei. Însă, deşi am chemat de mai multe ori prin noaptea nesfârşită, nu se mai auzi vocea lui Naani, vorbind ciudat sufletului meu, ci doar uneori o slabă trepidaţie a eterului din jurul meu. M-am necăjit foarte mult pe seama acestui lucru şi pentru faptul că simţeam şi ştiam pericolul în care se afla fata. M-am ridicat în picioare, mi-am înălţat mâinile şi prin tot întunericul nopţii, mi-am dat onoarea şi cuvântul lui Naani că nu voi mai rămâne pe puternica Piramidă, unde eram în siguranţă, atâta timp cât ea, care fusese a mea întru eternitate, era supusă terorii şi distrugerii de către fiarele şi forţele răului din acea lume întunecată. I-am promis asta cu elementele mele de inteligenţă şi am implorat-o să ţină minte că o voi căuta până voi muri. Dar dinspre întuneric nu se auzi decât linişte.

Atunci m-am îmbrăcat repede şi am alergat către Turnul de Observaţie pentru a putea vorbi imediat cu maestrul Monstruwacan, deoarece inima îmi ardea de dorinţa de a înfăptui cât mai repede ceea ce îmi propusesem.

Am ajuns la maestrul Monstruwacan şi i-am povestit totul, despre faptul că nu vreau să mai sufăr în tăcere şi fără speranţă şi că vreau să mă aventurez în Tărâmul Nopţii pentru a o găsi pe Naani sau cel puţin liniştea acestei lungi tulburări. Când maestrul Monstruwacan auzi ceea ce îi spuneam, se uită lung la mine şi mă rugă stăruitor, de mai multe ori, să mă reţin de la a face asta, pentru că nimeni nu putea să atingă un astfel de scop, că îmi voi pierde tinereţea înainte ca zilele să mi se scurgă. Dar vorbele lui nu avură nici un efect asupra mea, atâta timp cât mă hotărâsem şi promisesem, aşa că trebuia să acţionez.

În sfârşit, maestrul Monstruwacan observă că eram hotărât şi nu puteam fi întors din drum şi mi-a explicat că, deoarece ajunsesem foarte slăbit de atâta

suferinţă ar trebui să mai aştept o vreme ca să-mi recapăt puterea. Dar aşa cum eram, aşa trebuia să plec şi i-am spus asta cu blândeţe, i-am explicat cât de indicat şi cât de folositor era acest lucru pentru siguranţa sufletului meu. Căci puterea mea era încă în mine, având armonie în spirit şi deşi eram slăbit, eram curat şi multe mizerii şi nimicuri se scurseseră din mine, aşa că nu mai exista nici o urmă de teamă. Şi tot ceea ce fac este pentru iubirea mea, care purifică, îndulceşte şi face inima omenească neînfricată. Pentru că eram liniştit când am spus asta, aveam mai puţin de suferit din cauza forţelor răului. Lungă şi chinuitoare a fost pregătirea spiritului meu. Ştiam că nimeni nu străbătuse încă întunericul, reţinându-se de la ceea ce slăbea şi pângărea spiritul.

Aici trebuie să vă spun că cele trei zile de pregătire, care li se cuveneau celor care voiau să străbată Tărâmul Nopţii aveau ca scop curăţirea spiritului, încât forţele răului să le poată afecta cât mai puţin. Dar, după cum mi s-a spus, mai avea un scop, ca nimeni să nu plece ignorând adevărata ameninţare care sălăşluia în noapte. Căci în timpul pregătirii se făceau cunoscute nişte orori care nu fuseseră niciodată spuse tinerilor, despre mutilări groaznice şi despre înjosiri ale sufletului, care făceau inima să tremure de spaimă chiar dacă erau doar şoptite. Toate aceste lucruri nu se aflau scrise în nici o carte, după cum se poate bănui, ci erau păstrate cu grijă de Maestrul de Pregătire, în Camera de Pregătire.

Într-adevăr, când am auzit ceea ce am auzit, m-am mirat în mintea mea că vreodată cineva a mers în Tărâmul Nopţii şi că vreodată Camera de Pregătire a avut studenţi care rămăseseră hotărâţi să meargă înainte după ce luaseră cunoştiinţă despre cele ce se petrecuseră şi care probabil se vor mai petrece. Aşa este felul inimii omeneşti, aşa a fost mereu şi aşa va fi în toţi anii, pentru întotdeauna. Aventura este dorinţa tinerilor şi să părăseşti siguranţa este respingerea naturală a spiritului. Totuşi nu trebuie înţeles că eu susţin luptele care duc la moarte sau mutilare, ci mai degrabă am o părere de rău la acest gând.

Acum, când veni ziua, dacă pot să vorbesc astfel căci afară era tot noapte, m-am dus în Camera de Pregătire şi Uşa a fost închisă după mine. Am parcurs întreaga pregătire pentru a putea avea deplina putere şi tot ajutorul pentru a reuşi prin toată teroarea Tărâmului Nopţii.

Timp de trei zile şi trei nopţi am zăbovit în Camera de Pregătire şi într-a patra zi mi-a fost adusă armura şi maestrul de Pregătire stătea departe de mine, tăcut şi cu figura cuprinsă de tristeţe, dar fără să mă atingă sau să vină să mă ajute, fără să-mi adreseze nici un cuvânt, deoarece nimeni nu avea voie să mă atingă.

M-am îmbrăcat cu armura gri şi pe sub armură purtam un costum strâmt de o formă şi o ţesătură speciale pentru a lua forma armurii şi pentru a nu muri de frig în Tărâmul Nopţii. Am luat cu mine o desagă cu alimente şi băutură, suficiente pentru o mare perioadă de timp, datorită modului în care erau preparate. Astfel pregătit, cu armura pe mine, am fost decorat cu semnul de onoare şi am ştiut că femeile iubitoare îmi urau succes în acest fel. Când totul a fost gata, am apucat discul şi m-am înclinat în tăcere spre maestrul de Pregătire. El s-a dus la uşă, a deschis-o şi a semnalizat oamenilor să se dea înapoi, încât să pot merge înainte fără să fiu atins. Oamenii s-au dat în lături, fiind foarte mulţi cei care se îngrămădiseră la uşa Camerei de Pregătire, aşa că am ştiut că povestea mea trebuie să fie în inimile tuturor, în toate oraşele de pe marea Redută. Căci să vii nechemat la acea uşă era împotriva legii obişnuite şi dacă au făcut asta, spunea foarte mult.

Am trecut prin uşă şi am văzut o mulţime numeroasă de oameni în marele lift. În jurul lui se aflau oameni fără număr, după cum am observat pe când coboram. Cu toţii erau foarte tăcuţi, dar având o simpatie nemărginită în sufletele lor şi totuşi, pentru siguranţa mea, nimeni din puternica Piramidă nu mi-a adresat nici un cuvânt sau nu m-a strigat. Pe când am coborât mai mult, ce să vezi, întreg eterul părea să răsune de rugăciunile interioare şi încurajările mulţimii tăcute.

Am ajuns în sfârşit la marea Poartă şi acolo scumpul maestru Monstruwacan stătea în armură şi cu discul, în onoarea mea, împreună cu Paza Totală. L-am privit în tăcere şi el s-a uitat la mine. Şi-a înclinat capul în semn de respect, a executat un salut tăcut cu discul şi după aceea am înaintat spre marea ieşire.

S-au micşorat luminile de pe marea ieşire pentru a nu străluci în Tărâm când marea poartă va fi deschisă şi am observat că au deschis nu poarta mai mică din poarta cea mare, ci, pentru a-mi onora călătoria, au deschis larg chiar Poarta cea mare, prin care ar fi putut trece o armată întreagă. În jurul

porţii era o tăcere totală şi în lumina plăpândă cei două mii care formau Paza Totală şi-au înălţat discurile în tăcere pentru a saluta, iar eu, umil, am ridicat discul meu şi am plecat mai departe prin întuneric.

VI

Felul în care am mers

Am mers înainte o vreme şi am hotărât să nu mă uit înapoi un timp, pentru a fi puternic în inimă şi în spirit şi asta deoarece pentru ceea ce era înaintea mea aveam nevoie de toată bărbăţia şi de tot curajul spiritului meu, pentru a o salva pe fata care era departe în întunecimea lumii sau pentru a mă întâlni cu sfârşitul cuvenit, aşa cum desigur se putea întâmpla.

Astfel, am mers înainte, hotărât şi conştient în întreaga mea fiinţă de emoţiile plecării din casa atotputernică şi de tandreţea şi înţelepciunea care se ascundeau sub regulile şi îndrumările ei.

Inima mea era încălzită de maestrul Monstruwacan prin marea onoare pe care mi-a făcut-o venind îmbrăcat în armură împreună cu Paza Totală, pentru a-mi întări spiritul în momentul plecării.

În tot timpul cât am mers înainte, eterul nopţii din jurul meu era plin de tumultul gândurilor şi urările mulţimilor pe care le-am lăsat în urma mea. Acum, după ce mi-am stăpânit întrucâtva emoţiile, am devenit conştient de răcoarea ieşită din comun a aerului nopţii şi de gustul lui diferit în gura şi în plămânii mei. Părea oarecum aspru cerului gurii mele şi îmi umplea buzele mai mult decât respiraţia. Se putea presupune că avea o mai mare consistenţă decât aerul care umplea platoul celor o mie de oraşe, unde se afla casa mea, pentru că aerul fiecărui oraş în parte era diferit, mai depărtat sau altul mai apropiat de cel al pământului, încât foarte mulţi oameni migrau între etaje pentru a găsi mai multă sănătate, dar toate astea se petreceau numai după anumite reguli şi cu o supraveghere strictă a numărului de persoane. Dar nu toţi se bucurau de sănătate.

Aici, daţi-mi voie să vă spun că, în adâncurile câmpurilor se găsea aer foarte variat şi minunat, care ar fi putut să încânte pe cineva şi în acelaşi timp să-i provoace răul altcuiva care ar fi putut fi mult mai fericit în altă

parte, încât oricine putea să se simtă minunat şi putea avea motive pentru a călători dintr-o parte în alta.

În acest fel am mers eu mai departe, plin de gânduri noi, de amintiri vechi şi de minunăţii proaspete care mă doborau, dar neuitând nici un moment îndoielile şi temerile mele. Şi încă mai era din cale afară de ciudat de atrăgător să te afli acolo afară, în Tărâmul Nopţii, deşi încă nu foarte departe, acolo unde adesea m-am lăsat condus de imaginaţiile şi fanteziile mele, deşi până la acel moment nu pusesem niciodată piciorul, în toată această viaţă a mea. Iar asta trebuie să fie un lucru de mare mirare pentru cei din ziua de azi.

Astfel am ajuns, în sfârşit, în apropierea Cercului care se desfăşura împrejurul Redutei, apoi am ajuns chiar la el, oarecum surprins, pentru că nu avea o dimensiune prea mare, dimensiune la care eu privisem numai cu gândul, aşa cum întotdeauna în minte îmi imaginam numai lucruri adevărate şi ajungeam să mă minunez cu adevărat în faţa unui lucru măreţ, dar adesea greşind în socoteala mea că alţii nu ar fi făcut-o. Iar acum ce să vezi, l-am găsit, dar mult mai mic, un tub transparent de doar şapte centimetri grosime, dar aruncând în afară o lumină foarte strălucitoare şi puternică, în aşa fel încât părea ochiului mult mai mare pentru cineva care ar fi privit de la distanţă.

Dar lucrul acesta este doar unul dintre cele mai neînsemnate care trebuie stabilite în povestire, căci poate să vă dea o imagine a noutăţii tuturor celor ce mă înconjurau şi poate chiar ceva mai mult, şi vă veţi aminti împreună cu mine, în acest loc, cât de des am văzut lucruri şi bestii monstruoase privind peste tubul mititel de lumină, cu faţa lor ieşită de departe din noapte.

Şi pe acest lucru l-am văzut şi copil fiind, şi ca adult, fiindcă în vremea copilăriei obişnuiam adesea să privim ore întregi, în timpul vreunei vacanţe, prin marile geamuri ale ambrazurilor. Întotdeauna, fiecare dintre noi am sperat să fim acela care ar fi descoperit primul un monstru privind din interiorul puternicei Piramide, peste strălucirea Cercului. Iar dacă acestea s-au petrecut adesea, acum mă strecuram departe, în noapte. Atunci eram şi foarte mândri de noi dacă percepeam acei monştri care aveau cele mai neplăcute şi oribile înfăţişări, fiindcă ne căzneam să învingem în jocul de-a observaţia. Aşa mergea jocul, deşi după un timp, acum, îmi părea ceva ca o

cutremurare pe jumătate cunoscută, pe când un copil se bucură inocent în siguranţă.

Aceasta este, de asemenea, o problemă măruntă, născută doar în spatele sentimentelor mele, pentru că amintirile întregii mele tinereţi şi ale multor bestii pe care le-am văzut privind peste Cercul Luminos, veneau asupra mea, din memorie, în acel moment, aşa încât m-am tras puţin înapoi, negândindu-mă la ceea ce fac, dar având asupra mea neaşteptatele imagini a ceea ce putea să vină dinspre întuneric.

Am stat o clipă, apoi m-am eliberat în sufletul meu pentru a avea curajul de a-mi lua rămas bun. Astfel m-am întors, în sfârşit, la vederea acelui cămin nemaipomenit pentru ultimele milioane de locuitori ai acestei lumi. Iar imaginea a fost uluitoare şi înălţătoare, căci într-adevăr era un lucru extrem de puternic prin tot acest pământ. Şi puteau să se afle pe acolo monştri şi forţe din afara întregului întuneric al lumii, adunate laolaltă împrejurul acelui munte al vieţii, pentru că era un munte puternic ce se înălţa necontenit în noapte şi se aşternea deasupra pământului, la stânga şi la dreapta mea, încât părea că stăpâneşte întreaga lume cu autoritatea sa.

Pe latura cea mai apropiată se aflau trei sute de mii de ambrazuri mari, după cum bine ştiam şi la fel pe toate laturile Redutei, în total douăsprezece mii de ambrazuri, aşa cum stătea scris în cărţile de şcoală, pe coperţile atlaselor, precum şi în multe alte locuri. O jumătate de kilometru mai sus se afla primul rând din aceste uriaşe locuri cu geam, iar deasupra lor nenumărate alte rânduri. Prin ele venea din interior o mare lumină ce se străpungea întunericul, prin noapte, preţ de mulţi kilometri, ba încă le zăream ca pe nişte rânduri strălucitoare. Fiecare ambrazură era separată de următoarea de o mare distanţă, dar deveneau şi mai multe pe măsură ce se mărea distanţa, pierdute în spaţiul de deasupra. Îmi păreau în acest moment ca un foc constant şi pâlpâitor, arătând ca un vârf strălucitor în întunericul cerurilor, micşorându-se înspre înălţimi. Astfel se înfăţişa acel Monument Nemuritor.

Apoi îmi apărură acele lucruri mititele, pe care le-am zărit în ciorchini în spatele ambrazurilor şi care erau într-adevăr nenumăratele milioane de locuitori ai puternicei Redute. Se puteau vedea din afară cu oarecare claritate, numai în ambrazurile din partea cea mai de jos, aflate cel mai

aproape de mine, iar oamenii se proiectau pe fundalul luminii din interior şi apăreau ca nişte mici insecte şi într-o mare îngrămădeală.

Ştiam că privesc în afară după mine şi mă urmăresc prin binoclurile lor. Mi-am ridicat privirea din nou de-a lungul marii laturi din metal gri, în sus şi apoi mai sus, acolo unde ţâşneau licăririle spre întuneric şi astfel, în sfârşit, spre mica stea care încorona acea minunăţie a lumii în noaptea eternă. Pentru o clipă, m-am holbat spre acea lumină îndepărtată, care venea din interiorul acelui Turn de Observaţie, unde îmi petrecusem viaţa până atât de târziu. Ştiam în sufletul meu că dragul meu maestru Monstruwacan îşi îndrepta asupra mea Marele Binoclu, prin care cercetasem şi eu de atâtea ori. Am ridicat discul spre el în semn de salut şi pentru a-mi lua rămas bun, deşi nu-l vedeam deloc prin acel spaţiu atât de vast.

Inima mea era foarte plină şi sufletul îmi era şi mai puternic. Apoi am văzut, mai mult am fost sigur de un murmur prin noapte, care venea spre mine, slab şi de foarte departe şi am văzut micile figuri ale oamenilor care se aflau în ambrazurile cele mai de jos într-o mişcare continuă şi am ştiut într-o clipită că mulţimile luaseră salutul ca pentru ele însele şi acum îmi strigau şi îmi fluturau saluturile lor de rămas bun. Într-adevăr, eram o persoană singură care privea în sus spre acel munte imens de metal vibrând de viaţă. Ştiam că voi fi în pericol pentru realizarea angajamentului meu şi nu am mai stat în loc, am ridicat discul cu partea cealaltă, aşa cum se petrecea la întâlnirea dintre un tânăr şi milioanele de oameni.

Am privit iute în sus, de-a lungul celor opt kilometri de noapte, spre Ultima Lumină care strălucea în cerurile întunecate, aşa încât prietenul meu să afle că mă gândeam la el în acea ultimă clipă. Şi se prea poate ca milioanele invizibile care se aflau departe, prin noapte, în oraşele din partea de sus, să fi luat asta tot cu înţelesul de rămas bun pentru ei, pentru că se coborî din înălţimea imensă un sunet murmurat, îndepărtat, foarte slab, ca un vânt nedesluşit din noapte.

Apoi am coborât discul şi m-am întors împrejur. Am respirat puternic aerul îmbâcsit şi am păşit mai departe, dincolo de Cerc, în singurătatea Tărâmului Nopţii. Nu am mai privit înapoi deloc, pentru că ceea ce reprezentase căminul meu îmi trezea oarecum inima când îl priveam, de aceea am făcut un legământ de a nu mai privi înapoi o bună bucată de vreme.

În jurul meu, aşa cum mergeam, era o mare legănare prin eterul lumii şi asta îmi spunea că poporul meu şi rudele mele se gândesc continuu la mine, rugându-se şi exprimându-şi urările într-o veghe permanentă. Aceasta îmi dădu de asemenea sentimentul că eram oarecum însoţit, deşi, la un moment dat, îmi veni în minte că această perturbaţie a eterului ar putea să atragă atenţia vreunei forţe diavoleşti, despre faptul că eu mă aflam acolo, afară... Dar cum să opresc acest lucru, cine ar fi avut puterea? Deşi am fost printre ei şi le-am explicat pe de-a-ntregul pericolul, erau lipsiţi de puterea de a înceta.

Pentru început, am mers spre exterior, spre Tărâmul Nopţii, oarecum orbeşte şi fără o direcţie sigură, având numai intenţia de a lăsa o oarecare distanţă în spatele meu şi ar fi alinat, oarecum, durerea care îmi frângea inima. Dar după o vreme am cedat oarecum tendinţei de a merge extrem de repede şi am început să mă gândesc şi felul în care mergeam. Astfel am ajuns repede la raţionamentul că ar trebui să încerc o nouă cale prin acel ţinut.

Am început să pun acest gând în practică şi să nu merg direct spre nord, ci spre nord şi spre vest şi astfel să fac un cerc care să ocolească spatele Observatorului de nord-vest. Apoi să merg mai departe spre nordul Câmpiei cu Focuri Albastre, iar după aceea, dacă se putea, să o ţin de-a dreptul spre nord. Prin acest plan aş fi făcut o bună bucată de drum ocolind acea Casă a Liniştii, care îmi crea mai multă teamă în suflet decât orice alt lucru oribil din acel ţinut.

Dar, aşa cum vor vedea cu toţii, aceasta îmi prelungea foarte mult călătoria, deşi, în realitate, era mai bine să mergi mai încet şi să obţii succesul, decât să te grăbeşti foarte mult spre pierzanie, care era cu siguranţă sfârşitul meu, lucru de care nu mă îndoiam.

Alesesem felul acesta parte dintr-o cunoaştere interioară şi parte din ceea ce îmi venise în minte după multe studii literare, în interiorul Piramidei, din cărţile vechi şi prin deducţiile pe care le-am făcut din lucruri observate şi care păreau adevărate.

Fiind concentrat pe cercetarea constantă a unei singure probleme, am ajuns la o mică carte de metal, foarte stranie şi veche care zăcea uitată în Marea

Bibliotecă de zece milioane de ani, cam aşa ceva, pentru că nu ştiu exact. Multe lucruri care se aflau scrise în acea carte erau cunoştinţe generale şi majoritatea erau puse pe seama basmelor, chiar dacă noi cei din ziua de azi nu prea dăm mare importanţă credinţei în miturile din timpurile străvechi. Eu totuşi am avut întotdeauna o mare plăcere pentru asemenea lucruri, înţelegând în afara învelişului care era atât de greu de crezut, sâmburele de adevăr.

Am aflat că era adevărat ce se povestea în această cărticică pe care am descoperit-o, ceea ce auzisem destul de des, cum că odată, într-o vreme extrem de îndepărtată în vechime faţă de aceasta, dar neînchipuit de viitoare pentru aceşti ani ai noştri, lumea s-a prăbuşit în urma unui cutremur uriaş care a despicat acea lume pe o lungime de mii de kilometri. O mare crăpătură se formase, atât de mare, încât nimeni nu putea zări fundul ei, iar de acolo ţâşni un ocean şi pământul explodă din nou cu un bubuit care zdruncină toate oraşele lumii şi o ceaţă groasă se aşternu pe pământ pentru multe zile, apoi plouă foarte puternic.

Într-adevăr, acest lucru fusese menţionat în câteva istorii despre lumea veche. De asemenea, se făcea referire la el şi în câteva din vechile înregistrări. Deşi nu a fost luat niciodată în serios de oamenii din interiorul puternicei Piramide, a fost studiat în unele analize ale studenţilor şi a fost menţionat în unele povestiri pentru copii.

Cam astfel de lucruri erau cuprinse în cărticica aceea. Se mai afla acolo, în plus, un capitol la sfârşitul cărţii, care părea să fi fost scris după ce se petrecuseră acele evenimente, poate după o sută de mii de ani, poate după un milion, cine ar putea spune. Din acel capitol reieşea că de la vest spre sud-est apăruse o vale foarte adâncă şi care se curba către nord, având o mie de kilometri în fiecare direcţie. Versanţii văii aveau o adâncime de o sută de kilometri, iar soarele se afla la capătul de vest şi producea un semiîntuneric pe o distanţă de o mie de kilometri. Pe fundul ei se aflau mări întinse şi animale sălbatice teribile.

Aceasta era, cum lesne se poate înţelege, povestea romanţată, deşi mi-am întors gândurile către sfârşitul natural al lucrurilor şi mi-am clarificat problemele legate de ele. Pentru că, în mod cert, am crezut unele dintre acele lucruri şi mi se părea că într-o eternitate de mult apusă, când lumea

era încă luminată, aşa cum ştiam eu în sufletul meu că era cu certitudine adevărat, se petrecuse un cutremur de pământ uriaş şi înspăimântător. Iar acest cutremur de pământ despicase lumea în două şi totul se prăbuşise în prăpastia de foc a lumii, unul dintre marile oceane şi din el se produseseră imediat aburi şi astfel totul izbucni din nou în sus şi despică pământul puternic într-o rapidă explozie. După toate acestea se aşternuse o ceaţă şi o confuzie, apoi veni ploaia pe întreg pământul. Într-adevăr totul părea că fusese menţionat şi nu trebuia luat drept o poveste naivă. Apoi, în acel sfârşit de carte, era cineva care scrisese, cineva care trăise la mult timp după aceea, pe vremea când Soarele era foarte aproape de sfârşitul său, iar pământul de la suprafaţă devenise tăcut, rece şi neprielnic pentru viaţă. În acele vremuri, Marea Crăpătură se calmase sub greutatea eternităţii, încât acum era o vale foarte adâncă care stăpânea mări, dealuri şi munţi, iar în ea se aflau păduri imense, pământuri bune şi sănătoase, locuri abandonate focului, vaporilor şi norilor de sulf ce puteau produce rău oamenilor.

Animale uriaşe se aflau acolo jos în adâncul îndepărtat, pe care nu le mai văzuse nimeni niciodată, decât poate prin intermediul unui binoclu puternic. Astfel fusese în lumea de demult, iar acum totul fusese renăscut de aceste forţe interioare ale naturii care făcuseră din vale un loc cald, aşa cum fusese în vechime şi încă o dată apăruse lumea primordială născută pentru a reda un suflu nou acelor moştri vechi şi altora noi.

Toate acestea, într-adevăr, le amintea cartea, dar într-un mod dificil de înţeles pentru suflet şi nu ca înţelepciunile clare ale discursului din zicerile timpurii.

Îmi părea, după ceea ce citisem şi eu, că omul ajunsese la un moment dat la o mare blândeţe a inimii şi a spiritului de-a lungul multor ani de mare linişte, dar că lumea a ajuns la răceală şi la a fi neprietenoasă datorită dispariţiei lente a Soarelui.

În acel moment se afla pe Pământ, în mod natural, o rasă de oameni viguroasă şi care s-a luptat pentru viaţă. Acei oameni au priceput că Marea Vale care despica lumea în două era un loc al căldurii şi al vieţii şi de aceea s-au aventurat să coboare în acea adâncime incredibilă şi petrecură mulţi ani în siguranţa adâncurilor. Găsind locuri sigure acolo, şi-au construit case, au trăit şi au zămislit copii, iar aceştia au crescut în această viaţă de căţărări

continue şi permanente, de muncă grea la construcţia Drumului, căci una singură era intenţia acestor oameni, aşa cum povestea şi cartea: să fie de-a pururi constructori ai Drumului.

Asta au făcut ei în adâncuri de-a lungul multor ani şi multe generaţii au trăit şi au murit şi nu au aflat sfârşitul Drumului prin acea Mare Vale care se întindea atât de îngrozitor de adâncă prin lume. La sfârşit au ajuns cu Drumul până aici şi erau foarte viguroşi. S-au bătut cu monştrii şi au distrus foarte mulţi, au construit multe oraşe pe parcursul multor ani în Marea Vale şi au făcut Drumul de la un oraş la altul de-a lungul Văii, chiar pe marginea ei. Dar aici au aflat un mare întuneric şi o mare răceală, pentru că Soarele nu putea străluci împrejurul Marelui Colţ. Şi, deocamdată, nu au încetat să construiască Drumul, iar apoi au cotit apucând-o spre nord, trecând cu el pe lângă focuri şi găuri care ardeau spre suprafaţa pământului.

Aici se aflau o asemenea putere şi o asemenea oroare de monştri şi de lucruri diavoleşti în valea aceea plină de umbre, încât constructorii de Drum au fost nevoiţi să facă cale întoarsă spre lumina roşie care umplea valea vestică şi care venea de la acel Soare palid. Au ajuns înapoi în oraşele lor şi au trăit acolo poate o sută de mii de ani şi au devenit înţelepţi şi inventivi în toate cele. Poporul lor cel inteligent a făcut cercetări şi experimente cu acele forţe vătămătoare vieţii, dar au făcut-o în ignoranţă, pentru că deşi toţi aveau multă înţelepciune, gândindu-se numai la experimente, au deschis o cale pentru forţele diavoleşti şi de acolo a venit multă distrugere şi mult regret. Tot poporul a regretat, dar era deja prea târziu.

Apoi, după ce trecuseră o sută de mii de ani sau poate chiar mai mult, veni încet amurgul îngrozitor al lumii, în timp ce soarele murea încet, încât ajunsese să dea numai o lumină sumbră. Atunci se dezvoltă printre mulţi dintre oamenii din oraşele din Vale o ciudăţenie şi o sălbăticie şi lucruri stranii s-au petrecut. Se minunau şi se întovărăşeau cu fiinţe ciudate din afară, iar apoi multe oraşe au fost atacate de monştri care veneau dinspre vest şi acolo se formă un iad.

A fost o vreme de amărăciuni şi de lupte, de îngreunare a spiritului şi a inimii pentru toţi cei care făcuţi dintr-o bună plămădeală. Acestea dădură naştere unei noi generaţii şi în lume apăru un conducător care adună la un loc toate milioanele de oameni şi dădu o puternică bătălie împotriva

ticăloşiei şi împotriva tuturor celor care le-au adus vătămări şi îngrijorări. Au alungat inamicii lor în josul şi în susul Văii, i-au împrăştiat şi i-au pus pe fugă. Apoi acest om şi-a adunat tot poporul laolaltă şi le-a făcut cunoscut că întunericul a devenit atotstăpânitor pe Pământ şi că forţe nebune şi înfricoşătoare se aflau pretutindeni şi că vor deveni şi mai oribile când întunericul se va aşterne peste tot. Le-a explicat apoi că vor trebui să-şi construiască un mare refugiu, iar poporul l-a aclamat şi, iată, s-a construit acolo o Mare Casă. Dar Marea Casă nu a fost potrivită şi omul a îndemnat poporul la o mare călătorie. Au ajuns la Golf şi acolo a fost construită în sfârşit Piramida cea mare şi puternică.

Acesta este sensul şi zicerea din cartea aceea veche şi doar târziu după ce o citisem şi vorbisem cu scumpul meu prieten, maestrul Monstruwacan, am luat hotărârea surprinzătoare de a pleca. Acum, nouă ni se părea foarte limpede că nu se afla nici o formă de viaţă în toată partea de deasupra lumii invizibile şi mai era sigur că marele Drum pe care Cea Mai Tăcută se plimba, trebuia să fie acelaşi Drum pe care oamenii viguroşi ai acelor vremuri îl construiseră.

Maestrului Monstruwacan i se părea înţelept, ca şi mie de altfel, că dacă cineva ar fi plecat să găsească Reduta cea mică, trebuia cu siguranţă să încerce asta undeva prin fundul Marii Văi. Dar dacă drumul care conducea spre vest, unde se afla Locul Prehumanoizilor, ar fi putut să mă ducă acolo, nu aveam nici o cunoştinţă şi nici dacă se aşternea spre nord sau nu. Iar eu, poate, voi rătăci aiurea o mie de kilometri.

Într-adevăr, nu exista nici un motiv însemnat care să-mi dea speranţa că Piramida cea mică se află la vest sau dacă Drumul apuca spre nord după ce trecea de Casa Tăcerii. Totuşi am simţit atât de intens că trebuie să fie spre nord, încât am făcut o recunoaştere pe o mare distaţă ca să aflu mai întâi acest lucru şi dacă nu aş fi ajuns la nici un rezultat, atunci ar fi trebuit să mă gândesc serios s-o apuc spre vest. Dar în Vale am avut oarecum sentimentul de siguranţă că eram pe drumul cel bun, pentru că îmi era tot mai clar că cele spuse în carte aveau un ecou într-un sens mai adânc.

Şi mai era şi ceva ciudat să te gândeşti la acele faleze uimitoare care ne înconjurau şi care se pierdeau repede în întuneric, iar eu nu ştiam nimic despre ele, în afară de cele citite prin cărţi, deşi, într-adevăr, am presupus

întotdeauna că trăim într-o adâncitură a lumii. Dar, cu siguranţă, era mai uşor să crezi că noi ne aflam la marginea unei mări vechi.

Aici lăsaţi-mă să clarific pe cât pot că poporul, în general, nu are gânduri limpezi în privinţa acestor chestiuni, deşi ceva din acestea au fost învăţate în şcoli, deşi într-o oarecare măsură au fost prezentate diverse concluzii, aşa cum poate gândi profesorul, după un studiu amănunţit şi cu multă cumpănire. Un om care nu are imaginaţie suficientă, s-ar putea să-şi bată joc de ele, altul s-ar putea să le ia foarte în serios, iar unii s-ar putea să construiască fantezii care să pară cu adevărat nebuneşti, dar aşa a fost întotdeauna. Pentru majoritatea oamenilor din interiorul Piramidei, nu exista nici o convingere adâncă şi nu aveau nici vreo idee despre vreo lume care s-ar afla în depărtări, în întunericul nesfârşit. Asta pentru că ei dau atenţie şi cred numai ceea ce se aşterne în faţa vederii lor şi nici nu-şi imaginează, majoritatea, că au existat altă dată şi altfel de condiţii. Pentru ei pare corect şi nimerit să existe lucruri ciudate, focuri din pământ, noapte veşnică, monştri şi lucruri nemaivăzute înconjurate de mister. Majoritatea lor sunt foarte satisfăcuţi, deşi unii au în interiorul lor fermentul imaginaţiei sau pişcătura plăsmuirii. Pentru aceştia apar multe posibilităţi, cea dintâi fiind de a citi în scopul sănătăţii mentale, iar cea de a doua, de a aştepta sau de a fi capabili să vorbească despre ceea ce era nebunesc.

Despre aceste credinţe neclare ale oamenilor, nu am făcut nici o aluzie mai înainte şi nici nu trebuie să ne facem mari probleme în legătură cu ele acum. Pentru copii, aşa cum a fost întotdeauna, acele poveşti vechi au o mare încărcătură de adevăr, iar simplitatea judecăţii lor face casă bună cu credinţele adolescenţei.

În felul acesta am luat viteză spre nord, având o siguranţă puternică în inima mea şi amintindu-mi că nu existau decât două drumuri pentru căutarea mea, pentru că în afara Văii, departe în sus în singurătatea moartă a lumii nevăzute, era o răceală care lua forma morţii şi a lipsei de aer, aşa cum trebuia să cred, a dulcelui şi necesarului aer care deocamdată se afla din belşug în această parte din adâncul pământului. Astfel, cu siguranţă, Valea cea puternică ascundea pe undeva cealaltă Redută.

Deocamdată, aşa cum am mai spus, nu am mers de-a dreptul în călătoria mea, ci din contră, pentru acele motive auzite, am dat puţin timpul înapoi.

VII

Tărâmul Nopţii

Acum, pe când mergeam spre nord-vest, m-am ghidat cu grijă pentru a ajunge în siguranţă la marele Observator din nord-vest. Şi pe când înaintam, am dat atenţie la toate cele care mă îngrijorau, atât cât am putut. Mai întâi am considerat viteza pe care ar trebui să o păstrez şi mi-am dat seama că am făcut bine că am fost cumpătat, căci aveam înaintea mea o călătorie mare şi teribilă şi cine ar putea să-i ştie sfârşitul?

Şi am mai stabilit ceva, căci mi-am calculat timpul în care am de mers, timpul în care să mănânc şi cât am de dormit într-un fel cât mai înţelept şi mai regulat, încât să merg cât mai mult şi cu mai puţină vătămare pentru corpul meu, pentru a fi puternic atunci când voi avea nevoie de forţele mele. Am stabilit în cele din urmă că trebuie să mănânc şi să beau la fiecare a şasea oră şi din a optsprezecea oră să dorm până într-a douăzeci şi patra. Asta înseamnă că am mâncat de două ori în acel timp şi am dormit şase ore. Asta îmi părea foarte bine şi am făcut tot posibilul să respect acest program pe toată durata marii mele călătorii prin Tărâmul Nopţii. Totuşi, după cum se poate presupune, erau uneori momente când trebuia să fiu atent fără răgaz şi să las somnul pe mai târziu, căci tărâmul era plin de pericole teribile şi nemiloase.

Astfel, mi-am încălcat regula chiar de la bun început, căci nu am încetat să merg pentru douăzeci şi una de ore, ascunzându-mă şi fofilându-mă, cum era necesar în acele locuri unde puteam fi văzut de Observator. Iar când m-am gândit la hrană mi s-a făcut rău, aşa că am mâncat când şi când. Dar când după ce s-a scurs a douăzeci şi una oră, m-am simţit slăbit şi oarecum leşinat. Eram nevoit să caut un loc în care să mă pot odihni. În curând am văzut, la oarecare depărtare, o mică gaură de foc, ca cele pe lângă care trecusem puţin mai înainte şi am pornit-o în acea parte căci acolo puteam să mă încălzesc în răcoarea Tărâmului Nopţii şi era probabil un loc uscat şi potrivit pentru somnul meu.

Când am ajuns acolo am văzut că era un loc plăcut, dacă se poate spune aşa, în atâta întuneric. Gaura era lată de câţiva paşi şi plină de un foc roşu mocnit, care bolborosea cumva şi arunca afară un uşor fum sulfuros. M-am aşezat în apropiere şi mi-am pus discul pe o piatră la îndemână.

O vreme nu m-am mişcat, eram aşa de obosit, că nu am avut puterea nici să mănânc, nici să beau. Dar trebuia să mă întorc şi să mă uit înapoi la puternica Piramidă. Într-adevăr, deşi străbătusem o bună bucată de spaţiu, eram totuşi atât de aproape de ea, încât eram puternic îmbărbătat de prezenţa ei, dar şi descurajat totodată. Îmi părea atât de aproape datorită mărimii ei, încât după ce călătorisem un drum greu şi periculos, eram zguduit de mărimea sarcinii care stătea în faţa mea.

Asta era una din feţele inimii mele. Era bine să simt apropierea puternicei case şi ştiam că mulţimile nenumărate de acolo mă urmăreau. Cu toate acestea, nu am făcut nici un semn, căci nu voiam să fie un continuu rămas bun, ci un început de drum. Era foarte ciudat să fiu atât de aproape şi să am un comportament potrivit unuia din afara întregii umanităţi. Aşa că mi-am ordonat drumurile, după cum mi s-a părut corect. Însă eram fericit să ştiu că dragul maestru Monstruwacan trebuie să mă fi urmărit, din când în când, cu marele binoclu şi că poate, chiar în acel moment, se uita la mine.

A crescut în mine convingerea că am acţionat cu slăbiciune ţinând hrana departe de mine şi am arătat ca un nebun pentru prietenii din depărtare. Am deschis săculeţul şi am luat de acolo trei tablete pe care le-am mestecat şi le-am înghiţit, căci erau hrană puternică, tratată pentru a ocupa un volum mic, care nu umfla burta şi am realizat că ar trebui să beau bine pentru a simţi că am ceva acolo înăuntru.

Apoi, dintr-un tub special am scuturat un praf într-o cană şi aerul a acţionat asupra prafului, ca la experienţele de la orele de chimie. Praful a fiert şi a sfârâit în cană, s-a ridicat şi a umplut-o cu apă. Era foarte ciudat să vezi apa apărând aşa, dar după o vreme te obişnuiai.

Şi astfel, după cum se putea vedea, am avut atâta hrană şi băutură într-o mică desagă, încât să mă poată ţine în viaţă o bună perioadă de timp. Era un fel de disconfort şi o lipsă pentru gură şi burtă, dar era suficientă pentru

nevoile corpului şi binevenită pentru o inimă recunoscătoare, în acel tărâm întunecos şi flămând.

Acum, după ce am mâncat, am pus în ordine acele lucruri pe care le cărasem cu mine, în afară de disc şi desaga de mâncare. M-am uitat în săculeţ şi am scos de acolo o mică busolă care îmi fusese dată de maestrul Monstruwacan ca să pot găsi lucrurile fără puternica Redută. El îmi spusese că s-ar putea să dau ocol prin Tărâmul Nopţii şi să pierd puternica Piramidă într-un loc atât de vast şi atât de plin de întuneric. Apoi, dacă acest vechi principiu încă funcţiona în maşinărie, deşi nu se mai întorcea spre nord, ci spre Piramidă, atunci ar fi trebuit să-mi îndrepte picioarele spre casă pe întinsul nopţii veşnice şi astfel să mă ajute. Era un lucru foarte deştept, care funcţiona datorită curentului de pământ şi un lucru rar, pe care maestrul Monstruwacan îl făcuse cu mâinile lui şi cu multă îndemânare şi trudă, dintr-unul mai vechi care fusese în Marele Muzeu.

Am aşezat busola pe pământ, dar nu avea nici un fel de stabilitate, ci se rotea şi oscila constant şi asta m-a făcut să-mi amintesc că eram încă deasupra părţii unde, departe în pământ, se întindeau marile Câmpii Subterane. Eram, din fericire, doar la o mică distanţă de Crăpătură.

Îmi plăcea să mă întreb dacă dragul maestru Monstruwacan văzuse că am făcut testul cu busola, căci era lumină bună dinspre gaura de foc şi Marele Binoclu avea o putere foarte mare. Totuşi, nu aveam nici o siguranţă, căci, după cum ştiam din multe observaţii, nu există nici o certitudine în cercetarea Tărâmului cu binoclul. Exista adesea claritate acolo unde gândeai că nu ai vedea nimic şi deodată obscuritate acolo unde credeai că vederea ar fi pătruns uşor. Asta trebuie să fie limpede pentru toţi, că pâlpâirile luminilor de la focurile ciudate nu prea aveau efect, se făcea lumină aici şi întuneric dincolo şi apoi se schimba totul în jur, dintr-o dată. Ba mai mult, erau multe fumuri şi ceaţă care veneau dinspre pământ şi toate aveau puterea să-ţi zăpăcească vederea.

Acum mi-am pus busola în desagă şi m-am pregătit de culcare. Dar aici trebuie să spun că, în cele din urmă, după ce călătorisem multe zile de la Puternica Piramidă, am descoperit că indica nordul cu indicatorul ei, iar asta era pentru spiritul meu o plăcere şi o alinare. Mai mult, dacă vreodată m-aş întoarce, după cum am gândit, lucrul acesta ar prezenta mare interes pentru

maestrul Monstruwacan. Într-adevăr, erau acolo atâtea probleme care ar fi putut să-l intereseze. Ba mai mult de atât, legat de aceeaşi busolă, am aflat un alt lucru, când, după o atât de mare perioadă în care îndoiala era întotdeauna frica mea care mă rodea, am ajuns la o distanţă destul de mare de Redută şi, ce să vezi, teama că într-adevăr aş putea-o pierde, marele meu cămin, în întunericul lumii, m-a făcut să mă mir de acul indicator, care îmi dădea un oarecare calm datorită faptului că-mi arăta unde e casa mea. Am descoperit astfel o nouă putere prin noapte, pentru că maşinăria indica nu numai direcţia spre marea Redută, dar aveam un indiciu în direcţia de vest, aflând astfel că o mare putere de departe din întunericul lumii o influenţa şi am fost bucuros ca un copil pentru că ea putea fi, cu adevărat, aceea putere de la nord despre care povesteau cărţile şi memoria visurilor mele. Într-adevăr, nu putea fi nici o îndoială în această problemă, deşi cine putea să nu se îndoiască deloc în acel timp, că percepe după o eternitate acea forţă din direcţia de nord care mânuieşte micul servitor aflat într-o veche ascultare. A fost şi este în continuare o mare revelaţie asupra mea, că ceea ce este cunoscut de creier este ceva, dar să ai cunoaşterea în suflet este cu totul alta, pentru că am avut întotdeauna cunoştinţe în privinţa acestei forţe dinspre nord, dar până acum nu am aflat adevăratul înţeles al cunoaşterii ei.

Deocamdată, alta era chestiunea care îmi cauza îndoiala, la acel moment al acestei noi cunoaşteri, pentru că îmi venise ideea că poate chiar puterea micii Redute începuse să acţioneze asupra maşinăriei, chiar dacă Curentul Pământean al marii Piramide reţinea încă cu destulă forţă acul indicator. Şi acestea fiind aşa, am început pe nesimţite să cred că mă apropiam de sfârşitul călătoriei mele, pentru că dacă puterea scăzută a micii Redute avea neruşinarea de a atrage acul, însemna că eu ajunsesem în apropierea ei.

Deocamdată, într-adevăr, aşa cum aveam cunoştinţă, nordul era cel care trăgea şi mi se pare că am cam exagerat cu povestirea unui lucru mărunt, dar cum altcumva pot să vă înfăţişez ceea ce se petrecea în mintea mea, insuficienţa cunoştinţelor şi, de asemenea, cunoştinţele speciale care au condus la realizările din acest timp şi ale naţiilor.

Acum, aşa cum am mai spus, mă pregătisem să adorm şi am apucat mantaua care îmi stătea pe umeri şi pe şolduri şi mi-am înfăşurat-o

împrejurul corpului, lungindu-mă acolo în întunericul nopţii, lângă acea ciudată gaură cu foc.

Am aşezat discul lângă mine, în interiorul mantalei, pentru că el era cu adevărat tovarăşul meu şi prietenul meu în cele mai nenorocite nevoi, încât găseam o reală plăcere să simt ciudatul obiect în apropierea mea. Şi aşa cum stăteam acolo întins, în acele momente în care sufletul este pe jumătate adormit, aşa cum se spunea că răsufli prin gura somnului, am avut o jumătate de percepţie că eterul făcea valuri în jurul meu şi nu m-am îndoit că multele milioane îmi urmăresc orice acţiune şi erau mişcate de comentariile mele interioare cu spiritul meu în somn, iar asta a zgâlţâit eterul din lumea care se afla în jurul meu, cu comuniunea lor de simpatie.

Şi, poate, aveam ceva cunoştinţe despre astfel de lucruri, în timp ce treceam, obosit, spre somnul adânc şi este sigur că am dormit mai bine din această cauză. Mai mult de atât, eram îngrozitor de obosit şi extenuat ceea ce-mi făcu somnul foarte puternic şi greu, deşi acum îmi amintesc că ultimele mele gânduri erau legate de fata mea pe care plecasem s-o găsesc. În timpul somnului am vorbit cu ea în vis şi am avut o stranie fericire în mine, iar totul părea scăldat într-o lumină încântătoare şi departe de tristeţile vieţii de zi cu zi.

Mă aflam într-un somn dulce şi încântător, când am fost trezit pe neaşteptate de un sunet mare şi puternic. Am intrat pe loc în posesia simţurilor mele normale şi am ştiut că vocea puternică a chemării de acasă urla de-a curmezişul nopţii, apoi urmă o linişte grabnică, am pus echipamentul pe mine şi am apucat mânerul acelui disc nemaipomenit în mână. Am privit spre Piramidă, repede, pentru a prinde vreun mesaj, pentru că eram sigur că se ivise un mare necaz şi că o mare teroare se îndrepta spre mine din întunericul de afară, altfel ei nu ar fi trezit tot Tărâmul Nopţii ca să afle că o fiinţă umană se află în afara puternicului Refugiu.

Chiar în momentul în care am privit către marea Redută, nu am putut să-mi ţin privirea cu toată forţa în acea parte, pentru că era o privelişte amplă şi înspăimântătoare împrejurul meu, care mă făcea să nu pot vedea nimic şi astfel să mă holbez înverşunat şi neliniştit, departe spre înaltul întunericului nopţii, unde strălucea Ultima Lumină din Turnul de Observaţie. În acelaşi

timp m-am ghemuit şi am apucat discul, făcându-l să lucească peste umerii mei, urmărind mesajul şi toate celelalte în acelaşi moment.

Apoi, departe în sus, prin înaltul nesfârşit, am văzut strălucirea uriaşă, luminoasă şi rapidă a unui foc ciudat şi verde şi am ştiut că ei au rostit către mine în vorbirea stabilită atenţionarea faţă de pericolul iminent al unui mare monstru, Marele Om Gri, care luase cunoştinţă despre prezenţa mea în întuneric şi se afla chiar în acel moment pe punctul de a mă acroşa dintre tufişurile de muşchi care se întindeau dincolo de gaura cu foc, în spatele meu. Acest mesaj era foarte strident şi îmi poruncea să mă ghemuiesc în tufişurile de la stânga mea ca să mă ascund acolo şi astfel să am şansa de a face din acest lucru un avantaj pentru mine.

Aşa cum se poate lesne închipui, ei au trimis doar o mică licărire de zvon spre mine, dar eu am fugit printre umbrele din împrejurimi către grămada de tufişuri care creştea în apropiere şi am transpirat de o teroare ciudată şi dintr-o zguduire rece şi neliniştită a inimii, deşi spiritul meu se făcu puternic pentru a izbândi. Şi ce să vezi! În timp ce mă ghemuiam acolo, ascuns, am văzut ceva care venea foarte repede, din afara tufişurilor şi devenea din ce în ce mai mare dincolo de gaura cu foc. Era mare şi cutremurător, colorat peste tot în acelaşi fel, un gri mat. Strălucirea găurii cu foc părea că îl deranjază, că privea aplecându-şi capul pe pământ şi observând de-a lungul acestuia, într-o manieră ciudată şi brutală, ca să poată depăşi lucirile găurii cu foc. Eu mă cam îndoiam că reuşea să vadă clar dincolo de foc, pentru că, într-o clipită, se trânti iute în tufişurile din preajma lui şi veni spre marginea găurii cu foc prin altă parte. Făcu asta de trei ori la stânga mea şi de trei ori la dreapta mea şi de fiecare dată îşi culcă căpăţâna pe pământ şi observă îndelung, arcuindu-şi umerii şi scoţând înjurături oribile, răsucindu-şi gâtul şi mergând zgomotos, ca o fiară înverşunată.

Acum, aşa cum vă puteţi da seama, această manieră a bestiei umane îmi zdruncină curajul destul de puternic, pentru că de fiecare dată când el mergea spre interiorul tufişurilor de muşchi, eu mă gândeam că mă va descoperi şi va face în aşa fel încât să mă tragă afară din întunericul tufişurilor. Acest lucru era foarte greu de suportat, ca şi altele de altfel, şi anume că mai puteau fi şi alte vietăţi cu mine prin tufişuri. Apoi, într-

adevăr, cu aceeaşi ascuţime a auzului meu, mi se probă nădejdea de a scăpa, pentru că, ce să vezi, lucrul se reîntoarse printre tufişurile de muşchi după ultima apariţie şi părea că abandonase ideea de a mă descoperi şi părea că se va întoarce în noapte. Am simţit acest gând cu adevărat în sufletul meu pentru un răstimp de vreun minut. Apoi, ce să vezi, o voce vorbi foarte clar în sufletul meu şi mă atenţionă că lucrul a străbătut o mare întindere printre tufişurile de muşchi din jurul găurii cu foc, pentru a mă descoperi pe mine, iar acum a plecat foarte precaut să mă caute mai înapoi, pe partea cealaltă.

Când am auzit această voce în spiritul meu, am ştiut că nepreţuitul maestru Monstruwacan mă urmărise din Turnul de Observaţie şi-mi trimisese vorbele cu elementele lui de inteligenţă, ştiind că eu posedam Auzul de Noapte. Am crezut în acele vorbe, pentru că în acelaşi timp începu să tresalte în aerul din jurul meu vibraţia solemnă a Matricii de Cuvinte, aşa cum fusese ea adăugată cu iuţeală pentru a-mi da imediat asigurarea celor spuse. M-am ridicat imediat din acel pâlc de tufişuri de muşchi ca să mă deplasez spre altul, acolo m-am ghemuit şi am privit în jurul meu, ţinând auzul spiritului meu mereu treaz, ştiind că maestrul Monstruwacan mă urmărea de asemenea.

Pe neaşteptate, am zărit o mişcare scurtă a unui tufiş care creştea în spatele celui în care mă aflam eu ascuns, iar din tufişul care se mişcase ieşi o mână mare, gri şi agită muşchii pâlcului în care mă aflam, ca şi cum ceva ar fi privit spre mişcarea tufişului. Apoi urmă capul cel gri al Omului Gri, iar capul său pătrunse în pâlcul de tufişuri de muşchi în care fusesem eu mai înainte.

Am ştiut că acum trebuia să lovesc. Am sărit şi am izbit cu discul şi monstrul ieşi la iveală de unde se afla. Picioarele mari şi gri ieşiră din tufişurile dinspre mine se traseră şi se îndreptară în sus, dar capul rămase în tufişul unde eram eu ascuns. Am stat deoparte în tot răstimpul până îşi dădu duhul, iar discul din mâna mea se învârtea şi scotea un foc foarte puternic, ca şi cum el ar fi trăit şi ar fi ştiut că a nimicit un monstru oribil.

În acest moment, Omul Gri se afla mort, iar eu am ieşit din acele tufişuri, prin partea cea mai îndepărtată a găurii cu foc. Am stat cu discul ridicat lăsându-l să se învârtă şi să scoată flăcări, pentru ca cei aflaţi în interiorul puternicei Piramide să ştie că am nimicit bestia. Dar maestrul

Monstruwacan nu îmi mai vorbi, pentru că nu mai era necesar, doar dacă ar fi putut să mă salveze de la un pericol cert. Pentru că, cum bine ştiţi din cele relatate de mine până acum, mişunau prin Tărâmul Nopţii puteri care puteau auzi în felul acesta şi era suficient ca asta să dăuneze protecţiei mele viitoare.

După ce m-am mai calmat niţel şi m-am uşurat de teama din mine, am putut afla că tot acel eter din întinsul nopţii era perturbat de bucuria milioanelor de locuitori ai marii Redute, încât era foarte limpede că o mulţime imensă luase notă de lupta mea, iar inimile lor bătuseră cu o simpatie dulce şi o teamă naturală. În acest fel m-am simţit însoţit şi ajutat, deşi, aşa cum se poate lesne închipui, ceva îmi mai zdruncina încă inima.

În scurt timp, mi-am adunat toată vioiciunea minţii şi mi-am pus gândurile în ordine, am căutat să aflu câte ore trecuseră şi am aflat că dormisem, cu siguranţă, timp de zece ore. Mi-am reproşat asta în suflet, pentru că dormisem peste măsură şi din motivul de a avea nevoie de un program strict, aşa cum îmi făcusem cu grijă regulile. Am stabilit că-mi voi asculta isteţimea raţiunii pe tot parcursul timpului ce va veni şi mă voi odihni şi voi mânca în două rânduri.

Apoi, cu o inimă încă reproşându-şi câte ceva, am mers în jurul micii găuri cu foc şi mi-am adunat echipamentul şi celelalte lucruri. M-am întors apoi spre marea Piramidă şi am mai privit o dată de-a lungul marii înălţimi, pe unde mersesem fără măsură în întunecimea îndepărtată a nopţii fără de sfârşit, nu am salutat, pentru că aşa hotărâsem, ba mai mult, am dorit să nu creez nici o perturbare cât de mică eterului din acea lume, ceea ce trebuia să se întâmple cu certitudine, pentru că eu produsesem o mare emoţie milioanelor de oameni.

M-am întors în altă direcţie şi am mers mai departe prin noapte, păşind repede şi cu precauţie, purtând cu mândrie discul şi poate, aşa cum era, cu o dragoste faţă de acea armă ciudată şi minunată care mi-a fost alături şi l-a ucis pe Omul Gri cel nebun dintr-o singură lovitură. Aveam sentimentul că ea mă cunoaşte, că nutreşte o prietenie camaraderească pentru mine şi nu m-am îndoit că am să înţeleg asta, la fel cum cei din vechile timpuri îşi duceau întotdeauna cu ei sabia puternică. Acum este adevărat că discul era

mai mult decât o sabie, părând că trăieşte prin intermediul focului şi al flăcării Curentului Pământean care pulsa în el.

Era binecunoscut în interiorul marii Redute, că nimeni nu putea atinge discul altcuiva, pentru că devenea morocănos, dacă se poate spune aşa, în mâinile unui străin, iar dacă cineva avea nebunia de a ignora acest lucru şi insista să-l mânuiască sau să-l folosească, s-ar fi putut ca el să acţioneze stângaci arma şi să se rănească. Acesta era un lucru sigur şi cunoscut de mii de ani.

Prin aceasta se poate înţelege că între disc şi natura omului căruia îi aparţinea, fie că era bărbat sau femeie, se dezvolta o afinitate care se folosea în practică, şi de aceea de fiecare dată când murea cineva, era o lege ca discul lui să-l însoţească pe ultimul drum în Ţara Liniştii şi să fie redat Curentului Pământean, puterea care sălăşluieşte în interiorul lui. Aceste lucruri par la o privire superficială ca acele datine străvechi ale poporului de demult, dar este altfel şi are un înţeles raţional, deşi, dacă mă credeţi sau nu, eu nu mă îndoiesc că la bază se află un sentiment omenesc, pentru că se mai întâmplă ca dragostea să fie tovarăşă cu înţelepciunea pentru a da naştere la liniştire în supărările noastre.

Aşa cum mergeam mai departe prin Tărâmul Nopţii, privind mereu la umbrele din jurul meu, se poate înţelege cum inima mea se agita cu o teamă puternică, iar trupul meu fremăta adesea pe punctul de a sări în lături, descoperind apoi repede că nimic nu îl asalta.

Am mers astfel mai departe, mereu cuprins de năluciri şi mirări în legătură cu felul în care vreo fiinţă needucată sau vreo brută ar putea ieşi la iveală din întunericul care se afla peste tot. Deocamdată, în tot acest timp, în inima mea se cuibărise o prudenţă stabilă care venise din afară ca să mă ferească de puterea Omului Gri şi care sigur îl distrusese. Dar într-adevăr, era bine ca lauda să fie luată în considerare, dar să nu fie prea multă pentru mine, pentru că aş fi murit în timp ce dormeam dacă cei din marea Redută, nu m-ar fi urmărit şi nu m-ar fi trezit întru salvarea mea.

În prezent, în timp ce mergeam, am devenit oarecum temător şi conştient că eram de-a dreptul nebun, pentru că, într-adevăr, ar fi trebuit să mănânc după bătălie, deşi aş putea fi iertat pentru această scăpare, pe motiv că fusesem

foarte zdruncinat. Aşa că m-am aşezat într-un loc mai luminos dintre tufişuri şi am mâncat trei tablete şi încă o dată am agitat puternic praful care s-a ridicat şi s-a preschimbat în aer în apă naturală. După ce am mâncat, am stat un pic şi am meditat, am privit în sus, prin noapte, spre marea înălţime a Piramidei. În tot acest timp am ascultat cu urechile mele şi cu spiritul meu şi mi-am ţinut discul aproape de genunchi, privind într-o parte şi în alta frecvent, dar nimic nu se apropia.

La un moment dat m-am ridicat şi am plecat mai departe călătorind preţ de şase ore spre nord şi vest. Am mers mai mult către vest, pentru un timp, pentru a vedea mai bine Observatorul de nord-vest. Acum, după o bucată de vreme, am făcut iarăşi o nebunie, pentru că m-am răzgândit şi am ţinut-o mai mult spre nord, pentru a avea o observaţie mai sigură asupra acelui monstru. Ăsta a fost cu adevărat un lucru pripit şi nepotrivit, pentru că dacă aş fi fost văzut, bruta fioroasă ar fi putut da un semnal către forţele diavolului şi m-aş fi întâlnit foarte rapid cu distrugerea. Dar, cu siguranţă, inima este un lucru ciudat şi năbădăios şi dătător de temeri iuţi pentru ca imediat după aceea să intre într-o mare şi nemăsurată nesocotinţă. Astfel am mers eu mai departe în mod nechibzuit, către nord, cu un pas sigur şi se prea poate ca atunci să fi fost sub o influenţă care să mă îndrepte în direcţia aceea, dar cine ar putea spune.

Am mers foarte multă vreme şi am făcut opriri la fiecare şase ore, în timpul cărora am mâncat, am băut şi am privit un pic spre imensitatea turnului marii Redute, iar după aceea mi-am întărit inima şi am mers din nou mai departe. Întotdeauna am mers cu grijă şi mai cu seamă printre tufişurile de muşchi joase, uneori în afara lor, prin pământ pietros, adesea de-a curmezişul unor locuri pe unde sulful pufăia din pământ într-un fum puternic resimţit în nări şi nu prea plăcut. Cum mergeam mereu înainte am privit mereu la dreapta şi la stânga mea şi niciodată înapoi, deşi făceam o cercetare continuă asupra puternicului Observator, de care începusem să mă apropii. Adesea m-am aruncat la pământ, iar mâinile mele sângerau într-o oarecare măsură. Îngrijorat mi-am pus mănuşile care completau armura mea cea gri şi astfel eram pregătit cum se cuvine pentru o astfel de călătorie.

După ce au trecut opsprezece ore de când mă trezisem atât de neaşteptat cu pericolul Omului Gri, am căutat un loc pentru odihnă pentru că voiam să

mă ţin cu chibzuinţă de regulile pe care mi le fixasem şi să nu trec prea mult peste lipsa de somn. Prin intermediul acestui plan ar fi trebuit să fiu mai puţin somnoros şi astfel să-mi pot ordona spiritul spre a asculta în timp ce dormeam, iar spiritul meu ar fi trebuit să-mi servească cu credinţă pentru a putea fi în siguranţă.

Am ajuns în acest moment într-un loc neaşteptat, unde panta cobora brusc, ca şi cum ar fi fost aruncat în aer cu mult timp în urmă de focurile din interiorul pământului. Am privit în jos peste margine şi am mers împrejur, observând o proeminenţă pe partea îndepărtată, la care era dificil de ajuns, dar tocmai de aceea fiind un loc mai ferit pentru oricine ar fi dorit să coboare. Era ferit vederii şi dacă vreun monstru bolnav ar fi venit spre mine aş fi putut avea şansa de a fi atenţionat şi de a merge în jos pentru a mă salva.

Cu această observare, am perseverat şi am sosit jos în acel loc, cu oarecare efort, dar bucuros că am găsit o astfel de protecţie. Am mâncat alte trei tablete şi am băut apa pe care o fabricam singur din praf. Astfel mi-am pregătit trupul pentru odihnă. Deşi la acel moment veni un gând către mine, mi-am făcut din nou calculele şi am râs oarecum de acea numărătoare amărâtă, pentru că m-am gândit să mănânc numai de trei ori în doăzeci şi patru de ore, dar prin aranjamentul meu am făcut să pot mânca de patru ori pe zi, aşa cum veţi observa imediat. Acest gând mă cutremură mai tare decât orice alt gând, pentru că mâncasem mult prea mult pentru ca hrana să poată dura, deşi cu siguranţă că era foarte puţin pentru burta mea.

Am făcut o mică reconsiderare şi am determinat că aş putea, mai departe în călătoria mea, să mănânc numai două tablete şi acesta fu un gând înţelept, dar oarecum mai tulburător.

Acum, în tot acest răstimp de meditaţie, mi-am aşezat echipamentul pe mine şi am căzut repede în somn, pentru că străbătusem un drum foarte obositor. M-am întins pe jos pe partea stângă, cu spatele la stânca ce atârna deasupra mea, încât eram foarte bucuros că mă simţeam ascuns de lucrurile care puteau trece pe acolo în noapte. Aveam mantia împrejurul meu, discul strâns tare la piept, în interiorul mantalei, iar capul îmi era aşezat deasupra sacului.

Şi cum stăteam aşa mai uşurat pentru moment am putut vedea cât de uriaşă era partea superioară a marii Piramide căci ea nu îmi era ascunsă nici în acestă poziţie, ci stătea dreaptă în noapte, strălucea şi era plăcut să o vezi dinspre această margine depărtată a acelui loc adânc în care mă întinsesem.

M-am prăbuşit în somn, privind în sus spre Ultima Lumină, unde, poate, se afla maestrul Monstruwacan care îşi îndrepta Marele Binoclu spre singurătatea mea, aşa cum mă aflam acolo întins pe lespede.

Acesta era un gând de confort dulceag cu care să adormi, ceea ce am şi făcut, dar spiritul meu rămase treaz în pieptul meu şi asculta prin noapte, atent la toate lucrurile drăceşti care s-ar fi putut apropia. Dar chiar şi spiritul meu ofta pentru Naani aşa cum mă cufundam în somn şi păşeam în vis.

Acum se poate presupune că am acţionat cu o ciudată dârzenie prin aceea că mi-am pregătit trupul cu atâta minuţiozitate pentru somn şi doar cu o mică reţinere în inimă legată de sosirea vreunui monstru. Într-adevăr, aceasta poate părea oarecum ciudat, gândindu-ne la timpul care trecuse, dar am spus numai lucruri adevărate şi nu le-am denaturat, chiar dacă păreau neconforme cu realitatea de până atunci.

În acest moment spiritul meu mă trezi acolo în semi-întunericul Tărâmului Nopţii. Am privit iute împrejur şi în sus, nevăzând nimic de care să-mi fie frică. Atunci am privit spre cadranul meu şi am constatat că dormisem peste şase ore, pline şi liniştite, şi astfel am aflat motivul trezirii mele, că în interiorul meu se creease o mare concentrare a simţurilor. Aşa se întâmplă cu cei care s-au gândit, înainte de a adormi, să se scoale la o anumită oră dimineaţa.

Am mâncat două tablete, deoarece burta mea striga după hrană, apoi am băut ceva apă şi astfel m-am uşurat oarecum de foamea din mine. Apoi mi-am scuturat mantia, am pus-o peste echipamentul meu format din sac şi din pungă, am pus discul la şold şi m-am căţărat afară din acel loc de odihnă. Dar înainte de a ieşi la iveală în câmp deschis, am privit împrejur şi m-am asigurat că nici o brută drăcească nu era prin apropiere. Apoi am ieşit şi am stat în picioare privind în sus spre panta abruptă a marii Redute, care părea pentru mine în acest moment şi mai înaltă în imensitatea ei. Mă întrebam dacă în acel moment maestrul Monstruwacan privea în jos spre mine cu

Marele Binoclu. După aceea m-am întors repede şi am plecat mai departe în Tărâmul Nopţii, pentru că vederea marii locuinţe mă umplea întotdeauna de sentimentul singurătăţii.

Astfel am mers tot mai departe, cu o călcătură puternică şi nepăsătoare, dar revenind apoi la un mers mai silenţios şi recăpătându-mi precauţia potrivită. Nu mergeam chiar cu totul nebuneşte. Îmi desprinsesem discul de la şold şi îl ţineam în mână.

Acum apăru o problemă care poate să vă pară neglijabilă, dar care era puternică asupra mea în acele momente şi anume faptul că începusem să văd Tărâmul Nopţii dintr-o altă perspectivă de la acea distanţă faţă de puternica Piramidă. Era ca şi cum un om din zilele de acum ar fi plecat dinspre Pământ să călătorească printre stele şi iată, el le găsi în aşa fel încât ele i-ar schimba viziunea, ca şi cum înfâţişarea îngrămădirii de stele Ursa Mare şi celelalte, ar fi făcut o nouă ordine, pentru ca el să se minuneze mai departe şi astfel să descopere că nu era adevărat cum fuseseră stabilite înainte, că toate celelalte erau în acord cu locul de unde le priveai! Acest lucru poate să vă fie clar, deşi nu merită multă atenţie, pentru că este un adevăr evident şi nu este nevoie ca vreun argument să fie expus. Astfel, veţi putea să vă imaginaţi cum mă aflam acolo, minunându-mă printre acele formaţiuni stranii şi încântătoare din ţinutul înfiorător pe care doar l-am presupus cum arată, dar pe care memoria mea l-a reţinut din privirile pe care le aruncasem spre el în timpul vieţii mele din interiorul marii Redute. Aşa a fost şi de fiecare dată când un lucru mi se prezenta sub o altă înfăţişare, iar Tărâmul Nopţii căpăta un alt aspect în ochii mei, necunoscut până la acel moment, avea doar valoarea unei alte vederi a aceluiaşi lucru.

Veţi înţelege împreună cu mine cum şi când printre cele paisprezece ore din călătoria din acea zi, m-am apropiat foarte mult de acel monstruos Observator de nord-vest şi mi se părea neaşteptat de straniu prin prisma aspectului nou la care eram încântat să mă gândesc, încât am văzut un monstru nou. Pentru că, într-adevăr, când am ajuns în sfârşit să mă strecor cam pe la vreun kilometru de el, printre tufişurile joase de muşchi, mă îndoiam că marea bărbie venea din depărtare şi se îndrepta spre marea Redută, pentru că partea superioară a unei mari faleze pe care marea o scobise în partea de jos, atârna acum în aer deasupra strălucirii focului din

Groapa Roşie, ca şi cum ar fi fost un lucru făcut în întregime din piatră crestată şi supusă furtunilor, având un roşu mat ce părea că arde şi explodează din pricina strălucirii sângerii care ieşea la suprafaţă din străfundul Gropii Roşii.

În momentul în care m-am aflat cel mai aproape, am fost mai surprins de această vedere decât am fost când l-am văzut din faţă, pentru că era neaşteptat de ciudat şi avea un aspect atât de diferit faţă de bruta care se afla întipărită în memoria mea. O mare perioadă de timp am rămas acolo întins pe burtă, zguduit de o teamă nedefintă, dar totuşi îmboldit de a ajunge mai aproape, sperând în sufletul meu că eram perfect protejat înăuntrul unei umbre atât de mari şi a unui ascunziş atât de opac ca cel al tufişurilor de muşchi.

Cu siguranţă că m-am ridicat puţin în timpul în care am privit, pentru că în acel moment am avut o vedere foarte clară asupra marelui monstru şi am ştiut exact unde am ajuns. Prin aceasta am recunoscut în sufletul meu că era o nebunie îngrozitoare şi era ca şi cum m-aş fi îndreptat singur către distrugere, lucru pe care ar fi putut să-l spună oricine. Acum, aşa cum trebuie să afle toată lumea, avusesem o frică primordială, dar care apoi se pierduse în timp ce deveneam conştient cât de mărunt eram eu, cel care mă ascundeam acolo printre umbre. Apoi curajul îmi spori şi simţii o împunsătură a fiinţei mele care râvnise cu înfocare să vadă această minune supranaturală. În felul acesta am ajuns şi mai aproape, mergând mai departe pe brânci, uneori oprindu-mă, dar apoi continuând din nou. Acum, odată cu apropiere mea, am fost mai capabil să percep cum masa Observatorului se ridica prin noapte ca un deal, iar culoarea lui era aproape neagră în afară de porţiunea care privea la strălucirea roşie a Găurii.

Am stat întins acolo şi m-am holbat o bună bucată de vreme, cuibărit într-o scobitură mică printre tufişurile de muşchi ca să pot observa nestingherit. Obiectul era aşezat acolo de parcă ar fi avut rădăcini în pământ sau cel puţin aşa îmi părea în imaginaţia mea, aşa cum mă holbam cu o mirare tâmpă. Pe acest lucru se aflau nişte negi uriaşi, nişte zimţi, o puternică asperitate şi numeroase noduri, ca şi cum ar fi fost băşicat cu umflături cât un bulgăre, ca şi cum ar fi fost încrustat cu acel camuflaj monstruos. Acolo unde strălucirea Gropii Roşii atingea toate acestea, ele ieşeau în evidenţă din

întuneric la nivelul pielii, aşa cum voi cei din ziua de astăzi puteţi vedea craterele de pe Lună căpătând o strălucire de foc de la Soare şi zărindu-se foarte clar în nopţile cu lună.

Acum, aşa cum v-am spus deja, stăteam întins acolo şi priveam de o bună bucată de vreme, însă în această clipă îmi parveni o nelinişte care se manifesta în interiorul puternicei Piramide, printre milioanele de locuitori, fiindcă simţeam că eterul întregii lumi era perturbat de suferinţa lor şi astfel am avut cunoaşterea că aveau o îngrijorare şireată în legătură cu locul unde mă aflam, ascuns printre tufişurile de muşchi.

Tremurul din întunericul nopţii aduse înţelepciunea în capul meu, pentru că, într-adevăr, ceea ce făceam era ceva nebunesc. Atunci am avut o sclipire şi anume că Observatorul putea deveni conştient de agitaţia mulţimii. Într-adevăr, prin intermediul a tot ceea ce ştiam, am avut o cunoaştere deplină despre toată pribegia mea.

Am început să merg înapoi, ca să iau o distanţă mai mare faţă de Observator şi să-mi reiau călătoria mai departe, chiar dacă numai din motivul de a fi mai ferit de o astfel de aventură nechibzuită. În timp ce făceam cale întoarsă, mă simţeam ca şi cum toate simţurile mele ar fi fost din nou trezite, pentru că am avut o cunoaştere neaşteptată că mă aflam într-o atmosferă, pe care nu o puteam defini, dar care era a monstrului.

Am avut atunci o zguduială instantanee şi oribilă a spiritului, pentru că am simţit într-adevăr că sufletul meu se apropiase prea mult şi că astfel bestia avea o cunoaştere sigură în legătură cu mine şi ar fi putut să mă distrugă chiar în acel moment, fără nici o ezitare, lucrul acesta părând ceva obişnuit pentru el.

Pentru a înţelege mai bine ce se petrecea cu mine, trebuie să vă spun că era ceva ca şi cum tot aerul din jurul meu ar fi fost plin de o viaţă liniştită şi statornică şi aveam convingerea că o înţelepciune ascuţită venea din toate direcţiile dinspre Observator, încât aveam impresia că eram deja cuprins în mrejele vreunei mari puteri diavoleşti.

Acum, deşi aveam în mine o mare teroare, nu am avut nici o pripeală nebunească, ci mi-am impus în suflet curajul şi mi-am pus în gardă modul

de a înainta, făcând o călătorie foarte liniştită pe o distanţă de vreo doi kilometri. După aceea mi-am permis să mă mai grăbesc un pic, pentru că spiritul mi se mai uşurase şi mă simţeam mai departe de atracţia marelui Observator.

După o bună bucată de vreme, am părăsit dealul de observaţie care, acum, se afla în spatele meu şi am mers mai departe prin noapte, deşi păstram o greutate şi o îngrijorare tăcută în inimă şi mă întorceam frecvent şi iute pentru a mă asigura că nici un lucru drăcesc nu vine după mine. Trebuie să ştiţi că nu puteam nicidecum să uit acea viaţă liniştită care părea că sălăşluieşte în tot aerul din jurul acelei grămezi uriaşe. Şi asta pentru că totul în jurul meu fusese foarte puternic în noapte şi părea, cu siguranţă, că fusesem descoperit! Iar asta îmi zdruncina spiritul cu putere.

Apoi, după ora optsprezece a acelei zile de călătorie, m-am oprit din mers ca să pot mânca şi bea, m-am aşezat puţin şi am privit înapoi înspre lucrul ciudat şi monstruos de care trecusem. Marea curbură a spatelui şi imensitatea umerilor lucrului care supraveghea ieşeau în evidenţă prin noapte, negricioase şi greoaie pe fundalul strălucirii roşii a Găurii. În felul acesta, după cum vă puteţi lesne imagina, era văzută bruta aceea întotdeauna din puternica Piramidă, prin eternitate şi nu înceta să vegheze stând aşezată, tăcută şi singuratică, nimeni nereuşind s-o înţeleagă.

După ce am mâncat şi am băut apă, am plecat mai departe pentru încă vreo şase ore pline, având în minte să nu dorm până ce nu voi pune o mare depărtare între mine şi Observator. În această parte a călătoriei mele am ajuns în Locul Unde Ucide Cea Mai Tăcută, aşa cum era denumit prin hărţi. Aici am făcut observaţii cu o precauţie greoaie şi am mers puţin spre nord, unde am zărit, la o oarecare distanţă, strălucirile găurilor cu foc, care îmi promiteau căldura necesară somnului meu.

Aici trebuie să aflaţi că Locul Unde Ucide Cea Mai Tăcută era un loc extem de golaş, unde totul părea a fi din piatră şi unde părea că nu creşte nici un tufiş, încât nici un om nu se putea ascunde niciunde, deşi se puteau zări nişte scobituri pe ici pe colo, dar ele nu apăreau pe nici o hartă din interiorul Piramidei şi nici nu îmi părea că ar fi vreuna prin preajmă, aşa cum priveam eu dintre tufişurile de muşchi aflate la nord de acel loc. Am privit continuu

şi cu teamă spre acel loc, ca să pot vedea dacă vreo Cea Mai Tăcută se mişca de-a curmezişul acelei câmpii stâncoase de culoare gri şi tăcută.

În ceea ce priveşte Locul Unde Ucide Cea Mai Tăcută, este bine de făcut o precizare, precum că acolo se afla întotdeauna o lumină mică, răspândită peste toată acea dezolare. Lumina era oarecum cenuşie, ca şi cum ar fi fost un lichen care ar fi crescut pe o stâncă şi ar fi trimis în afară o lucire mică şi neplăcută, exact în acelaşi mod în care în aceste timpuri fac multe lucruri, iar tu trebuie doar să ştii locul şi timpul la care să le afli. Deocamdată era o lumină destul de puternică, foarte rece, posomorâtă şi care părea într-adevăr să arate răutăcios sau cel puţin aşa apărea ochilor, dacă cineva ar fi privit-o fix şi asta pentru că existau unele umbre care se mişcau ici şi colo, ca şi cum ar fi fost creaturi ale liniştii. Nimeni nu putea şti, cu adevărat, dacă această înfăţişare cenuşie era din cauza norilor raţiunii sau dacă ochii le vedeau în realitate. Dacă cineva privea cu Marele Binoclu, atunci putea să vadă cu oarecare certitudine şi claritate, dacă cineva se apropia suficient de mult de acel loc neplăcut, aşa cum am făcut-o eu. Altfel, trebuie să vă imaginaţi ce greu m-am strecurat, foarte silenţios, din tufiş în tufiş, pentru că mi-a fost o frică îngrozitoare toată viaţa mea de acest loc şi adesea am privit spre această lumină de culoare cenuşiu obscur, de pe câmpia singuratică de la stânga mea şi mi s-a părut uneori că am perceput imagini ale Celei Mai Tăcute stând în loc, nedesluşită şi vigilentă, apoi imediat nu am mai văzut nimic.

Astfel am mers mai departe şi am ajuns la un moment dat într-o parte unde câmpia cenuşie se întinde în golul din Tărâmul Nopţii şi părea că aşa s-a sfârşit drumul meu, doar dacă nu voi găsi o altă trecere în jur. Am stat acolo printre tufişurile de muşchi, am făcut consideraţii şi am privit cu atenţie în afară prin gaura de observaţie a tufişului unde stăteam. În acest fel am perceput că partea de câmpie care ieşea ca o proeminenţă din golul din ţinutul din faţa mea nu avea vreo mărime semnificativă şi putea fi trecută iute dacă alergam. Acest lucru ar fi putut să mă salveze de monotonia mersului în cerc şi am începu să mă gândesc la asta cu multă seriozitate, cercetând în tot acest timp prin golul cenuşiu de dinaintea mea, până am văzut că era cu certitudine gol.

Atunci m-am gândit să mă aventurez să-l parcurg de-a curmezişul, alergând foarte repede până când voi ajunge pe partea cealaltă. Şi ce să vezi! În timp ce mă ridicam din tufişul meu, cum ochii îmi erau larg deschişi, am văzut că era ceva în mijlocul cenuşiului uniform. M-am trântit la pământ înapoi în tufiş şi am transpirat abundent, încă speriat să privesc.

Am văzut că erau acolo, într-adevăr, lucruri foarte vagi pe partea aceea a câmpiei ce se aşternea înaintea mea. Am cercetat foarte atent şi neliniştit şi ce să vezi, am zărit că în faţa mea se afla o linie mare de figuri liniştite, înalte, cu picioarele învelite, care nu se mişcau deloc şi nu scoteau vreun sunet. Stăteau acolo în mijlocul cenuşiului şi păreau că mă supraveghează fără încetare, încât inima mea începu să bată slab şi am simţit că nu exista nici o putere pe care să o aibă tufişul de muşchi ca să mă ascundă privirilor, pentru că ei care stăteau atât de tăcut erau cu certitudine ai Tăcutei, iar eu eram foarte aproape de Locul Distrugerii.

Pentru o bucată de vreme, nu m-am mişcat deloc, doar am rămas înţepenit de frica uriaşă ce mă cuprinsese. Deocamdată eram conştient că Cea Mai Tăcută nu venea spre mine, dar stătea liniştită, ca şi cum nu se gândea să mă măcelărească, decât dacă aş fi părăsit acel lăcaş. Aşa că, din cauza aceasta, crescu în sufletul meu o oarecare urmă de curaj. Mi-am ascultat spiritul, mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors încetişor în tufişuri. Am făcut cale întoarsă o bună bucată de timp, încă tulburat şi încurcat, dar riguros în mersul meu.

Am făcut un mare ocol în jurul locului unde devenea vizibilă câmpia Celei Mai Tăcute şi astfel am apucat-o spre nord-vest, având o arecare veselie în suflet, păşind uşor şi observând cu mare atenţie în toate părţile.

Astfel călătorisem deja timp de douăzeci şi patru de ore obositoare, dornic de a ajunge într-un loc ferit unde să pot dormi, lipsindu-mi deocamdată sentimentul fericit de siguranţă, pentru că fusesem de două ori atât de aproape de pericolul cel mai înfiorător. Şi nu eram sigur că nu sunt urmărit pe ascuns din întunericul nopţii. Astfel, trebuie să credeţi că aveam un sentiment de disperare şi o stare care îmi îmbolnăvea inima de prea multă vreme pentru a nu duce dorul siguranţei căminului meu. Cum eu singur mă pusesem la treabă, nu am cedat niciodată părerii de rău la amintirea acelei cumplite disperări care a răsunat în mine din plin la ultimul strigăt adresat

iubirii mele în afara tuturor misterelor nopţii. Trebuie doar să ştiţi că aceasta m-a făcut să devin mai puternic în spirit, ba încă m-a făcut să am o îngrijorare nouă care cu siguranţă că m-a ţinut în viaţă şi astfel să ajung la acea fată salvatoare.

Am cercetat strălucirea găurilor cu focuri care se aflau undeva spre nord şi m-am gândit să-mi găsesc pe acolo, pe undeva, un loc unde să dorm, fiindcă strălucirea rece din aerul nopţii mă înconjura, iar eu eram încălzit de o fericire lentă, gândindu-mă la focurile care se aşterneau în apropiere. Am parcurs cu un mers hotărât drumul până la locul unde dogorea în noapte lumina găurilor cu focuri, aşa cum le judecasem corect a fi şi astfel se întâmplă ca şi cum aş fi ajuns mai mult decât iute la moartea mea, după cum am să vă înfăţişez imediat.

Când am ajuns în apropierea primei găuri cu foc, am văzut că lumina venea la suprafaţă dintr-o mare scobitură care se afla în mijlocul tufişurilor de muşchi şi că focul din gaură ardea undeva în adâncurile scobiturii. Am putut doar să privesc la acea lumină. Eram foarte dornic de a ajunge la acea căldură şi m-am precipitat fără să fiu prea prevăzător. Astfel am ajuns foarte iute pe vârful scobiturii care îmi era încă ascuns datorită multitudinii de tufişuri de muşchi.

De cum mi-am făcut drum înainte spre ieşirea din tufişuri, ca să pot privi şi merge în jos, înăuntrul scobiturii, se ridică spre mine sunetul unei voci foarte puternice, adânci şi aspre. Era o voce îngrozitoare care vorbi într-o manieră atât de monstruoasă, cu o putere incredibilă. Ceea ce rosti era un lucru foarte ciudat, anume că ştia tot adevărul în legătură cu simţămintele şi teroarea mea din acel moment.

M-am îndepărtat repede de ideea de a descoperi eu însumi ceva şi atunci toată groaza m-a pus în mişcare, să mă duc mult mai în spate, ca nu cumva să dau impresia că m-am apropiat prea mult. M-am înfiorat ca mai devreme de teama de a nu fi, ca şi atunci, observat. Şi astfel, vă puteţi imagina acea frică groaznică care m-a zdruncinat. Am rămas acolo, foarte tăcut, nefăcând nici o mişcare o bună bucată de vreme, plin de sudoare şi tremurând, fiindcă exista o monstruozitate dezgustătoare în acea voce care vorbise.

Şi aşa cum stăteam ghemuit acolo în tufişurile de muşchi, se auzi din nou vocea, foarte puternică, însoţită de astă dată de o a doua voce. Imediat după aceea răsăriră acolo, un fel de oameni care, aşa cum păreau, trebuie să fi avut dimensiunea unor elefanţi. Nu aveau nici un fel de bunătate în gândurile lor, fiind nişte monstruozităţi înfricoşătoare. Vorba le era rară, ieşind din scobitură, sălbatică, răguşită şi puternică. Dacă aţi fi ascultat-o, aţi fi rămas zdruncinaţi de acea ororare îngrozitoare şi temătoare, exact aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

Apoi se aşternu o linişte lungă, iar frica mi-a mai scăzut puţin. Un pic mai târziu m-am calmat întrucâtva şi mi-am schimbat poziţia care devenise foarte incomodă. Deocamdată nu mai venea nici un sunet dinspre scobitură. Prin urmare, căpătând un dram de îndrăzneală şi multă curiozitate, în ciuda uriaşei mele spaime, mi-am încordat mâinile, cu mare precauţie şi am dat uşor la o parte tufişul din faţa mea. M-am întins pe pământ, pe burtă, apropiindu-mă atât de mult de marginea acelei scobituri, încât am putut să privesc în jos.

Trebuie să vă povestesc ce am văzut acolo jos, în marea scobitură. Era o panoramă foarte ciudată şi înfiorătoare. Era o gaură mare cu foc şi peste tot, la marginile ei, se aflau găuri mai mari sau mai mici în pereţii care o înconjurau. Acolo stâteau oamenii aceia mari, aşezaţi în ele. Am văzut un cap mare care se arăta vederii mele, dintr-una din aceste găuri şi care părea să aparţină unui om din acela monstruos, adâncit acum în somn. Mai încolo puteam vedea doar fesele altuia, aşa cum se încolăcea el tăcut în somnul său de brută. Peste tot împrejur era la fel. După cum îmi amintesc, erau poate vreo douăzeci de astfel de găuri, dar nu prea am avut timpul să le număr. Şi asta pentru că, după ce am apucat să arunc numai o privire spre aceşti oameni monstruoşi dormind, am perceput că dincolo de gaura cu foc, se aflau trei astfel de oameni uriaşi, fiecare mai mare decât elefanţii şi acoperiţi în mare parte de un păr aspru şi respingător, ce părea să fie de culoare roşcată. Aveau pe ei nişte mari ulceraţii şi negi, ca şi cum pielea lor ar fi fost ca o coajă. Între ei se afla trupul unei jivine puternice, mare cât un cal, pe care ei o jupuiau. M-am gândit că această fiară fusese una dintre acele brute mizerabile pe care noi le numeam Ogarii Nopţii.

În acest timp, aşa cum şedeam pe burtă, nu făceau nimic în timp ce îi priveam, dar fiecare stătea ţinând în mână câte o piatră ascuţită, plină de sânge, privind spre pământ, ca şi cum nu l-ar fi băgat în seamă deloc, nici mâncarea pe care şi-o pregăteau, ci ar fi ascultat vreun sunet care venea de undeva din exterior. Asta îmi aducea în suflet o teroare pronunţată şi neaşteptată, fiindcă acum percepusem din ce motiv menţineau o tăcere atât de lungă. Aveau o nelinişte, conştienţi într-un mod subtil că cineva era prin apropiere, la fel cum simt animalele.

Am început să mă retrag ca să-mi recâştig protecţia, dacă acest lucru putea fi cu adevărat îndeplinit. Şi aşa cum mă mişcam, probabil că am mişcat o bucată de pământ care s-a rostogolit spre scobitură. Imediat cei trei oameni monstruoşi priviră în sus şi mi s-a părut că s-au holbat fix în ochii mei, aşa cum stăteam trântit la pământ, ascuns printre tufişurile de muşchi. Îngrozit de frică m-am mişcat neîndemânatic şi am trimis o altă rostogolire de pulbere, în timp ce mă străduiam să mă trag mai repede şi fără zgomot înapoi de la marginea scobiturii. În tot acest răstimp am privit printre tufe foarte fix în ochii uriaşilor şi, ce să vezi, ochii lor străluceau în roşu şi verde, exact ca ochii animalelor. Se ridicară dinspre ei nişte zbierete care erau cât pe ce să-mi măcelărească sufletul cu zgomotul lor dezgustător. La acele sunete, toţi uriaşii care stăteu întinşi prin găuri se treziră şi se porniră spre ieşirea din scobitură.

Acum, eram cu adevărat pierdut şi ajuns în voia distrugerii, pentru că ei m-ar fi prins foarte repede. Dar, în acel moment, aşa cum fugeam înapoi, aruncând pământul în urma mea, am căzut într-o groapă din mijlocul tufişurilor de muşchi din spatele meu şi am vrut mai întâi să ies foarte repede din ea fiind total tulburat şi plin de praf şi ţărână, însă imediat am fost perfect raţional ca să recunosc că ajunsesem într-un loc ascuns neaşteptat. Şi m-am întins foarte tăcut făcând tot posibilul să nu tuşesc şi chiar să nu respir. Spre binele meu, am ajuns într-o ascunzătoare neştiută, iar împrejurul meu se auzeau sunetele paşilor monştrilor, alergând de zdruncinau pământul, deşi poate că aceasta era o închipuire născocită de frica mea.

Se auzeau peste tot strigăte ale vocilor acelea puternice şi bufnituri ale picioarelor colosale, zgomotele foşnetelor de tufişuri, dar în timp căutarea

s-a îndreptat către sud. Şi eu am fost sigur că o putere a binelui se bătuse pentru mine. Am ieşit din gaură cu foarte mare precauţie şi nelinişte. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar aveam o mulţumire iubitoare pentru salvarea mea. Am plecat mergând repede printre tufişurile de muşchi înspre nord şi vest timp de trei ore, neîncetând să alerg mai mult ghemuit. Şi aşa am străbătut o mare bucată de drum, devenind foarte sigur în sufletul meu de protecţia prezentă ce mă înconjura.

Am încetat să mai alerg şi m-am întins liniştit, pentru că simţeam aproape că leşin din cauza dificultăţii efortului depus. Trebuie să vă spun că nu dormisem de douăzeci şi şapte de ore şi în tot acest răstimp nu făcusem decât foarte mici popasuri. Ba mai mult de atât, nu mâncasem nimic şi nici nu băusem nimic de nouă ore, aşa că eram cu adevărat rupt de oboseală.

Am adormit de cum m-am aşezat şi totul părea departe de orice lucru monstruos. După aceea m-am trezit nevătămat şi, consultându-mi cadranul, am aflat că au trecut zece ore de când mă întinsesem acolo şi dormisem fără cunoştinţă. Simţeam dureros frigul nopţii pentru că nu aveam căldura mantiei de pe mine, iar burta îmi era foarte goală.

M-am ridicat şi am privit în jur să văd dacă există vreun lucru înspăimântător, dar totul părea în regulă. Mi-am scuturat repede braţele şi astfel m-am mai încălzit oarecum. Apoi mi-am despachetat mantaua, m-am înfăşurat în ea şi am simţit că discul era în siguranţă la şoldul meu.

M-am aşezat şi m-am încălzit la gândul că urma să mănânc patru tablete, pentru că asta era cu adevărat ceea ce trebuia să fac, din motivul slăbiciunii mele datorate nemâncării dinainte de a cădea fără cunoştinţă în somnul cel adânc. Amintirea datoriei de a mânca îmi parveni ca prin vis, încât aproape am zâmbit, pentru că dorinţa mea lăuntrică era foarte mare, chiar dacă cele patru tablete păreau doar o nimica toată pentru o foame atât de mare ca a mea, apoi am băut o porţie dublă de apă, care mi-a umplut stomacul. Acest lucru îmi dădea un simţământ cu într-adevăr plăcut.

După ce am mâncat şi am băut, am strâns mai tare mantaua pentru a-mi înfăşura mai bine umerii. După aceea am apucat discul în mână şi am plecat mai departe, din nou, spre nord şi vest.

Acum, aşa cum trebuie să aflaţi, am avut o oarecare reţinere la început şi priveam în toate părţile pentru a observa apropierea oricărui pericol, dar nu am văzut nicăieri vreun lucru care să-mi provoace o teamă imediată. După aceea am privit puţin la cocoaşa monstruoasă a Observatorului de nord-vest şi îmi veni în minte cât de statornic părea acel lucru privit dinspre puternica Piramidă, iar aceasta născu în mine o nouă oroare şi groază şi mai mare faţă de acest monstru.

Am privit apoi dincolo de Observator, spre marele munte al marii Redute şi îmi părea că sunt încă aproape de el, deşi străbătusem o distanţă mare şi obositoare. Dar asta se întâmpla datorită dimensiunii uriaşe şi a înălţimii ameţitoare a acelui munte de viaţă strălucitor.

Mi s-a părut ciudat şi minunat să mă gândesc că, exact în acel unic moment, poate că dragul de maestru Monstruwacan privea spre faţa mea, prin Marele Binoclu. Şi nu mi s-a mai părut că sunt atât de departe de el. Dar pentru mine, aşa cum priveam în sus prin noapte, înspre acea lumină îndepărtată, aflată în partea de sus a întunericului veşnic, îmi părea cert că eram foarte departe şi pierdut pentru totdeauna de căminul meu. Acest gând născu în mine un atât de mare sentiment de singurătate şi o slăbiciune în suflet şi în spirit, încât cu greu mi-am adunat tot curajul şi m-am întors repede ca să merg mai departe înspre nord şi vest.

Am mers apoi douăsprezece ore şi în acest răstimp am mâncat şi am băut de două ori ţinând-o tot înainte foarte hotărât, fiind fericit că totul devenise atât de liniştit cu mine, ca şi cum aş fi ajuns în sfârşit într-o parte a pământului care era dăruită pretutindeni cu linişte şi era lipsită de monştri. Adevărul este că sosisem într-un loc poate mai rău decât oricare altul, mergând tot înainte, păşind foarte hotărât şi având o viteză bună. Deodată am auzit un mic zgomot dinspre înaltul nopţii şi oarecum la stânga mea. Părea ca şi cum ar fi fost un sunet grav ce cobora asupra mea din afara unei uşi nevăzute din cer, pentru că, într-adevăr, deşi sunetul venea de foarte aproape, nu părea mai mult decât sunetul unor paşi deasupra capului meu. Totuşi era un zgomot care venea de la o distanţă foarte mare şi din afara Locului Străin.

Şi am recunoscut sunetul, deşi niciodată, aşa cum puteţi lesne presupune, nu-l mai auzisem în toată viaţa mea. Citisem într-una din înregistrări cum unii care s-au aventurat în afară de Piramidă în Tărâmul Nopţii pentru a

căpăta cunoştinţe noi, au avut şansa să audă un sunet ciudat şi nedefinit deasupra lor prin noapte, iar sunetul era neobişnuit şi părea că venea de undeva de foarte aproape, de deasupra prin noapte, deşi era totodată la o foarte mare distanţă. Părea că fredonează ceva murmurând, fiind foarte diferit de toate celelalte zgomote pământeşti. În înregistrări se stabilea cu hotărâre că acesta era acelaşi cu al aşa-numitei Intrare în Noapte, despre care se spunea într-o foarte veche şi puţin credibilă Poveste a Lumii, spusă mai mult pentru copiii din Piramidă.

Mie mi s-a părut că ştiam sunetul într-o clipită, căci în inima mea se dezvoltă iute cunoaşterea. Era un sunet tare îngrozitor şi părea să semene, dacă vă puteţi imagina, cu un zgomot ciudat că se întâmplă undeva departe în ţară şi vine la voi printr-o uşă deschisă deasupra, în imediata apropiere. Şi asta este doar o cale slabă de a-l exprima.

Acum, în toate istorioarele celor care s-au aventurat în Tărâmul Nopţii, există numai trei înregistrări sigure în ceea ce priveşte acest sunet şi fiecare dintre ele povesteşte despre Marea Oroare, iar dintre cei care au auzit acest sunet majoritatea au murit afară în Tărâmul Nopţii. Povestirile spun, de asemenea, că ei au ajuns întotdeauna la distrugere, ci nu la o simplă moarte, fiind distruşi de o putere diavolească invizibilă din Noapte.

Dintre cei care s-au întors vii în Piramidă, toţi vorbeau ciudat, amintind de o Intrare în Noapte, secretă şi oribilă. Cum aflaseră ei de acest lucru, nimeni nu poate şti cu adevărat, poate doar au fost cu ochii minţilor lor celor care au zărit ceea ce era ascuns ochilor care privesc. S-a scris chiar şi un tratat special pe această problemă şi s-a stabilit în mod clar că trebuie să fie o ruptură în eter, iar prin aceste zgomote asurzitoare care pot fi asemuite cu deschiderile, nu există vreun cuvânt care să le numească mai clar, sosesc acele forţe monstruoase ale diavolului, care domină prin întunericul nopţii şi cărora mulţi le-au dat această semnificaţie improprie prin intermediul unei judecăţi nebuneşti şi nechibzuite a acelor oameni vechi ai învăţăturilor. Acest lucru părea mai aproape de credinţa mea interioară, pentru că este întotdeauna aşa şi am mereu aceeaşi boală molipsitoare în mine, aşa cum au, cred, toţi cei care simt sarea şi piperul în gustul vieţii.

Prin ceea ce am aşternut de grabă pe hârtie, ca să fac un pic mai clară oribilitatea acestui sunet, veţi afla, exact ca şi mine, marea groază care a

venit istantaneu asupra spiritului meu şi am ştiut că cercetarea mea va avea un sfârşit sigur în acea clipă. Mi-am ridicat braţele la nivelul dinţilor, unde se afla capsula înfiptă sub piele şi astfel eram gata pentru o moarte instantanee, dacă acea distrugere ar fi venit asupra mea. În acelaşi moment am devenit tăcut, în interiorul meu, printre tufişurile de muşchi şi am început să mă strecor foarte cuminte spre dreapta, fiindcă sunetul se auzea de deasupra mea, dinspre stânga. În tot acest timp, cum mă strecuram aşa, venise o mare greaţă asupra mea, iar gura îmi părea scufundată în apă, încât am putut cu greu să-mi reţin dinţii de la ruşinoasele clănţăneli. M-am strecurat mai departe foarte silenţios şi priveam adesea iute şi plin de teamă peste umerii mei în sus într-o parte şi în alta, dar nu vedeam nimic şi nici nu mai auzeam acum sunetul.

Am mers în acest mod timp de o oră întreagă şi era să leşin datorită efortului, grijii şi fricii fizice cu care am călătorit. Dar la sfârşitul acestei lungi perioade, am devenit oarecum mai uşurat în spirit şi mi-am dat seama că eram salvat de la distrugerea de care fusesem atât de aproape. Iar acest lucru, poate, se întâmplase pentru că am avut şansa să aud sunetul în timp ce el era încă prea departe şi înainte de a merge direct spre el, am trecut mai departe. Poate că mă înşel în privinţa acestui gând şi fac doar o presupunere. După acest moment, mi-am ţinut auzul mai ascuţit ca să aud şi mi-am mustrat spiritul că nu ţinuse cont prea mult de acel sunet o bună bucată de vreme mai înainte.

Pentru că mersesem cu auzul foarte atent, am auzit iar sunetul la o bună distanţă înaintea mea. M-am ascuns pentru moment şi am pornit apoi înapoi. După o vreme am într-un loc sigur şi asta era exact aşa, pentru că nu l-am mai auzit din acel moment. Astfel am ajuns la ora optsprezece, am mâncat, am băut şi mi-am făcut un culcuş pentru dormit într-o mică scobitură dintr-o piatră care se afla mai deasupra tufişurilor de muşchi. Am dormit timp de şase ore, iar când m-am trezit, nu mai eram deloc îngrijorat.

După ce am mâncat şi am băut din nou, am privit afară peste Tărâmul Nopţii, mai ales spre acea parte prin care am călătorit ieri. Şi am observat că era un ţinut foarte mohorât şi dezolant, că nu avea nici un foc sau vreo altă sursă de căldură, nici măcar vapori de sulf, dar era foarte liniştită şi foarte puţin luminată pe toată întinderea ei. Am putut înţelege că nu era un loc

dorit de nici o formă de existenţă, fiind aproape gol acest ţinut ce părea să fie la fel peste tot împrejurul meu. Eram fără îndoială sigur că aşa era la acel moment, deşi spre nord se zărea o scânteiere, ca aceea a găurilor cu foc şi dincolo se afla ciudata strălucire a Câmpiei cu Foc Albastru.

După ce am privit o vreme, am crezut că nu voi mai întâlni nici un monstru în toată această Ţară a Dezolării, până când nu mă voi apropia încă o dată de foc. Acel sunet din afară care venea prin intrarea invizibilă încă mă tulbura, dar dacă liniştea din partea aceea se datora fricii pe care o are orice formă de viaţă naturală de a auzi acel sunet sau datorită lipsei focului şi a oricărei călduri, nu pot spune, neavând cunoştinţe în această problemă. Deocamdată pot să cred că se datora ambelor cauze.

Am privit pentru o vreme spre Piramida puternică, care acum se zărea la mare distanţă. Mersesem multe ore obositoare, când m-am întors încă o dată la călătoria mea. Deşi am mers foarte departe, nu m-am distanţat totuşi aşa de mult, cum s-ar putea crede, pentru că adesea am străbătut mai puţin de un kilometru într-o oră, fiind extrem de prevăzător, ascunzându-mă deseori, mergând pe burtă sau umblând în patru labe. Ba mai mult, nu am făcut un drum drept, ci am apucat-o ba pe ici, ba pe colo, fiind foarte hotărât să scap de toţi monştrii şi de forţele diavolului care se aflau peste tot.

Acum, pentru că am crezut că mă aflu în trecere printr-un loc unde cu siguranţă putea fi descoperită acea intrare ciudată în Noapte, am avut o grijă deosebită de mersul meu, m-am oprit adesea ca să pot asculta, observa şi am păstrat o direcţie foarte precisă în tot întunericul din jurul meu. Dar aceasta nu m-a ajutat la a mă călăuzi în mersul meu înainte prin înspăimântarea care bântuia toată această goliciune, pentru că, pe neaşteptate, aşa cum mergeam cu grijă, am auzit un bâzâit slab venind în jos dinspre noapte, de aproape din spatele meu, iar acest bâzâit crescu tot mai mult în intensitate, ca şi cum o uşă se deschidea uşor deasupra şi lăsa să pătrundă acel sunet mereu mai puternic. Cu siguranţă, după ce am auzit asta, nu m-am mai putut îndoi că o uşă se deschisese deasupra acelui loc, pentru că sunetul spori într-o asemenea măsură, ca şi cum ai fi auzit un sunet de la distanţă pătrunzând printr-o uşă care se deschide cu adevărat. Dacă sunetul s-ar fi produs în acest loc, trebuia să pară că vine de aici, dar acest sunet era ca şi cum ar fi venit dintr-o altă direcţie. Era ca şi cum ar fi

venit din afară, dinspre o eternitate de mult pierdută şi străină. M-am zbătut foarte mult pentru a-mi clarifica acest lucru, iar voi nu ar trebui să mă condamnaţi că m-am oprit prea mult asupra acestui subiect, pentru că era cu adevărat o oroare, încât nu pot să-l uit şi mă străduiesc să-l explic şi celorlalţi, ca să poată afla prin mine această suferinţă şi teroare care bântuia prin noapte.

Acum, aşa cum o să vedeţi, am trecut într-adevăr peste zona unde se deschidea Intrarea în Noapte. Ea părea că se deschide mai degrabă din întâmplare, fără să ştiu că mă aflam prin apropiere sau se poate ca trecerea mea prin acea linişte să perturbe o forţă diavolească şi astfel ea să vină chiar să asculte sau să cerceteze. Toate acestea îmi treceau prin minte, aşa cum le scriu acum, şi mi se părea că gândurile mele sunt doar cele ale unui mic copilaş în faţa măreţiei unui astfel de mister şi pentru că nu am atins nici pe departe marginile adevărului cu judecăţile mele am renunţat la ele şi am mers înainte atât de simplu pe cât puteam cu poveştile mele. Când am auzit acel sunet şi am înţeles că am depăşit cu adevărat această zonă, eram într-adevăr răpus de o suferinţă groaznică a trupului şi a sufletului, deşi starea era numai momentană, fiind iute ascuns în hainele de apărare oferite de tufişurile dense şi joase de muşchi.

M-am cutremurat din toată fiinţa mea şi m-am strecurat târându-mă pe mâini şi pe genunchi şi era să mă prăbuşesc în faţă de vreo trei ori atât de slăbit eram în acele momente de teroare. Mi-am ridicat braţele ca să am capsula pregătită pentru moartea mea, dacă ar fi fost nevoie şi asta a fost o nebunie îngrozitoare, de mă cutremur şi acum când mă gândesc la acest lucru, pentru că moartea este doar un lucru neînsemnat pe lângă distrugere. Deocamdată, aşa cum mi-a fost norocul, nu mi se întâmplă nici o nenorocire şi am scăpat, ca şi cum o putere nemaipomenită ar fi aruncat o mantie nevăzută asupra mea, ca să pot fi complet ascuns, minunându-mă adeseori că se întâmpla aşa, dar nu ştiam mai mult atunci. Iar acum, când am încetat să mai fug în disperare şi am căpătat o oarecare linişte sufletească, am mâncat şi am băut, ajungând astfel la un confort neclintit al spiritului, cel care fusese atât de greu încercat mai înainte de înţelegerea tuturor cauzelor, de acel sunet oribil de deasupra din Noapte.

După ce am mâncat şi am băut, m-am odihnit puţin, dar după aceea am plecat mai departe spre nord, mergând spre acel loc unde licăreau găurile cu focuri, aceleaşi care de data aceasta nu mai erau atât de departe. Pe măsură ce m-am apropiat, mi s-a părut că mai aud încă o dată sunetul prin Noapte şi m-am oprit iute, ascunzându-mă într-o tufă de muşchi şi ascultând. Dar nu am auzit nimic şi am fost plin de speranţa că închipuirea mi-a jucat un renghi. Din cauza aceasta am mers pentru o bună bucată de drum ghemuit şi aşa am ajuns în apropierea luminii uneia dintre acele găuri cu foc, pe care le văzusem de atâta vreme.

După cum vă puteţi da seama, am mers foarte precaut printre tufişuri spre acel foc roşiatic strălucitor, fiind foarte grijuliu să nu atrag nici o forţă diavolească care putea să asculte prin noapte, cât şi pentru că ar fi putut exista oarece monştri în apropierea găurilor cu foc. Când am ajuns atât de aproape încât să pot privi printre tufişuri, am zărit o mică gaură cu foc aflată într-o mică scobitură, iar acolo nu părea nimic care să stea la pândă. Apropierea acelei călduri mă îmbărbătă, pentru că trecuse destul timp de când nu mai simţisem confortul unui astfel de lucru.

Când m-am uitat, ascuns pentru o vreme, pentru a putea observa tot ce se afla împrejurul meu, am văzut locul ca fiind sigur şi liniştit. Am ieşit din tufişuri şi m-am aşezat la o oarecare distanţă de focul care umplea groapa din care se înălţa şi în care fierbea. Zgomotul pe care îl producea era ciudat, mocnit, de parcă mormăia încetişor în sinea lui în gaura singuratică, ca şi cum ar fi scos un bodogănit prelung şi liniştit acolo, în eternitate. Adesea era liniştit şi nu făcea nici un zgomot, apoi scotea din nou un clocot în liniştea înconjurătoare, dând la iveală un fum de sulf, apoi se adâncea încă o dată în linişte.

Astfel am şezut acolo, liniştit, în repaus, iar singurătatea se aşternea de jur împrejurul meu, în timp ce strălucirea roşie a găurii cu foc dogorea moale în scobitură. Am fost bucuros să pot sta aşa, fiindcă inima îmi era obosită. În spatele meu se afla o mică stâncă, care ieşea deasupra pământului cam de înălţimea unui om, călduroasă şi plăcută, numai bună să te lipeşti de ea şi părea că îmi poate apăra spatele.

Am mâncat şi am băut păstrând o mare linişte şi am mai stat aşa câteva clipe. De asta aveam nevoie, fiind îngrozitor de obosit în suflet, poate din

cauză că nu am încetat să mă gândesc că va veni distrugerea asupra mea, deşi nu eram în picioare decât de douăsprezece ore de la ultimul meu somn.

Inima mea deveni din nou puternică în mine şi aveam iar căldură în spirit. M-am ridicat, mi-am întins mâinile în lateral şi am văzut că echipamentul meu se afla în siguranţă pe mine, după aceea am pipăit discul, ca şi cum ar fi fost un lucru nou. Apoi m-am îndepărtat de gaura cu foc, m-am cocoţat pe marginea cea mai îndepărtată a scobiturii şi am purces spre nord. Împrejurul meu se aflau multe găuri cu foc, văzându-le strălucirea o bună bucată de drum, părând ca şi cum ar fi format un drum de străluciri roşiatice care mă îndrumau mai departe spre nord şi vest, spre Câmpia cu Foc Albastru.

Aveam credinţa că am ieşit din ţinutul unde stătea la pândă acea oribilă Intrare în Nopte şi am mers fără acea greutate groaznică care apăsa pe inima mea. Am simţit cu adevărat că nimic nu va mai veni din spatele meu. Deocamdată însă nu mergeam cu o încredere oarbă, ci cu mare grijă, iar auzul meu asculta atent orice zgomot. Aveam grijă la orice pas şi priveam întotdeauna împrejurul meu în timp ce călătoream.

Am mers înainte în această manieră netulburată, având multe motive pentru recunoştinţa inimii. Pentru că după o lungă călătorie mă îndreptam spre o altă scobitură din acelea în care ardea una dintre găurile cu foc. Am făcut o pauză pe margine şi am privit în jos, păstrându-mă sub protecţia tufelor de muşchi care creşteau până aproape de marginea găurii. Dar nu se afla acolo nici o formă de viaţă care să poată fi observată. Am mers în jos, astfel încât să-mi pot încălzi trupul la foc. Şi ce să vezi! Aşa cum stăteam pe această parte a găurii cu foc şi mă întorceam împrejur, am privit la un moment dat mai atent spre cealaltă parte, spre gălbeneala pământului care părea ceva mai ciudat într-o parte. Nu am putut vedea cu mare claritate, din cauză că strălucirea focului venea spre ochii mei. Am mers împrejur, pentru a putea privi mai bine, fără a avea nici o frică sau vreun gând drăcesc încă în suflet. Şi într-adevăr, când am ajuns pe acea parte îndepărtată a găurii cu foc, iată că se desfăşură în afară, pe nisipul gălbejit din acel loc, un Lucru Curios. M-am apropiat şi apoi m-am oprit ca să privesc la el. Am văzut că se mişca, la fel şi nisipul din jurul lui, pe o mare suprafaţă, drept care am dat înapoi foarte iute şi am ridicat în sus discul.

În mod ciudat, am auzit nisipul mişcându-se în spatele meu şi am privit împrejur foarte repede. Nisipul se ridica în părţi şi se cernea la loc. Apoi mi se înfăţişară lucruri nemaipomenite care se mişcau şi se ondulau de jur împrejurul meu. Înainte ca eu să mă dumiresc în ce parte s-o apuc, am observat că nisipul se cernea sub picioarele mele, se agita şi se ridica, încât m-am clătinat, zdruncinat şi în sufletul meu, pentru că nu ştiam ce să gândesc în acele momente. Apoi am realizat că eram înconjurat şi am fugit iute de pe nisipul mişcător, până la marginea găurii cu foc, iar de acolo am aruncat o privire rapidă, neştiind ce putea fi această nouă teroare.

Am văzut atunci că un Lucru Galben se ridică în afara nisipului, ca şi cum ar fi fost o moviliţă cu viaţă. Nisipul se revărsa de jur împrejurul lui, iar el strângea cu nişte braţe ciudate şi oribile tot nisipul din apropiere. Îşi întinse două dintre braţele lui spre mine, dar am izbit cu discul de trei ori şi braţele şerpuiră pe nisip. Dar acesta nu fu sfârşitul aşa cum am sperat, pentru că Lucrul Galben se ridică şi fugi spre mine în acelaşi mod în care aţi putea vedea un păianjen alergând. Am sărit înapoi, în zig-zag, dar monstrul avea o mare iuţeală, încât m-am simţit cu adevărat pierdut.

Apoi am avut o văzut o rezolvare instantanee, pentru că mi-am dat seama că nu am nici o speranţă să distrug acel lucru, în afară de posibilitatea de a ajunge la corpul lui. Am pus totul pe seama norocului şi nu am mai dorit deloc să scap, ci am alergat drept printre picioarele lui.

Am făcut aceste lucruri cu o iuţeală nemaipomenită, încât m-am aflat sub puternica arcadă a picioarelor lui înainte ca Lucrul Galben să-şi poată da seama de intenţia mea. Corpul lui era acoperit de păr mare ţepos, iar din ţepi părea că vine o otravă care se scurgea lent în nişte picături mari, strălucitoare şi ciudate, dar armura mea mă apăra. Monstrul se trase în sus şi într-o parte, ca şi cum ar fi vrut cu siguranţă să mă apuce, dar în acel moment am izbit cu o teamă îngrozitoare cu discul înfigându-l adânc în el. Discul s-a învârtit cu zgomot şi în afară a răbufnit o explozie incredibilă de flăcări, ca o moarte devoratoare. Discul a despicat corpul Lucrului Galben în timp ce el scotea strigăte de furie dintre măruntaiele ce se împrăştiau în jur. Atât de nemaipomenită a fost furia şi energia acestei arme de încredere.

Eu am fost acoperit de noroiul Lucrului Galben, iar ghearele de pe picioarele lui mă apucau aşa de tare, încât armura cenuşie se strâmba şi

trosnea sub presiunea forţei. Eu am devenit slăbit de moarte de frica din interior, dar loveam necontenit cu discul strălucitor, folosindu-mă de mâna mea stângă. Şi ce să vezi! Eram eliberat pe neaşteptate şi un mare suflu mă izbi de departe, de peste scobitură, ca şi cum aş fi căzut în gaura cu foc. Dar căzusem pe marginea ei. M-am tras înapoi spre un loc mai sigur.

M-am întors şi am văzut Lucrul Galben împrăştiat pe nisip în toate direcţiile, ca şi cum ar fi murit. Îşi pierduse puterea de a mai veni după mine, iar eu m-am întins extenuat pe pământ şi nu mai eram în stare să lupt, ci doar să respir, pentru o bună bucată de vreme, dar apoi mi-am revenit în fire şi mi-am examinat rănile. Am văzut atunci că nu aveam mari vătămări, ci doar o zgârietură cumplită şi pe piciorul meu drept o gheară păroasă, ascuţită, retezată în el. Armura mă salvase de eventualele vătămări pricinuite de acel lucru oribil.

În acest moment creatura monstruoasă era moartă. M-am îndepărtat de ea şi am plecat spre partea cealaltă a focului, cu siguranţă îngrozit. Am şezut pentru o vreme şi m-am gândit la toate problemele care se abătuseră asupra mea, observând că nu voi putea avea linişte în suflet până nu mă voi curăţa spălându-mă de mizeria monstrului.

M-am ridicat plictisit pentru a pleca din nou departe în Noapte, cu gândul de a cerceta dacă nu se găseşte vreun izvor călduţ, în care să mă curăţ. Le-am găsit deseori, fiind apropiate de găurile cu foc, aşa că am fost încrezător că voi vedea unul în faţa mea. Şi ce să vezi, se afla o mică scobitură chiar mai încolo, la mai puţin de o sută de paşi, iar în scobitură străluceau trei găuri cu foc micuţe şi un firişor de apă noroioasă, dincolo de cea de-a treia gaură.

Înainte de a mă aventura în jos spre locul acela, am mers de jur împrejurul marginii de sus a scobiturii şi am cercetat printre tufişurile de muşchi, dar nu am găsit nimic de care să-mi fie teamă. După aceea am mers de-a curmezişul găurii, dar nu am găsit nici un lucru monstruos ascuns pe nicăieri. Era totuşi un lucru care mă descurajă şi mă ţinu departe de ideea de a-mi da jos armura de protecţie, în timp ce mă scăldam în băltoaca călduţă, anume faptul că păşisem pe lângă un şarpe mic, care se înfăşură pe piciorul meu, dar nu putea să-mi facă nici un rău, pentru că armura era o protecţie binecuvântată. M-am descotorosit de el cu ajutorul discului. Din cauză că

nu puteam să merg dezbrăcat ca să mă curăţ, am încercat mai întâi temperatura apei, care nu era foarte ridicată, iar după aceea mi-am dat jos desaga, punga şi mantia şi le-am aşternut pe toate împreună cu discul pe marginea băltoacei.

Apoi am păşit în apă şi imediat m-am scufundat foarte adânc, pentru că, în mod cert, nu era o băltoacă aşa cum presupusesem eu, ci un puţ adânc, dacă pot să-l numesc aşa, plin cu apă sulfuroasă fierbinte. Această faptă ne înfăţişează cât de nebuneşte poate acţiona un om, chiar şi când crede că a fost foarte precaut. În mine s-a născut cu siguranţă din nou ideea că nimeni nu trebuie să se încreadă peste măsură în chestiuni nedovedite, pe care le crezi din toată inima, ci ţine de o nebunie fără măsură să le adaptezi la nălucirile şi la caracterul tău.

M-am scufundat până peste cap şi cu siguranţă nu ştie ce adâncime avea puţul. După care am ieşit, apoi am făcut drumul în sus stropind în jur şi aruncând priviri iuţi. Aşa cum era, apa era totuşi foarte bună la curăţat, fiindcă nu mai era nici o urmă de infecţie sau de murdărie pe armura mea, pe mâinile sau pe faţa mea. Am apucat discul şi l-am curăţat şi pe el, apoi m-am ocupat de mantie, iar la sfârşit şi de celelalte. După ce am terminat, m-am gândit să mă usuc un pic la Găurile cu Foc, dar când am ajuns acolo, am văzut nişte urme de şerpi mici şi m-am grăbit să părăsesc acel loc, deşi aş fi vrut să mă usuc şi să mă încălzesc puţin în acel dezolant şi amarnic Tărâm al Nopţii. În sfârşit, am pus pe mine desaga şi punga, iar mai apoi am apucat discul repede în mână şi am fugit iute spre scobitura unde mă luptasem cu Lucrul Galben. Mantaua o purtam pe braţul stâng.

Când am ajuns acolo, am fost cu adevărat fericit gândindu-mă că nu se aflau nici un fel de şerpi pe acolo. Ar fi trebuit să nu mai vină nici o nenorocire asupra mea, pentru că în mod cert, nu mai exista nici o creatură de puterea celei pe care o omorâsem care să poată ţine pentru sine toată scobitura aceea şi să nimicească pe oricine ar fi venit din altă parte.

Astea îmi treceau prin minte, aşa cum stăteam să-mi usuc armura, trupul şi echipamentul, pe acea parte a găurii cu foc care era departe de monstrul ucis. Am început în acel moment să mă gândesc că putea fi un refugiu sigur şi potrivit în care aş putea dormi, fiindcă, într-adevăr, trebuia să-mi găsesc un loc unde nici o altă creatură să nu dorească să vină să-mi facă vreun rău.

Am rezolvat asta lăsând deoparte dezgustul meu şi am rămas apărat şi tăcut în interiorul acelei scobituri. Pe acest lucru l-am făcut cu toată convingerea, am mâncat şi am băut, iar apoi m-am îndreptat către monstrul cel mort, ca să mă asigur că era cu siguranţă distrus, ceea ce într-adevăr aşa era. După asta m-am întors spre gaura cu foc, mi-am făcut un culcuş confortabil în nisip pentru a mă odihni, secătuit de toate câte mi se întâmplaseră.

Mi-am înfăşurat mantia în jurul meu, am strâns discul la piept, ca pentru o companie sigură pe care o probasem pentru nevoile mele. M-am gândit că se cuibărise în mine şi că mă ştia şi mă iubea, dar acest lucru nu putea fi mai mult decât o închipuire, iar eu nu am făcut altceva decât să-l pun jos binişor. Aceasta înfăţişa sentimentele mele şi gândurile din acel moment.

Apoi, înainte de a-mi face pregătirea pentru somn, am privit împrejurul meu, în sus, înspre marginile scobiturii şi mi-am dat seama că am pierdut din vedere puternica Piramidă, pentru că ajunsesem atât de departe încât ea nu mă mai putea privi de la înălţimea ei nemaipomenită, iar scobitura era destul de adâncă.

După aceea, în timp ce mă întindeam cu capul pe spate sprijinit de desagă şi de pungă, care formau pentru mine un fel de pernă, am început să mă gândesc puţin la Naani, aşa cum am făcut pe tot parcursul călătoriei mele, deşi uneori m-am străduit să mi-o scot din gânduri, ca să pot adormi. Şi asta pentru că o părere de rău amarnică şi sâcâitoare se lăsa adesea asupra mea când mă gândeam la ea. Asta, după cum vă puteţi da seama, se întâmpla pentru că eu nu ştiam ce teroare se abătuse asupra ei, departe prin liniştea nopţii. M-am gândit foarte mult şi am simţit că nu am liniştea necesară pentru a adormi, ci simţeam nevoia să merg în continuu până la moarte, care se putea să nu fie prea departe. Astfel se putea să fac o nebunie în călătoria mea tensionată, în loc să-i aduc ei un serviciu real şi s-o salvez de la distrugere, dacă o ameninţa cu adevărat.

Am căzut apoi repede într-un somn din care nu m-am mai trezit timp de şapte ore, fiind foarte extenuat de luptă şi de teama fizică a trupului meu. Când m-am trezit, m-am apucat să mănânc două tablete şi să beau apă, iar după aceea mi-am pus pe mine echipamentul şi am purces mai departe prin noapte, ţinând discul în mână. Sufletul meu era bucuros că am fost la adăpost în timpul somnului.

Am mers vreme de şase ore şi m-am oprit doar ca să mănânc şi să beau, apoi am mers mai departe. Şi s-a întâmplat că în această a doua treime a zilei am zărit departe în dreapta mea, doi oameni ciudaţi şi incredibili, care străluceau, ca şi cum ar fi fost făcuţi dintr-o ceaţă palidă. Ei veniră mai aproape, mergând foarte repede şi părând cam de patru metri şi jumătate în înălţime, dar neavând nici o grosime. M-am ascuns în tufişurile de muşchi. Ei m-au depăşit, tot atât de liniştiţi cum putea trece un nor în aceste zile, existenţa lor fiind la fel de efemeră ca un curcubeu în ziua de azi. Astfel au trecut mai departe în noapte, părând că ar fi apărut dinspre nord şi că nu au habar de mine. Nu am cunoştinţă dacă erau răi, pentru că mie nu mi-au făcut nici un rău.

Am şezut acolo în tufişuri până când s-au îndepărtat suficient de mult şi am bănuit că ei trebuie să fie acei Oameni de Ceaţă despre care se povesteşte în câteva dintre vechile înregistrări, dar nu fuseseră văzuţi niciodată prin apropierea Piramidei. Adeseori am avut impresia că am văzut nişte oameni ca făcuţi din ceaţă prin Marele Binoclu, pe când mă aflam în Turnul de Observaţie. Dar ei se aflau întotdeauna la o mare distanţă şi unii ar fi putut spune că erau doar nişte vapori lucioşi care se mişcau.

Trebuie să vă spun cât de greu este să vorbeşti despre astfel de întâmplări oamenilor din ziua de azi şi să le înfăţişezi limpede adevărul în ochii lor. Din cauza aceasta, adeseori am fost tentat să nu povestesc nici un cuvânt despre multe lucruri pe care le-am văzut, neştiind dacă să împărtăşesc povestea mea sau să sufăr în mine. În legătură cu aceşti Oameni de Ceaţă, m-am întrebat adesea dacă ei erau o formă vizibilă a acelor multe Forţe care se aflau pretutindeni pe Tărâmul Nopţii, pentru că îmi păreau într-adevăr ca şi cum ar fi fost o formă ciudată de viaţă, înfăţişată pe jumătate ochilor mei omeneşti.

Aşa cum am mai spus, aceşti Oameni de Ceaţă nu fuseseră văzuţi niciodată prin apropierea Piramidei şi se aflau întotdeauna atât de departe încât erau lăsaţi mai mult pe seama născocirilor din zilele cele vechi, în credinţa populaţiei din puternica Redută, înzestraţi cu o aureolă de irealitate, pentru că nici unul din interiorul marii Piramide nu îi văzuse cu certitudine. De aceea, acum când i-am văzut atât de aproape de mine, s-a născut din nou în spiritul meu sentimentul mirării mele uriaşe şi al depărtării la care mă aflam

în singurătatea acelui Tărâm al Nopţii şi asta era ca şi cum un om din acest timp s-ar fi minunat aflându-se printre stele, percepând că o mare cometă trece pe lângă el foarte aproape, pentru că atunci ar fi putut şti în sufletul lui cât de departe se află el în pustietate. V-am spus aceasta, doar ca să aflaţi oarecum emoţiile din inima mea la acel moment.

M-am scuturat de melancolia mea şi de singurătate, m-am ridicat în picioare ieşind din tufele de muşchi şi am mers mai departe. Şi ca întotdeauna m-am gândit mult la fata pe care o căutam, străduindu-mă să cuget liniştit în legătură cu statutul ei. Altfel mi-aş fi transformat mersul într-o continuă alergare şi mi-aş fi epuizat trupul înainte de a sfârşi orice călătorie măreaţă.

În ziua aceea am trecut pe lângă şapte găuri mari cu focuri şi două ceva mai mici. Întotdeauna am trecut încetişor prin apropierea lor, pentru că se aflau adesea lucruri care vieţuiau pe lângă căldură. La a şasea gaură cu foc am văzut ceea ce eu am bănuit a fi un om mare care stătea lângă foc, cu genunchii monstruoşi îndreptaţi spre bărbie. Nasul îi era mare şi coroiat, iar ochii îi erau foarte mari, străluceau în lumina găurii cu foc şi se mişcau supraveghind mereu într-o parte sau în cealaltă, aşa cum dădeau în vileag părţile albe ale globurilor oculare. Dar nu era cu adevărat un om.

Am mers mai departe foarte liniştit de la acel loc, privind adesea în urmă, până când am avut certitudinea că sunt în siguranţă. Asta pentru că arăta foarte îngrozitor acel monstru, iar acel loc îi era ca o vizuină, după cum am judecat eu simţind mirosul pe care-l răspândea.

Când a venit ora optsprezece, am privit în jur pentru a găsi un loc sigur pentru odihnă, dar ţinându-mă departe acum de găurile cu foc, pentru că am găsit întotdeauna mai multă viaţă în jurul acestora. Când am ajuns să mă odihnesc am simţit lipsa căldurii din pricina îngrijorării şi am putut dormi foarte puţin, fiindu-mi foarte frig. După o vreme am putut să adorm, dar m-am trezit înţepenit, dornic să fac o înviorare ca să mă încălzesc puţin.

După aceasta am mâncat şi am băut, mi-am pus echipamentul pe mine, am apucat discul în mână şi am plecat mai departe pe drumul meu. Aici trebuie să menţionez că am ajuns în curând la marginea Câmpiei cu Focuri Albastre. Mă aflam numai un pic în afara ei şi mergeam direct spre nord, încât câmpia se afla întotdeauna la dreapta mea.

Această câmpie era un loc ciudat şi fioros, aşa cum singuri veţi vedea. Era ca şi cum un pustiu albastru ar fi ieşit la suprafaţă din pământ pe toată întinderea ei. Cu siguranţă câmpia nu era plină de flăcări, dar era acoperită de o lumină ciudată care venea din interiorul ei, ca o atmosferă strălucitoare de o culoare albastră rece. Răspândea o lumină nesigură peste întinsul Tărâmului Nopţii, aşa cum părea, dar era o strălucire înspăimântătoare şi rece, ca un pustiu luminos şi albastru. Tufişurile de muşchi care creşteau în apropierea marginii câmpiei îmi apăreau acum negre şi stranii pe fundalul perspectivei oribile a luminii.

Trebuie să ştiţi că eu nu am putut privi spre câmpie, pentru că era ca şi cum lumina rece, albastră era o pustietate care înghiţea totul în ea şi nu dădea nici o putere ochiului să perceapă câte ceva nici în cea mai mică măsură. Se întindea între mine şi Piramida puternică, dar eu nu puteam nicidecum să privesc de-a curmezişul ei.

Am plecat îndată foarte silenţios, mergând în patru labe printre tufişurile de muşchi, apoi am ajuns în apropierea marginii câmpiei şi m-am ascuns acolo într-un pâlc de muşchi, privind şi ascultând foarte atent. Am auzit nişte voci care strigau continuu una către cealaltă de-a curmezişul câmpiei, ca şi cum acea lume ciudată a spiritelor s-ar fi minunat în interiorul strălucirii albastre. În mod cert nu am putut vedea nimic şi nu am putut judeca dacă ei mergeau orbeşte. Acum, aşa cum am văzut, într-adevăr, se aflau o mulţime de spiriduşi împrăştiaţi şi pierduţi departe prin această câmpie.

M-am păstrat ascuns, pentru că nu pot şti în mod cert în acel Tărâm ciudat cu cine ai de-a face, iar eu credeam că se poate afla un pericol oribil în orice şi faţă de orice creatură monstruoasă sau orice forţă diavolească din ţinut, mi se părea înţelept să mă ţin departe.

Timp de două zile am mers de-a lungul marginii Câmpiei cu Focuri Albastre, ţinându-mă destul de departe printre tufişurile de muşchi şi am avut o viteză destul de mare prin întuneric. În a optsprezecea oră a fiecărei zile de călătorie, am făcut popas pentru odihnă, iar prima dată m-am îndreptat sub un tufiş des, a doua oară sus, deasupra marginii unei pietre care se ridica spre înălţimi prin noapte în mijlocul tufişurilor. În ciuda faptului că mi-a fost un frig cumplit, nici o nenorocire nu se abătu asupra mea. În tot acest timp al călătoriei, nu am zărit deloc puternica Piramidă,

pentru că strălucirea oarbă a Câmpiei cu Focuri Albastre se afla mereu între mine şi ea.

Totuşi, au fost nişte mici probleme în drumul meu pe lângă Câmpia cu Focuri Albastre, pe care nu le-am descris, neavând nici o importanţă şi pentru că nu ar face decât să repete ceea ce am spus mai înainte. Era neimportant pentru acea parte a călătoriei mele faptul că am trecut pe lângă nouăsprezece găuri mari cu foc şi patru mai mici şi că nu am observat nici o formă de viaţă în apropierea nici uneia, cu excepţia poate a unei găuri mari care nu avea în jurul ei nici o scobitură. Acolo s-a întâmplat să văd nişte creaturi ciudate şi ameninţătoare, mari cam cât capul meu, care aveau înfăţişarea scorpionilor din ziua de azi. Acum, deşi erau neînsemnaţi pentru a fi remarcaţi pe faţa acelui ţinut, ei erau doar nişte tovarăşi vrednici de plâns pentru orice om, aşa cum vă puteţi închpui.

Aşa că am avut un timp de pauză pentru spiritul meu, pentru că am mers destul de mult fără nici o grijă legată de monştrii din noapte sau de alte forţe diavoleşti. Aşa am devenit mai cutezător în călătoria mea şi am avut o viteză de înaintare din ce în ce mai mare. A fost ca şi cum aş fi ţinut cont mai puţin de siguranţa mea, ceea ce era totuşi greşit şi nebunesc. Totuşi prin toată această parte a călătoriei mele nu se abătu nici o nenorocire asupra mea.

Apoi, eram în ora a şaisprezecea a celei de-a treia zile de călătorie pe la marginea câmpiei, când am ajuns dincolo de ea şi am avut o imagine proaspătă a puternicei Piramide, departe în noaptea dinspre dreapta mea. M-am oprit acolo, într-un loc izolat, printre tufele de muşchi şi, într-un moment de slăbiciune, am apucat discul, făcând astfel un salut către Piramidă, căminul meu, pentru că eram cu adevărat extrem de bucuros de a o zări încă o dată.

În scurt timp am fost conştient că era o perturbaţie prin eter prin lumea care mă înconjura şi părea că cineva se afla la Marele Binoclu pentru a urmări sosirea mea de dincolo de strălucirea Câmpiei cu Focuri Albastre. Ştirile s-au răspândit în jos înspre oraşele marii Redute, au fost tipărite cuvinte în orele de odihnă. Multe milioane de oameni care se gândeau la mine au putut afla noutăţile şi s-au precipitat spre ambrazuri, ca să poată observa în afară, spre mine. Eu însă mă cam îndoiesc că vreun binoclu ar fi putut să mă

perceapă sigur la o distanţă atât de mare, în afară de puternicul Mare Binoclu din Turnul de Observaţie. Dar emoţia acelor milioane de oameni s-a întâlnit cu mine. Şi părea aşa familiar şi dulce pentru mine să aud împrejurul meu agitaţia eterului întregii lumi şi să fiu conştient că atât de mulţi oameni se gândesc la mine cu sentimente omeneşti şi se roagă pentru protecţia mea. A fost un lucru deosebit să stau atât de departe în noapte şi să privesc înapoi spre acea movilă eternă de lumină, care arăta oarecum mai mică datorită distanţei şi să am siguranţa că sunt privit prin Marele Binoclu, poate chiar de către privirea cumsecade a prietenului meu drag, maestrul Monstruwacan şi poate chiar să-mi ghicească privirea din ochi, aşa cum priveam eu înapoi spre căminul meu.

Deocamdată, deşi această simpatie drăgăstoasă şi familiară era un lucru dulce şi care ţinea tovărăşie sufletului meu, îmi veni iute în minte că eram într-un pericol chinuitor, dacă ei nu încetau să se gândească atât de stăruitor la mine, pentru că în mod sigur nu eram prea aproape faţă de acea îngrozitoare Casă a Liniştii, dar atâtea emoţii ale milioanelor de oameni ar fi putut spune acelei puteri oribile care locuia înăuntrul ei, că eu eram totuşi prin partea locului. Astfel veţi putea înţelege sentimentele amestecate care mă însoţeau peste tot în călătoria mea.

Deodată eterul se potoli încetul cu încetul. Astfel am fost mai uşurat în raţiune şi am mers mai departe pe drumul meu.

A fost un noroc că pe la ora optsprezece am ajuns la un loc unde am auzit un susur de apă. Am pornit spre stânga şi am văzut acolo cum fierbea o fântână caldă care ieşea la suprafaţă din stâncă. Apa se ridica dreaptă ca o coloană şi era poate la fel de groasă ca şi trupul meu. Era aplecată spre nord şi apa nu ieşea în sus tocmai drept. Am văzut că se aflau multe găuri cu foc de jur împrejur, aşa cum v-am mai povestit şi asta făcea să fie o lumină constantă şi sigură în acea parte de ţinut.

Am urmat cursul de apă care se revărsa dinspre fântână şi l-am încercat cu mâna, dar l-am găsit fierbinte. De aceea am mers mai departe de-a lungul lui, pentru a putea găsi un loc cu o apă caldă numai atâta cât aveam eu nevoie. Firul de apă mergea mai departe înainte, şerpuind printre tufele de muşchi, scoţând aburi în mod constant, plutind în jurul lui. Aceşti aburi dădeau o senzaţie de nori roşii ce înconjurau locurile pe unde trecea, pentru

că luminile focurilor din găurile cu foc aduceau o strălucire stranie şi produceau o atmosferă plăcută la vedere. Acum, am încercat din nou şuvoiul şi am considerat că era suficient de cald pentru mine. M-am aşezat pe o mică stâncă, mi-am scos echipamentul din partea inferioară şi astfel mi-am putut spăla picioarele care deveniseră oarecum mai slabe, ba mai mult, am avut oarecare dureri simţind apa pe mine. Mi le-am spălat bine şi după aceea am găsit un loc printre tufele de muşchi unde am mâncat, am băut şi mi-am luat porţia de odihnă.

Apoi, aşa cum mă aşezasem lângă acel şuvoi călduţ, cu picioarele bălăcindu-se în el, am auzit pe neaşteptate, în depărtare, vocea unui puternic Ogar al Nopţii lătrând prin întuneric. Sunetul venea dinspre nord-vestul Câmpiei cu Focuri Albastre. După aceea a urmat o linişte şi trebuia să mă fi văzut stând acolo, pe piatra de pe malul râului aburind, cu vaporii toţi împrejurul meu, cu picioarele scăldate în căldura minunată a apei şi foarte liniştit şi îngheţat de o teamă neaşteptată, pentru că mi se părea, cel puţin pentru moment, că Ogarul Nopţii era plasat cu siguranţă exact în calea pe care doream s-o urmez.

A trecut o mică bucată de vreme, timp în care eu am ascultat cu mare încordare, iar apoi explodă prin întuneric, cam la o distanţă de vreun kilometru, lătratul profund al uriaşului ogar. Am ştiut cu certitudine că bruta îmi aţinea drumul şi o oroare cumplită şi greţoasă se lăsă asupra mea, încât cu greu am putut să-mi pun din nou echipamentul care-mi acoperea partea inferioară. În scurt timp am fost pregătit, pe picioarele mele şi mi-am pregătit discul. Eram disperat în sufletul meu, pentru că este un lucru neplăcut să fii urmărit şi de o sută de ori mai rău când există siguranţa că un asemenea monstru ucigaş este urmăritorul.

Stăteam acolo făcând diverse planuri despre cum aş putea să mă apăr mai bine de şansa de a supravieţui acestei sosiri intempestive a pericolului. Şi atunci m-am gândit să folosesc şuvoiul de apă şi am sărit degrabă în el, fugind spre mijlocul lui, care nu era mai adânc decât şoldul meu, dar cel mai adesea era până la glezne. Şi aşa cum fugeam, se auzi din nou urletul acelei brute groaznice, urmărindu-mă, aşa cum îmi spusese auzul meu, la mai puţin de o jumătate de kilometru în spatele meu.

Am alergat din ce în ce mai puternic, îngrozit de sunet, după care m-am oprit din alergarea mea nebună şi am devenit foarte precaut, pentru a nu face nici un zgomot plescăind prin apă, pentru că monstrul trebuia să fie deja aproape de acel loc unde intrasem eu în torent. Am privit împrejur, cu o privire insistentă, dar nu am observat nici un lucru vizibil, deşi frica mea vedea forma unui câine în orice umbră a tufişurilor de muşchi din jurul meu.

Apoi, într-o secundă, am auzit marea bestie lătrând. Imediat, m-am scufundat în apa adâncă până la genunchi în acel loc şi m-am întors pe burtă. Apa se ridică deasupra umerilor mei, menţinându-mi capul deasupra. Astfel am privit cu înverşunare şi plin de frică, printre vapori, în umbre şi în semi-întuneric, spre locul unde gândeam că se află Ogarul Nopţii. L-am văzut imediat venind, oarecum nedesluşit din cauza fumului de pe râu, dar arăta negru şi monstruos prin semi-întuneric şi de mărimea unui cal puternic. A trecut pe lângă mine într-un galop larg şi greoi, dar eu nu l-am văzut în acel moment mi-am băgat şi capul în apă şi m-am ţinut la fund, până când eram pe punctul de a exploda din lipsa respiraţiei.

Atunci mi-am scos capul din apă, am luat o gură rapidă şi adâncă de aer şi am privit împrejurul meu cu mare precauţie şi teamă, după cum puteţi bănui. L-am auzit pe Ogarul Nopţii azvârlindu-se în toate direcţiile printre tufele de muşchi, scoţând un lătrat sălbatic şi copleşitor. Am auzit tufişurile rupându-se şi zdrobindu-se sub el, aşa cum fugea de colo-colo. După aceea se lăsă tăcerea, dar eu nu m-am mişcat, ci am stat acolo, în apă şi aveam o inimă plină de recunoştinţă pentru că era caldă, că altfel, dacă ar fi fost rece, aş fi murit cu siguranţă, cu inima îngheţată.

Am stat o vreme întins pe burtă, dar o vreme nu am auzit nici un sunet de la monstruosul ogar. Apoi l-am auzit alergând şi apropiindu-se foarte repede. Dar el trecu mai departe de mine mergând în susul cursului de apă şi am rămas mirat, pentru că nu îmi afundasem capul în apă. Să socotesc că am avut şansă nu era poate o nebunie chiar atât de mare, deoarece capul meu probabil semăna prin întuneric cu vreo piatră aflată în apă, iar eu nu am făcut nici o mişcare ca să dau dovadă de viaţă. Sau poate câinele m-a mirosit, dar m-a abandonat totuşi.

În timp ce marele Ogar al Nopţii trecea de mine, distrugând pământul şi tufişurile cu alergarea lui hotărâtă, picioarele lui ridicau nori de praf, iar pietricele erau aruncate ici şi colo. În felul aceasta puteţi avea o imagine în privinţa puterii bestiei.

Ogarul fugi mai departe, îndepărtându-se. Atunci m-am ridicat şi am ieşit, la marginea şuvoiului cald. Am făcut o lungă plimbare, ţinându-mă tot aproape de apă, adesea oprindu-mă câte puţin ca să pot asculta şi întotdeauna l-am auzit pe Ogarul Nopţii la o mare distanţă în noapte, lătrând, părând că aleargă încolo şi încoace căutând.

Am hoinărit în felul acesta preţ de vreo douăsprezece ore, iar lătratul ogarului care tot mai căuta nu încetă. M-am ţinut mereu pe lângă apă, aşa cum am mai spus, pentru că nu voiam să las în urma mea nici un miros care să-l atragă. După douăsprezece ore obositoare dispăru şi mi-am dat seama că ajunsesem prin apropierea Casei Tăcerii. Lucrul acesta mă puse într-o stare de agitaţie foarte mare, aşa cum bine puteţi înţelege, pentru că desigur, întregul meu efort a fost îndreptat spre scopul final de a evita această casă, printr-un mare ocol. Dar iată că ogarul m-a îndreptat direct spre ea.

Am observat că râul mergea mai departe şi făcea o spărtură prin Drumul Unde Merge Cea Mai Tăcută. Am hotărât că trebuie să părăsesc cursul apei, care acum se răcise foarte tare. Mă gândisem mai cu seamă să părăsesc cursul apei, pentru că nu puteam să mă apropii prea mult de Casa Tăcerii, apa mergând în acea direcţie. Am stat o vreme şi am ascultat dacă se mai aud lătrăturile ogarului, dar nu le-am mai auzit şi am căpătat o oarecare siguranţă că plecase să mă caute în altă parte.

Atunci am ieşit din apă şi am mers mai departe, ghemuindu-mă şi mergând de-a buşilea printre tufele de muşchi, îndreptându-mă spre vest şi nord, astfel încât să pot merge mai departe pe cât de repede puteam, să mă îndepărtez de acea casă. Şi ce să vezi! Mergeam de-a buşilea nu de mai mult de o sută de metri, când am descoperit că tufele de muşchi dispăreau înspre vest, pentru o bună bucată de drum lăsând loc la o mare goliciune de stânci, ce se înfăţişa peste tot în jur. Eu nu cutezasem să merg în câmp deschis, pe pământul dezgolit, neprotejat de tufele de muşchi. Aşa că stăteam acolo, la vedere pentru ca toate lucrurile din noapte. Ba mai mult, speram în interiorul meu că am să mă pot feri foarte bine de puterea din

interiorul Casei Tăcerii, dacă aş fi mers ascuns printre tufişuri. Atunci am pornit înapoi printre tufişuri şi am renunţat la ideea de a o lua spre vest. Am descoperit în acel moment că tufele de muşchi creşteau doar într-o parte îngustă a drumului, pe o mică porţiune din vecinătatea Marelui Drum. Şi am fost desigur bucuros să mă menţin în apropierea drumului, la adăpostul oferit de tufişuri.

Cât ai clipi am găsit Drumul Unde Merge Cea Mai Tăcută, ca să ocolesc Casa Tăcerii prin nord. Astfel, m-am apropiat îngrozitor de mult de casă. Aici înălţimea pe care era aşezată casa era foarte abruptă, coborând foarte repede direct în drum. Aşa se făcu că acea casă îngrozitoare stătea în locul acela, deasupra mea în tăcere, încât părea că cloceşte acolo pe pământ. Partea dinspre mine semăna identic cu celelalte şi era la fel de singuratică şi înspăimântătoare. Casa era monstruoasă şi imensă, plină de lumini tăcute. Era într-adevăr ca şi cum nu s-ar fi auzit nici un sunet în această casă niciodată. Inima mea s-ar fi aşteptat ca în orice moment să vadă figuri tăcute şi învăluite de mister în interiorul ei, dar ele nu fuseseră văzute niciodată. Astfel, vă închipuiţi groaza tăcerii care atârna în noapte şi pe care o simţeam stând ghemuit în aceste tufişuri joase de muşchi, de pe lângă Marele Drum, privind în sus spre acea Casă Monstruoasă a Tăcerii Nemuritoare.

Stăteam acolo, ascuns printre tufişuri, ud leoarcă şi rece. Deocamdată, s-a întipărit în spiritul meu o teroare groaznică, de scârbă şi de uimire solemnă şi copleşitoare faţă de această Casă a Liniştii care se desluşea deasupra mea prin întuneric, încât nu mai ţineam cont de mizeria trupului meu, spiritul fiindu-mi străpuns de o spaimă înfricoşată pentru viaţa fiinţei mele. Stăteam atât de aproape de acel loc unde, nu cu mult timp în urmă, au păşit înăuntru atât de înspăimântător spre o tăcere fără de sfârşit şi un mister îngrozitor acei bieţi tineri.

Îmi părea în suflet că noaptea foarte densă din jurul ei, menţinea o senzaţie de teroare tăcută. Şi de fiecare dată, gândurile mele se întorceau la faptul că eram atât de aproape de ea.

M-am strecurat, oprindu-mă adesea pentru o scurtă pauză de linişte tremurătoare, apoi prinzând oarecum o nouă porţie de curaj, am mers mai departe privind în sus spre acea casă monstruoasă, care se afla deasupra

mea în întuneric. Am trecut cu bine de acel loc oribil şi am ajuns în punctul în care drumul ocolea din nou spre nord şi am început să merg mai bine printre tufişurile de muşchi, dar nu am ajuns niciodată la o viteză mai mare, deoarece trebuia adesea să merg în lateral, ca să pot scăpa de porţiunile mai golaşe de prin împrejurimi, fiindcă, fără îndoială, era o abundenţă de stânci golaşe, astfel încât tufişurile nu puteau creşte atât de multe pe cât mi-aş fi dorit.

Într-un interval de cinci ore am trecut pe lângă casa aceea şi am căpătat o mare uşurare în suflet, dar deocamdată nu eram liber nici să mă hrănesc, nici să mă odihnesc, lucruri pe care, din păcate, mi le-aş fi dorit, pentru că nu mai dormisem şi nu mai mâncasem de vreme îndelungată. Dar mai întâi trebuia să ajung cât mai departe de acea casă, apoi să ajung la vreo gaură cu foc, pentru că mă udasem şi trebuia să redobândesc din nou căldură în trupul meu, care se răcise amarnic.

Acum când ajunsesem spre partea de nord a Casei Tăcerii, se lăsă asupra mea o mare mirare, care dădu naştere în mine la o puternică speranţă şi bucurie, căci, aşa cum mergeam printre tufişuri, izbucni de jur împrejurul meu prin eter, bătaia gravă şi solemnă a Matricii de Cuvinte. Tremurul ei prin eter a fost foarte slab, încât am crezut că mi s-a părut.

Am rezonat cu mine însumi şi un mare tremur de exaltare şi de speranţă a ţâşnit din străfundurile fiinţei mele, legat de faptul că Matricea de Cuvinte nu venea dinspre marea Piramidă, care ar fi avut puterea de a o trimite cu o mare forţă peste cuprinsul nopţii fără de sfârşit. Cea care vibrase împrejurul meu era slabă şi rară pentru a fi auzită chiar şi de auzul fin al unui ascultător prin noapte ca mine.

Imediat ce m-am ghemuit pe jos acolo, palpitând de speranţa care se născuse în mine, ce să vezi, păru că vine din depărtare vocea tremurătoare a lui Naani, strigând cu o voce mică înspre spiritul meu. Atunci m-am gândit că era strigătul care avea cel mai mare grad de implorare cuprins în el şi astfel m-a cuprins disperarea de a mă ridica şi de a o lua la fugă, dar mi-am înfrânat o astfel de nebunie şi am rămas acolo, foarte liniştit, ascultând. Dar nu am mai auzit nimic, deşi eram în continuare zdruncinat de bucuria şi de speranţa pe care această chemare le născuse în mine, pentru că, negreşit, acum părea că am făcut bine că nu m-am oprit din mersul spre nord, fiindcă

acum eram sigur că Reduta cea mică se afla în acea direcţie prin noapte. Îmi părea foarte clar că acea Casă a Tăcerii pusese o barieră între mine şi Redută şi avea puterea de a reţine o chemare atât de slabă. Iar acum ajunsesem dincolo de acea barieră şi am perceput în inima mea cum Naani a strigat poate în mâhnirea disperării, dar plânsetul slab al elementelor inteligenţei ei au fost ascunse mie de puterea oribilă din casă şi desigur, aşa cum m-am gândit, casa avea un nume bine-meritat, pentru că făcea chiar linişte.

Astfel veţi sta cu mine în inimile voastre şi veţi lua pentru voi înşivă ceva din noua bucurie care stăpânea fiinţa mea, pentru că părea cu adevărat că cea mai cumplită treabă şi aventură a mea nu va fi sortită la sfârşit inutilităţii şi că m-am îndreptat cu adevărat spre acea parte a Nopţii fără de sfârşit de unde propria mea zână striga spre mine, ca să-i dau ajutor. Şi tot timpul cât am călătorit, am ascultat, dar nu se mai auzea nici cea mai slabă fâlfâire a Matricii de Cuvinte prin noapte sau cel puţin nu în acel moment.

Apoi am cercetat înspre vest, unde se vedea cam la un kilometru prin noapte strălucirea unei găuri cu foc. Am început să fac planuri cum am să ajung în acel loc şi cum am să capăt căldură, apă, mâncare şi odihnă. Într-adevăr, eram foarte hotărât că aveam nevoie de aceste lucruri, încât dacă ar fi fost acolo, în apropierea focului, un lucru monstruos, fapt care se întâmpla adesea, m-aş fi bătut cu el, pentru că trebuia cu siguranţă ori să ajung lângă foc, ori să mor.

Apoi, m-am ridicat dintre tufişurile de muşchi şi am am făcut o adevărată cursă spre gaura cu foc. La un moment dat am perceput că venea o fiinţă de-a lungul drumului din dreapta mea şi m-am azvârlit în jos printre tufişuri, fără să mă mişc, pentru că într-adevăr zărisem că se apropia Cea Mai Tăcută.

Mi-am făcut un pic de loc pentru a putea vedea şi am privit în afară, cu mare precauţie. Fiinţa venea foarte calmă, fără nici o grabă. Într-o clipită trecu pe lângă mine, fără să-mi acorde nici o atenţie, deşi am simţit că avea cunoştinţă despre faptul că eu mă oprise acolo, printre tufişurile de muşchi. Nu scotea nici un sunet în timp ce mergea. Îmi părea în adâncul inimii mele, ca şi cum nu ar fi avut nici o nevoie impetuoasă şi răutăcioasă de a aduce nimănui distrugerea şi nu simţeam nici o silă, deşi era foarte înfricoşător.

Nu era mare de înălţime. Era înfăşurat până la picioare, părând de o înălţime de aproximativ trei metri. Acum mergea în jos pe drum şi eu nu eram deloc îngrijorat din pricina lui. Atunci nu am mai pierdut nici un timp şi m-am îndreptat hotărât spre gaura cu foc, păstrându-mă cât mai protejat cu putinţă, dar adesea alergam peste locuri golaşe, înainte de a putea ajunge la pâlcuri de tufişuri.

Am ajuns în sfârşit în apropierea găurii cu foc, am făcut o pauză şi apoi m-am strecurat înăuntrul ei cu mare precauţie. Era plasată pe fundul unei mari scobituri într-o stâncă. Stânca era în mod cert lipsită de orice formă de viaţă, ceea ce m-a făcut să fiu foarte bucuros. Am mers în jurul vârfului scobiturii, ţinând discul la îndemână, dar nu se afla acolo nici o formă de viaţă. Atunci nu m-am temut să merg în jos spre partea de jos a scobiturii, spre gaura cu foc, care se afla în fundul ei. Când am ajuns acolo, am făcut o cercetare amănunţită a stâncii şi am găsit-o foarte drăguţă şi călduroasă. Nu existau acolo nici şerpi, nici vreo creatură care să înţepe, încât asupra spiritului meu se pogorî o stare confortabilă.

M-am dezbrăcat de armură şi de echipament, apoi de toate hainele şi aşa am stat gol puşcă acolo în scobitură. Locul era aproape la fel de liniştit ca un cuptor cald, iar eu nu aveam nici o teamă că voi suferi de frigul din Tărâmul Nopţii. Eram neliniştit ca nu cumva vreun lucru monstruos să fie prin apropiere şi să vină să mă surprindă aşa, dezbrăcat.

Mi-am adunat toate hainele şi le-am întins pe piatră lângă gaura cu foc. După aceea am privit spre mâncarea şi băutura mea şi la lucrurile din desagă, dar nu se abătuse nici o distrugere asupra nici unuia dintre ele din cauza apei. Am mâncat şi am băut, aşteptând să mi se usuce hainele. Apoi m-am plimbat puţin prin împrejurimi, după care m-am întors nerăbdător să-mi pun din nou, cât mai repede, armura mea, care speram că se uscase.

Este adevărat că hainele erau uscate doar într-o mică măsură, dar m-am vârât în ele foarte repede, simţind astfel tăria şi curajul revenind în spiritul meu. Când m-am regăsit în armura mea, mi-am aşezat echipamentul pe mine, am apucat discul în mână şi am pornit în sus spre ieşirea din scobitură, pentru că voiam să găsesc un loc mai sigur de odihnă, fiind treaz de la ora şapte şi jumătate. Aşa cum arăta socoteala făcută de mine, părea să fie deja cinci şi treizeci. Oboseala mea era atât de mare, încât era imperios

necesar să găsesc un loc ferit ca să nu pot fi depistat uşor în timp ce dormeam după toată oboseala inimii mele şi cu toate durerile din trupul meu. Şi, într-adevăr, trebuie să vă spun că nu eram încă complet restabilit după ce dădusem acea luptă cu Lucrul Galben.

În acest răstimp, când am făcut o scurtă observaţie, am descoperit o stâncă ce ieşea la suprafaţă dintr-o aglomerare de tufişuri aflată la stânga mea şi m-am îndreptat către ea, cercetând-o de jur împrejur. Am observat că exista o adâncitură în partea de jos a ei şi am vârât discul în adâncitură, rotind puţin lama, încât să genereze o lumină, dar nu se afla nimic în interiorul adânciturii şi mi s-a părut un loc ferit unde puteam dormi.

Atunci m-am întors şi m-am vârât în adâncitură cu picioare cu tot. Am descoperit că era atâta spaţiu, încât puteau să intre doi oameni în ea. Acolo, în scobitură, mi-am făcut culcuşul şi m-am cufundat repede în somn, gândindu-mă numai un scurt moment la Naani, iar prin asta trebuie să înţelegeţi cât de profundă era oboseala mea.

M-am trezit însă brusc, dar eram foarte limpede şi împrospătat. M-am strecurat spre gura scobiturii şi am privit în afară, unde era numai linişte peste tot împrejurul meu şi nici o ameninţare.

Am constatat că dormisem timp de zece ore, aşa că m-am grăbit să mănânc şi să beau, căci trebuia să plec repede mai departe în călătoria mea. Cred că nimeni nu ar fi putut fi mulţumit să mănânce atât de puţin cât am mâncat eu şi să-şi umple burta cu o sorbitură de apă. Acum, nu mă îndoiesc că asta mi-a menţinut sufletul dulce şi moralul departe de atingerea puterilor diavolului de pe Pământ. După ce am pus capăt unui asemenea mare ospăţ şi mi-am terminat de băut apa, mi-am luat echipamentul pe mine, am apucat discul în mână şi astfel am purces înainte, încă o dată în direcţia nordului.

Mă aflam acum din nou în apropierea Drumului pentru că el cotise oarecum spre vest un pic mai înainte. Eram extrem de tentat să merg pe drum, pentru că pământul era bolovănos, iar tufişurile de muşchi mă agăţau de picioare. Stăteam acum printre tufişuri, gândind la drumul care era neîndoielnic neted prin comparaţie cu pământul. M-am ridicat şi am părăsit spaţiul dintre tufişuri. Şi, într-adevăr, pământul părea foarte liniştit în toată partea aceasta,

iar eu am avut doar o teamă neînsemnată, acum după ce m-am aflat dincolo neliniştea ciudată de pe lângă Casa Tăcerii.

După ce am călătorit timp de douăsprezece ore, am băgat de seamă că ajunsesem la începutul unei pante mari şi pronunţate, ca şi cum lumea s-ar fi îndreptat în jos, în direcţia nordului. Am mers mai departe şi după aceea am mâncat şi am băut, aşa cum mai făcusem o dată mai înainte, după primele şase ore de mers din călătoria de azi.

Apoi mi-am dat seama că drumul se sfârşeşte şi asta cu siguranţă că m-a derutat, în aceeaşi măsură în care un om din zilele acestea ar ajunge într-o parte unde lumea s-ar sfârşi, pentru că trebuie să aflaţi că drumul părea a fi ceva care merge înainte în veci, la nesfârşit, şi mă cuprinse un sentiment de mare ciudăţenie în legătură cu ceea ce se întâmpla. Într-adevăr asta era tot ce îmi spusese cartea mică din metal şi în felul acesta am fost oarecum pregătit, deşi noi avem întotdeauna nevoia probelor văzute cu ochiul propriu şi probabil că este cel mai bine să fie aşa.

Deocamdată veţi înţelege că eram oarecum dezorientat şi nu ştiam în ce direcţie s-o apuc. Mai întâi mă orientasem astfel încât să ajung la nord de Casa Tăcerii, iar după aceea am urmat Drumul. Dar acum mă simţeam ameţit, aşa cum lesne se înţelege, în pustietatea ce mă înconjura.

Şi stând aşa şi făcând diverse consideraţii, privind şi spre Piramida îndepărtată, care se afla în acest moment la o cale foarte lungă înapoi prin noapte şi părea acum mult mai mică decât cât ştiam eu că este, ce să vezi! am perceput că puteam vedea numai punctul cel mai înalt al marii Piramide, unde strălucea Ultima Lumină şi am fost din nou derutat. Imediat am văzut că mărimea pantei ţinea cont de acest punct. Dar aici trebuie să vă spun că panta nu era nicidecum abruptă, ci părea că nu se opreşte niciodată.

Mi-am dat seama, cu certitudine, că sosise vremea să-mi iau degrabă adio de la marea Redută, iar gândul mă apăsă foarte puternic. În acelaşi timp am ştiut că eterul vibra de emoţia milioanelor de oameni şi astfel am aflat că ei mă urmăreau prin Marele Binoclu. Prin aceasta milioanele de suflete ştiau şi se gândeau intens la mine în momentul acela. Veţi putea înţelege cât de îngrozitor de pierdut şi singur mă simţeam. În acel moment am încercat busola, pentru a-mi oferi siguranţă.

Am văzut că Tărâmul Nopţii pe care-l cunoscusem, era ascuns vederii mele de către pantă. M-am întors şi am privit în jos spre povârniş şi cu certitudine tot ceea ce se afla în faţa mea era îngrozitor de sălbatic şi plin de o dezolare întunecată, pentru că părea să nu ajungă nicăieri decât într-o noapte fără de sfârşit. Nu se afla nici un foc în vale şi nici vreo lumină de vreun fel, ci numai întunecime şi eternitate. Iar în jos, prin întuneric, marea pantă părea că merge fără sfârşit.

Aşa cum stăteam acolo, privind în jos prin întuneric şi adesea înapoi spre strălucirea Ultimei Lumini, eram într-o stare de dezolare groaznică. Şi iată, veni împrejurul meu, prin noapte, bătaia joasă a Matricii de Cuvinte. Ea a apărut ca şi cum ar fi fost trimisă să-mi dea curaj şi putere în acel moment. În închipuirea mea părea că venea cu siguranţă de deasupra mea din afara puternicului întuneric spre care se îndrepta Marea Pantă. Acum, aceasta putea fi doar o presupunere, pentru că eterul nu are proprietatea de a înfăţişa direcţia pentru a-ţi arăta de unde vin sunetele spiritului, iar acest lucru mi-era bine cunoscut din învăţăturile mele şi din raţiunea mea.

Am răspuns înapoi cu aceeaşi Matrice de Cuvinte, trimiţând-o cu elementele mele de inteligenţă, dându-i astfel veşti noi lui Naani despre felul în care mă zbat să ajung la ea. În continuare am avut o oarecare îngrijorare, pentru că, în mod cert, trimiţând Matricea de Cuvinte, am dat o indicaţie forţelor diavolului care se aflau prin ţinut că eu mă aflu în afara Piramidei şi puteau să vină repede pentru distrugerea mea. De aceea mi-am înfrânat spiritul şi dorinţele şi am făcut totul cu înţelepciune, încurajat de bătaia joasă a Matricii de Cuvinte. Ascultam foarte atent, dacă nu vor urma alte mesaje. Dar nu mai veniră şi nici măcar vreun singur cuvânt nu mai vibră cât de slab în jurul meu, în acel moment. Iar pentru că eram acum mai aproape de starea mea normală şi simţeam că îmi regăsisem în sfârşit zâna, am mai privit încă o dată spre marea Piramidă, lung, înflăcărat şi cu inima plină de solemnitate, deşi fără nici un semn de salut, aşa cum fusese hotărât dinainte. După aceea m-am întors şi am plecat în jos prin întuneric.

VIII

În jos pe Marea Pantă

Am pornit în jos foarte silenţios şi încet prin întuneric, străbătând cu precauţie drumul, acum înconjurat cu adevărat de un asemenea întuneric încât părea să-mi apese sufletul. Astfel m-am simţit pierdut pentru totdeauna de mine însumi şi mi se părea că merg în acest moment într-o manieră ireală, păşind înainte mereu, mereu, prin noaptea fără de sfârşit, mergând mai departe în pustiu.

Şi am mers mereu mai în adâncime, ghidându-mă în drumul meu doar de sunetul pietrelor ce se rostogoleau în urma paşilor mei. Din întunericul fără margini am străbătut doar un amărât de kilometru sau două şi astfel spori în mine amărăciunea că nu puteam să merg mai departe cu o călcătură sigură şi liberă.

Dar în aceste momente m-am gândit dacă aş putea să-mi luminez cumva calea. Atunci am rotit discul, de mai multe ori şi am privit în jos de-a lungul pantei fără de sfârşit, pe mica porţiune de drum pe care o scoteau la iveală micile scânteieri ale discului şi astfel îmi fixam în memorie calea ce aveam de urmat şi puteam merge din nou mai departe, până când eram iarăşi zdruncinat de întuneric, şi atunci iar mă bucuram, încă o dată, de binefacerile lucirii discului şi luam cunoştinţă de drumul de urmat.

Cu siguranţă lumina discului părea surprinzător de puternică, iar asta se întâmpla datorită faptului că întunericul era atotstăpânitor peste tot de jur împrejurul meu şi pentru eternitate. După aceea am putut merge din nou mai departe, până când teama faţă de încercarea prin care treceam mă îmboldi iar să mai scot odată acea scânteiere pentru a vedea calea pe care păşeam.

Aşa s-a desfăşurat drumul meu, chinuitor şi mizerabil pentru sufletul meu, dar am rezistat cu adevărat intenţiei de a da curs oricărui gând sau oricărei nebunii. Şi nu m-am folosit de scânteierea discului meu foarte des, ci numai

atât cât am avut strict nevoie. Am procedat aşa în tot acest timp, de-a lungul a şase ore amarnice şi fără sfârşit şi aflându-mă acum dincolo de cea de-a douăzecea oră de când nu mă mai odihnisem. M-am oprit şi m-am aşezat acolo pe Marea Pantă, în întunericul fără de sfârşit, am mâncat două tablete, am băut apă. Apoi m-am înfăşurat în mantaua mea, am strâns-o în jurul meu, mi-am aşezat desaga şi punga sub cap, am luat discul să-mi ţină companie şi astfel m-am prăbuşit iute în somn, gândindu-mă cu gravitate, dar vag la Naani înainte de a adormi.

Am dormit numai şase ore şi m-am trezit foarte brusc în întunericul de nepătruns. M-am ridicat într-un cot şi am ascultat foarte atent, fiindcă mă trezisem instantaneu, ca şi cum ceva m-ar fi atins sau ar fi venit foarte aproape de mine, am strâns discul şi am ascultat. Dar nu venea către mine nici cel mai mic zgomot dinspre întunericul acela. Imediat am căpătat mai multă siguranţă că nimic nu îmi cauza vreun rău şi m-am ridicat în întuneric, am căutat sacul, am mâncat şi am băut, acolo, în acel întuneric îngrozitor. După ce am isprăvit, mi-am luat echipamentul pe mine, discul în mână şi astfel, pe picioarele mele, am plecat mai departe.

Acum, în toată ziua aceea, am avut o ciudată apăsare asupra spiritului şi din acest motiv m-am oprit destul de des să ascult, pentru că sufletul îmi spunea despre ceva care se afla foarte aproape de mine şi mă urmărea foarte tăcut. Dar, deocamdată, auzul meu nu percepea nimic şi astfel am continuat să merg prin noaptea care domnea peste pantă.

Aici trebuie să vă spun că în prima parte a celei de a şaptea ore, după ce am mâncat şi am băut, am plecat mai departe la fel ca întotdeauna, în voiajul meu în jos prin Marea Pantă, dar am căzut foarte rău pe o piatră foarte ascuţită. Păşisem cu piciorul într-o gaură mică şi asta mă făcuse să alunec. Am fost zdruncinat de cădere şi m-am aşezat tăcut pentru o vreme.

După ceva vreme, oarecum refăcut în soliditate şi în spirit, m-am hotărât să nu mai merg în picioare, ci în patru labe, pentru că astfel puteam pipăi drumul pe care mergeam şi aş fi avut mai puţină nevoie de disc, fiindcă puteam să pipăi mai mult, aşa cum puteţi bănui.

În acest fel m-am târât toată ziua, ceea ce a făcut din călătorie o caznă, parcurgând doar puţini kilometri în felul acesta prin întinsul Tărâm al

Nopţii. După ce mersesem la vale timp de optsprezece ore, mâncasem şi băusem de trei ori, m-am oprit din cazna mea şi am simţit, prin întuneric, că ajunsesem undeva unde puteam să mă opresc să mă odihnesc. Am găsit un locşor nu prea rău, am îndepărtat şi am azvârlit nişte bolovani mai mici care mă deranjau.

Apoi am mâncat şi am băut, după care m-am pregătit pentru somn. M-am gândit mult la Naani, aşa cum stătem îngrămădit ca să adorm, dar având încă în amintire acea ciudată mică îngrijorare că ceva a fost cu mine toată ziua aceea, ca şi cum ceva ar fi mers în mod constant în apropierea mea prin întuneric. Din cauza aceasta, m-am ridicat de două ori din culcuşul meu şi am ascultat, dar nu am auzit nici un sunet care să mă îngrijoreze, apoi, bănuind că este vorba doar de închipuirile mele, am căzut până la urmă într-un somn care totuşi nu a fost atât de odihnitor, pentru că într-adevăr am ascultat chiar şi în timp ce dormeam. Şi, după ce dormisem mai puţin de şase ore, m-am trezit iar foarte brusc, aşa cum mai făcusem şi înainte şi crezând că ceva era foarte aproape de mine, am strâns discul şi am ascultat. Nici acum nu era nici un sunet pe care să-l poată auzi urechile mele şi nici care să aibă puterea să se facă cunoscut spiritului.

Apoi, toată ziua care a urmat s-a desfăşurat ca şi cea anterioară, în afară de faptul că prin a opta oră am fost pe punctul de a cădea într-o mare prăpastie din Marea Pantă. Dar am putut să mă trag înapoi. M-am târât împrejurul ei, prin întuneric şi am ajuns cu bine în partea cealaltă. Eram zdruncinat şi panicat în spirit poate mai mult ca niciodată şi foarte îngrijorat despre cum aş fi putut merge mai departe, pentru că nu ştiam unde voi ajunge sau dacă nu voi regreta.

Astfel, înţelegeţi că am mers cu o mare precauţie o bună bucată de vreme prin tot acel întuneric îngrozitor, dar gândindu-mă în cele din urmă la un plan de a merge cu mai multă viteză şi siguranţă. Pentru aceast plan aş fi avut nevoie de o frânghie şi asta cu certitudine nu aveam.

În sfârşit, mi-am urmat planul şi am prins desaga şi săculeţul la un loc, am apucat una dintre curelele desagei, care era o curea lungă şi subţire, foarte potrivită pentru scopul meu. Apoi am fixat o piatră la capătul cureluşei şi am azvârlit-o înaintea mea, aşa cum mergeam de-a buşilea. Am ţinut în mână celălalt capăt al curelei şi astfel eram capabil să capăt ceva cunoştinţe

dacă se afla vreo mare adâncitură în imediata mea apropiere. În felul acesta m-am străduit să nu dau peste prăpăstii printre stânci în timp ce mergeam prin prin întuneric.

Astfel am înaintat, aruncând în continuu piatra în faţa mea, în jos spre pantă. După cum cred că vă închipuiţi acesta era un fel foarte anevoios de a călători, deşi eu eram în cea mai bună stare pe care o avusesem din momentul în care începusem coborârea Marii Pante prin întunericul veşnic.

La ora optsprezece am adormit şi m-am trezit în mod ciudat înainte de a se împlini şase ore de somn. Acest fapt îmi aduse ca întotdeauna o nouă mirare şi o stinghereală. Deşi nu părea să mi se fi întâmplat nici o nenorocire şi mă străduiam să nu am nici o panică în cuget, acel ceva era în permanenţă în apropierea mea prin întuneric, după cum credeam eu cu convingere, deşi nu aveam nici o cunoştinţă despre faptul că ar fi fost diavolul, pentru că nu-mi pricinuise nici un rău.

Am mai călătorit încă trei zile în felul acesta şi nu am încetat să mă târăsc înainte pe brânci, într-un mod obositor, având discul prins la şold. Aşa cum bine ştiţi, mă aflam în Marea Pantă de şase zile de întuneric cumplit şi nu am cunoştinţă cât am mers într-un asemenea loc cumplit şi înspăimântător, pentru că în mod cert parcă mergeam de o veşnicie, tot mai în jos, în felul aceasta îngrozitor.

Înainte de a merge cu povestirea mai departe, trebuie să vă spun că frigul venea foarte intens din afară, din aerul de deasupra şi mă apăsa foarte greu în piept. În legătură cu această problemă vă voi spune ceva. După câte îmi amintesc, nu am relatat prea multe lucruri despre aerul din Tărâmul Nopţii şi din puternica Piramidă, pentru că în mod cert am dorit să spun povestea mea tuturor celor care au văzut şi s-au aventurat acolo. Acum, deşi am zis foarte puţin, aţi priceput că aerul din acel timp îndepărtat şi răcoros nu era aerul din această vreme. În Tărâmul Nopţii, aerul era rarefiat şi tăios. Erau diferenţe uluitoare între aerul din interiorul puternicei Piramide şi cel care se aşternea împrejurul bazei, pentru că mai sus şi dincolo de aceasta, am înţeles că nu putea fi respirat. Aşa era toată Piramida, perfect izolată într-un mod înţelept, pentru totdeauna, dar nu-mi aduc aminte când anume a fost izolată complet la baza ei de aerul din afară, pentru că niciodată nu-mi bătusem capul cu asemenea probleme. În acest moment, trăgeam aer din

Câmpiile Subpământene, dar de câte ori se producea o schimbare cu aerul din Tărâmul Nopţii nu aveam nici un fel de cunoştinţă şi deplâng faptul că nu aveam cunoştinţe temeinice, dar ceea ce vă istorisesc eu este doar o mică parte din Marea Poveste.

Aici, trebuie să vă spun că acel popor care locuia în Piramidă avea un torace mai mare, mi se pare, decât noi cei din ziua de azi, dar nu am o certitudine, pentru că foarte bine se poate întâmpla ca raţiunea mea din aceşti ani să fie oarecum oarbă. Deocamdată, prin realizările raţiunii mele, am adus cea mai mare suspiciune pe care raţiunea o poate face asupra cunoştinţelor mele. Asta fiindcă şi un nebun poate presupune toate cele despre care v-am vorbit, iar adevărul poate fi cu totul altfel.

Locuitorii din oraşele superioare aveau în mod sigur toracele mai mare, ştiu foarte bine, pentru că asta cunoştea toată lumea, exact aşa cum noi cei din aceste vremuri ştim că populaţia africană este de culoare neagră. Numai prin aşa putea cineva deosebi că un om este din oraşele superioare, faţă de unul din oraşele inferioare. Se dezvoltase această diferenţă între populaţii, aşa cum poate oricine învăţa din istorii, după un plan prin intermediul căruia populaţiile erau mutate în sus şi în jos pe înălţimea puternicei Piramide, dintr-un oraş într-altul. Dar planul s-a izbit de o mare dezaprobare şi s-a renunţat la el. Orice tânăr şi fetişcană puteau călători prin toate oraşele Piramide şi asta am făcut şi eu timp de trei ani şi două sute douăzeci şi cinci de zile. Ei puteau să respire aerul de la fiecare nivel şi asta era spre binele dezvoltării lor ulterioare. De asemenea, ei ar fi putut descoperi care aer le este mai prielnic pentru nevoile proprii.

Cât despre aerul din Tărâmul Nopţii, trebuie să ştiţi că nu se afla prin tot acest ţinut nici un lucru zburător, din cauză că aerul devenise foarte rarefiat. Acum, aşa cum prezentau înregistrările, au existat pe vremuri nişte brute monstruoase zburătoare, care călătoareau pe deasupra ţinutului în salturi înalte, dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, iar noi nu putem decât să presupunem că înregistrările spun adevărul.

Trebuie să vă spun că, atunci când au auzit Monstruwacanii că eu voi călători prin Tărâmul Nopţii în căutarea lui Naani au fost oarecum înnebuniţi de teamă, dar şi bine intenţionaţi. Mi-au spus să-mi iau o mică navă zburătoare care se afla în Muzeu printre modelele marilor nave. Asta

pentru că se auzea că această maşină ar fi încă în funcţiune, fiind făcută din acelaşi metal gri cu cel al Piramidei însemna că nu îşi pierduse încă puterea. Dar eu nu aveam nici o abilitate în a o conduce şi nici nu mai zburase nimeni de o sută de mii de ani, încât nimeni nu ştia arta conducerii navelor. Ba mai mult de-atât, aerul din Tărâmul Nopţii devenise foarte rarefiat pentru a putea menţine un asemenea obiect, fapt care, fără îndoială, îi făcuse pe oamenii din Piramidă să renunţe la zboruri, aproape la fel de mult ca şi teama lor de forţele diavolului din noapte.

Şi chiar dacă ar fi fost aer destul şi aş fi avut abilitate suficientă în acţiunea de a zbura, tot aş fi fost un foarte mare nebun dacă m-aş fi muncit să ajung în înalturi prin noapte, pentru că toate forţele diavolului din Tărâmul Nopţii m-ar fi putut vedea. Şi chiar dacă aş fi mers în sus o bună bucată de vreme, maşinăria tot ar fi făcut zgomot în liniştea nopţii eterne, aşa cum puteţi lesne presupune.

Cred că v-am spus destule lucruri în legătură cu aerul din acest timp şi loc. Acum, într-adevăr, o parte destul de mare din gândirile mele şi din observaţii au fost bine prezentate aici şi nu am să mai revin la ele.

O mare nedumerire se cuibărise în mine, de ce constructorii de drumuri care au existat în anii aceia de demult, înainte de apariţia puternicei Piramide, nu au zburat în jos prin valea aceasta monstruoasă, dar au construit în schimb un drum. Se poate ca aerul din lumea de deasupra să fi devenit rarefiat pe parcursul a mulţi ani, astfel încât ei au uitat cu adevărat că oamenii avuseseră puterea de a zbura. Dar chiar dacă ei aveau maşini potrivite, cu siguranţă că era un lucru nemaipomenit şi grozav să zbori în jos o sută de kilometri; ei se temeau cu siguranţă fiindcă nu mai zburaseră niciodată la o asemenea adâncime. Ba mai mult, lumea de dedesubt, care se afla la baza Marii Pante, era plină de monştri, aşa cum stătea scris în cartea cea mică din metal. Iar aceşti monştri erau foarte ciudaţi şi necunoscuţi, uitaţi de toată lumea în adâncurile din vale. Iar valea se formase, aşa cum vă puteţi aminti, când se împărţise Pământul, iar acest lucru a fost, într-adevăr, aşa cum fusese previzionat, sfârşitul lumii şi toate naţiunile ştiau că va veni. Pentru că, în realitate, când lumea s-a despicat şi a plesnit, când oceanele s-au scurs înspre interiorul pământului, au fost focuri, furtuni şi un haos grandios şi este, desigur, potrivit să te gândeşti că vine sfârşitul lumii. Dar acesta a

fost şi începutul unei speranţe pentru o nouă eternitate a vieţii, pentru că după ce se termină ceva începe altceva, vine viaţa de după moarte şi binele după ceea ce părea să fie un lucru cumplit. Şi aşa este întotdeauna.

Deocamdată îmi trecu prima mea mirare, care consta în motivele pentru care ei nu au coborât în această vale cu obiectele lor de zburat. Poate considerentele mele erau gata să-mi arate de ce nu s-a întâmplat aşa. Şi încă o dată, se poate să fi existat şansa ca cineva să fi fost un aventurier sălbatic şi să treacă de marginea lumii de deasupra, uşurând zborul său cu vreo descoperire, ceva ca o paraşută. Iar aceasta v-o veţi imagina ca şi cum l-aţi urmări sărind şi apoi l-aţi vedea mergând în jos în întunecime, îl veţi zări poate pe o distanţă de zece kilometri, iar după aceea îl veţi pierde complet în Marele Adânc şi nu va mai fi văzut de nici un om niciodată.

Dar când naţiunile deveniră constructori de drumuri şi avansară în jos înspre adâncul îngrozitor al puternicei văi care despicase lumea, veniseră acolo cu milioanele şi cu o putere suficientă de a se bate cu bestiile, iar după aceea să revină la civilizaţia străveche şi la construirea marilor nave cu aripi care sunt în prezent expuse în Marele Muzeu al Piramidei. Aici trebuie să pun capăt gândurilor mele în legătură cu această problemă, pentru că, desigur, cine ar putea spune care a fost cu adevărat raţiunea acelor popoare şi care au fost nevoile lor? Şi astfel nu am ajuns la nici o certitudine prin uimirea mea.

Acum, după cum ştiţi, toate lucrurile par că se mişcă fără doar şi poate pe un cerc, pentru că se vede în timp, cei de pe puternica Piramidă erau în afara meritelor legate de navele aeriene şi astfel au mers înapoi un drum lung. Acesta a fost drumul întotdeauna aşa cum trebuie să ştie oricine a studiat, s-a gândit şi a văzut adevăratele căi şi mersul vieţii.

Iar acum am să merg mai departe cu povestirea mea şi aici am să vă prezint un lucru pe care l-am perceput cu certitudine prin intermediul urechilor şi al degetelor mele. Aşa cum v-am clarificat cu ceva timp în urmă, se petrecu o schimbare în aer, ca şi cum acesta ar fi alunecat în jos dinspre Marea Pantă. Într-adevăr ajunsesem la o prăpastie mare şi nouă, exact dincolo de acel ţinut uluitor de deasupra unde se afla Ultima Redută. Astfel m-am aflat departe în adâncuri, într-o noapte îngrozitoare. Aici aerul era de o mare densitate şi abundenţă, exact ca şi cum ar fi fost aerul din aceşti ani ai

noştri, poate mai mult, poate mai puţin, cine poate compara cele două chestiuni cu o măsură sigură, când o eternitate despărţea cele două probleme. Iar dovada că aerul devenise foarte puternic şi indiscutabil mai prezent, ar fi putut fi că apa aceea, când am pregătit-o, se agită în sus într-o clipită, cu putere, abundent şi izbucni peste marginile recipientului, spre pământ şi se scurse pe mâna mea. Cu siguranţă acest gând îmi veni foarte pregnant în raţiunea mea, aşa cum bâjbâiam de fiecare dată când luam masa, acolo în noaptea fără de sfârşit şi în singurătatea Marii Pante.

Aşa veţi avea cunoştinţă acum despre diferite lucruri care veneau asupra cugetului meu şi despre marile minunăţii şi poate că toate acestea vă vor ajuta oarecum să vă daţi seama, în interiorul vostru, de durerea noutăţii şi a tulburării care mă însoţea în mod obişnuit.

La acest moment, am mers în jos mereu timp de şase zile lungi şi îmi făcea impresia că mă aflam în mijlocul lumii, cât despre mersul în jos credeam că nu mai avea sfârşit.

Apoi, pe când eram gata să cred că aşa va fi, am perceput departe de tot în adâncul nopţii o mică strălucire care era deocamdată slabă şi nesigură. Nici nu ştiu cum aş putea să vă dau imaginea uriaşei surprize şi a suferinţei datorată speranţei care se lăsă asupra mea, încât am devenit suferind în toată fiinţa mea, doar când am mai zărit încă o dată binecuvântata lumină şi am primit în suflet un ajutor în credinţa că nu merg în jos spre o dezolare cumplită.

M-am ridicat în genunchi, privind foarte pătruns şi într-adevăr se părea că o lumină se afla acolo după coborârea din noapte. Părea din nou că trebuia să fie o pedeapsă a speranţelor şi a imaginaţiei mele şi că nu se afla nici o lumină pe nicăieri. Apoi am văzut-o din nou foarte limpede şi nu părea să fie o înşelăciune, am avut o mare zdruncinare că ar trebui să fug, luând o mare viteză la vale prin întunericul pantei. Dar ce să vezi! Nu am plecat nicăieri, ci am mers pe brânci şi aproape că m-am oprit. Nu am putut decât să-mi ţin dinţii încleştaţi cu hotărâre şi să rămân tăcut până când teama se îndepărtă oarecum de mine.

După aceea, m-am aşezat din nou pe mâini şi pe genunchi, am mers încet, ca şi înainte. Am făcut timp de o oră sau poate mai mult, oprindu-mă

adesea, dar întotdeauna lumina devenea mai plină în vederea mea. Am mers mereu cu înţelepciune, timp de şase ore, până când am ajuns, în orice caz, aproape de ea. Prin aceasta vă puteţi da seama ce mare distanţă fusese între mine şi ea. Şi ce să vezi! Când mi s-a părut că eram cu certitudine în apropierea ei, tot era departe în noapte. Şi nu m-am aflat în mod cert în apropierea ei până când nu am mai mers încă trei ore. În tot acest răstimp, am mers în jos prin noapte, dar panta nu mai era atât de îngrozitor de întunecată.

La un moment dat am făcut o pauză şi m-am ridicat în picioare pentru a putea avea o vizibilitate mai bună pentru a percepe lumina. Şi ce să vezi! Aşa cum priveam înspre ea, am auzit un sunet foarte îndepărtat prin întuneric, ca şi cum ceva ar fi scos un sunet ascuţit ciudat şi monstruos în noapte. Imediat m-am lăsat lăsat în jos printre pietrele de pe Pantă şi am rămas jos în întuneric, pentru a fi cât mai greu de observat dacă s-ar fi apropiat vreun monstru. Dar nu veni nimic ca să mă tulbure şi mi-am continuat călătoria în josul pantei pentru încă o oră. În tot acest timp cât am mers, sunetul ascuţit crescu mai puternic în marea eternitate a nopţii de peste pantă.

După un timp am ajuns cu adevărat în apropierea luminii, dar încă nu se zărea foarte clar, pentru că probabil ardea în spatele vreunor namile de stânci care se aflau în calea mea. Am mers spre stânga pentru mai bine de jumătate de kilometru şi în tot acest timp cât am mers, sunetul ascuţit a devenit un mare şuierat prin Noapte. În această clipă părea că pământul trimitea sunetul puternic ca un muget de la nişte petreceri sălbatice. Am mers şi mai tăcut. Într-un sfârşit am îngenuncheat printre trei stânci şi am privit foarte intens pentru o vreme spre locul din faţa mea.

Acum, fiind destul de aproape de lumină, deşi nu era scoasă la iveală din spatele unei mari bariere de stânci mai înalte, mi-am dat seama că eram ghemuit în interiorul gurii unei mari Trecători. La stânga se afla o mare cale şi am văzut-o mai bine când lumina se ridică, dar lumina se afla la dreapta şi era atât de mare încât mi-a fost limpede că pe acea parte a trecătorii se afla un munte, care se ridica spre înălţimea nopţii fără de sfârşit, aşa cum părea, pentru totdeauna. Departe, în josul trecătorii, am zărit luminile unor

focuri ciudate, tremurătoare. Şi astfel am aflat că eram pe fundul Marii Pante. Acum Trecătoarea mergea de asemenea în jos, dar nu aşa de mult.

În acest moment am plecat mai departe, deschizând câmpul vizual deasupra stâncilor cum ar spune marinarii. Am văzut că acolo izbucnea cu putere din pământ o flacără mare albastră, iar pe lângă ea se aflau nişte stânci mari ca şi cum ar fi fost aşezaţi nişte uriaşi bătrâni adunaţi pentru cine ştie ce serviciu ieşit din comun.

În legătură cu această flacără, nu eram foarte surprins în mintea mea, pentru că venind mai aproape îmi părea că focul şi sunetul ar fi putut fi făcute de bubuiturile şi şuierăturile unui gaz arzător care se scurgea puternic dintre stânci. Acum, într-adevăr, deşi putea fi o chestiune naturală, era totuşi impresionantă la vedere şi mă uluia, pentru că flacăra dansa şi se mişca încolo şi încoace în chip monstruos, iar uneori părea că scade atât de mult că ajungea la treizeci de metri înălţime, ca după aceea să se îndrepte în sus cu un mare muget până la înălţimea cea mai uluitoare, rămânând puternică precum o vâlvătaie de aproape trei sute de metri, astfel încât partea cea mai îndepărtată a trecătorii era luminată, iar totul părea nemaipomenit. Lumina îmi arăta şi versantul muntelui care forma flancul drept al trecătorii, mergând în sus fără măsură prin noapte.

Aşa veţi înţelege că am stat o vreme printre stâncile care se aflau în gura trecătorii, ca să pot privi la acest lucru, dar după aceea m-am uitat în dreapta şi-n stânga pentru a avea cunoştinţă despre acel loc în care ajunsesem. Era un loc sălbatic, dezolant şi gol, aşa cum trebuie să-l percepeţi. Pretutindeni era o abundenţă de stânci şi de singurătate, iar înaintea mea se aşternea o lungime mare şi mată din Trecătoare şi acolo se aflau lumini ici şi colo, la mare distanţă, şi destul de des focuri care păreau că dansează, dar dispăreau într-o clipită. Peste tot locul era o linişte adâncă.

Acum, după ce am mai privit încă o dată puternicul dans al flăcării şi nu am perceput pe nicăieri prin împrejurimi nici o formă de viaţă, am mers mai departe, în jos prin Trecătoarea liniştită. O bună bucată de drum calea mi-a fost luminată de dansul flăcării albastre şi adesea mi s-a părut că în timp ce mergeam printre stâncile neluminate umbrele se scurtau sau se alungeau. Apoi flăcările au săltat şi toată Trecătoarea a ajuns într-o lumină încântătoare, iar umbrele negre erau bine conturate.

Adesea m-am întors pentru a mai vedea o dată dansul marii lumini, pentru că era plăcut spiritului meu, prin mijlocul unei asemenea grandori şi eternităţi, să se gândească la acea flacără şi să-şi închipuie cum dansează de o mulţime de ani la poalele Marii Pante, nevăzută, prin eternitatea singuratică. Şi vreau să vă spun aşa, că în acest chip poate veţi avea o imagine a ciudăţeniei şi a singurătăţii amarnice a acelui loc care într-adevăr părea că dă expresie tuturor rătăcirilor mele cuprinse de dor.

În tot răstimpul cât am mers în jos prin marea Trecătoare, au răsunat mugetele dăinuitoare, care au fost prezente până departe în urma mea. Versanţii munţilor apăreau ici şi colo prin acest ţinut şi trimiteau în largul zării ecouri ciudate şi neclare, ca tuburile unei orgi sau ca oftaturile ieşite din comun ale unei creaturi monstruoase. Din această cauză m-am ghemuit adesea pentru a mă ascunde printre bolovani pentru că nu ştiam dacă vreun lucru nenatural nu va apărea din întunericul coastelor de munte. Am mers în felul acesta timp de şase ore, ascunzându-mă uneori, având un motiv de teamă neaşteptat.

Iar acum, după mult timp, bubuiturile erau înfundate în ţeava îndepărtată şi uriaşă, până la urmă nefiind mai mult decât un sâsâit în depărtare şi incert, care încă mai azvârlea ecouri ciudate prin noapte. În final totul deveni numai o linişte. Deocamdată se lăsă o linişte generală prin Trecătoarea aceea şi asta în ciuda sâsâitului. Sper ca voi să mă înţelegeţi în problema aceasta, pentru că aşa era cu adevărat cum v-am povestit şi nu e nimic care să conteste asta.

În tot acest răstimp cât am mers prin marea Trecătoare, am depăşit patru dintre acele lumini îndepărtate pe care le văzusem de pe fundul Pantei. Primele două şi cu cea de a patra erau albastre, dar a treia era verde. Toate dansau şi tremurau, trimiţând străluciri intermitente în toate cotloanele trecătorii. Soseau şi de la ele sâsâituri, iar de la a doua şi un zgomot gemător, jos şi ciudat. Nu m-am îndoit că gazul venea din abundenţă printr-o îngustare. Am trecut de aceste lucruri fără o prea mare concentrare asupra lor, pentru că în mod cert nu era nimic deosebit de notat în privinţa lor, în afară de faptul că le-am privit.

Acum, aşa cum vă veţi aminti, era cu siguranţă în prima treime a celei de a şaptea zile a călătoriei mele în jos pe Marea Pantă, când am văzut pentru

prima oară strălucirea uriaşei fântâni de gaz, iar din acel moment până acum trecuseră poate vreo şaisprezece ore. Aşa după cum ştiţi, nu mâncasem nimic în toată această parte a călătoriei mele de când văzusem lumina, deci simţeam o mare nevoie pe dinăuntru, ba mai mult de atât, trecuseră noăsprezece ore pline, poate şi mai mult, de când nu mai dormisem, iar în tot acest răstimp făcusem un efort considerabil.

M-am oprit din încântări şi am căutat un loc potrivit şi sigur pentru odihna mea. L-am zărit foarte repede, pentru că se aflau peste tot stânci golaşe şi bolovani, nu lipsite de scobituri pentru care puteam opta şi astfel am ajuns foarte iute într-o mică adâncitură între două lespezi puternice. Aici am mâncat patru tablete, pentru că necesităţile mele erau cu adevărat uriaşe, dar nu am fost nechibzuit să mănânc mai mult. După aceea am băut ceva apă şi ea făcu spume imediat, iar eu am perceput cât de bine te pişcă o cană plină. Aşa cum am stabilit, am pus aceasta pe socoteala aerului puternic şi greu, despre care am gândit că avea o mare putere chimică. Apoi am adormit, având echipamentul pe mine ca întotdeauna şi discul la piept. Până când am căzut în somn, m-am gândit dulce la Naani, aşa cum am făcut, cu siguranţă, de o sută de ori de când am văzut luminile dătătoare de speranţă din Trecătoare.

Acum, în timp ce dormeam, am visat că Matricea de Cuvinte bătea în acest moment împrejurul meu prin noapte. Dar îmi amintesc că nu m-am trezit şi din cauză că am continuat să dorm nu am o siguranţă că acest lucru a fost adevărat sau doar un vis sau un accident. Mi-am amintit de asta când m-am trezit, după ce dormisem şapte ore şi nu am putut avea nici o certitudine în privinţa acestei chestiuni, ci doar asupra faptului că fusesem în siguranţă în timpul somnului, deşi aveam o mare greutate în cap şi în membre, ca şi cum aerul mă trimisese într-un somn suplimentar ca să-mi fie îndestulător.

După ce am mâncat şi am băut, mi-am aranjat echipamentul pe mine şi discul la şold, pentru că aveam nevoie de ambele mâini pentru a mă căţăra pe bolovanii cei mari. M-am aşternut hotărât la drum prin Trecătoarea pe jumătate luminată şi timp de optsprezece ore am executat un mers în forţă, mai puţin atunci când m-am oprit în ora a şasea şi a douăsprezecea pentru a mânca.

Când sosi al optsprezecelea ceas, eram foarte pregătit pentru mâncare şi odihnă. Am adormit într-un loc printre stânci. În această zi am depăşit douăzeci şi trei de focuri de gaz dansatoare, cinci fuseseră focuri albe, iar celelalte albastre şi verzi. Toate dansau şi dădeau o lumină ciudată şi neclară prin marea Trecătoare, dar în spiritul meu sălăşluia pacea pentru că era o lumină adevărată.

Am dormit timp de şase ore, apoi m-am trezit, deşi doream totuşi mai mult somn, aşa cum vă puteţi închipui. Dar am mâncat şi am băut, mi-am pus pe mine echipamentul şi am plecat iar pe jos prin Trecătoare.

Într-a şasea oră, după ce am mâncat şi am băut, am pornit într-o parte, unde marile focuri de gaz încetaseră să mai danseze şi peste tot locul acesta era un întuneric foarte mare. Nu era propriu-zis un întuneric total, pentru că mai veneau nişte luciri de la focurile de ici şi colo, ca şi cum nişte focuri mici ar fi ieşit dintre stânci şi se estompau, apoi ieşeau la iveală din altă parte. Astfel luminau şi dispăreau în mod constant şi permanent printre stâncile şi bolovanii acelei Trecători singuratice, împrăştiind o lumină slabă, într-un fel care îmi părea ca şi cum ar fi fost nişte mici tremurări ciudate de lumină în sus prin întunericul acestui loc.

Am mers mai departe, iar prin aer părea să plutească un fum greu şi gaze îngrozitoare ieşeau la iveală din pământ în pufăituri neregulate şi numaidecât sălta o altă lumină de după stânca următoare, iar după aceea se estompa. Erau sute de mii de astfel de lumini pe fiecare parte a drumului, alergând pe ici şi pe colo. După aceea se lăsa pentru o clipă un mare întuneric şi apoi apăreau micile lumini peste tot, încât părea că merg pentru moment prin inima unui ţinut ciudat al focurilor, iar imediat după aceea printr-un ţinut al nopţii totale. Aceasta îmi părea o chestiune ciudată şi specială. Acum, aşa cum m-am gândit, gazele mă necăjeau cel mai mult, pentru că păreau că erau pe punctul de a-mi atinge în mod cumplit sănătatea. Adesea simţeam că aş putea să mă sufoc şi să nu mai respir, din cauza otrăvii care ieşea la suprafaţă de printre stânci şi bolovani.

În tot acest timp, aşa cum veneau şi plecau, focurile mici scoteau nişte sunete ciudate prin Trecătoare în timp ce apăreau sau dispăreau, iar aceste sunete păreau pentru mine comparabile cu sunetul unor pietre aruncate, într-

o linişte mormântală, în apă, pentru că ele făceau liniştea Trecătorii să fie doar aparentă.

După aceea, am ajuns dincolo de acest loc şi mă veţi putea afla mergând foarte singur printre stâncile Trecătorii mai departe. Prin aceasta am ajuns în apropierea celei de-a optsprezecea ore. Am găsit un loc propice pentru odihna mea, am mâncat şi am băut şi m-am prăbuşit iute în somn.

Aici, trebuie să vă spun că nu am avut vreo frică excesivă faţă de forţele diavolului cât timp am mers prin marea Trecătoare, pentru că în mod cert părea că nici o formă de viaţă nu se apropia de acest loc sălbatic şi tăcut al stâncilor şi pietrelor. Am călătorit prin el singur şi cu certitudinea că era prima oară după milioane de ani când cineva străbătea acest drum.

Şi aşa cum veţi afla, am pătruns întotdeauna în somn cu gânduri dulci şi îngrijorate în legătură cu fata. Acum, pentru o bună bucată de vreme, am fost supus unor eforturi puternice pe drum, dar inima mea a suferit mai puţin în acest timp decât se poate închipui şi cu siguranţă că mi-a arătat cum să mă îndrept spre acea fiinţă unică cu toată puterea mea, fiinţa aceea la care m-am gândit adesea cum că ar fi printre atâtea pericole oribile.

După şase ore m-am trezit, aşa cum m-am căznit de fiecare dată s-o fac, iar la început eram foarte greoi şi lent pentru un timp, până când mă trezeam de tot. Cu siguranţă, aşa cum am gândit şi înainte, aceasta era ca şi cum s-ar fi lăsat asupra mea aerul greu al acestui loc, dar de asemenea putea fi din cauza gazului care plutea prin Trecătoare şi care se aşezase în plămânii mei. Şi, de asemenea, aerul devenise mai cald şi adesea pietrele care erau plăcute pentru a te aşeza. Toate aceste lucruri mă făceau mai somnoros.

În acest moment, focurile de gaz dispărură pe neaşteptate din Trecătoare şi am privit în jos, de-a lungul acelui loc mare şi am zărit numai un cenuşiu, dar împrejurul cenuşiului se afla, aşa cum mi se părea, ceva ca o lumină nedesluşită şi roşcovană care strălucea prin noapte. Aceasta mă făcu să mă trezesc la mirarea aflării unui nou lucru care stătea în faţa mea, astfel încât am devenit mai înflăcărat printre bolovani.

Mai târziu, după ce am mâncat la a şasea şi a douăsprezecea oră, am mers mai departe pentru o vreme şi am ajuns la un loc unde Trecătoarea făcea o

cotitură rapidă spre stânga mea, iar la sfârşitul cotiturii se afla o lumină roşie şi dogoritoare, foarte mare şi minunată. Am fost dornic imediat de a ajunge la locul acela, ca să pot descoperi ce anume scotea strălucirea aceea. Locul unde am ajuns apoi, era foarte întunecos, pentru că eu mă aflam aproape de peretele puternic al muntelui de pe partea dreaptă a Trecătorii. În jurul meu, aşa cum îmi apărea, era un roşu îndepărtat, care dogorea prin noapte.

Apoi am mers mai departe foarte repede, iar acum, după o bună bucată de vreme, am descoperit că mă apropiasem de o a doua mare cotitură, care mergea spre dreapta. După a şaptesprezecea oră, am ajuns aproape de a doua mare cotitură. Aici am avut grijă de mine şi m-am strecurat o vreme printre pietrele din acea zonă, pentru a încerca să văd care era cauza care producea acea strălucire roşie uluitoare.

Acum, mă aflam dincolo de colţul muntelui şi priveam în jos spre o grandioasă Ţară a Mărilor şi la izbucnirea marilor vulcani. Vulcanii păreau că fierb în mări. Ţinutul era plin de o lumină roşiatică care venea de la vulcani. Astfel mă veţi regăsi acolo, printre pietrele care stăteau toate ridicate în mod ciudat, îndrăzneţe şi tăcute în strălucirea roşie, uimitoare a luminii. Iar eu, aşa cum mi se părea, eram singurul lucru care avea viaţă prin toată acea dezolare şi eternitate a stâncilor şi pietrelor, acolo la sfârşitul marii Trecători.

Am privit cu străşnicie spre minunăţia luminii şi eram plin de emoţie şi de imaginaţie că ajunsesem cu siguranţă la locul unde fusese construită Reduta mai mică. Dar imediat mi-am dat seama că nu era aşa, pentru că Naani îmi spusese că ei locuiesc într-un ţinut al întunericului. Iar dacă asta era aşa, într-adevăr, oare cât drum nemaipomenit şi îngrozitor mai aveam de străbătut dacă această Ţară a Mărilor şi a puternicilor vulcani îmi stătea înainte.

Cu certitudine, îmi părea că trebuie să cutreier căutând până la sfârşitul lumii. Şi astfel, sper să-mi fiţi alături acolo, cu îngrijorările, cu gândurile mele, cu uimirea imediată şi gloria ciudată a acelei ţări grandioase.

IX

Piramida întunecată

Peste încă două ore de mers am ieşit cu adevărat din Trecătoare şi mă aflam în acel ţinut luminat în roşu, dar cu toate acestea m-am simţit îngrijorat şi tulburat din nou, deşi eram şi înveselit, aşa cum puteţi bănui, de lumina surprinzătoare şi de splendoarea acestui pământ neaşteptat.

Şi, înainte de a părăsi marea Trecătoare, am stat sus în gura acesteia şi am privit mult în afară spre ţinutul nemaipomenit. Am numărat vreo douăzeci şi şapte de vulcani, nemaiţinând cont de două şiruri înfiorătoare de dealuri cu focuri care ardeau undeva în depărtare, oarecum la dreapta mea.

Părea un adevărat pământ al apei şi al focului. Se afla acolo un mic deal de foc care stătea în mare şi nu părea să se afle la o distanţă mai mare de un kilometru de locul unde mă aflam. O dungă parcă îl înconjura. Iar aici voi găsi de cuviinţă să vă spun ceva în legătură cu mările. Erau printre acestea, aşa cum le numărasem eu la acea vreme, trei mai mici şi una foarte întinsă care înainta la nesfârşit prin lumina roşie a dealurilor cu foc.

Din mări ieşeau la suprafaţă insule, iar pe insule se aflau vulcani. În alte părţi dealurile cu foc păreau că se ridică direct din mare. Dincolo de marea din apropiere stăteau îngrămădiţi o mulţime de vapori, ca şi cum marea ar fi fiert din timp în timp în diverse locuri. Acolo mi se păru că ar fi existat în atmosfera roşie a acelui loc, un mormăit ca de tunet, grav şi constant, zguduind aerul, de la distanţe diferite. Asta am socotit eu că ar fi vocile dealurilor cu foc, vorbind cu focul care sălăşluia în interiorul lor.

Trebuie să înţelegeţi cât de uluitor şi de nou era totul pentru mine, căci peste tot în acest ţinut se auzea o voce a energiei de viaţă, în aşa fel încât zgomotul vieţii din lumea noastră de astăzi se afla din nou acolo ca o apariţie pătrunzătoare, indubitabilă şi oarecum mai puternică decât acum.

Aici am să înfăţişez mai în detaliu lucrurile care se aflau înaintea privirii mele. Mai întâi, pentru că asta m-a atras foarte mult, se afla un munte înalt şi întunecat la stânga intrării în Trecătoare, întinzându-se în sus prin noapte, poate cincisprezece sau douăzeci de kilometri. Acolo sus se aflau două culmi vulcanice care ieşeau în afară de pe acea parte a muntelui cam cu vreo cinci kilometri, aşa cum am evaluat eu înălţimea aceea şi asta era pe partea cea mai îndepărtată. Deasupra acestuia se afla altul, poate de nouă sau zece kilometri în înălţime. Şi ca şi cum acestea nu ar fi fost de ajuns ca să te minunezi, mai ardeau şi dogoreau două alte dealuri cu foc, de o înălţime uluitoare, deasupra crestei stângi a muntelui întunecat, iar acestea erau de o asemenea înălţime îngrozitoare, încât păreau că sunt nişte sori ciudaţi, arzând înăbuşit prin noapte. Într-adevăr, acesta era un lucru minunat.

Dedesubtul acestor dealuri cu foc, de sus de tot răsăreau din pământ munţi întinşi dintr-un material ca cenuşa arzândă, prinşi într-o cornişă de vulcani care se scurgeau de-a pururi spre pământ prin eternitate, construind astfel monumente cenuşii şi sumbre întru înspăimântătoarea glorie a timpului.

La dreapta mea se afla de asemenea marea şi iar marea şi strălucirea roşiatică a dealurilor cu foc. Dar la stânga mea se aflau păduri uriaşe, ce răsăreau aici în acest loc, în timp ce dincolo de aceste păduri uriaşe se aflau dealuri cu foc îngrozitoare. Acestea erau primele mele impresii.

După aceea am coborât din gura marii Trecători şi m-am oprit pentru că nu ştiam în ce parte se află drumul potrivit pentru căutarea mea. Am privit în jur o bună bucată de vreme, iar după aceea m-am căţărat înapoi în Trecătoare şi mi-am spus că sunt nebun, pentru că nu mă gândisem să îmi notez drumul de când am început să cobor. Când am pătruns din nou în Trecătoare, ce să vezi, am observat că nu era decât un singur drum pe care să apuc, fiindcă într-adevăr, aşa cum v-am spus, la dreapta mea se aflau numai mări, iar la stânga maluri care întâlneau mările, până mai departe, cât puteau să vadă ochii mei, un drum limpede pentru o vreme. Poate după ce voi ajunge mai departe am să pot găsi un alt drum pentru a merge mai înainte. Aşa stând lucrurile, am coborât din nou în Ţara Mărilor, aşa cum am denumit întotdeauna acea ţară a strălucirii roşiatice, a apei şi a focului.

Când am ajuns din nou în vecinătatea Trecătorii, se făceau douăzeci şi patru de ore de când dormisem ultima oară, astfel încât eram bucuros să mă aşez într-un cotlon şi să adorm, aşa cum bine veţi bănui.

Am găsit un loc îngrijit şi potrivit unde crescuseră trei copaci în jurul unui bazin de piatră, foarte uscat şi călduros. După ce am mâncat trei tablete şi am băut puţină apă, mi-am făcut patul în micul bazin de piatră, m-am întins pe jos şi am început să mă gândesc, o vreme, la Naani, dar am căzut foarte repede în somn pe nesimţite.

Şi ce să vezi? M-am trezit intempestiv şi am constatat că înotam în apă caldă şi totuşi, ca o mulţumire, m-am gândit, ce bine era că nu mă sufocasem în somn. M-am ridicat în picioare şi am văzut că bazinul era plin cu apă, caldă, aburindă şi pişcătoare la gust, aşa cum ştiam foarte bine. Am perceput acum că apa curgea în bazin dintr-o deschizătură de deasupra unei margini şi venea cu un clipocit ciudat şi o ciudată bolboroseală.

Acum când eram pe pământ uscat puteam face consideraţii. Cu certitudine pot repede presupune că apa curgea puternic la anumite intervale în bazin, de o eternitate de ani, şi apoi se scurgea înapoi prin fisurile de pe fundul bazinului. Asta se întâmpla destul de des şi de repede după trecerea fiecărei ore, încât bazinul se golea.

Fiind foarte ud, m-am dezbrăcat de armura mea, după ce în prealabil îmi scosesem toate lucrurile din balta fierbinte şi astfel am coborât în pielea goală, am găsit un loc unde piatra era caldă şi mi-am întins toată îmbrăcămintea. În timp ce aceasta se usca, m-am vârât în balta caldă şi am făcut o baie foarte plăcută, neavând nici o frică de vreun lucru periculos, pentru că aşa cum mi se părea, le lăsasem pe toate în urmă, în Tărâmul Nopţii. Totuşi aveam discul pe marginea bazinului la îndemână, pentru că nu aveam nici o asigurare clară că aşa stăteau lucrurile. Deocamdată, aşa cum s-a dovedit, erau multe animale monstruoase prin acest ţinut, dar până în acest moment nu am simţit apropierea vreunei puteri oribile dintre forţele diavolului, pentru că acestea, aşa cum am presupus, se aflau grupate în jurul puternicei Piramide, fiind atrase de marea esenţă spirituală a unei atât de uriaşe îngrămădiri de oameni care se găseau atât de aproape într-un singur loc, exact aşa cum rechinii se ţin după navele care au vite în interiorul lor. Nu ştiam cu certitudine cum intraseră puterile diavolului în starea de

existenţă a vieţii noastre, deşi am aşternut mai devreme câteva gânduri legate de această problemă şi nu există nici o certitudine în raţionamentele mele în privinţa acestui lucru.

După ce mi s-au uscat hainele, ba încă înainte de asta, am ieşit din baia care a fost pentru că aproape toată apa dispăruse înapoi în pământ. M-am îmbrăcat din nou şi mi-am luat armura şi după aceea m-am simţit pregătit să revin iar la somnul meu. Asta am şi făcut şi am mai avut şase ore de somn lângă bazin, trezindu-mă o dată din cauza bolborosirii şi fierberii apei în timp ce se umplea bazinul.

După ce au trecut cele şase ore, m-am trezit foarte bine remontat în simţurile mele şi în sentimente pentru a merge mai departe prin acea ţară luminată în roşu şi aşa am făcut după ce am mâncat şi am băut.

Toată ziua am mers înainte într-o mare linişte, iar pădurile fără nume se aflau la stânga mea, în timp ce malurile mărilor se aflau la dreapta. De multe ori am obsevat că arborii creşteau chiar şi în apă, încât adesea mergeam înainte printre copaci, lucru era nemaipomenit pentru mine, pentru că nu cunoscusem niciodată în toată viaţa mea, până nu am ajuns în această ţară, cât mister de bucurie şi sălbăticie sălăşluia printre copacii unei păduri.

Şi asta pentru că nu se afla o asemenea sălbăticie ciudată printre crângurile din câmpurile de dedesubtul Piramidei, deşi era prezentă o frumuseţe solemnă, iar parfumul pădurii era foarte plăcut spiritului meu.

În tot acest răstimp cât am mers, malul se afla la dreapta mea, iar peste tot la stânga mea şi adesea împrejurul meu, aş putea spune, se găseau marile păduri. Şi aşa cum mergeam, ce să vezi, se afla viaţă în toate aceste păduri întunecoase şi ochi plini de viaţă priveau spre mine uneori şi după aceea plecau înapoi în întuneric, încât nu ştiam dacă să-mi fie frică sau să nu le dau nici o atenţie. Deocamdată nu se apropiase nimic de mine ca să-mi producă vreo vătămare.

De trei ori în ziua aceea am ajuns la nişte dealuri mititele cu focuri care ardeau roşiatic şi trimiteau în afară flăcări şi zgomote astfel încât auzeam zgomotul lor de fiecare dată, prin pădure, încă dinainte de a ajunge la ele.

Împrejurul fiecăruia se afla moarte şi dezolare acolo unde focul distrusese copacii cei mari, deşi aşa cum am observat, plante mai mici creşteau mult mai aproape de dealuri, ca şi cum ar fi fost născute să trăiască între răstimpurile dintre exploziile de foc.

În acea primă zi am trecut pe lângă şapte gheizere, dar dacă ele chiar fierbeau cu adevărat nu am de unde să ştiu. Ştiu doar că aruncau adeseori în afară mari trâmbe şi făceau un sunet puternic ca un muget, încât auzindu-le de departe prin pădure te puteai gândi că vreun animal sălbatic scotea aceste mugete ciudate.

Când a sosit ora optsprezece, m-am aşezat acolo, aşa cum mai făcusem şi după a şasea şi a douăsprezecea oră de mers, am mâncat două tablete şi am băut ceva apă, care aici bolborosea foarte abundent şi repede. După aceea m-am aşternut la odihnă, pentru că eram foarte obosit. Am ales un loc pe o piatră mare, situată în aşa fel încât nici o creatură să nu poată ajunge la mine din spate. Am căzut uşor în somn, dar îmi fixasem să dorm numai cu trupul, pentru că ştiam că prin pădurile întunecoase trăiau creaturi ciudate.

Înainte de a mă cufunda în somn, m-am gândit la Naani, aşa cum făcusem mult în timpul acelei zile, ca şi cum spiritul ei plutea prin apropierea mea şi se străduia din greu să-mi vorbească. Aşa cum stăteam întins acolo, am pus o binecuvântare asupra ei şi o determinare în inima mea de a mai mări viteza de mers cu disperare, dacă s-ar fi putut aceasta, pentru a putea ajunge mai repede în acel loc ciudat şi necunoscut, în lumea muribundă unde se afla aşezat Refugiul cel mic. Am adormit apoi într-o clipită.

Dar ce să vezi! M-am trezit pe neaşteptate. Minunată era strălucirea acelui ţinut care îmi înfăţişă într-o secundă pericolul ce plana asupra mea şi nu mă ţinu într-o teamă de necunoscut aşa cum se întâmplase în întunericul cenuşiu şi în umbrele şi lucirile din Tărâmul Nopţii. Asta pentru că am văzut pe loc, aşa cum mă ridicasem într-un cot, cum numeroase creaturi stăteau ghemuite la liziera pădurii, la numai câţiva paşi de mine. Am priceput într-o clipită că spiritul meu luase cunoştinţă despre asta şi mă trezise din somn. Am pornit de îndată ce am apucat discul şi am observat că erau şase oameni aşezaţi, cu cocoaşă între gât şi umeri. Erau toţi acolo ghemuiţi într-un şir, iar pădurea îi ascundea oarecum cu umbra ei. Mi-am dat seama că mă supravegheau. Ochii acelor oameni străluceau exact ca

ochii animalelor sălbatice şi astfel veţi afla întrucâtva despre teroarea ciudată care se abătu asupra mea. Deocamdată aveam discul şi armura pe mine şi deşi inima îmi era oarecum zdruncinată, spiritul meu era sigur de câştig.

M-am aşezat în picioare având discul pregătit în mână şi, când colo, nu i-am mai văzut pe oamenii cocoşaţi pentru că probabil plecaseră din acel loc, deşi nu-i zărisem deloc plecând, deşi îmi păstrasem privirea aţinitită spre locul unde erau ascunşi. Eram pe punctul de a crede că nu se aflase nimic la marginea pădurii, deşi în mod cert ştiam că oamenii cu cocoaşe fuseseră acolo, aşa cum îi văzusem.

Mi-am privit ceasul şi am constatat că dormisem timp de cinci ore, am mâncat două tablete, supraveghind, după aceea am băut ceva apă şi astfel am devenit apt pentru a merge din nou mai departe, pentru că devenisem foarte neliniştit şi voiam să plec din locul acela şi să nu mai ştiu nimic despre acei oameni cocoşaţi ciudaţi, care fuseseră atât de aproape de mine, printre copaci şi care poate veneau după mine în acel moment sau, şi mai rău, poate plecaseră ca să cheme o armată de oameni cocoşaţi ca să mă distrugă.

După ce am fost pregătit şi mi-am aşezat pe mine echipamentul de protecţie, am pornit mai departe la o călătorie hotărâtă, ţinând discul la îndemână, privind încoace şi încolo, în timp ce mergeam mai departe cu viteză, pentru că, parcă, devenisem foarte puternic încât îmi părea că aveam puterea de a-i depăşi pe acei oameni sau pe alţii de teapa lor.

Pe parcursul acelei zile, am mers înainte timp de treisprezece ore încheiate, păşind şi observând întotdeauna în jur. La fiecare şase ore am mâncat două tablete şi am băut puţin din apă apoi am plecat din nou mai departe.

Şi astfel am sperat că acei oameni cocoşaţi mi-au pierdut urma. Totuşi, deşi îmi doream asta, convingerea mea nu mergea în aceeaşi direcţie, pentru că de vreo două, trei ori veniră către mine nişte zgomote dinspre pădure, din stânga mea, ca şi cum ar fi fost nişte lucruri care se mişcau odată cu mine, pe toată durata acelei zile şi se păstrau la acelaşi nivel cu viteza mea de mers, dar rămânând întotdeauna nevăzute. Aşa cum lesne veţi crede, acesta fu un lucru care-mi zdruncină foarte puternic inima şi mă făcu să mai ţin

foarte puţin cont de speranţele mele. Pentru că nu aveam convingerea de a da crezare speranţelor mele, nu mi-a fost foarte uşor să mă odihnesc, până când nu am ajuns într-un loc cu adevărat propice. Şi astfel, am mers tot mai departe timp de treizeci de ore şi în tot acest răstimp nu am găsit nici un loc care să se potrivească cu necesităţile mele.

Şi ce să vezi! La sfârşitul celei de a treizecea ore, am perceput că se afla apă şi în faţa mea, dincolo de apa mării care se aflase întotdeauna la dreapta mea. M-am gândit că poate marea se îndrepta înspre înăuntru în acea parte a ţinutului, dar era cu totul altfel, pentru că atunci când am ajuns în acel loc, am constatat că un râu se vărsa în mare şi că venea din ţinutul care se întindea la stânga mea. La gura de vărsare a acestui râu se afla o mică insulă. Am privit de-a curmezişul insulei şi m-am gândit că ar fi refugiul potrivit împotriva oamenilor cocoşaţi care cu siguranţă puseseră câinii pe urmele mele. Acum, într-adevăr, aceasta era doar presupunere neîntemeiată, iar necesitatea mea majoră era de a putea cumva să traversez râul, pentru a merge înainte, dincolo de mare, care se întindea mai departe, aşa cum părea, ca pentru veşnicie, spre depărtări. Nu am aflat cum să traversez râul, pentru că nu aveam puterea de a înota, iar dacă aş fi înotat, se aflau cu siguranţă monştri în acel râu mare.

Am mers în susul râului, de-a lungul ţărmului, ca să ajung într-un loc unde râul se îngusta. Mi s-a părut ca va fi o plimbare destul de lungă până să ajung la acest obiectiv, dar am ajuns destul de repede la un al doilea râu care se vărsa în primul, la nici un kilometru distanţă de malul mării. Astfel, aşa cum puteţi înţelege, marea se afla de o parte a mea, iar acest al doilea râu se afla de cealaltă parte, iar primul râu în faţa mea. Din cauza asta am rămas oarecum perplex, precum oricine ar fi rămas dacă ar fi ajuns într-un asemenea necaz.

Deocamdată, aşa cum a fost norocul, nevoia de a merge mai departe precum şi pericolul oamenilor cocoşaţi, m-au obligat să-mi pun mintea la contribuţie. Am căutat din priviri un copac căzut şi pot spune că se aflau destul de mulţi şi încă mari. Eram destul de obosit şi oarecum tensionat înainte de a ajunge la doi copăcei aflaţi în apropierea apei. Mi-am construit un ţăruş dintr-un copac tânăr, iar după aceea, am legat laolaltă cei doi copăcei cu cureaua şi cu legăturile de la desagă şi astfel am obţinut ceva

asemănător cu o plută. Puteţi să vă imaginaţi că tot timpul cât am desfăşurat această activitate, am fost foarte precaut ca nu cumva oamenii cocoşaţi să se năpustească asupra mea, înainte ca eu să mă pot elibera trecând apa. Această încordare susţinută a dublat practic munca depusă de mine. În sfârşit totul s-a îndeplinit, iar eu eram gata să mă aventurez la traversarea râului. Am împins înainte cu ţăruşul şi am vâslit poate vreo jumătate de oră, pentru că era o plută stângace.

Acum eu mă depărtasem foarte mult încât m-am apropiat de insulă şi mi s-a părut un lucru înţelept şi potrivit de a încerca să mă odihnesc acolo, iar după aceea să merg mai departe către ţărmul cel mai îndepărtat. Aşa am şi făcut, iar după ce am mâncat şi am băut, ca întotdeauna, m-am întins ca să dorm. La acest moment erau treizeci şi trei de ore de când nu mai dormisem şi din această cauză eram îngrozitor de obosit. Am dormind o bucată bună de vreme, pentru că insula părea un loc foarte ferit şi nu a venit acolo nici un pericol.

Când m-am trezit de tot din somn, am mâncat două tablete, am băut ceva apă, iar după aceea am pus capăt voiajului meu pe calea apei, am luat înapoi cureaua precum şi legăturile de la desagă, adică cele cu care legasem copacii între ei şi aşa am apucat-o mai departe pe drumul meu, fără nici o frică de oamenii cu cocoaşe, pentru că în mod cert, mă gândeam eu, îi lăsasem pe toţi pe malul îndepărtat al râului, deşi după aceea mi-am amintit că ei puteau să apară în acelaşi mod pe ambele maluri. Dar deocamdată eu îi descoperisem numai pe unul singur dintre maluri.

Toată ziua aceea am mers foarte iute şi am trecut pe lângă multe lucruri ciudate şi m-am oprit adesea să mă minunez. La a şasea şi a douăsprezecea oră am mâncat şi am băut, ca întotdeauna, iar pe la a opta şi a paisprezecea oră am trecut pe lângă două dealuri mari cu focuri, care făceau ca tot ţinutul să se cutremure de zgomotele lor. De patru ori au trecut pe lângă mine nişte creaturi monstruoase, dar eu m-am ascuns şi astfel nu am păţit nici o vătămare.

Adesea, aşa cum mergeam, gândurile mele zburau către fata mea spre care făceam această călătorie pentru a o salva de la distrugere. Trebuie să aflaţi că, gândurile mele îmi veneau întotdeauna instantaneu în timpul mersului, deşi m-am străduit să nu mă mai gândesc la Naani. Din această cauză, eram

mult mai expus la necazuri neaşteptate şi la pericole în drumul meu, în această călătorie nemaipomenită, decât dacă aş fi avut în suflet gânduri de dragoste la adresa persoanei mele. Dar desigur nu toată această călătorie era făcută din gânduri de dragoste îndreptate către Naani?

Din timp în timp mă aflam printre copaci, dar adesea treceam printre gheizere fierbătoare şi dealuri cu focuri mai mici. Destul de des atmosfera era plină de zgomote de la micile dealuri cu focuri şi de bubuiturile gheizerelor fierbătoare, dar nici un pericol nu se abătu asupra mea. De o sută de ori am perceput lucruri care reprezentau forme de viaţă şi am străbătut un drum cu mare precauţie şi îndemânare la mers ceea ce a făcut ca inima mea să fie plină de bucurie. Adesea am ajuns prin părţi pe unde, printre copaci, se desfăşura o mare varietate de vieţi şi un mare material verde înflorea excesiv de bogat, iar atmosfera era bogată, plină şi extrem de încântătoare, încât am fost foarte bucuros gândindu-mă cum, peste mulţi ani, copiii copiilor noştri ar putea veni în jos, înspre această ţară, când Valea de Deasupra din Tărâmul Nopţii va ajunge la o temperatură mai scăzută şi la o lipsă de aer acută şi aici ar putea să-şi construiască un nou refugiu, dacă cineva ar face lumină în ceea ce priveşte forţele diavolului şi monştrii care trăiesc în preajma puternicei Piramide din Tărâmul Nopţii. Deocamdată cum puteau ei să capete claritate despre aceste lucruri, pentru că, în acest moment, nu se afla despre toate acestea decât un mic gând care înflorise vag în mintea mea. Şi încă o dată, cine ar putea spune ce se va mai întâmpla?

Am trecut mai departe şi mi-am amintit cum am zărit focurile acelea joase din acel ţinut, cum ardeau foarte aprig, cum am pus asta pe seama bogăţiei atmosferei, dar acum trebuie spus că fără prea multă cunoaştere care să ofere siguranţa.

Acum, cu puţin timp înainte de a ajunge la ora optsprezece, am ieşit dintre copaci, iar marea se afla la picioarele unei mari faleze aflate la dreapta mea, pentru că trebuie să vă spun că mersesem la deal timp de mai bine de o oră obositoare. Am văzut cu această ocazie un lucru care m-a făcut mai precaut, ba mai mult, mi-a ţinut inima trează ca să se îndrepte iute înspre percepţia acelui lucru, pentru că era foarte ciudat.

Am mers înainte foarte repede, deşi cu o grijă înţeleaptă şi astfel am ajuns mai aproape. Am perceput că lucrul era, în parte, o piatră ridicată, foarte înaltă şi ţuguiată, poate de treizeci de metri, dar imediat după aceea mi-am dat seama că era mai mult de-atât. Pe vârful pietrei se afla un ceva extrem de mare, care părea foarte ciudat. M-am oprit şi am privit, iar după aceea am plecat mai departe, din nou, o vreme, până când m-am aflat un pic mai încolo. Acum am văzut că părea a fi o piatră zdravănă, lungă, aşezată de-a curmezişul părţii superioare a pietrei ridicate, dar având o înfăţişare foarte ciudată. De departe părea că seamănă exact cu ceea ce văzusem când m-am uitat din cealaltă parte la ea. Pe partea ei superioară creşteau copaci şi lucruri verzi, exact ca acelea care cresc excedentar pe proeminenţele de pe părţile superioare ale pietrelor. Piatra arăta foarte golaşă, ca şi cum o explozie ar fi decopertat-o şi ar fi chelit-o.

Apoi, după ce am mai privit-o un timp, mi s-a părut a fi un loc potrivit pentru odihna mea, dacă aş fi avut puterea să ajung în siguranţă până în vârf. Am început să mă caţăr pe piatră şi am găsit că piatra era foarte înaltă, astfel încât după o vreme, deşi mă aflam foarte departe deasupra pământului, încă nu ajunsesem în vârful pietrei. Din cauza aceasta m-am îngrijorat, am privit împrejur pentru a găsi un loc sigur pentru mâna mea şi ce să vezi, o mică platformă care se afunda un pic într-o parte se afla în apropiere. M-am îndreptat spre această bordură, am mâncat şi am băut, apoi m-am culcat căznindu-mă să mă gândesc la Naani în timp ce mă afundam în somn, fiindcă asupra mea se manifesta o mare oboseală, pe care o bănuiam că era din motivul că nu mă odihnisem prea bine după activitatea pe care o depusesem în ziua precedentă.

M-am trezit foarte brusc şapte ore mai târziu şi am luat cunoştinţă cumva în interiorul spiritului meu că mă aflam într-un pericol iminent. M-am ridicat de pe piatră, foarte tăcut şi am apucat discul în mână. Am aruncat o privire iute în jurul meu în momentul când m-am trezit, dar deocamdată nu vedeam nimic, pentru că pe bordură cu mine nu se mai afla nimic.

M-am strecurat la margine, am aruncat o privire în jos şi ce să vezi! Am văzut că pe piatră veneau în sus doi oameni cocoşaţi, care se căţărau foarte iute şi în linişte. Am perceput că mă mirosiseră şi veneau să mă distrugă. Mi-am pregătit discul pentru bătălie şi nu am încetat să privesc în jos. Am

observat în felul acesta că oamenii cocoşaţi păreau să fie gheboşi din cauza unui gât imens de gros şi puternic şi a unor umeri asemenea, ca şi cum ei ar fi fost nişte tauri omeneşti. Am observat că ei erau foarte puternici şi prin viteza cu care se căţărau am înţeles că erau foarte agili. Din acest motiv mi-am ţinut atenţia trează şi inima la fel pentru salvarea vieţii mele, pentru că într-adevăr ştiam că în scurt timp va trebui să mor eu ori să moară ei.

Am păşit puţin înapoi de la marginea pietrei având discul pregătit, pentru că trebuia să atac una dintre aceste brute cu mare viteză, pentru a nu fi în pericolul de a mă trezi cu vreunul dintre ei în spatele meu, în timp ce m-aş fi bătut cu celălalt. Apoi, mi se păru că într-o clipită urcă pe marginea pietrei, unul dintre oameni cu figura lui mare şi abrutizată. În momentul în care m-am întors spre el, am luat notă cu curiozitate de faptul că avea dinţi mari de fiecare parte a gurii. Eram conştient că a venit la fel de silenţios ca o pisică mare. În subconştientul meu m-am gândit că noi chiar, poate, eram nişte oameni primitivi, astfel încât o a doua întrebare şi o mare mirare au tresărit în acea parte a minţii mele. Învăţasem în timpul acestor raţionamente conştiente, suficient de rare, că lucrul acela era cu adevărat un om, dar foarte crud şi periculos. Cu siguranţă este ciudat că am avut toate aceste gânduri în acel moment scurt, dar aşa a fost cu adevărat, deşi nu mă îndoiesc că am avut o clarificare mai bună a gândurilor după aceea.

Primul om muri înainte ca pieptul său păros să ajungă sus pe piatră. Se prăbuşi înapoi încovoindu-se greoi şi l-am auzit izbindu-se în cădere dintr-o piatră în alta, foarte hodorogit, apoi într-o clipă se lăsă liniştea. Am privit încoace şi încolo de pe bordură, pentru că al doilea om cocoşat nu se afla deocamdată lângă mine şi mi-a fost teamă că pauza însemna de fapt un necaz mai mare şi îmi trebuia o strategie. După ce trecu puţin timp în care eu stăteam pregătit cu discul, am văzut că nimic ameninţător nu venea spre mine şi am păşit foarte încet spre marginea pietrei şi am privit în jos, dar nu exista nimic de văzut pe nicăieri.

Pentru un moment m-am gândit că bruta omenească dăduse bir cu fugiţii, fiindu-i frică de moartea pe care i-o provocasem primului, dar am îndepărtat de la mine acest gând, pentru că ştiam că astfel de creaturi nu se tem în felul acesta, în schimb se pregătesc pentru atacuri îngrozitor de pricepute, aşa cum îmi era teamă, şi că se afla undeva prin apropiere printre găurile marii

pietre. Atunci m-am gândit cu iuţeală că se putea să fi mers în sus, pentru ca apoi să-mi cadă în spate şi am privit în susul pietrei pe care mă aflam, dar nu am văzut nimic, iar după aceea m-am înclinat foarte mult peste margine pentru a putea vedea unde se ascunde omul. Şi ce să vezi! El se afla acolo, sub mine, ghemuit sub bordură, pregătit pentru a ţâşni. În acel moment, se năpusti spre mine cu un salt puternic, ca al oricărui tigru. Ieşi pe jumătate peste margine şi apucă cât ai clipi discul cu mâna sa. Mi-am pierdut acea armă de încredere, care mi-a fost trasă şi azvârlită în jos, dar discul se învârti şi Curentul Pământean făcu să se aprindă mânerul, aşa cum era proiectat să funcţioneze, dacă strângerea nu era fixată. Şi iată, omul dădu drumul mânerului foarte iute, pentru că acesta îi provocase arsuri şi zguduise creatura foarte puternic. Eu m-am clătinat spre înapoi datorită efortului pe care l-am făcut pentru a reţine discul, iar bruta omenească veni din nou în sus la marginea stâncii şi se năpusti asupra mea. Dar nu mă prinse pentru că eu am sărit spre dreapta şi i-am dat o izbitură cu discul în acelaşi moment în care am sărit. Izbitura fu oarecum scurtă, dar îl răni totuşi pe omul cocoşat cu o tăietură pe burtă, foarte dureroasă şi oribilă prin părul său maroniu. Imediat el sări după mine, dar l-am izbit în plină faţă, aşa încât se prăbuşi înapoi dinspre zgomotul ciudat şi revărsarea de flăcări a discului cu care îl mai vătămasem încă o dată, pentru că nu reuşise să se ferească de izbitură şi fu tăiat foarte rău pe braţul său puternic şi păros.

Acum, văzând că îi este oarecum teamă de această armă, am fugit spre el şi l-am lovit încă o dată în faţă, dar acum omul sări într-o parte înainte ca lovitura să-l întâlnească. Imediat se azvârli înspre marginea bordurii unde se făcu una cu piatra şi apucă în mâinile sale piatra pe care stătusem. Cu siguranţă că piatra trebuie să fi fost crăpată în acel loc pentru că el smulse o bucată uriaşă, tot atât de mare cât trupul meu şi alergă către mine ţinând piatra deasupra capului lui. Am priceput că puteam fi zdrobit într-o clipită dacă nu loveam omul foarte repede, căci era atât de puternic, încât sărea într-o parte şi în alta după mine, ca şi cum piatra pe care o căra cu el nu era decât un lucru foarte uşor.

Am sărit într-o parte şi în alta ca să mă feresc de om, iar de două ori l-am lovit, dar mă temeam să lovesc cu discul în piatra pe care omul o folosea ca pe un scut de fiecare dată când eu încercam să lovesc. În toată această vreme am acţionat în aşa fel ca să scap când omul va arunca piatra. Totuşi,

era ca şi cum nu ar fi ştiut că piatra poate fi aruncată, pentru că el se străduia numai să vină la mine cu piatra ca să poată să mă strivească. Şi, într-adevăr, ce ar fi putut face un om în faţa unui asemenea atac îngrozitor.

Săream la anumite răstimpuri, spre stânga sau spre dreapta, iar la un moment dat i-am aplicat omului o tăietură, însă izbitura a fost oarecum deviată de piatra cea mare din mâinile lui, dar totuşi puterea discului era atât de mare, încât o mică bucată de piatră a sărit în lături deşi nu îi provocă nici o vătămare. Cu siguranţă că am lovit mult în vânt din cauza săriturilor şi acţiunilor pe care le făceam, dar şi datorită greutăţii armurii, care nu era de neglijat. Dacă nu am leşinat, a fost din motivul tăriei nemaipomenite pe care o căpătasem, în timpul acestei călătorii constante şi a traiului sever, pentru că tabletele păstrau forţa într-un om, deşi nu alinau mai deloc foametea din burtă.

Şi ce să vezi! Chiar şi bruta omenească obosi şi respiraţia fierbinte şi mirosul de sudoare veneau dinspre el, pentru că tot timpul se năpustea ba într-o parte, ba într-alta după mine, ca să mă strivească cu pietroiul pe care-l ţinea în mâini. Atunci am sărit pe neaşteptate la dreapta lui, gândindu-mă că aş putea să-i aplic o tăietură din partea aceea, dar el era mai puţin obosit decât bănuiam eu, pentru că veni foarte precis spre mine şi mă surprinse între el şi peretele pietrei. Cu siguranţă nu mai aveam nici o scăpare şi urma să mor într-o clipă, dar am simulat pe neaşteptate că mă deplasez spre stânga cu discul, ca şi cum aş fi vrut să lovesc din partea aceea. În acelaşi moment m-am deplasat însă spre dreapta cu un salt foarte puternic şi imediat m-am năpustit asupra omului cocoşat din partea aceea. Am pus toată energia mea vitală în lovitura aceea şi l-am izbit în partea aceea, de-a lungul mijlocului lui, înainte ca el să-şi dea seama de intenţia mea. Lovitura îl atinse pe om foarte sigur şi aproape că despică în două puternica creatură. Se prăbuşi pe jumătate. Pietroiul care se afla în mâinile brutei omeneşti se prăbuşi aproape pe piciorul meu, dar eu am sărit foarte înalt şi am putut astfel scăpa de atingerea pietrei, pentru că, într-adevăr, eram pe punctul de a fi distrus în ultimul moment de viaţă a omului cocoşat. Dar deocamdată trăiam, scăpasem de moarte şi aveam o descărcare de fericire în sufletul meu aşa cum lesne puteţi înţelege.

Mă zdruncinasem mult şi o mică oboseală se lăsase asupra mea, aşa încât am fost bucuros să cobor de pe piatră şi să-mi urmez calea. Devenisem din nou puternic, mi-am apucat echipamentul, am pornit în jos pe piatră şi iată-mă ajuns din nou cu picioarele pe pământ. L-am văzut pe primul dintre oamenii cocoşaţi întins foarte tăcut un pic mai departe de baza pietrei. Când am ajuns de partea cealaltă a pietrei, care se afla pe malul mării, am constatat că eram încă zdruncinat şi mi-am amintit că era înţelept să mănânc, să beau şi să mă odihnesc un pic înainte de a pleca mai departe pe drumul meu.

Acum, aşa cum mă aflam aşezat la poalele pietrei, am privit în sus la ciudata coroană de deasupra. Până în acest moment, am fost luat pe sus de luptă şi de a observa dacă soseau şi alţi oameni cocoşaţi care doreau să-mi facă rău. Numai că acum, fiind mai uşurat la minte şi la trup, am văzut clar că ştiam lucrul care se afla deasupra pietrei. Umbra era oarecum ciudată şi pe jumătate vizibilă, chiar şi înainte de acest moment. Acum, într-adevăr, am ştiut într-o clipită că lucrul acela era una dintre acele nave zburătoare, din care vă amintiţi că se găseau expuse în Marele Muzeu al puternicei Piramide. Eram pe cale să mă întreb de ce nu văzusem acest lucru clar înainte, dar asta s-ar fi putut întâmpla din cauză că era o umbră pe partea cealaltă a pietrei. Pe partea aceasta se afla un mic deal cu foc puţin mai departe de malul mării şi acesta împrăştia o lumină caldă care licărea pe metalul mat din care era făcut fundul navei, care nu mai era ascuns privirii mele. Era cu siguranţă din acelaşi metal mort de culoare cenuşie din care era făcută şi marea Redută.

Deocamdată, aşa cum mă puteţi crede, în acelaşi moment în care mi-am spus acest lucru în gând, că acel lucru ciudat care se afla pe vârful pietrei era cu adevărat una din acele nave vechi, am simţit că ar fi bine să mă îndoiesc de asta, pentru că era un lucru foarte straniu să găseşti un lucru comun oamenilor într-un loc atât de ciudat şi atât de departe de puternica Piramidă. Însă în sufletul meu percepusem că este adevărat. M-am mişcat în toate părţile privind în mod constant într-acolo. Într-adevăr, am privit din toate părţile, pentru că era un lucru greu de crezut şi nu-mi dădeam seama dacă este o navă aeriană sau dacă erau copaci mari şi o grămadă de pământ. M-am apucat să mă caţăr pe stânca cea mare, ca să ajung la nava aeriană şi să intru în ea. Dar deşi acest lucru nu era prea înţelept, pentru că eram sigur,

fără nici o urmă de îndoială, că trebuia să merg mai departe până când aveam s-o găsesc pe fata mea, dar deocamdată voiam să-mi pierd puţin timp cu cercetarea navei. Acum mă îndreptam spre o treabă îngrozitoare şi serioasă, iar încordarea era prea mare asupra mea şi încurcătura mult prea prezentă în inima mea ca să mă facă să-mi bat joc. Înainte de a o pierde pe Mirdath, preafrumoasa mea, nu eram un om foarte serios, ci unul la fel de tânăr şi de vesel ca oricare altul.

Adevărul este că îmi luă destul de mult timp pentru a ajunge sus pe stâncă, întrucât era îngrozitor de abruptă şi de înaltă. Acum ajunsesem destul de aproape de partea de dedesubt a navei şi mi-am dat seama că aceasta fusese fărâmată rău în acei ani de demult când ajunsese pe stâncă, pentru că, aşa cum am observat, vârful stâncii era înfipt în partea inferioară a navei, încât metalul era ici şi colo crăpat, ba chiar foarte tare în unele părţi.

După ce m-am căţărat, am observat că trebuia să ajung în partea de deasupra printre plantele care atârnau peste ea şi creşteau în jos. După ce m-am agăţat de ele ca să aflu dacă erau suficient de tari să mă ţină, am mers pe ele şi am ajuns repede pe partea de sus a navei. Acum, într-adevăr, puteam spune la fel de bine că mă aflu pe pământ, pentru că nava era acoperită de pământ şi ţărână de o vreme incomensurabilă, încât probabil că mi-ar fi fost necesar mult timp ca să pătrund în interiorul navei. Din cauza aceasta, nu am mai cercetat-o, ci am pornit din nou în jos, pentru a-mi putea relua călătoria. Totuşi, aşa cum vă puteţi da seama, aceasta s-a întâmplat cu o tresărire de indispoziţie în suflet şi cu gânduri stranii în privinţa a ceea ce se întâmplase, poate, în timpul morţii cumplite din interiorul navei, în acea singurătate cumplită, în acea vreme îndepărtată în care ea zburase.

Cu siguranţă, îmi imaginam, aşa cum coboram de pe marea stâncă, că nava aceea se afla acolo de o sută de mii de ani şi cum poate marea se afla peste tot în jurul stâncii la vremea aceea. Desigur că nu era un lucru nepotrivit să te gândeşti astfel, pentru că era verosimil ca stânca să fi fost doar o mică insulă în mijlocul apelor în acele vremuri de demult, iar acum marea devenise mai mică, împărţindu-se în mai multe mări mai mici, într-o perioadă de o eternitate de ani. Întotdeauna, sau cel puţin aşa mi se părea, nava stătuse pe stâncă veghind liniştită şi tăcută deasupra schimbărilor, a minunăţiilor şi a singurătăţii acelei Ţări a Focului şi a apei.

Dar cum ajunsese nava aeriană pe stâncă, cum aş fi putut şti, în afară doar, dacă nu cumva, zburase prea jos peste ape în acei ani de demult şi s-a izbit puternic de stâncă, din cauză că, poate, la cârmă se afla un neştiutor. Dar putea să se fi petrecut şi în alt fel, iar eu să înfăţişez doar gândurile mele nefondate pe care le născocea mintea mea în acel moment, aşa cum mergeam în jos. Iar toate astea vi le spun doar ca să aveţi mai multe informaţii despre cunoştinţele pe care le căpătam.

Am ajuns din nou pe pământ şi am început să merg cu o mare viteză, ca să nu irosesc mai mult din ziua aceea. Totuşi, m-am gândit adesea la nava aceea, ascunsă acolo pe stânca cea mare, sub cenuşa uluitor de tăcută a eternităţii.

Am mers pe jos timp de optsprezece ore şi în tot acest rătimp nu am mai zărit nici un om cocoşat. Totuşi, de trei ori am fost într-un pericol neaşteptat, pentru că au trecut pe lângă mine, între orele paisprezece şi şaptesprezece, nişte monştri mari zburători, cu nişte aripi foarte ameninţătoare, care mergeau în nişte salturi uriaşe, aproape ca şi cum ar fi zburat ca păsările. Dar nu am avut nimic de suferit de pe urma lor, pentru că m-am ascuns iute printre bolovanii uriaşi ce se aflau din plin prin părţile acestea lipsite de copaci. În prezent, cum trecusem de pădurile de copaci, nu mai văzusem nici unul de când traversasem un râu foarte puţin adânc, la care ajunsesem pe la ora treisprezece. M-am scufundat în el şi mi-am sondat calea cu mânerul discului, dar mi-am păstrat armura pe mine, ca nu cumva să existe pe-acolo lucruri, chiar şi în apa aceea mică, care să mă apuce şi să-mi producă vătămări. Deşi l-am trecut repejor, nu m-am rănit deloc. Am mâncat, ca de obicei, în ora a şasea şi într-a douăsprezecea oră. După ce a sosit ora optsprezece, am ajuns din nou în apropierea pădurii, care cobora până la malul apei aflat ca întotdeauna la dreapta mea. Eram foarte mâhnit şi obosit, pentru că mă bătusem ca un disperat după deşteptare, iar după aceea urcasem stânca cea mare, apoi pornisem din nou în călătorie şi astfel mă apropiasem de douăzeci şi una de ore de când nu mai dormisem.

Desigur că am privit în toate părţile, cu atenţie, dar nu am găsit nici un loc potrivit pentru odihnă. După aceea, am considerat că eram cam nebun că nu găseam aşa ceva, când într-adevăr era plin de copaci şi aş fi putut să mă urc într-unul mare, să-mi pun trupul la adăpost şi să capăt un pat sigur pentru

odihnă. Aşa că am făcut acest lucru şi m-am cocoţat într-un copac înalt, mi-am legat trupul de el cu curelele, iar înainte de a mă urca am mâncat şi am băut.

După ce m-am urcat repede în copac, mi-am organizat culcuşul pe o creangă foarte mare, mi-am pregătit discul la şold încât el să nu cadă, dar să-mi fie la îndemână, m-am întins un pic gândindu-mă la Naani, dar nu m-am cufundat imediat în somn. Am considerat foarte grav faptul că trecuse o vreme extrem de lungă de când nu mai auzisem Matricea de Cuvinte de la fată. Într-adevăr mă îndepărtasem înspăimântător de mult de căminul meu din puternica Piramidă, pentru că am mers mereu înainte vreme de douăzeci şi cinci de zile lungi de drum şi nu ajunsesem deocamdată în nici un loc care să-mi pară că ar putea fi locul unde trăieşte fata.

Părea că aş fi putut să rătăcesc mai departe prin această ţară imensă a focurilor şi a apei, pentru un timp mai lung decât cel pe care-l parcursesem deja. Acest gând aşează o mare cantitate de îngrijorare şi epuizare asupra inimii mele, pentru că fata era în mare nevoie de prezenţa mea, iar eu mă simţeam pe neaşteptate aflat la voia întâmplării în sălbăticie. Dar înainte de acest moment am simţit că mergeam pe drumul cel bun. Şi poate prin simpatia voastră veţi simţi exact cum mă simţeam în sufletul meu.

După aceasta m-am întins foarte stânjenit şi, gândindu-mă la toate aceste probleme, mi-am amintit că poate ar fi bine să mai controlez o dată, cu busola, mâine, dar nu aveam mari speranţe de la maşinărie, deşi ar fi fost de dorit să încerc într-o oarecare măsură să aflu pe unde mersesem. Într-adevăr, dacă busola ar fi indicat măcar un pic aşa cum ştiam eu că ar trebui înspre Reduta cea mică, atunci chiar ajunsesem oarecum mai aproape de acest loc necunoscut al lumii decât cutezam să sper.

Apoi trecu o scurtă vreme în care m-am trezit şi am adormit şi iar m-am trezit şi iar am adormit un pic, dar nu un somn adânc, ci cu o mare osteneală în suflet, întins, dar prea îngrijorat ca să adorm cu adevărat.

Adeseori am stat întins cu ochii pe jumătate deschişi şi am privit foarte visător în sus printre crengile întunecate ale copacului, aşa cum apăreau ele negre şi simpatice pe fundalul purpuriu care venea dinspre mare. În zona aceea a mării se afla un mare deal cu focuri care ardea strălucitor şi se

întindea pe malul dinspre mine. În jurul strălucirii dealului cu focuri era o noapte adâncă care se năştea mereu împrejur în întunericul de nepătruns al eternităţii şi făcea ca fumul roşu al vulcanului să arate adânc, puternic şi exploziv, departe în înaltul marelui întuneric. Fumul roşu şi strălucitor nu făcea decât să întărească imensitatea nopţii care se afla peste toată lumea de o mulţime de ani.

Într-adevăr, aşa cum stăteam acolo lungit şi visător, îmi veni din nou în minte cât de stranie era aventura mea într-un ţinut al luminii roşii şi al mărilor aburinde. Cu siguranţă că mi-am dat seama şi am considerat că în jurul meu se afla o lume imensă şi pierdută, deasupra mea prin întuneric, poate de o sută cincizeci de kilometri înălţime prin noaptea înfiorătoare.

Acest gând mă atinse solemn aşa cum stăteam eu întins şi priveam departe deasupra prin veşnic necunoscuta noapte, nemaipomenita dezolare a lumii moarte şi întunericul etern ca o zăpadă lipsită de stele. Aşa cum credeam, peste tot venea o răceală atât de cumplită, încât aducea cu ea moartea pentru toate formele de viaţă care ar fi venit în apropierea ei. Acum amintiţi-vă că dacă cineva care ar fi trăit în înaltul depărtat al acelei lumi moarte şi ar fi venit la marginea acestei văi imense în care locuiau toate formele de viaţă care fuseseră abandonate pe pământ şi ar fi privit în jos foarte nedesluşit într-o adâncime atât de mare ei nu ar fi văzut nimic, poate doar o incandescenţă mată, îngrozitor de ciudată, ici şi colo, departe în adâncurile din marea noapte.

Marea adâncime a Văii avea aproximativ o sută cincizeci de kilometri de noapte, pentru că, aşa cum vă amintiţi, mi-am imaginat că Valea din Tărâmul Nopţii era de o sută de kilometri adâncime, ba poate chiar şi mai mult şi ajunsesem în locul acesta coborând Panta cea Mare şi străbătând Trecătoarea, pe un drum foarte lung. Acum, într-adevăr, eu credeam în sufletul meu că aceste măsurători erau foarte eronate pentru că mă gândeam că adâncimea era absolut monstruoasă, dincolo de aceşti kilometri pe care i-am dat eu, deşi nu am nici o probă.

Apoi am încetat cu aceste gânduri nelămurite emise pe jumătate visând şi am adormit cu adevărat. Totuşi, nu dormeam nicidecum foarte adânc, ci părea că mă trezesc din când în când. Şi aşa cum mi-a fost norocul, poate că acest lucru a fost unul dintre cele mai bune pentru viaţa mea, pentru că la un

moment dat m-am trezit de-adevăratelea şi m-am răsucit pe creanga cea mare, fiindcă în aer se afla un sunet care nu era sunetul marelui deal cu focuri. Sunetul crescu foarte puternic şi oarecum hodorogit. Într-o clipită sosiră şapte oameni cocoşaţi, alergând printre copaci, ca şi cum i-ar fi urmărit ceva îngrozitor. Imediat se aflară la poalele copacului în care stăteam eu întins, încât asupra mea se pogorî o mare groază. Mi-am eliberat legătura care mă ţinea pe creangă ca să pot fi liber să mă lupt.

Îndată după aceea am văzut oamenii căţărându-se în copac, dar nu ca şi cum ar fi ştiut de mine şi ar fi vrut să mă ajungă, ci ca şi cum le-ar fi păsat foarte mult de vreo creatură sau de vreo întâmplare care se afla în depărtare printre copaci şi de care voiau să scape. Cu siguranţă zgomotul părea să vină chiar din partea aceea şi devenea mai tare şi mai puternic, iar oamenii cocoşaţi se ghemuiră cu toţii foarte tăcuţi şi nu făcură nici un zgomot sau vreo mişcare unul către celălalt, ci şedeau liniştiţi pe crengile de mai jos.

În timp ce mă uitam tot mai atent, am observat că fiecare dintre ei avea asupra lui un mare bolovan şi sângerau ca şi cum ar fi fost crestaţi de ceva foarte ascuţit, poate chiar în mod natural de vreo piatră. Cărau bolovanii sub braţ, ca să le rămână mâinile libere pentru alte scopuri.

Zgomotul venea mereu mai aproape şi am văzut cum unul dintre oamenii cocoşaţi venea fugind printre copaci şi fugea drept spre locul unde cei şapte de dinainte se aflau pe crengi. Dar aceştia nu-i făcură nici un semn celuilalt, ca să-l salveze, deşi era foarte clar că un monstru îl urmărea. Numai că imediat mi-am dat seama cum stăteau lucrurile, pentru că omul cocoşat de pe pământ nu fugea atât de repede pe cât putea şi atunci am înţeles că el acţiona astfel încât să convingă creatura să vină după el şi să treacă pe sub oamenii care se aflau în copac. Acesta părea cu siguranţă lucrul care se întâmpla pentru că imediat apăru un lucru uriaş şi înspăimântător, care avea un mod înfiorător de a păşi. Avea şapte picioare foarte picioare pe fiecare parte. Spatele îi era foarte cornos, iar burta părea că i se târâie pe pământ. Mârâia în timp ce mergea şi zguduia pământul cu greutatea lui astfel că dinspre el venea un zgomot îngrozitor, în urma mersului lui grăbit. Mi-am dat seama că nu-şi urmărea hrana în mod obişnuit, ci mai degrabă mânca tot ce întâlnea, doar cu un efort mic. Acum alerga după om pentru că era rănit şi îi era teamă, fiindcă fără îndoială de pe creatură curgea sângele din rănile

de pe spatele său, dar cum fuseseră acestea făcute, nu puteam şti în momentul acela.

Ajunse sub copacul în care mă ascundeam eu şi în când trecu pe dedesubtul copacului, cei şapte oameni cocoşaţi săriră dintre crengi şi loviră bruta în cornozităţile de pe şira spinării. Cei şapte oameni cocoşaţi apucară pietroaiele ascuţite şi izbiră foarte brutal în rănile care se aflau la încheieturile şirei. Creatura zbiera şi striga mergând înainte printre copaci cu o mare viteză. În tot acest timp în care ea fugea oamenii nu încetară să-l lovească cu bolovanii. Pe neaşteptate, când se îndepărtase la o oarecare distanţă, creatura se răsuci foarte iute spre spate, mai întâi spre dreapta, ca şi cum ar fi vrut să o apuce în direcţia aceea, încât oamenii cocoşaţi săriră în direcţia cealaltă. Dar imediat creatura se răsuci şi ea. Numai patru oameni cocoşaţi fugiră mai departe de acolo ferindu-se de brută, aşa că am ştiut că ceilalţi trei fuseseră nimiciţi. După aceea, cei care plecaseră fugind din calea bestiei s-au urcat într-un al doilea copac, în timp ce cel care era vânat ispitea creatura să-l urmărească şi îl hărţuia ca să-l convingă să mai treacă încă o dată pe sub copacul cu ceilalţi oameni. Aceştia au sărit foarte iute în spinarea fiarei din nou şi aşa, sub privirile mele, îl loveau cu bolovanii cei mari, iar creatura zbiera foarte puternic şi temător. Dar câţi oameni cocoşaţi fuseseră la începutul acestei vânători stranii, nu ştiu, însă cu siguranţă erau foarte puţini cei care mai trăiau la sfârşitul ei.

Desigur că fuseseră multe lucruri ca acesta la începutul lumii şi iată că aşa era şi la sfârşitul ei, iar eu am mai cântărit acestea o vreme, în timp ce stăteam aşezat pe creanga cea mare şi ascultam larma vânătorii, care acum se îndepărtase destul de mult. După aceea, am coborât pe pământ, am privit încoace şi încolo ca să văd dacă nu mai există vreo bestie prin apropiere, sau poate vreun om cocoşat. Apoi am mâncat două dintre tabletele mele şi am băut ceva apă. Când eram pe punctul de plecare, mi-am amintit că trebuia să folosesc din nou busola, aşa cum intenţionasem. Cu siguranţă că maşinăria va indica nordul şi sudul pe arcul de vest, aşa cum îmi spusese Naani, dar deocamdată, aşa cum părea, cu o indicaţie mult mai spre sud decât mă făcuse ea să mă gândesc. Din cauza celor spuse de busolă, în spiritul meu se lăsă o mare uşurare, pentru că, cu certitudine, acesta era un semn sigur că mergeam direct spre acel loc ascuns al lumii în care se afla Refugiul cel mic, dar încă nu ajunsesem atât de aproape încât influenţa

puternicului Curent Pământean al marii Redute să fi fost oarecum mai redusă decât în locul unde se afla mica Piramidă.

Pe toate acestea le-am gândit foarte iute în sufletul meu şi simţeam o ridicare plăcută a moralului din inima mea, încât am plecat mai departe în călătoria mea, cu o mare hotărâre şi temându-mă foarte rar de vreun lucru straniu pe care tot acest ţinut l-ar fi putut găzdui în acel moment.

Am mers toată ziua aceea într-o linişte temeinică şi am fost tentat adesea de a trimite Matricea de Cuvinte către Naani, dar deocamdată m-am ţinut departe de o asemenea acţiune necugetată, care, poate, ar fi adus drept spre mine vreo forţă de-a diavolului, care m-ar fi putut duce drept la distrugere tocmai acum când eram aproape de a o ajuta pe fata mea. Se afla aici acea teamă isteaţă şi constantă în legătură cu forţele diavolului din Tărâmul Nopţii, care mă împiedică întotdeauna de a o striga pe Naani, ca nu cumva aceste forţe să mă descopere ele pe mine şi să mă urmărească.

Pe la ora şase ajunsesem într-o parte a ţinutului unde se afla o abundenţă extremă de fântâni zăgăzuite care împroşcau şi de mari fierberi de apă în bazine de piatră. Aerul era plin de sunete, de bubuiturile fierberilor şi ale curgerilor, precum şi de o ceaţă fierbinte şi pulverizată. Aici am făcut o pauză, am mâncat şi am băut, iar după aceea am plecat mai departe din nou şi am ţinut malul mării tot timpul la dreapta mea, mergând astfel foarte clar pe drumul meu, fără o prea mare uşurinţă, pentru că marea se evapora foarte puternic în partea aceea şi din cauza marii cantităţi de ceaţă de la evaporare. Am reuşit foarte greu să-mi păstrez o viteză susţinută, ca nu cumva să mă prăbuşesc în vreo gaură cu apă în fierbere.

La ora nouă, am depăşit zona cu fierberile neastâmpărate, drumul era iarăşi lipsit de ceaţă şi vapori şi am putut privi mai bine traseul. În acel moment am înţeles că am ajuns la capătul întinsei mări care se aflase întotdeauna la dreapta mea, pentru că ajunsese la poalele unor munţi foarte înalţi, care mergeau veşnic în sus prin noapte şi păreau a fi cel mai înalt zid al acestui ţinut al focului şi al apei. Am stat foarte mult timp acolo oscilând în privinţa modului în care urma să merg mai departe. După ce am zăcut pe-acolo o bucată de vreme, într-o zăpăceală de îndoieli şi în raţionamente, am luat-o către stânga, de-a lungul poalelor munţilor şi asta doar dintr-un motiv

simplu, anume că, nici nu aş fi putut merge mai departe în altă direcţie, fără ca de fapt s-o apuc înapoi!

La ora douăsprezece am mâncat două tablete, am băut niţică apă şi apoi am plecat mai departe. Şi ce să vezi! La ora cincisprezece, am ajuns într-un loc dintre munţi, chiar în dreptul unei trecători, foarte întunecoasă şi sumbră şi fără urmă de lumină pe o bună bucată de drum. Fără îndoială, nu am vrut să mă duc în sus prin trecătoare, pentru că era un loc mult prea mohorât, strâmt şi oribil, după lumina şi lărgimea ţinutului în care încă mă mai aflam. Totuşi am trecut de intrarea în trecătoare, ca să pricep încotro ducea alt drum din acel ţinut. În felul acesta, pentru o oră bună de mers, am înaintat de-a lungul poalei munţilor şi am ajuns îndată la un râu îngrozitor de întunecat, care era, poate, lat de vreun kilometru. Era foarte puţin adânc şi părea ca şi cum apa ar fi acoperit doar pe alocuri noroiul de pe fundul lui. Ici şi colo ieşeau din el, în multe locuri, trunchiuri de copaci, ridicături şi movile deasupra noroiului şi nişte bolboroseli monstruoase şi pufăituri de fum ciudat, ca şi cum din adâncuri ar fi venit o căldură foarte mare.

Acest râu ducea cu siguranţă înapoi în ţinut, atât de mult pe cât puteam eu vedea şi m-am gândit că nu era un râu, ci doar o prelungire a mării. Nu era nici o cale de a-l traversa, pentru că pe-acolo nu se găsea nici un copac ca să pot să-mi fac o plută şi nici nu puteam să-l trec înot pentru că aici putea să fie puţin adânc, dar mai încolo putea fi foarte adânc, iar noroiul putea fi pretutindeni. Ba mai mult de atâta, puteam fi prins într-una dintre acele explozii de noroi, chiar dacă aş fi avut o plută pe care să merg. Din cauza tuturor acestor lucruri, am luat-o înapoi spre trecătoare şi imediat am apucat-o în sus prin întuneric.

Acum am mers în sus neîntrerupt, chiar dacă m-am împleticit adesea şi am mers aşa timp de şase ore. Într-adevăr, părea că merg într-un întuneric cumplit pentru că fusesem atâta timp într-o lumină constantă.

În felul acesta au trecut şase ore prin trecătoare. Am ajuns acolo direct din ţinutul mărilor şi a fost ca şi cum m-am întors într-un loc care era la fel de îngrozitor ca şi Tărâmul Nopţii, pentru că se aflau acolo, în strâmtoare, găuri cu foc roşu, exact ca şi în Tărâmul Nopţii. Totuşi nu foarte multe pe o mare bucată de urcuş prin trecătoare. În jurul focurilor trăiau lucruri oribile, cum am observat destul de repede, deci m-am străduit să mă ţin departe de

ele. Dar a trebuit adesea să ajung foarte aproape de ele, pentru că trecătoarea avea în multe locuri nu mai mult de o sută de paşi în lăţime şi adesea devenea foarte strâmtă, încât am ajuns de multe ori în apropierea găurilor cu foc, chiar dacă am ţinut sau nu seama de asta. În tot acest răstimp, trecătoarea înainta foarte abrupt în sus, aşa încât era un lucru foarte obositor să mergi cu viteză. Dar am mers cât am putut de repede, pentru că devenisem pe neaşteptate foarte agitat în sufletul meu, simţindu-mă ca şi cum mă deplasam înspre acel loc straniu şi ascuns al lumii, unde era micul Refugiu.

După ce am mers în sus timp de şase ore pline, am început să caut un loc potrivit pentru odihnă, pentru că eram foarte obosit. Am văzut îndată un loc, mai departe, în sus, pe partea mai întunecată a trecătorii, în dreapta, unde marginea stâncii se înfăţişa prin strălucirea uneia dintre găurile cu foc care dădea o lumină sumbră în acea parte a locului. M-am căţărat până la această margine şi am găsit că este sigură pentru că se ajunge greu la ea. Îndată după ce am mâncat şi am băut, m-am pregătit pentru somn, care a venit foarte repede asupra mea, deşi am crezut că am să mă gândesc numai la drăgălăşenia fetei. Într-adevăr trecuseră în jur de douăzeci şi trei de ore de când dormisem ultima dată, aşa încât eram extrem de ostenit.

După şase ore m-am trezit şi am mâncat, am coborât din nou în trecătoare şi astfel mi-am reluat călătoria în sus pe munte. Acum, trebuie să aflaţi că atunci când am ajuns la o distanţă destul de mare în susul trecătorii, printre găurile cu foc, nu mai era acel întuneric cumplit pentru că strălucirea mată a adânciturilor se reflecta pe părţile întunecate ale munţilor stâncoşi care formau laturile trecătorii. Din această cauză am putut vedea adesea ambele părţi foarte limpede până departe, deşi de pe partea de sus a trecătorii, care acum se putea vedea, mi-am dat seama că laturile negre mergeau în sus la nesfârşit prin noaptea fără de sfârşit.

Din cauza luminii de la adânciturile cu foc, am văzut, uneori destul de des printre focuri, monştri oribili, care puteau fi şi şerpi sau scorpioni mari cât capul meu, dar pentru o bună bucată de vreme nu au fost alţii decât aceştia. După aceea am perceput că printre stâncile trecătorii se mai mişcau cu siguranţă şi alte lucruri, aşa încât am păstrat discul pregătit în mâna mea, deşi, într-adevăr, nu l-am folosit toată ziua aceea.

Apoi am mâncat şi am băut la ora şase şi la ora douăsprezece şi am mers mai departe cu o viteză foarte mare. La ora optsprezece, mi s-a părut că simt că eterul este agitat în jurul meu şi bătaia foarte slabă a Matricii de Cuvinte în urechea mea interioară. O trepidaţie uimitor de mare şi de încântătoare îmi trezi imediat toată fiinţa, pentru că, mi-am spus, acesta este spiritul iubitei mele, care mă cheamă cu elementele ei de inteligenţă. Într-adevăr, acesta a fost un gând foarte corect şi sensibil, pentru că dacă Matricea de Cuvinte ar fi fost trimisă dinspre Piramida cea puternică, aş fi putut s-o aud foarte clar, pentru că forţa Curentului Pământean era cu ei şi se supunea comenzii lor. Dar după cum bine ştiţi, Curentul Pământean dispăruse din apropierea locuitorilor de pe Refugiul cel mic, încât ei erau peste măsură de slabi pentru a produce o chemare mai clară.

Deocamdată, în scurt timp, aşa cum stăteam foarte liniştit, ca să pot asculta cât mai bine, am ezitat dacă auzisem cu adevărat Matricea de Cuvinte. Pentru un moment mi-am spus că bătuse cu siguranţă împrejurul meu prin noapte, dar imediat nu am mai fost aşa de sigur şi astfel într-o clipă mi-am reluat din nou călătoria, îndoindu-mă de auzul meu, deşi, aşa cum vă imaginaţi eram mai plin de speranţă. Din cauza acestui lucru am mers mai departe timp de treizeci de ore pline de la momentul în care mă trezisem, pentru că inima mea era exaltată. După ce am mers atât de departe în felul acesta, am înţeles cât de nebun eram şi m-am preocupat să mă uit după un loc pentru odihna mea. Am găsit o mică scobitură curată şi goală, aşa cum am descoperit prin intermediul luminii discului, pe care l-am făcut să se învârte puţin. Scobitura se afla în versantul muntelui care forma partea dreaptă a trecătorii şi era la aproape şapte metri de baza trecătorii şi greu accesibilă.

Când m-am aflat în siguranţă în interiorul scobiturii şi sigur că ea corespunde planurilor mele, am mâncat patru tablete, ceea ce a fost minunat pentru burta mea şi după aceea am băut apă şi astfel m-am îndreptat spre odihnă, iar în tot acest timp am fost foarte dulce şi statornic în gândurile mele despre Naani, deşi asta s-a întâmplat un timp destul de scurt înainte de a cădea direct în somn. Am dormit şase ore şi m-am trezit pentru că spiritul meu mă îndemna puternic la trezire, deşi aveam încă o dorinţă acută de somn. Dar aceasta s-a petrecut ca şi cum m-aş fi luptat cu nevoia mea. Am

mâncat două tablete şi am băut ceva apă, mi-am pus echipamentul pe mine şi am coborât imediat în trecătoare ca să-mi reiau călătoria.

În toată ziua aceea am mers cu o viteză foarte serioasă, pentru că mi se părea că sufletul meu ştia cu certitudine că eram oarecum mai aproape de acel loc ascuns în noapte unde mi-aş fi putut regăsi vechea mea dragoste. Această speranţă dulce care se născuse din chemarea care mi se părea că răsunase împrejurul spiritului meu se afla în toată fiinţa mea şi mai puternică în ziua aceea decât oricând înainte de a adormi.

Am mers în total treizeci de ore, ca şi cu o zi în urmă, mai înainte de ajunge din nou să dorm. Am mâncat şi am băut la fiecare şase ore ca să pot râmîne în putere. Astfel am ajuns la sfârşitul celor treizeci de ore când eram extrem de obosit şi m-am deplasat în sus pe stânca cea mare care forma versantul din partea stângă a trecătorii pentru că observasem în stâncă o mare bordură, ce părea foarte potrivită pentru planul meu de odihnă. Când am ajuns pe proeminenţa din stâncă, am văzut acolo ceva asemănător cu un mare păianjen, care stătea pe jumătate ieşit dintr-o gaură din partea din spate a terasei. L-am lovit uşor cu discul, astfel încât el muri imediat. După aceea am cercetat totul în jur cu mare atenţie, dar am perceput cu bucurie că acolo nu locuia nici o altă creatură oribilă. Am mâncat două tablete şi am băut ceva apă, apoi m-am pregătit pentru odihnă, ca întotdeauna. Dar acum am aşezat bine mantaua în jurul meu, pentru că în trecătoare sporise răcoarea aerului şi mi se părea oarecum că aerul devenise mai lipsit de densitatea şi de vigoarea pe care le avusese în ultimile zile ale călătoriei mele.

Ajunsesem atât de obosit încât m-am prăbuşit în somn cât ai clipi, totuşi cu un gând drăgăstos şi neliniştit în ceea ce o privea pe Naani, dar trupul meu era atât de lipsit de odihnă, încât chiar şi neliniştea mea nu mă putu ţine treaz. Am căzut atât de iute în somn, încât nu am simţit nimic timp de opt ore de somn zdravăn. Când m-am trezit am fost foarte recunoscător în inima mea că nici o bestie drăcească sau vreun lucru care să se furişeze nu a venit asupra mea în timpul în care fusesem pierdut atât de complet în somn.

Acum eram într-adevăr ceva mai proaspăt şi mai pregătit. Am mâncat şi am băut, mi-am pus echipamentul pe mine şi astfel am coborât în trecătoare.

După aceasta am apucat-o pe drumul meu timp de optsprezece ore şi m-am oprit câte puţin după şase şi după douăsprezece ore ca să pot mânca şi bea.

Când se apropie cea de a optsprezecea oră, am perceput că natura din trecătoare devenise extrem de respingătoare şi umedă. Într-adevăr am simţit că undeva în depărtarea de deasupra, prin noapte, munţii cei întunecoşi care formau laturile trecătorii se uneau şi formau o boltă imensă, nevăzută, la o înălţime incomensurabilă. Acest lucru se afla numai ca o bănuială în interiorul meu, pentru că nu aveam o probă certă. Deocamdată, raţiunea îmi spunea asta, pentru că adesea îmi picura apă în cap din întunericul de deasupra, deşi mergeam chiar pe mijlocul drumului care străbătea trecătoarea şi cum s-ar fi putut întâmpla lucrul acesta altfel decât dacă cele două laturi nu s-ar fi întâlnit, lăsând mucegaiul să cadă asupra mea.

În acest loc şi pentru mai mult de unsprezece ore bune s-au aflat ici şi colo găuri şi adâncituri cu foc, la o mare distanţă una de alta. Ardeau foarte leneş şi păreau să elimine în aer un abur de sulf, încât nu aveai nici o scăpare de a nu mai mirosi duhoarea trecând pe acolo. Stâncile din trecătoare erau pline de vegetaţie abundentă şi alunecoasă, încât a fost o nenorocire să păşesc pe ele. În tot acest răstimp cât m-am aflat acolo, prin aer a fost o umezeală grea şi un miros insuportabil în apropierea adânciturilor cu foc puturoase, ca şi cum aş fi mers printr-un loc unde se aflau mortăciuni.

Pentru o altă bucată bună de vreme a fost un întuneric îngrozitor, ca şi cum aerul ar fi devenit plin cu aburi de la găurile cu foc, aşa cum credeam. Şi pentru că era atât de îngrozitor de întuneric şi pentru că pe pietrele de pe fundul trecătorii era crescută vegetaţie, am mers mai încet, cu grija de a nu mă împiedica şi întotdeauna cu mirosul neplăcut al acelui loc pricinuindu-mi greaţă.

Deodată, cum treceam de una dintre găurile cu foc, am observat că focul arunca o lumină mată asupra unui lucru monstruos care se mişca în faţa mea, pe partea cealaltă a focului. Am devenit pe loc extrem de tăcut şi m-am ascuns printre bolovanii de pe fundul trecătorii. Am privit foarte atent către lucrul care se mişca dincolo de foc şi cu siguranţă nu mai văzusem un asemenea lucru îngrozitor de când mă eliberasem din Tărâmul Nopţii. Era o creatură ca o carcasă înaltă a unei nave mari care se mişca în jos din întunericul drumului care venea din susul trecătorii. El trecea pe lângă

gaura cu foc şi înainta în întunericul dinspre partea care cobora prin trecătoare şi am perceput ceva în legătură cu el şi anume că aşa cum mergea depăşind focul, fiind cu siguranţă negru, zvelt şi îngrozitor de înalt şi de lung, păşea mereu fără nici un zgomot, încât nu aveai de unde să ştii că se află acolo, dar îl vedeam clar cu ochii mei. Cu siguranţă că dacă aş spune că era ca şi cum aş fi văzut un limax uriaş, aş folosi cuvinte înţelepte şi adecvate pentru a vă face cunoscută această brută oribilă.

Am stat liniştit o vreme, iar după aceea am pornit din nou în susul trecătorii folosindu-mă de noi precauţii în drumul meu şi fiind atent ca discul să fie liber la brâul meu, fiindcă drumul era de o asemenea manieră încât trebuia să fac uz de ambele mâini şi să mă feresc de alunecările de pe pietrele nesigure.

Când mi se părea că vreun lucru uriaş se mişca prin întuneric, mă piteam printre stânci, nu mă agitam pentru o bună bucată de vreme şi eram sigur că un monstru viu trecuse pe lângă mine, mirosind ca un mormânt dezgustător. După aceea porneam din nou.

Trei ore am mers în felul acesta şi am ajuns în sfârşit într-un loc unde o gaură cu foc mai agitată strălucea mai roşiatic. Mi s-a părut că arată bine pentru că puteam vedea mai bine, la distanţă, prin trecătoare. Şi cum stăteam acolo, foarte liniştit, departe de foc, aşa încât să nu cadă prea multă lumină asupra mea, am luat notă cât de îngrozitor de silenţios era locul acela. Liniştea era atotstăpânitoare.

Imediat, aşa cum priveam, într-o parte şi în cealaltă, am văzut că un lucru asemănător cu un limax monstruos zăcea aşezat pe fundalul laturii întunecate a trecătorii, ca şi cum ar fi şezut pe partea dinapoi. Un capăt al monstrului se ridica dincolo de lumina care provenea de la gaura cu foc, în timp ce celălalt cobora şi se târa prin trecătoare, ca un deluşor mai lung, foarte respingător, negru şi svelt.

Aproape că am asudat de oroarea şi de dezgustul faţă de acest lucru, dar după aceea am prins mai mult curaj şi am observat mai bine bruta. În mod cert nu se mişca deloc şi am înţeles că nu se sprijinea pe nici un picior, ci era lipit de stâncă, exact aşa cum poate aţi văzut că merge un limax. Pentru

o bună bucată de vreme am stat tăcut şi nu m-am mişcat deloc, ba chiar nici nu m-am ascuns, ci doar am şezut acolo prostit.

La un moment dat, am prins mai mult curaj şi am început să merg din nou pe drumul meu, dar cu o grijă de neînchipuit. Apoi m-am strecurat pentru un timp epuizant pe brânci, printre stâncile umede şi obositoare şi printre bolovanii care se întindeau pe fundul trecătorii. Şi de trei ori pe parcursul a patru ore am fost depăşit de lucruri ascunse şi monstruoase din acel loc teribil de întunecos al trecătorii, totuşi fără ca ele să facă vreun zgomot în afara vreunui rostogolit de piatră, dar mirosind de neimaginat şi îngrozitor. În timp ce ele mergeau eu stăteam nemişcat, aşa cum lesne vă puteţi închipui. De fiecare dată când treceam pe lângă găurile şi adânciturile cu foc care se întindeau într-un mod neregulat prin trecătoare, m-am oprit şi am cercetat în jurul meu, foarte minuţios şi adesea am observat cum creaturile monstruoase cu înfăţişare de limax se întindeau ici şi colo pe pereţii trecătorii. Am mers apoi liniştit printre stânci, adesea pe burtă şi cu o grijă permanentă de a nu-mi izbi armura de bolovani.

Mereu se afla pe unde mergeam un monstru urât mirositor şi foarte des şi aburi sulfuroşi. Ici şi colo, aşa cum îmi spunea inima mea, de o parte şi de alta a muntelui se aflau caverne uimitor de mari. O dată, am mers pe lângă un foc care ardea, ca şi cum ar fi putut fi o gaură cu foc, aflată undeva în interiorul muntelui care se întindea la dreapta mea, încât am observat într-o clipă că priveam prin întuneric prin gura unei peşteri foarte mari. Am trecut mai departe foarte iute şi fără gălăgie, pentru că nu ştiam dacă nu cumva vreun lucru teribil putea ieşi la suprafaţă în acel loc ca să mă ucidă.

Cu siguranţă, aşa cum mă gândeam, dacă se afla pe acolo vreun lucru ca acesta, puteau să fie de asemenea foarte multe altele şi poate limacşii veneau din cavernele acelea, unde, aşa cum am înţeles nu se afla nimic altceva decât o apă de-a pururea picurătoare şi lucruri scârboase care creşteau pretutindeni. Acestea erau însă doar presupuneri.

Am ieşit mai la lumină din întuneric, din murdărie şi din mirosul urât în aproximativ douăsprezece ore după momentul în care mă gândisem că munţii sunt ca un plafon peste trecătoare. Aerul era din nou liber şi părea că oarece viaţă se găseau prin el, focurile erau mai abundente şi ardeau foarte

luminos şi curat, azvârlindu-şi toţi aburii în sus, încât nu mai exista pedeapsa amarnică a sulfului în gâtlejul meu.

Desigur, am mers mai departe cu inima plină de recunoştinţă şi cu o viteză bună, pentru că era destulă lumină în jurul meu, de la adâncituri cu foc ce ardeau peste tot în jurul meu, astfel încât puteam vedea bine înaintea şi în urma mea, iar în ceea ce priveşte limacşii ei locuiau numai în partea ascunsă a trecătorii. Adesea trăgeam aer foarte adânc în plămâni, din cauza dulceţii lui, după mirosurile oribile pe care le suportasem în toate orele acelea.

Imediat ce am părăsit partea acoperită a trecătorii, poate la vreo trei ore distanţă, am cercetat pentru a găsi un loc potrivit pentru odihnă. Cu certitudine erau peste treizeci şi trei de ore de când dormisem ultima dată. Eram epuizat peste măsură şi îmi pierdusem puterile cu atât de multe strecurări şi ascultări de monştri. Îndată am zărit o mică scobitură care se adâncea pe una dintre laturile trecătorii. Am privit în scobitură şi am găsit că era agreabilă, curată şi foarte uscată. Mai încolo de gura scobiturii se afla o mică adâncitură cu foc care arunca o lumină bună pentru planurile mele. Am văzut că nu era nici un lucru târâtor sau oribil în acel loc, am pătruns înăuntru şi m-am pregătit pentru odihnă. Dar, când am privit un pic la mine, am văzut că eram complet plin de noroi şi mi se părea că miros ca şi noroiul dezgustător din partea întunecată a trecătorii, unde mersesem în patru labe şi pe burtă. Din cauza aceasta am hotărât să nu mănânc şi să nu dorm până ce nu mă spălam.

Am ieşit din scobitură şi lângă adâncitura agitată se afla un izvor, aşa cum se aflau multe prin această parte a trecătorii. Izvorul era cu apă caldă şi umplea foarte potolit o scobitură dintr-o stâncă, aşa încât m-am aplecat peste ea. Mi-am spălat mâinile, faţa, armura şi echipamentul în izvorul cel cald şi asta fu o plăcere care mi-a îndreptat gândurile spre fericire.

M-am întors în scobitură şi m-am aşezat la intrarea ei, cu discul în mână, am mâncat patru tablete, pentru că trecuse o vreme tare lungă fără ele, iar după aceea am băut ceva apă. În timp ce am mâncat şi am băut, am privit spre lumina din trecătoarea din faţa mea cu o inimă voioasă şi domoală.

Am văzut atunci că din nişte găuri ieşeau la iveală nişte creaturi, care ar fi putut fi în parte ca nişte şobolani, dar arătând foarte straniu. Unii s-au întins în jurul găurii cu foc şi păreau că vânează printre pietre. Unul veni imediat, ţinând de gât un şarpe. Stătea pe şarpe şi mânca din el, chiar în timp ce şarpele se zbătea pe stâncă, până când fu aproape tot mâncat, iar să-l vezi era lucrul cel mai ciudat şi producător oarecum de teamă. Totuşi eram bucuros să văd că şerpii aveau inamici prin părţile locului.

Când creatura ca şobolanul termină cu şarpele, se îndreptă spre izvor şi bău un pic de apă caldă, apoi veni la foc şi se întinse lângă marginea acestuia, părând sătul şi plăcut mulţumit. Apoi am văzut multe creaturi venind în jurul focului, încălzindu-se şi bând din izvor. Cu siguranţă, mă gândesc, că oamenii din aceşti ani ai noştri ar putea spune că providenţa m-a aşezat alături de căldură şi apă care erau de trebuinţă vieţii, pentru că în trecătoare se aşternuse acum o răceală cumplită.

Acum, imediat ce mi-am terminat masa şi eram pregătit de a mă cufunda în somn, am ieşit din scobitură şi am strâns câţiva bolovani, pe care i-am cărat înăuntru şi i-am aşezat foarte grijuliu pe drumul de intrare, pentru ca nici o creatură muşcătoare să nu vină la mine în timp ce dormeam. După aceea am adormit, având gânduri plăcute şi patriarhale despre fată. De data aceasta am adormit foarte liniştit şi nu am avut probleme cu răceala din trecătoare, care nu era foarte mare în locul acela, întrucât exista adâncitura cu foc şi pentru că scobitura m-a ajutat să păstrez căldura. Am avut un somn adânc de opt ore, apoi m-am sculat, un pic obosit, dar în stare de a merge mai departe. După ce am şezut un pic şi m-am trezit de-a binelea, am mâncat două tablete şi am băut ceva apă, pe care am preparat-o şezând în gura scobiturii, după ce am azvârlit bolovanii. Mai apoi mi-am aşezat echipamentul pe mine şi am pornit din nou în călătoria mea.

Trecătoarea se desfăşura foarte luminos şi prietenos, cu lucirile focurilor şi adesea se aflau pe acolo mici gheizere care pufăiau în fundul trecătorii şi care explodau foarte caraghios şi zgomotos în liniştea acelui loc. Adesea se găseau iazuri calde, iar peste tot erau bolovani în josul drumului. Pe stânga şi pe dreapta se aflau versanţii negri şi abrupţi ai trecătorii care mergeau în sus la nesfârşit prin noaptea nemuritoare.

Aşa am tot mers, am mâncat la ora şase şi apoi am plecat mai departe. Şi iată! La ora opt am tresărit neaşteptat cu o emoţie uluitor de mare, pentru că, într-adevăr, mi se păru că Matricea de Cuvinte bătea uşurel în jurul meu, prin toată noaptea din lumea de afară. Întreg sufletul meu vibră cu toată flacăra bucuriei, deşi bătaia cuvântului era nesigură, aşa că nu ştiam dacă spiritul meu auzise ceva, fiindcă imediat se aşternu liniştea, ca întotdeauna, în jurul fiinţei mele interioare. Totuşi, aşa cum trebuie să mă credeţi, era o nouă speranţă şi o tărie curajoasă în tot trupul şi în sufletul meu.

Am mers mai departe foarte iute şi cu totul refăcut, cum chiar eram, iar tăria şi speranţa mă goliseră de orice teamă şi teroare care s-ar fi putut aşterne în drumul meu. Ba încă nu mi-a mai păsat nici de bolovanii care erau aşezaţi în calea mea, ci treceam peste ei cu salturi repezi şi cu o tresărire înflăcărată a inimii în pieptul meu.

Pe neaşteptate, la sfârşitul celei de a zecea ore, am sesizat că pereţii înalţi de întuneric care străjuiau trecătoarea nu mai erau pe acolo şi asta pentru că într-adevăr ajunsesem la capătul acesteia. Aproape că am tremurat de speranţă şi surprindere, pentru că după ce am mai mers încă puţin am ajuns în afara intrării în trecătoare şi priveam înainte de-a curmezişul unui ţinut grandios al nopţii. Îmi părea ca şi cum aş fi sosit la un al doilea Pământ al Ciudăţeniilor, exact ca şi Tărâmul Nopţii unde se afla Piramida cea puternică. În mod cert am gândit în inima mea că ajunsesem în sfârşit la acel loc îndepărtat şi ascuns al lumii unde se afla mica Redută. Dar deocamdată nu exista nici un loc în toată noaptea aceea unde să troneze luminile strălucitoare ale micii Piramide, pe care sperasem în van să o zăresc. Şi pentru că nu am văzut-o, asupra spiritului meu se lăsă o mare greutate pentru o vreme, dar după aceea greutatea dispăru, raţiunea sprijinindu-mi curajul şi m-am gândit care era cauza pentru care nu ajunsesem să văd ambrazurile strălucitoare ale micii Redute. Pe moment însă mă cuprinsese o îndoială dureroasă.

Acest ţinut era foarte nou şi straniu, avea lumini mari într-o parte şi o întunecime îngrozitor de feroce în cealaltă. M-am oprit o bună bucată de vreme pentru a determina cum ar fi potrivit să merg mai departe. Imediat m-am ajutat de busolă. Am tras-o puternic şi am aşezat-o pe pământ, pentru a vedea cum va acţiona. Şi într-adevăr ea a funcţionat aşa cum îmi spusese

Naani, deci eram foarte sigur în toată fiinţa mea că mă aflam prin apropierea refugiului ascuns. Totuşi busola nu-mi oferea vreo indicaţie potrivită pentru drumul ce trebuia urmat, încât nu am mai fost bucuros de acest final ca mai înainte.

În scurt timp am pornit înainte prin ţinut şi am sperat să ajung în curând la vreun lucru care să mă sprijine în alegerea mea. Am mers mai întâi hotărât spre o mare flăcăruie de foc ce se afla drept în faţa mea şi care părea că se întâlneşte cu o altă strălucire care venea de departe de la stânga mea.

Am descoperit că pământul era foarte plăcut la călcat şi că erau ici şi colo destule tufişuri, aşa cum îmi apăreau mie, de felul celor pe care în Tărâmul Nopţii le numeam tufişuri de muşchi. Am luat o viteză foarte mare şi am mers timp de poate şase ore pline. În acest răstimp am ajuns în apropierea strălucirii luminii. Mi-am luat precauţii foarte puternice pentru mers, fiindcă, aşa cum ştiam din povestirile fetei, prin acest ţinut se aflau puteri îngrozitoare şi înspăimântătoare, iar eu mi-am amintit foarte bine că ajunsesem din nou în părţi unde putea surveni distrugerea spiritului. Am făcut o pauză şi am privit spre strălucirea luminii. Îmi părea că era pe o întindere uriaşă la dreapta şi la stânga mea, cu adevărat mare, o vale ascunsă pe pământul din faţa mea. Asta pentru că strălucirea părea că iese la iveală dintr-o vale, ca şi cum în acel loc ar fi ars o lumină din adâncuri, dar eram încă total nesigur şi nu ştiam cu siguranţă dacă într-adevăr exista pe aici vreo vale, ci doar o strălucire luminoasă şi stranie care parcă ieşea la suprafaţă din pământ.

Am străbătut acest ţinut fără să mă grăbesc prea mult, dar pe neaşteptate m-am lăsat printre tufişuri şi m-am întins pe burtă având în suflet din nou o mare teamă. Am făcut o gaură în tufiş ca să pot observa mai bine. Am privit vreme îndelungată spre locul de unde venea lumina. Deodată am văzut, sau aşa mi s-a părut, un cap imens printre flăcările care păreau câteodată că se agitau într-o parte şi într-alta, aşa ca un fum strălucitor s-ar fi supus unui vânt iute şi astfel ba descopereau capul, ba îl acopereau din nou. Dar într-o clipită am pierdut faţa cea uriaşă şi totul mi-a devenit nesigur, neştiind dacă am văzut ceva sau nu.

Şi deodată, după numai un moment, l-am văzut din nou şi s-ar fi putut să fie al unui monstru îngrozitor al eternităţii, exact ca al acelui Observator al

puternicei Piramide, sau poate doar chipul unei tăieturi în muntele de piatră, arătând ca un monstru, dar asta nu pot să ştiu. Foarte repede m-am întors printre tufişuri mergând de-a buşilea şi am parcurs astfel o bună bucată de drum. După aceea am revenit la mersul meu în picioare şi am privit din nou de jur împrejurul acestui ţinut. Aveam intrarea în trecătoare în spatele meu şi asta am putut realiza datorită strălucirii găurilor cu foc care îmi luminau locul.

La stânga trecătorii se afla un întuneric cutremurător şi, aşa cum mi-am imaginat, cu munţi înalţi şi negri, printre care mergea trecătoarea. La dreapta trecătorii se aflau mulţi vulcani scunzi, care se aliniau la poalele munţilor cei mari care formau versantul drept al trecătorii. Am văzut poalele întunecate ale acestor munţi, pentru că lumina aruncată de aceşti vulcani mici se răsfrângea asupra pantelor de jos. În felul acesta veţi avea o imagine asupra acestei părţi a celui de al doilea Tărâm al Nopţii.

O bună bucată de drum mai departe se afla strălucirea pe care o străbătusem deja şi aceasta mergea spre o lumină depărtată, către o parte a ţinutului ce se întindea departe la stânga mea, lărgindu-se foarte mult spre mine, în afara întunericului din partea stângă, ajungând şi în faţa mea şi tot aşa pe o întindere foarte mare. Acum, deşi era atât de mare, nu trebuie să vă gândiţi că răspândea vreo lumină prea puternică asupra ţinutului, dar era ca şi cum ar fi avut o strălucire care provenea din alte margini ale ei, pentru că nu dădea o luminaţie prea puternică.

Acum aţi înţeles poate mai clar cum apărea ţinutul în partea din spatele meu, la stânga mea şi oarecum în faţă. Din cauza aceasta m-am gândit că nu aş avea nimic de câştigat dacă m-aş fi apucat să cercetez partea aflată la stânga mea, drept pentru care mi-am concentrat toată atenţia spre partea dreaptă. Şi aici se afla de asemenea un mare întuneric, deşi adesea străluceau găuri cu foc prin întuneric. Aşa cum priveam am devenit foarte conştient de faptul că întinderea acestui Tărâm al Nopţii era foarte mare, de o lărgime incomensurabilă şi de faptul că eu eram o persoană extrem de solitară în acest întuneric. Astfel veţi putea să vă manifestaţi simpatia pentru mine în legătură cu îngrozitoarea dimensiune a ceea ce-mi propusesem să fac şi să cunoaşteţi teama care creştea adeseori în mine că am să caut la

nesfârşit fără să găsesc nimic, până ce voi muri. Îmi veţi acorda poate în felul acesta înţelegere.

Nu am mai stat pe gânduri, ci am plecat spre dreapta şi am ţinut calea de-a lungul micilor vulcani care se aflau un pic mai sus de drumul meu, pe o distanţă destul de mare. Am mers astfel cu o stranie sclipire de speranţă şi exaltare, timp de zece ore şi nu am mâncat nimic timp de mai bine de douăsprezece ore, cu siguranţă de la ora şase a acelei zile şi asta pentru că eram teribil de zdruncinat din calmul mersului meu normal.

La ora zece, am căzut îngrozitor de slăbit şi părea destul de sigur că am să leşin. Dar ce să vezi! Mersesem atâta amar de drum fără să mă îngrijesc de goliciunea din burta mea. M-am oprit cu hotărâre pentru o vreme ca să pot mânca patru tablete şi într-o bună măsură m-am simţit ca şi renăscut, dar nu am mai zăbovit deloc după ce am băut ceva apă, ci am purces mai departe la drum, pentru că într-adevăr spiritul meu părea ca şi cum m-ar fi distrus dacă m-aş fi oprit în acel moment. Iar toate acestea din cauza speranţei care se afla atât de nestăpânită în mine, fiindcă simţeam cu certitudine că ajunsesem foarte aproape de fata mea.

Am mai mers zece ore până când am început cu adevărat să mă clatin pe picioare, din cauza unei oboseli îngrozitoare şi cumplite, deoarece bătusem drumurile timp de patruzeci de ore neîntrerupte şi mă comportasem ca un nebun cu hrana mea şi cu băutul apei. Dar deocamdată aceste lucruri erau ca şi uitate, pentru că mă simţeam ca şi cum în scurt timp ar fi trebuit să văd minunea micii Piramide, strălucind departe în noapte. Adevărul este că nu s-ar fi putut găsi nicăieri ceva care să mi se pară mai frumos ca aceasta.

M-am aşezat acolo, exact aşa cum eram şi fără a ţine seama de nimic pentru protecţia mea. Mi s-a părut că am căzut în somn cât ai clipi şi nu m-am trezit timp de douăsprezece ore, apoi am revenit foarte brusc la realitate şi mare mi-a fost mulţumirea sufletească din pricină că nici un monstru nu venise asupra mea în timpul acelui somn de moarte. Am mâncat patru tablete şi m-am simţit ceva mai întremat, am băut nişte apă şi pe urmă am apucat-o mai departe prin noapte.

Am fost cu adevărat extrem de înţepenit şi plin de dureri pentru o bună bucată de vreme. Aceasta se întâmplase în parte pentru că nu îmi

înfăşurasem mantaua în jurul meu în timpul somnului, iar ţinutul era îngrozitor de friguros şi-ţi făcea sângele extrem de rece.

Acum, după ce mersesem înainte timp de şase ore, am mâncat şi am băut, pentru că mi-am amintit că trebuia să fiu mai prudent şi să-mi păstrez vigoarea în trup. Am plecat mai departe din nou cu o mare viteză şi plin de o mare agitaţie. Cu siguranţă am fost foarte bucuros că în sfârşit tabletele au intrat atât de uşor în gură şi pe nesimţite şi în burtă, dar nu mai aveam putere şi eram nerăbdător să mănânc o hrană adevărată.

La ora zece am zărit nişte lumini roşii strălucitoare care ieşeau din pământ drept în faţa mea, aşa cum ajunsesem pe culmea unei adâncituri destul de mari. Mi-am încetinit mersul şi astfel, după ce am mai mers încă două ore pline, am văzut că nişte figuri îngrozitoare mergeau prin jur, pe fundalul strălucirii de culoare roşu mat. M-am azvârlit repede pe jos printre tufişurile care se aflau din abundenţă în această parte. Am stat acolo o bună bucată de vreme şi am observat strălucirea roşiatică şi figurile care îmi păreau că ar fi nişte giganţi oribili ai acestui ţinut, exact ca cei din Tărâmul Nopţii. După aceea m-am strecurat mai departe şi am mers tot înainte pe lângă vulcanii cei mici, prin acea parte a ţinutului care se afla în întuneric, ferită de lumina găurilor cu focuri.

Am mers în această perioadă cu o grijă deosebită, pentru că giganţii puseseră o nouă prudenţă în inima mea şi vreau să vă spun că în mod cert voiam să trăiesc ca să-mi salvez iubita şi să mă bucur de toată viaţa mea. Mai apoi am călătorit cu discul în mână şi la fiecare şase ore am mâncat două tablete şi am băut ceva apă, păstrându-mi o foarte bună condiţie. Am ajuns destul de repede într-un loc unde pământul cobora într-o mare râpă şi era o mare diferenţă între pământul care se afla acum sub picioarele mele. Nu se mai aflau nici tufişuri, decât câte unul ici şi colo, iar nicăieri nu se mai vedea vreo gaură cu foc.

M-am aplecat şi am pipăit pământul cu mâinile şi ce să vezi! Am descoperit imediat pietre netede, iar după aceea scoici vechi. M-a cuprins îndată o mare încântare, pentru că Naani îmi povestise că Piramida cea mică se afla oarecum în apropierea unei vechi mări care secase pe parcursul atâtor ani de eternitate. Într-adevăr, se putea ca eu să fi coborât pe fundul secătuit al aceleiaşi mări străvechi şi să văd imediat mica Piramidă.

Din cauza acestei speranţe care se pogorâse atât de proaspătă în sufletul meu, am mers mai departe poate încă vreo treizeci de ore, de-a lungul fundului mării bătrâne, dar în tot acest răstimp nu am avut nici o licărire de lumină dinspre mica Redută. O mare îngrijorare începu să se abată asupra mea pentru că Naani nu îmi spusese cât de întinsă era marea aceea şi aş fi putut avea nevoie de câţiva ani obositori să o străbat înainte de a ajunge pe partea cealaltă.

Atunci îmi veni ideea că ar trebui să fiu mai înţelept şi să observ dacă drumul meu se desfăşura drept sau dacă nu îmi pierdusem cumva direcţia. Am observat tot timpul dacă strălucirea cea roşie se afla mereu la dreapta mea şi mai spre înapoi, şi astfel mă călăuzeam prin marea întunecime a acelui loc.

Acum, aşa cum mergeam pe fundul mării fără sfârşit, auzeam sunete ciudate, ba într-o parte a întunericului, ba în cealaltă, iar adesea apărea pe-acolo un sunet ca şi cum ceva ar fi alergat. Odată, departe de tot în noapte, se auzi un urlet oribil şi îngrozitor, de unde mi-am dat seama că într-adevăr monştrii din acel ţinut se aflau afară şi mergeau în jur prin întuneric.

Aşa cum puteţi înţelege, eram cu totul necunoscător despre cele ce se aflau prin acest ţinut, încât nu am ştiut ce să gândesc despre sunetele acelea, nici să cunosc cui anume aparţineau ele, ci doar atât, aşa cum am spus, că se aflau monştri pretutindeni. Nu aş fi putut face nimic altceva decât să-mi ţin drumul spre înainte, cu o grijă permanentă şi foarte atentă, şi să fiu pregătit cu discul sau să mă ascund.

În ziua aceea am mers patruzeci şi una de ore şi am mâncat şi am băut la fiecare şase ore. După aceea în ora a treizeci şi şaptea a călătoriei, am auzit un mare urlet şi o mare bubuitură prin noapte, venind din apropierea mea, iar după aceea bufniturile unor picioare teribile, ca şi cum un uriaş ar fi alergat pe lângă mine prin întuneric pentru a vâna vreo creatură. Zgomotul de paşi şi urletul merseră mai departe în noapte şi imediat mi se păru că vine înapoi spre mine, de la mare distanţă, un mic strigăt, dar nu pot fi deloc sigur. Am zăbovit foarte liniştit într-un pâlc de tufişuri, până când peste tot în jur se aşternu din nou liniştea, pentru că în vocea aceea oribilă şi în zgomotul de paşi se aflase un sunet groaznic şi înspăimântător.

Acum, în cea de a patruzeci şi una oră a acelei zile de călătorie, am ajuns pe malul cel îndepărtat al acelei mări ancestrale. Dar ce să vezi! Nu se afla nicăieri nici o lumină care să-mi spună despre apropierea micului Refugiu. Şi cu adevărat mă cuprinse o mare îndoială şi o mare tulburare, pentru că nu puteam înţelege cum se întâmpla de nu vedeam nici una din luminile ambrazurilor micii Piramide. Mă cuprinse şi o mare disperare şi de aceea m-am aşezat acolo, pe malul mării străvechi şi pentru o vreme nu-mi mai păsă de nimic.

După aceea am mâncat şi am băut. Apoi am intrat într-un pâlc de tufişuri şi mi-am înfăşurat mantia în jurul meu şi astfel am căzut repede în somn, cu discul ţinut la îndemână pe piept. Într-adevăr, panica, disperarea şi tulburarea inimii mele mă ţinură oarecum departe de somnul adânc, dar mă păstrară atent. Îmi părea acum că sunt mult mai departe de ceea ce căutam decât am fost vreodată.

Am dormit şase ore apoi m-am trezit dintr-o dată. M-am ridicat într-un cot în tufiş şi am ascultat în linişte, pentru că nişte sunete întâmplătoare mi-au alungat somnul, dar cu certitudine nu era nimic, ci doar mi se păruse şi mi-am amintit de tulburarea provocată de nereuşită. Deocamdată am început să născocesc tot felul de lucruri care mi se păreau naturale pentru a justifica de ce nu am ajuns la mica Redută. Astfel mi-am recăpătat speranţa în mine deşi mai aveam încă multă îndoială şi tulburare.

Am mâncat două tablete, am băut ceva apă şi am plecat iarăşi în călătoria mea. Am făcut în aşa fel încât să merg de-a lungul malului mării şi asta timp de douăsprezece ore. Eram însă mai neîncrezător ca oricând. M-am oprit şi am privit în jurul meu peste întinderea ţinutului şi ce să vezi! Am luat notă cum o strălucire palidă şi ciudată se afla în aerul acelui tărâm, la o mare distanţă, ca şi cum o flăcăruie slabă şi aflată la o mare distanţă ar fi împrăştiat o mică lumină prin toată noaptea de la stânga şi în faţa mea.

Am mâncat şi am băut şi mi-am mai întărit spiritul, pentru că mi-a fost teamă ca nu cumva să mă simt iremediabil pierdut în toată acea noapte a lumii şi să nu ştiu unde trebuia să-mi continui căutările devenind astfel disperat şi deznădăjduit. După aceea am apucat-o de-a curmezişul ţinutului, spre locul unde părea că acea lumină mată era oarecum mai strălucitoare. Am mers aşa vreme de optsprezece ore şi am luat câte o pauză la fiecare

şase ore, timp în care am mâncat şi am băut foarte hotărât, deşi în realitate mi se părea că până şi o astfel de problemă minoră ca tabletele părea să mă zdruncine. Prin aceasta este limpede pentru mine cât de mare era angoasa care se pogorâse în spiritul meu, ca nu cumva să o fi apucat pe un drum greşit şi astfel să nu am plăcerea de a mă întâlni cu iubita mea.

De trei ori pe parcursul călătoriei mele am simţit o alergare de paşi prin întuneric şi adesea s-au auzit strigăte ciudate şi oribile în noapte, încât m-a apucat o disperare puternică şi m-am ascuns. Şi ce să vezi! În ora a optsprezecea a călătoriei, care era a treisprezecea a zilei respective, am descoperit că strălucirea din noapte a devenit foarte clară, odată cu un miros cumplit de sulf şi am devenit conştient că drumul mergea în sus.

Am mers în sus preţ de vreo şapte ore şi lumina era mult mai puternică, fiind de un roşu mat, foarte sumbru şi greu. La sfârşitul a încă şase ore de mers am încetat să mai merg în sus şi am luat cunoştinţă de un sunet grav şi straniu, care nu era ca nici un sunet pe care îl mai auzisem eu până atunci. Era ca un bubuit greoi care nu s-ar fi oprit niciodată în eternitate.

Am pornit mai departe spre lumină, iar ţinutul era ca şi cum aş fi mers pe o câmpie la munte. Am mers astfel vreme de cinci ore, iar bubuitul grav creştea permanent în urechile mele. Într-adevăr, chiar când îmi adunam gândurile ca să-mi iau precauţii să-mi feresc trupul, am mai mers un pic în sus şi am ieşit pe marginea unei scobituri foarte mari, iar bubuitul grav şi constant ieşea şi venea în sus înspre mine cu un bolborosit nemuritor. Am privit în jos, la foarte mare adâncime şi cu siguranţă acolo se afla întinsă o mare uriaşă de focuri greoaie, aşa cum părea, ca şi cum un noroi roşu aprins clipocea la foarte mare adâncime şi liniştit, exact sub mine, prin toată noaptea aceea.

Am privit dincolo de-a curmezişul acelei mări stranii. Partea ei îndepărtată era ascunsă vederii mele fiindcă se aflau acolo nori greoi şi solemni care ieşeau din mare şi îmi ascundeau ceea ce se afla la distanţă. Norii luminau un pic roşiatic, răsăreau şi se pierdeau în noaptea întunecată. Am privit spre dreapta, apoi spre stânga şi era limpede că pe ambele laterale străjuiau maluri stâncoase care coborau pe vecie înăuntrul acelei mări îngrozitoare a focului lent. Se aflau mari promontorii care ieşeau din foc ca dintr-o mare,

iar focul clipocea foarte liniştit împrejurul lor. Acolo unde focul clipocea, străluceau şi ţâşneau din timp în timp flăcări verzi şi vapori.

Am perceput într-adevăr că ajunsesem la o mare de foc aflată undeva sus ca şi cum s-ar fi aflat în adâncul unui vulcan scund, dar groaznic de înspăimântător, care era plat la vârf şi extrem de întins de jur împrejur. Am privit în focurile din adâncurile pământului şi era o privelişte uluitoare să stau acolo singur pe malurile stâncoase ale acelei mări veşnice. Dinspre focul greoi şi neîndurător al acelei mări întunecate venea la suprafaţă o mare căldură şi o duhoare de sulf, aşa încât eram aproape şocat. Am plecat înapoi de la marginea peretelui stâncos.

Cu siguranţă că ajunsesem la marginea tărâmului întunecat şi nu observasem nicăieri mica Piramidă în toată acea călătorie a mea prin noapte. O nouă disperare se lăsă asupra mea, pentru că într-adevăr pornisem pe un drum greşit prin noaptea lumii şi nu aveam nici un fel de cunoştinţă nici dacă mă aflam prin apropierea locului unde se afla mica Redută, nici dacă străbătusem poate o jumătate de lume spre acest loc ciudat.

Apoi, în timp ce disperarea îmi tulbura spiritul şi îmi încetinea bătăile inimii, un gând neaşteptat se ivi ca o speranţă proaspătă în mine, fiindcă ajunsesem sus de tot, la o mare înălţime şi aveam cu siguranţă o vedere foarte largă asupra întregului ţinut, iar Piramida cea mică poate se afla pe undeva printr-o vale, dacă s-ar fi aflat cu adevărat în această parte a lumii. M-am întors dinspre stânci şi am privit înapoi spre întreg acest tărâm al nopţii, dar nu se afla nicăieri prin tot acest ţinut vreo strălucire a vreunei lumini de pe mica Piramidă.

Dar ce să vezi! Am simţit deodată că ceva se află pe undeva prin noapte. M-am uitat cu o privire foarte atentă şi îngrijorată. Am descoperit că se afla o formă neagră a unei piramide mari departe în noapte, care se vedea pe fundalul unei lumini foarte îndepărtate, pentru că se afla între mine şi focurile din depărtare. Dar până nu am ajuns în acest loc de unde am privit, nu am avut cum să o văd clar pe fundalul strălucirii de pe partea cealaltă a acestui ţinut.

Nu am cuvinte să vă explic cum m-am simţit în acel moment. Cu siguranţă că inima mea era plină de gratitudine, iar eu eram gata să mă bălăcesc în

bucurie şi speranţă. Toată fiinţa mea era cutremurată de o exaltare care nu mă putea ţine tăcut, aşa încât în curând am început să strig nebuneşte prin noapte. Dar am revenit iute la înţelepciune şi am tăcut.

X

Fata din zilele de demult

Acum, aşa cum puteţi lesne înţelege, toată disperarea mea cumplită se transformă într-o clipă într-o mare bucurie şi o mare speranţă şi asta pentru că mi se părea că aş putea fi împreună cu scumpa mea în doar câteva momente. Totuşi aceasta era o dorinţă supraestimată şi care nu părea să aibă o satisfacere imediată pentru că eram conştient că eram încă departe şi că doar percepusem umbra unei mari piramide, profilându-se în sus prin noapte.

Ştiam de asemenea că Piramida se afla cu siguranţă pe un deal în mijlocul acestui ţinut al întunericului, pentru că numai în acest fel putea să pară atât de mare şi înaltă. M-am pus pe o fugă aprigă în jos spre acel tărâm, ca să pot în acest fel să mă aproprii mai repede de Piramidă.

Am fugit timp de câteva minute şi ce să vezi! Am căzut pe burtă şi m-am simţit ca şi cum mi-aş fi rupt gâtul cu adevărat datorită greutăţii şi durerii căderii. Nu am mai avut nicidecum puterea de a mai merge mai departe pentru o bună bucată de vreme, ci doar am zăcut acolo unde căzusem, fără nici un ajutor şi gemând într-o oarecare măsură, astfel încât orice creatură ar fi putut să mă distrugă dacă ar fi tăbărât asupra mea în acele momente.

După o vreme am putut să mă aşez pe pământ şi să-mi apuc gâtul cu mâinile, după care durerea dispăru, aşa încât m-am ridicat în picioare. Dar acum am mers înainte mult mai prudent şi având în inimă mai multă încordare, pentru că în mod cert cum ar fi putut fi Piramida atât de îngrozitor de întunecoasă dacă ea ar fi fost cu adevărat acel mic Refugiu. Imediat se născu în mine o teamă că ar fi putut fi vreo casă a diavolului care se afla în întunecimea acelui ţinut sau vreo forţă vicleană acţiona întru păcălirea şi zăpăcirea văzului meu. Deocamdată lucrul devenea mai limpede acum, pe fundalul focurilor îndepărtate din ţinut şi am avut totuşi o licărire de speranţă că ar putea fi cu adevărat micul Refugiu.

În primul moment când am descoperit Piramida cea întunecoasă am fost lipsit de înţelepciune şi am alergat doar foarte repede şi orbeşte spre acel loc, pentru că, aşa cum vă amintiţi, desfăşurasem o cercetare foarte lungă ca s-o găsesc. Dar după aceea m-am gândit s-o chem pe Naani cu elementele mele de inteligenţă, trimiţând Matricea de Cuvinte şi apoi câteva cuvinte ca să-i explic cum că veneam către ea. Dar acum am fost precaut să descopăr ce însemna cu adevărat acel întuneric. Astfel am mers din nou în jos spre noaptea acelui tărâm, mai întâi cu o mare atenţie, dar după aceea cu o înflăcărare aprigă şi o nerăbdare a inimii, care fusese cuprinsă de panică pe perioada scurtă cât mi se întâmplase zdruncinarea aceea oribilă datorată împiedicăturii.

Atunci mă căţărasem pe platoul din partea de sus a marelui vulcan într-un răstimp de, poate, treizeci de ore, dar acum am coborât de pe dealul cel mare în numai zece şi am căpătat o mare viteză, deşi eram încă zdruncinat puternic de la căzătură. La sfârşitul celei de a zecea ore, am observat că ajunsesem din nou pe marea câmpie ce se afla în acel ţinut şi nu mai aveam nici o vedere care să-mi spună despre Refugiu, din cauză că el se afla undeva departe în înălţimea întunericului nopţii. Acum puteam observa doar că între mine şi strălucirea îndepărtată se afla o înălţime şi ştiu că acest lucru uriaş era tocmai dealul pe care se afla aşezată Piramida.

Am mers timp de patru ore de-a lungul ţinutului şi am trecut într-un loc sau altul, pe lângă găuri cu foc care dădeau mici străluciri roşiatice prin noapte, iar datorită focurilor, în această parte nu era un întuneric desăvârşit.

Când m-am aflat la o apropiere de vreo patru ore de Piramidă, nu am mai putut vedea deloc lucirile îndepărtate pentru că ridicătura formată de deal se afla între mine şi ele şi făceau ca totul să fie cuprins de întunecare. Din acest motiv, am crezut că ajunsesem în apropierea dealului, dar a mai trecut încă o oră plină până când am ajuns de fapt la el. Pe timpul acestor cinci ore care se scurseseră de când coborâsem de pe marele vulcan, a trecut pe lângă mine încă de trei ori zgomotul acelor lucruri care alergau prin noapte, iar o dată s-a auzit un sunet ca o bubuitură ca şi cum un uriaş ar fi urlat îngrozitor şi ciudat undeva departe.

Apoi am început să merg în susul dealului. La început mă cuprinse o exaltare de neimaginat în inimă, încât aş fi vrut să strig tare prin noapte

numele iubitei mele, cu speranţa deşartă că ea ar fi putut să mă audă şi să-mi răspundă. Dar această stare dispăru din mine suficient de repede în timp ce mergeam în sus şi se aşeză în jurul meu din nou o stare de precauţie şi de frică rece, ca şi cum spiritul meu ar fi aflat despre ceva pe care inima mea nu îl percepea.

Am ajuns aproape de vârful dealului ceea ce îmi luase aproape trei ore. Când am ajuns astfel încât să pot vedea severitatea Piramidei care se ridica foarte dezolantă şi tăcută în noapte ce să vezi! Mă cuprinse o cutremurare îngrozitoare de frică pentru că isteţimea încântătoare a spiritului meu ştia că nu mai locuia nici o fiinţă omenească în grămada aceea întunecată, dar că mă aşteptau acolo lucruri monstruoase şi oribile care ar fi putut aduce distrugerea sufletului meu. Am pornit în josul dealului, foarte tăcut prin întuneric şi am mers aşa până când în sfârşit m-am îndepărtat de acel loc.

Am mers timp de patru ore pline până când am ajuns în mod clar departe de acel deal şi am simţit că spiritul meu nu se afla în siguranţă nicăieri în acel ţinut. Am mers oarecum orbeşte la început şi fără nici o băgare de seamă la drumul pe care-l străbătem.

Imediat m-am aflat la malul bătrânei mări şi nu eram conştient cum ajunsesem acolo fiindcă în mod sigur mă gândeam că ar fi trebuit să fie o mare distanţă până în acel loc. M-am gândit că fundul secat al acelei mări se curba ajungând astfel până aici sau poate că se aflau două sau chiar mai multe mări în acest Tărâm al Nopţii.

M-am aşezat imediat fiind foarte obosit şi tulburat fiindcă inima mea era ca şi cum ar fi fost moartă. Într-adevăr, veţi putea înţelege cum se petrecea acest lucru pentru că ştiam din ceea ce îmi spunea spiritul meu că în întunericul Piramidei din vârful dealului sălăşluiau lucruri drăceşti şi nu mă îndoiam că asupra locuitorilor Piramidei mici se abătuse distrugerea şi aceste creaturi ale diavolului şi aceste puteri înspăimântătoare populau acum acel loc. Iar dacă acest lucru era adevărat, însemna că ajunsesem prea târziu pentru a-mi putea salva iubita. Cu aceste gânduri aş fi fost foarte bucuros dacă vreun lucru drăcesc ar fi venit ca să mă pot lupta cu el şi să mor repede, pentru că în toată această lume nu mai exista nimic care să-mi poată aduce plăcerea vieţii.

În felul acesta veţi putea cunoaşte îngrozitoarea amărăciune din inima mea şi cu siguranţă că simţeam nesocotinţa şi neghiobia raţionamentelor mele, pentru că nu aveam nici o siguranţă că această Piramidă întunecată era sau nu micul Refugiu. Dar deocamdată spiritul meu ştia şi nu era nici o îndoială în această privinţă în toată fiinţa mea.

După ce am şezut acolo o vreme, mi-am amintit deodată că aş putea trimite Matricea de Cuvinte prin noapte şi cum altfel aş fi putut afla cu certitudine dacă Naani mai trăieşte încă, deşi nu aveam decât o urmă slabă de speranţă în această privinţă. Amintiţi-vă cum mi s-a mai întâmplat adesea pe parcursul acestei călătorii să aud bătaia Matricii de Cuvinte cu spiritul meu în afara întregului întuneric al lumii. Şi într-adevăr dacă Naani nu ar fi răspuns chemării cuvântului, în schimb ar fi venit vreo forţă drăcească pentru a mă distruge şi aş fi putut să mă abandonez durerii mele nesfârşite.

M-am ridicat în picioare şi am privit departe în jur prin întunericul acestui ţinut. Apoi am trimis Matricea de Cuvinte cu elementele mele de inteligenţă şi imediat am strigat-o pe Naani de trei ori, trimiţând chemarea tot cu elementele de inteligenţă. Şi ce să vezi! Într-o clipită, aşa cum mi se păru, izbucni în jurul meu din misterul acelei nopţi, joasă şi solemnă, Matricea de Cuvinte, bătând prin noapte. Imediat îmi răsună în creier o voce îndepărtată, mică, foarte singuratică şi temătoare, ca şi cum ar fi venit de la capătul pământului. Iar vocea era cea a lui Naani şi vocea lui Mirdath şi mă striga pe numele meu cel vechi de îndrăgostit. Eram aproape şocat de îngrozitoarea frică de a mă bucura care îmi cuprinsese inima şi de asemeni eram zguduit de o mare exaltare, iar disperarea dispăru ca şi cum nu o cunoscusem niciodată. Fiindcă într-adevăr Naani trăia şi mă chema cu elementele de inteligenţă ale ei şi nu mai auzisem vocea iubitei mele de mult timp.

Vocea era, aşa cum am mai spus, ca şi cum ar fi venit de la cineva care se afla într-un loc foarte îndepărtat de pe pământ. Şi într-adevăr, în timp ce stăteam năucit şi plin de o mare bucurie pentru că fata mea trăia, am simţit înăuntrul meu teama că ea s-ar fi aflat la o distanţă îngrozitor de mare şi că pericolul putea să vină asupra ei înainte ca eu să mă aflu lângă ea ca să mă pot bate pentru viaţa ei şi pentru bucuria mea.

Şi iată! În acelaşi moment şi înainte de a mai vorbi mai departe cu Naani, am simţit că cineva se afla foarte aproape de mine, printre tufişurile în care ardea o gaură cu foc. Asta se întâmpla ca şi cum spiritul meu ştia despre acest lucru şi îmi tranmsmitea direct în creier. Atunci nu i-am mai răspuns fetei de-a lungul întunericului lumii, dar m-am strecurat iute într-un tufiş care se afla în apropierea găurii cu foc de pe partea asta.

Am privit spre un spaţiu deschis care se afla în jurul găurii cu foc. Acolo se afla o figură mică ce stătea în genunchi pe pământ şi suspina, dincolo de gaura cu foc şi aceasta era cu siguranţă o fată sveltă care părea că ascultă cu o mare disperare, în acelaşi moment în care suspina. Cu siguranţă că sufletul meu cunoscu totul în acest moment fericit al vieţii. Iar ea, acolo, fără să ştie, ascultând la un strigăt al spiritului, care, credea ea, venea dinspre noaptea dezolantă, chiar dinspre marea Piramidă. Pentru că adesea, aşa cum am înţeles mai târziu, strigase după mine în toată această lună de singurătate şi nu primise nici un răspuns, nici chiar despre faptul că eu făceam un drum disperat ca s-o găsesc. Într-adevăr, oboseala ei era imensă încât ea nu mai avea puterea de a trimite Matricea de Cuvinte prea departe, nici chiar pentru a face cunoscute strigătele ei spirituale prin spaţiul imens al eterului.

Şi iată! Am pronunţat „Mirdath” spre exteriorul tufişului în care mă aflam şi folosind vorbirea omenească naturală. Fata se opri din suspinele ei şi privi într-o parte şi în alta, cu o nouă teamă groaznică, dar şi cu o speranţă care străluci în lacrimile ei în lumina care venea de la gaura cu foc. Eu am despicat tufişul din faţa mea, am păşit prin el, astfel încât am ieşit la iveală înaintea ei. Mă aflam acolo în armura mea cea gri. M-am oprit apoi, pentru că inima îmi spunea că ar trebui să o apuc pe acestă fată în braţele mele din nou, fiindcă eram iarăşi împreună cu Mirdath, după o atât de lungă eternitate pierdută. Dar eram încă încremenit, fiindcă ea era într-adevăr Naani şi era şi Mirdath, deşi, parcă ar fi fost o străină în ochii mei, dar foarte graţioasă, drăguţă, însă zguduită de suferinţă, de necazuri amarnice şi de mâhnire.

În acelaşi moment cu apariţia mea din tufiş, ea strigă şi se îndepărtă de mine şi se strădui să se apropie de tufişurile din partea aceea, pentru că într-adevăr nu-şi putu da seama în primul moment de ceea ce venea spre ea. Dar

imediat văzu că era vorba despre un bărbat uman şi nicidecum vreun monstru venit ca s-o distrugă. În acest moment am trimis către ea Matricea de Cuvinte, puternic, pentru ca ea să poată înţelege că-i ofeream liniştea şi ajutorul. Mi-am pronunţat numele şi am spus că eu sunt acel unic, iar ea a ştiut acest lucru, chiar în timpul în care buzele mele produceau sunetele. Strigă ceva cu o voce oarecum spartă şi fugi înspre mine cu mâinile ei mici întinse pentru a mi le încredinţa spre păstrare, mergând repede, cu mari suspine şi zdruncinături, aşa încât m-am grăbit să-i acord ajutor, dar rămânând tăcut şi apucându-i mâinile strâns.

Ea se sprijini de mine, foarte obosită şi părând mirată ca un copil. Şi ce să vezi! Isprăvi într-o clipită cu suspinele, pierzându-şi doar respiraţia din când în când, dar nescoţând nici un cuvânt. M-am gândit că suferea din pricina foamei, pentru că înţelesesem că rătăcise vreme îndelungată în singurătate şi ajunsese la capătul speranţelor când am sosit eu.

Fata stătea acolo, încă tăcută, pentru că nu-şi putea comanda gura să vorbească, tremurând încă. Mi-am deschis atunci mâna stângă şi am privit la mâna din palma mea care arăta îngrozitor de uscăţivă şi ofilită. Am apucat-o pe iubita mea şi am aşezat-o uşor pe pământ, pe o ridicătură de piatră golaşă. Mi-am scos foarte repede armura şi am aşezat-o lângă ea, fiindcă ea era îmbrăcată destul de sumar cu nişte haine care fuseseră sfâşiate printre tufişuri, încât suferea de un frig cumplit şi din cauza oboselii, pentru că ea fusese aproape de a se prăbuşi în moarte şi de a fi distrusă de mâhnire şi de singurătate.

Am apucat sacul şi desaga, am luat o tabletă din punguliţă, am aruncat-o în paharul meu şi după ce am pus şi nişte apă am făcut o mică supă pe o piatră fierbinte care se afla la marginea găurii cu foc. Am hrănit-o pe fată, pentru că mâinile ei tremurau în aşa măsură că ar fi împrăştiat-o pe toată. Bău supa, dar era atât de obosită, încât o apucă din nou plânsul, deşi destul de liniştit. Mi-am pus mâinile pe sub mantie şi i-am apucat mâinile într-ale mele ţinându-le ferm şi cu tărie, ceea ce păru să-i ofere o oarecare linişte şi putere, aşa că în scurt timp nu mai tremură şi nu mai plânse.

Imediat am simţit că mâinile ei se mişcară un pic într-ale mele şi am mai slăbit niţel strânsoarea, dar imediat ea îmi apucă mâinile cu o strângere slabă şi amabilă. Încă nu mă privea, ci doar stătea foarte tăcută, ca şi cum

şi-ar fi adunat toate puterile din interior. Într-adevăr, eram bucuros, cu excepţia unei nelinişti a inimii care mă tulbura din când în când, ca nu cumva să vină la noi vreun monstru. Din cauza acestei nelinişti ascultam adesea ce se auzea în jurul meu, dar acum cu o stranie teamă mai mare de pericol, pentru că acum iubita mea îmi fusese dată în grijă şi cu siguranţă că inima mea ar fi fost zdrobită dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva rău.

Acum, dintr-o dată, fata făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să se ridice şi atunci am eliberat-o ca s-o ajut. Ea îmi apucă mâna şi se aşeză pe neaşteptate în genunchi. Îmi sărută mâna în timp ce începu din nou să plângă. Cu siguranţă am fost atât de surprins, încât am stat ca un prost lăsând-o să facă lucrul acesta. Dar într-o clipă m-am eliberat din mâna ei pentru că acest lucru nu era permis. M-am aşezat şi eu în genunchi în acelaşi fel în faţa ei, i-am apucat mâinile, i le-am sărutat pe amândouă deodată, plin de umilinţă aşa cum şi eram şi astfel ea află tot ceea ce se petrecea în inima mea şi în gândurile mele. Mai oftă încă o dată pentru că era foarte obosită şi foarte mişcată de prezenţa mea, care venisem la ea din noaptea lumii. Am ştiut acest lucru deşi între noi nu se rostise nici un cuvânt. I-am apucat mâinile deşi avea nevoie de ele ca să-şi şteargă lacrimile, ea le lăsă în palmele mele şi acolo, în genunchi îşi lăsă capul înlăcrimat uşor pe spate, arătându-mi astfel că era cu adevărat a mea în toată esenţa spiritului ei minunat.

Am apucat-o în braţele mele foarte gingaş şi fără dezmierdări, i-am dat imediat părul pe spate şi am strigat-o Naani şi Mirdath, i-am spus o mulţime de lucruri de care acum îmi aduceam aminte foarte rar, dar pe care ea le cunoştea din timpurile de demult. Stătea foarte liniştită în braţele mele părând extrem de mulţumită, dar mai suspinând încă o bună bucată de vreme. Am reuşit s-o liniştesc şi să exprim cuvinte vagi de relaxare. Ea nu a cerut mai mult confort în acel moment decât acela de a fi protejată acolo unde se afla. Cu siguranţă că se aflase în singurătate, în teroare, în mâhnire şi în groază o vreme îndelungată.

Apoi deveni mai liniştită şi eu am aşezat-o mai confortabil în manta, sprijinită de stâncă, ca să pot avea libertatea de a-i mai pregăti încă o supă. Dar deocamdată se cuibări lângă mine, cu o mică melancolie drăgălaşă, care îmi încălzi inima într-o manieră încântătoare, pentru că în mod cert ea era

cea fără de pereche. Începu să-mi spună cuvinte fără noimă şi rămase ascultătoare, amabilă şi liniştită, cu spatele sprijinit de stâncă pe toată durata cât am pregătit o nouă supă. În tot acest răstimp privirea ei mă urmărea, aşa cum ştiam pentru că adesea mă uitam spre ea.

I-am adus supa şi ea a băut-o folosindu-se chiar de mâinile ei, iar eu m-am aşezat şi am mâncat trei tablete şi am băut ceva apă pentru că într-adevăr trecuse o vreme îndelungată de când mâncasem ultima dată. Dintr-o dată supa făcu ca ochii fetei să strălucească, iar ea începu să vorbească opridu-se din timp în timp, din cauză că nu avea destulă putere şi erau mai multe lucruri de spus decât avea inima tăria şi înţelepciunea să limpezească. De două ori începu din nou să plângă cu hohote, pentru că într-adevăr tatăl ei murise, iar locuitorii Redutei mărunte fuseseră cu toţii ucişi sau împrăştiaţi prin noaptea din acest ţinut.

Am aflat astfel că forţele diavolului acţionaseră asupra populaţiei din interiorul micii Redute pentru că cineva, fiind extrem de slăbit din motivul căderii Curentului Pământean, a deschis Marea Poartă şi plecă hotărât prin noaptea cea mare. Imediat au venit în interiorul micii Piramide tot felul de monştri oribili şi uriaşi care au făcut o vânătoare brutală, ucigând foarte mulţi oameni şi doar câţiva au scăpat departe prin noapte. Naani se afla cu aceştia, după ce tatăl ei, maestrul Monstruwacan, fusese ucis de un om sălbatic, foarte brutal şi uriaş. Fuseseră trei fete cu Naani, când aceasta scăpase în întunericul nopţii, dar după ele veniseră nişte creaturi groaznice, în timp ce dormeau printre tufişuri şi răpiseră două dintre ele, iar cealaltă fugise aşa cum făcuse şi Naani, dar ele nu se mai întâlniseră niciodată.

Această întâmplare îngrozitoare care se petrecuse cu populaţia din Reduta cea mică, avusese loc cu mult timp în urmă, aşa cum i se părea ei, dar nu avea nici o cunoştinţă despre cât timp trecuse de la acest eveniment, pentru că nu putea socoti aceasta. Ei i se părea că trecuse o perioadă înspăimântător de lungă, iar eu am descoperit în prezent că fusese pierdută în toată această vreme în care eu am întreprins călătoria către ea. Fata nu auzise nici una dintre chemările mele, care nu ajunseseră la ea de când scăpase în afara Refugiului pierdut în acest tărâm îngrozitor.

Acum este adevărat că ea mă strigase adesea până când inima ei deveni din ce în ce mai ostenită de dezolarea singurătăţii ei şi de abandonarea

îngrozitoare. Chemările ei le spuseseră lucrurilor diavoleşti din acest teritoriu că ea se afla prin preajmă pentru că veniră tot felul de lucruri şi de animale să o caute, dar fiind înzestrată cu darul auzului, ea avu cunoştinţă despre apropierea acestora şi reuşi să se elibereze de ele, adesea cu alergări pline de teamă şi de groază, cu ascunderea printre stânci şi tufişuri, astfel încât după aceea nu mai fu în stare să mă strige, decât arareori numai dacă nu se afla vreun monstru pe urmele ei. Îmi deveni clar că din cauza acelei oboseli zdrobitoare nu mai era în stare să trimită la depărtare Matricea de Cuvinte sau cele spuse de spiritul ei.

Din această cauză ea fusese extrem de vânată şi foarte aproape de a deveni complet goală chiar în momentul în care o descoperisem eu, pentru că tufişurile şi stâncile îi sfâşiaseră îmbrăcămintea şi ea nu avea cu ce să-şi repare hainele. Se hrănise în tot acest răstimp cu muşchii de pe stânci şi cu tot felul de boabe ciudate şi de excrescenţe şi băuse apă din izvoarele calde, adesea simţindu-se îngrozitor de bolnavă din cauza sulfului sau poate că nu din cauza apei şi chiar a otrăvurilor din plante.

Şi în tot acest răstimp groaznic, de când ea devenise extrem de singură auzise o grămadă de lucruri jalnice, pentru că o dată fusese uciderea uneia dintre fete, chiar în apropierea ei, de către o brută care ieşise din întunericul ţinutului, de vreo trei ori auzise paşi de oameni care alergau încolo şi încoace, iar uriaşii îi urmăreau. Prin intermediul acestor povestiri am înţeles aceste lucruri pe care urechile mele mi le spuseseră în timp ce mergeam de-a lungul ţinutului şi cu siguranţă că asupra mea se lăsară noi temeri, amărăciuni şi orori. Apoi fata îmi povesti cum se apropiase o dată de câţiva dintre locuitorii de pe Reduta cea mică, în timp ce aceştia se ascundeau printre tufişuri, dar ei fugiseră fără să ţină cont că strigătele ei erau ale unei fiinţe omeneşti şi prin aceasta îşi dădu ea seama ce panică chinuitoare şi îngrozitoare se afla cuibărită în inimile lor.

Răceala amarnică a acestui ţinut o făcu să se străduiască mereu de a se ţine aproape de găurile cu foc care erau destul de abundente, dar chiar dacă aceasta era de mare nevoie pentru ea, tot astfel era şi pentru brutele monstruoase din acest tărâm, exact aşa cum constatasem şi eu în Tărâmul Nopţii şi în partea de sus a trecătorii. Din cauza aceasta fusese adesea obligată să se ţină departe, prin răceala îngrozitoare a nopţii.

Adeseori ea fusese atât de disperată, încât s-a aventurat spre găurile cu foc, reuşind astfel să aibă parte de căldură pentru o vreme, dar din cauza aceasta fusese de vreo două sau trei ori foarte aproape de distrugere în timpul somnului. Ba mai mult de atât, printre focuri se aflau şerpi şi crabi-păianjenii şi scorpioni uriaşi.

Într-adevăr, chiar în timp ce se aşeza pe lângă vreo gaură cu foc, foarte obosită şi părând foarte aproape de moarte, chiar în acel moment în care chemarea mea venea înspre ea pentru a o readuce la viaţă şi la cunoaşterea amarnică a disperării, chiar şi atunci ea era înconjurată de nişte creaturi ciudate, care se aşezaseră în jurul ei şi aşteptau s-o omoare în timpul somnului.

Prin aceste lucruri ea avu sentimentul că moartea îi era foarte aproape, dar iată! Din afara marii nopţi a lumii veni bătaia Matricii de Cuvinte, hotărâtă şi puternică, trepidând ca un tunet grav şi spiritual prin toată întunecimea nopţii. Atunci se gândi la mine, doar ca şi cum aş fi vorbit de la depărtarea la care se afla marea Piramidă, aşa încât strigătul nu iscă nimic altceva în interiorul ei decât o speranţă, dar şi o nouă disperare. Auzise în scurt timp cum venea numele ei, rostit desigur cu limba, iar numele era cu totul diferit de numele pe care îl spusesem după bătaia cuvântului. Imediat am ieşit din tufiş, iar ea căzuse pe dată într-o teamă imensă că vreun monstru ar fi vrut s-o răpească, dar apoi văzuse un bărbat tânăr, în armură gri şi ştiu într-o clipită că era acel unic de demult din memoria visurilor ei şi cel care îi vorbise prin intermediul spiritului de-a lungul lumii pe jumătate moarte. Iar acum căzusem în acea dezolare necunoscută şi înspăimântătoare de a-i acorda ajutorul. Ea se află imediat în siguranţă, dar încă foarte zdrobită din cauza oboselii, a bucuriei imense şi a onoarei uriaşe pe care mi-o acorda.

Aceasta este în principal ceea ce îmi spuse ea despre felul în care văzuse şi privea la încântarea de a fi din nou împreună. Dar nici un om nu fusese vrednic niciodată de felul în care mă privise ea pe mine şi de vorbele pe care mi le spusese în oboseala şi în fericirea ei. În momentul în care fata îmi vorbi despre crabii-păianjeni, am privit imediat cu atenţie în jur şi, cu siguranţă, într-un minut, am descoperit că ei nu plecaseră nicăieri, ci formau un cerc de tăcere neclintit, răspândind neruşinare şi oroare în jurul nostru. Acest lucru mă umplu de mânie şi de dezgust, aşa încât m-am ridicat în

picioare, am mers până la marginea luminii şi am lovit aceşti monştri, înainte ca ei să se hotărască să se îndepărteze. Prin aceste lucruri trebuie să vă daţi seama de calmul lor şi de siguranţa lor nebunească, deşi păreau destul de lipsiţi de curaj, pentru că nu încercară deloc să mă atace. Acum, dacă vreun crab adevărat din zilele noastre ar fi încercat să mă ciupească, mi-aş fi apăsat pe el cu hotărâre degetul de la picior.

Apoi m-am întors spre fată, iar ea râse un pic, cu o voioşie slabă, încât am înţeles că ar fi fost o domnişoară foarte veselă dacă aş fi întâlnit-o sănătoasă. I-am pregătit un nou pahar cu supă şi ea îl bău foarte liniştit. După aceea i-am spus foarte sever şi limpede că trebuia să doarmă. Avea mare nevoie de asta pentru că era necesar să scape de agitaţie şi de oboseală şi trebuia să doarmă foarte fericită, mulţumită şi fără nici o frică.

Am pregătit un loc neted pentru ea, am aşezat săculeţul şi desaga încât să formeze o pernă şi am întins-o acolo învelită în manta, foarte uşor şi drăgăstos, acoperindu-i şi picioarele. În acest moment am văzut cum erau foarte adânc crestate şi fără nici un echipament de protecţie pe ele. Am înţeles că iubita mea îşi pierduse încălţămintea care fusese distrusă în timpul călătoriei ei singuratice şi în fuga ei din calea brutelor care veneau s-o caute. Astfel am avut mai limpede în inimă adevărata groază şi teamă care o însoţise pe scumpa mea. M-am gândit că aş fi putut să-i spăl şi să-i bandajez picioarele, dar ea era deocamdată atât de istovită, încât am preferat s-o las să adoarmă cât de repede ar fi putut, iar după aceea, după ce s-ar fi trezit, să mă ocup mai atent de picioarele ei. Şi într-adevăr acestea erau atât de mici şi de frumoase.

Ea adormi imediat şi m-am îndoit că mai dormise vreodată atât de liniştită şi de sigură în ultima lună de zile, pentru că nu putea şti niciodată dacă vreun lucru rău nu ar fi putut veni asupra ei în timpul somnului. Acesta era un sentiment foarte înspăimântător, pentru că ştiţi cum am fost şi eu pus în faţa problemelor de acelaşi fel.

În timp ce Naani dormea, mi-am dezbrăcat armura, mi-am scos îmbrăcămintea de sub aceasta, numită lenjeria de sub armură, care era o îmbrăcăminte foarte călduroasă şi potrivită şi am început să le curăţ. După aceea mi-am pus din nou armura, dar lenjeria am împăturit-o şi am aşezat-o

lângă fată, pentru că ea era aproape dezbrăcată din cauza tufişurilor şi a stâncilor care îi sfâşiaseră îmbrăcămintea.

Apoi am şezut privind-o pe fată, în timpul cât ea dormi şi cu siguranţă rămase aşa de-a lungul a zece ore pline. Eu m-am plimbat de o parte şi de alta a găurii cu foc şi m-am oprit adesea, ca să pot asculta şi cu urechile şi cu spiritul meu, pentru că într-adevăr acum avea o nouă grijă şi încântare, precum şi o teamă dublă, proaspătă faţă de orice creatură oribilă şi de forţele diavolului.

La sfârşitul a zece ore, fata se trezi, iar eu am alergat către ea, vesel pentru că îşi recăpătase cunoştinţa şi puteam din nou vorbi împreună. Se ridică şi privi spre mine. Se afla în ea o lumină şi o mişcare nouă, aşa încât mi-am dat seama că tăria îi revenise. O scurtă vreme nu îmi spuse nimic, până în clipa când eu am întrebat-o cum a fost. Atunci ea privi spre mine foarte pătrunzător, încât m-am minunat de atâta seriozitate şi am întrebat ce gândea. Iar ea mă întrebă, dintr-o dată, cât timp trecuse de când nu mai dormisem. Şi cum nu puteam da la o parte întrebarea ei neaşteptată, am răspuns că de optzeci şi patru de ore, ceea ce însemna de trei zile şi jumătate. Cunoşteam acest lucru pentru că păstrasem întotdeauna o numărătoare foarte atentă a orelor, de teama ca nu cumva să mă înşel în privinţa timpului care s-a scurs ca să ajung într-un loc sau într-altul.

Într-adevăr, chiar în momentul în care îi spuneam acest lucru, mi-am dat seama că, într-adevăr, mersesem foarte mult fără să mă odihnesc şi desfăşurasem o muncă foarte solicitantă în tot acest răstimp, iar mai înainte fusesem destul de lipsit de odihnă, aşa cum bine ştiţi.

Imediat fata strigă ceva, îşi aruncă mantaua de pe ea, mă cuprinse în braţele ei şi nu părea să aibă nici o reţinere în privinţa goliciunii ei. Nu ştiam cum de fusesem atât de neglijent, dar vedeam acum că eram aproape să leşin din cauza lipsei de somn şi de odihnă. Ea mă ţinu foarte hotărât o vreme, iar după aceea mă ajută să mă întind pe pământ, îmi aşeză sub cap săculeţul şi desaga şi astfel m-am întins foarte calm şi tihnit şi mintea mea era foarte liniştită, ca şi cum toată lumea devenise într-o clipă foarte tăcută.

Atunci fata se gândi că era lipsită de o îmbrăcăminte adecvată, apucă mantaua şi o înfăşură în jurul ei, iar apoi se aşeză în apropierea mea şi îmi

frecă mâinile. Imediat m-am simţit mai bine şi ea deveni mai fericită în gândurile ei. Îmi dădu ceva pentru stomacul meu, pentru că într-adevăr, pe parcursul acestor ultime ore devenisem atât de nebun, încât nu mă mai interesase nici să mănânc aşa cum se cădea.

Ea îmi ridică capul, în acelaşi moment în care scoase săculeţul de dedesubt, mă ţinu foarte drăgăstos pe genunchii ei până când scoase punguţa cu tabletele, pulberea şi paharul, pe care eu le pusesem pe toate la loc înainte ca Naani să adoarmă şi din cauza aceasta nu mai fusesem capabil să mănânc sau să beau, decât dacă aş fi trezit-o pe ea, pentru că îi aşezasem desaga sub cap în chip de pernă aşa cum v-am spus.

Şi nu mă puse să fac nimic, ci doar mă întrebă cum să prepare apa şi fu foarte amuzată să vadă cum pulberea ţâşnea în sus şi devenea apă, dar într-adevăr ea pusese prea multă în pahar şi aceasta se ridică şi se scurse pe pământ. După ce făcu toate acestea şi încetă să se minuneze, puse trei tablete în apă şi îmi pregăti o supă, exact în acelaşi chip în care eu îi pregătisem ei, doar că eu nu eram într-o asemenea mare necesitate ca ea ca să mănânc şi să beau apă. Acum nu voiam să mă lipsesc totuşi de o dragoste de felul acesta.

În timp ce beam supa, am rămas foarte liniştit pe pământ cu capul aşezat în poala iubitei mele şi m-am gândit să-i spun despre lenjeria de sub armură pe care voiam să i-o ofer drept îmbrăcăminte. Totuşi, nu i-am spus că o scosesem de pe mine, pentru că probabil că nu ar mai fi acceptat-o şi s-ar fi îngrijorat că mi-ar fi fost frig. Dar nu am ştiut să ascund asta atât de bine, încât ea a înţeles imediat şi scăpă câteva lacrimi, apoi foarte amabilă şi dulce mă sărută aşa cum stăteam întins acolo.

Nu voia nicidecum să-şi pună îmbrăcămintea, dar până la urmă am convins-o cu argumente raţionale şi bunul ei simţ atât de drăguţ îi arătă că vorbisem cu înţelepciune. Pentru că altfel cum ar fi putut merge ea pe amarnicul drum care ne stătea înainte, dacă nu ar fi avut o îmbrăcăminte puternică şi protectoare, iar straiele ei se aflau într-o zdrenţuială cumplită, după cum v-am spus, deşi erau foarte drăgălaşe şi curate, aşa cum le văzusem eu, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că ea se dezbrăcase adesea în singurătatea nopţii şi îşi spălase hainele în vreun izvor cald cu apă sulfuroasă. Într-

adevăr, ea acordase întotdeauna mult timp spălatului, aşa cum aveam să aflu în curând.

Imediat m-am simţit din nou foarte bine, dar cu un somn chinuitor care îmi apăsa capul. Deocamdată, înainte de a adormi mi-am amintit că ar trebui s-o spăl pe picioare, să o ung cu alifie şi să o leg cu cârpele din buzunar.

M-am ridicat, vorbind în timp ce mă uitam spre genunchii ei şi i-am spus de intenţia mea. Iar ea nu făcu altceva decât să îşi aşeze braţele în jurul gâtului meu şi să-mi dea un sărut de dragoste şi râse cu atâta entuziasm încât m-am gândit că am să fac acest lucru când ea va voi să se preocupe cu adevărat de asta. Aşa că nu am făcut nici o tevatură în afară de a-i înmâna ei alifia, apoi m-am întins pe spate şi am tăcut.

Eram aşezat pe partea mea dreaptă, iar ea se duse în spatele meu, îşi scoase îmbrăcămintea şi o aşternu peste mine, iar după aceea se aplecă deasupra mea foarte graţios, mă sărută şi mă îndemnă să adorm iute pentru că ea se pregătea să-şi facă toaleta şi să se vâre în îmbrăcămintea de dedesubtul armurii mele. Nu am făcut nici o nebunie, deşi i-am spus să îndepărteze puţin mantaua de mine pentru a putea avea discul la îndemână. Apoi am apucat discul şi l-am strâns la piept, aşa cum îmi era obiceiul şi am văzut cum ochii ei au privit spre mine cu o mică licărire.

Am pus-o să-mi promită că îşi va ţine auzul extrem de atent, atât cât putea ea s-o facă şi să mă strige imediat ce ar fi auzit orice zgomot prin noapte, oricât de mic. După aceasta mi-am închis ochii ca să nu se ruşineze şi am sărutat-o, apoi m-am întors ca să adorm, iar ea se îndepărtă de mine ca să-şi ducă la îndeplinire cele necesare. Cu siguranţă că am adormit cât ai clipi, dar cu o mare dragoste şi încântare în toată inima mea, precum şi în toată fiinţa.

Nu m-am mai trezit apoi timp de douăsprezece ore. Iar când acestea au trecut, ce să vezi! M-am trezit, iar iubita mea stătea lângă mine, atât de frumoasă, atrăgătoare şi dulce, încât braţele mele se îndreptară imediat spre ea, iar ea se lăsă cuprinsă în ele şi îmi dădu un sărut drăgăstos şi delicat, iar apoi se strecură de lângă mine, foarte sensibilă şi iubitoare, se ridică şi se roti împrejur pentru ca eu s-o privesc. Era îmbrăcată cu lenjeria de sub armură şi cu siguranţă era foarte lejeră în ea, dar de asemenea era foarte

agreabilă în această îmbrăcăminte. M-am ridicat ca să o pot vedea mai bine. Şi a trebuit s-o sărut din nou, pentru că într-adevăr, cu părul ei azvârlit în juru-i îmi părea foarte drăguţă, dar picioruşele ei erau desculţe aşa încât mi-au produs o nouă sensibilitate să le privesc pentru că erau cu adevărat pierdute fără încălţămintea de protecţie. Eu am îngenunchiat în faţa ei, iar ea nu m-a alungat, ci a venit ca să fie din nou sărutată.

Când am aflat cât de mult timp dormisem, am mustrat-o pe iubita mea, dar, deocamdată, trebuia să am o lungă perioadă de odihnă după ce fusesem atât de mult timp treaz, altfel aş fi putut să-mi pierd de tot puterile. Am întrebat-o de câte ori mâncase, iar ea îmi răspunse că doar o dată cu şase ore în urmă. Pentru asta am dojenit-o din nou, dar îşi puse neaşteptat un deget foarte drăguţ pe buzele mele, astfel încât eu să nu mai pot face nimic altceva decât să râd şi să sărut acel deget.

După aceea am mâncat şi am băut împreună şi am făcut planuri. Iar o dată ce am liniştit-o pe fată, pentru că părerea ei de rău i se ivise din nou în suflet din cauză că tatăl murise, iar populaţia din mica Redută fusese distrusă în totalitate şi lăsată la voia întâmplării prin noapte în mijlocul monştrilor din ţinutul acela.

Într-adevăr eu eram hotărât să plecăm repede din locul acela, înainte de a veni vreo distrugere oribilă asupra noastră şi cu siguranţă era greu de crezut că se mai afla vreo fiinţă umană, prin preajmă în tot acel ţinut, pentru că probabil muriseră de frig chiar şi cei care scăpaseră.

După ce mâncarăm şi băurăm, am numărat pachetele cu tablete şi am mulţumit cu toată fiinţa mea căci fusesem prevăzător şi nu dădusem curs dorinţelor burţii mele şi am înţeles că erau de ajuns de numeroase pentru nevoile noastre, dacă am fi avut o viteză destul de bună şi nu trebuia să ne îngrijorăm că se vor termina. Cât despre pulberea de apă, aşa cum putea fi numită, se mai aflau încă două flacoane pline şi încă ceva din cel din care băusem pe parcursul întregii mele călătorii. Din acest motiv veţi înţelege că nu urma să murim din lipsa vreunuia din aceste lucruri.

Înainte de orice altceva trebuia să născocim nişte încălţări pentru Naani cu care să-şi protejeze picioarele, iar în acest scop am cercetat prin desagă şi am descoperit desigur că acolo se afla o pereche de pantofi care erau făcuţi

pentru a putea fi purtaţi chiar pe dinăuntrul propriei mele încălţăminţi din metal gri. Din această cauză am fost extrem de bucuros, am pus-o pe fată să şadă pe o piatră, în timp ce eu îi potriveam încălţările. Cu siguranţă că erau fabulos de mari şi de butucănoase în picioarele ei mici, încât am fost foarte surprins să aflu cât de mare era un bărbat pe lângă o femeie. Dar în final am avut un gând deştept, pentru că am îndepărtat toate curelele săculeţului, pe toată lungimea lui, foarte uşor şi cu atenţie, şi astfel am obţinut un şnur cu care să leg încălţările de jur împrejur, la partea superioară. După aceasta, m-am aşezat deoparte şi am admirat-o pe fată, dar nici ea, nici eu nu eram foarte încântaţi, pentru că ea era mult prea drăguţă ca să fie mascată şi înfăşurată în felul acesta, dar acum ea putea merge fără să se rănească la picioare.

După aceea am împachetat tot echipamentul şi ea făcu o boccea cu toată îmbrăcămintea ei distrusă, pentru că ne putea fi de folos pe undeva, în altă parte. Şi astfel am apucat drumul spre ieşirea din acest ţinut dezolant.

Am mers înainte, împreună, de-a curmezişul ţinutului, iar călătoria nu a fost nici un pic obositoare, ci de o bucurie reţinută şi dulce, deşi eu aveam o nouă nelinişte, aşa cum puteţi înţelege, ca nu cumva vreun monstru să-i producă iubitei mele vreun rău.

Am călătorit timp de douăsprezece ore încheiate pe fundul mării de demult şi am mâncat de două ori în acest răstimp. Desigur că fata deveni foarte slăbită şi obosită pentru că încă nu-şi recăpătase toată puterea, deşi nu-mi vorbi prea des despre acest lucru. Dar am ştiut asta şi m-am oprit în ora a treiseprezecea, am cuprins-o în braţele mele, exact ca şi cum aş fi cărat un copil şi astfel am mers mai departe împreună cu ea, întrerupându-i protestele cu un sărut. După aceea ea se cuibări la pieptul meu. Am făcut-o pe fată să adoarmă. Era lipsită de putere, pentru că tot corpul o durea prea tare şi totuşi ea se strădui să-mi dea ascultare. În ora a optsprezecea, când m-am oprit pentru a mânca şi a bea, ea era cu adevărat trează, deşi stătea extrem de tăcută. Se trase din braţele mele, se ridică pe vârfurile picioarelor şi îşi puse degetul pe buzele mele în mod surprinzător. După aceea nu îmi îngădui să o sărut, dar merse în spatele meu, deschise desaga şi îmi dădu să mănânc, exact cum ar fi trebuit să facă o soţie şi o gospodină. Era atât de netulburată, încât am ştiut că îşi îmbolnăvea inima cu lucruri inocente.

După aceasta trecu pe neaşteptate în plâns, pentru că avu o amintire amarnică şi iute în legătură cu tatăl ei şi cu distrugerea ce avusese loc, iar eu am prins-o în braţe şi am lăsat-o să stea acolo, neîncercând s-o sărut sau s-o mângâi, ci oferindu-i doar sprijinul meu.

Imediat încetă să mai lăcrimeze, îşi odihni mâinile într-ale mele, iar eu i le-am ţinut, foarte moale şi liniştit, după care începu să-şi mănânce tabletele, deşi era încă foarte tăcută, încât şi eu am rămas tăcut de asemenea şi am simţit cum dragostea mea era peste tot în jurul ei, ca o protecţie. Am ştiut că ea avea cunoştinţă despre acest lucru în inima ei.

Adesea ascultam prin noaptea din acest ţinut, dar nu se afla nici un sunet nicăieri, nici vreo perturbaţie a eterului care să mă îngrijoreze. Iar fata care se afla în braţele mele ştiu când am ascultat pentru că poseda Auzul de Noapte şi înţelegerea spirituală necesară. Adeseori am privit spre ea, prin întunericul ce se afla în jurul nostru şi imediat percepeam că ea privea către mine, din afara braţelor mele.

Şi am sărutat-o.

Acum, în tot timpul acelei zile, nu ajunsesem nicăieri prin apropierea vreunei găuri cu foc de pe tot fundul vechii mări şi tânjeam de a fi cât mai aproape de căldura vreuneia, pentru că simţeam răceala ţinutului, fiind obosit şi pentru că nu mai aveam lenjeria de sub armură ca să mă încălzească.

Mantaua se afla înfăşurată în jurul fetei pentru că-mi era teamă că îi va fi rece în timp ce eu o căram. Ea simţi totuşi, în mod subtil, că eram pe cale să simt răceala cumplită a ţinutului şi mi se desprinse din braţe, puse mantaua în jurul meu, iar după aceea se cuibări din nou în braţele mele. Am lăsat mantaua să atârne aşa, dar am aranjat-o ca să o cuprindă şi pe ea. Într-adevăr am fost bucuros, pentru că îmi era frig. Fata împachetă desaga şi astfel eram din nou gata pentru a merge mai departe, pentru că devenisem neliniştit, aşa cum puteţi presupune, din dorinţa de a ajunge mai repede la vreo gaură cu foc, pentru a avea un loc pentru odihnă care să fie mai călduros şi luminat fiindcă răceala acelui tărâm era jalnică şi oribilă.

M-am înclinat ca s-o ridic pe fată în braţele mele, pentru a o putea duce mai departe, dar ea se opuse, spunând că se odihnise destul. Eu nu am contrazis-o, pentru că nu aveam nici o dorinţă de a mă impune cu orice preţ, în afară de momentul în care aş fi văzut-o că ar fi devenit nechibzuită. Şi într-adevăr aşa m-am străduit să fie lucrurile cu ea.

Fata mergea alături de mine, extrem de tăcută, dar se ţinea foarte aproape, aşa încât am ştiut că era plină peste măsură de dragoste faţă de mine şi de această modestie neobişnuită şi suavă pe care o producea dragostea într-o femeie, în vremurile de demult, atunci când ea era cu bărbatul ei şi numai dacă acel bărbat era de asemenea stăpânul ei. Imediat ce am simţit că mantaua mea se afla numai pe proprii mei umeri, am apucat-o şi am vrut s-o aşez şi în jurul fetei, dar ea nu îmi permise, cu hotărâre, şi când m-am încruntat la ea, pentru ca în felul acesta să mă asculte, se ridică pe vârful picioarelor, aşa încât să mă poată săruta, îmi trase capul în jos, mă sărută cu convingere şi mă convinse să mă acopăr cu mantaua, pentru că altfel aş putea să-i provoc suferinţă, prin aceea că mi-ar fi frig. Dar eu nu am vrut să ascult acestea, aşa încât ea deveni cu adevărat tulburată. Şi mai întâi mă ameninţă că se îmbracă cu hainele ei cele vechi care erau numai zdrenţe, dacă mai insist. Asta mi s-a părut a fi un lucru atât de nebunesc şi prea puţin gândit, încât nu am socotit că trebuie să fac mai mult decât să zâmbesc către ea mai bine decât s-o dojenesc, dar am fost ferm în ideea că ea ar fi trebuit să se acopere cu mantaua.

Dar ce să vezi! Se puse pe neaşteptate pe plâns şi asta fu dincolo de orice imaginaţie. Într-adevăr, m-am simţit cu totul debusolat, pantru că am înţeles că ea era cu adevărat nefericită în legătură cu această problemă, când am înţeles că ea făcea asta de dragul unei alintări. Inima mea mă ajută să înţeleg această problemă şi am văzut cum era cu adevărat ruşinată, în fiinţa ei interioară feminină.

În sfârşit am ajuns la o înţelegere cu fata, că vom îmbrăca mantaua fiecare câte o oră, pe rând, iar ea urma să fie cea care o îmbrăca în prima oră şi eu în cea de a doua şi tot aşa mai departe.

Într-adevăr acesta a fost un aranjament foarte fericit, dar ea încă mai bătea un pic din picior în timp ce eu o înfăşuram în manta. Mă întrebă despre timpul care s-a scurs de trei ori pe parcursul acelei ore şi într-adevăr, când

aceasta se sfârşi, îşi scoase într-o clipă mantaua, se duse în spatele meu şi mi-o azvârli pe umeri, apoi o trase spre faţă şi o închise repede pe pieptul meu. Atât de înflăcărată şi neastâmpărată fu când făcu toate acestea, încât am apucat-o de umeri, am zgâlţâit-o încetişor, râzând, chiar în momentul când bătea iar din picior la mine. Dar ea nu ţinu cont de nimic, ci încheie mantaua cu un aer foarte preocupat. Am apucat-o în braţele mele, ca pe o fată dulce şi dârză, iar ea era foarte binevoitoare în acest moment să-şi reia drumul. Imediat după o oră, i-am înmânat ei mantaua, din nou şi astfel lucrurile se precipitară, după cum vă puteţi imagina.

După ce merseserăm tot înainte timp de cinci ore pline, am priceput că fata era extrem de epuizată şi făcea impresia că nu era îmbrăcată. Iar pentru că am văzut în ce stare se afla, am fost preocupat să ajungem mai repede la nişte stânci, ca să ne aflăm refugiul de protecţie şi poate să găsim acolo vreo gaură sau vreo scobitură, care ar fi putut să ne ofere căldura de care aveam nevoie, pentru că nu se aflase nicăieri nici o gaură cu foc prin apropiere în toate aceste ore. Imediat am ajuns în partea unde se aflau stâncile şi merserăm prin întuneric, ajungând în sfârşit la un loc unde stâncile se înălţau prin noapte, ca şi cum ar fi fost o faleză mică şi străveche.

Am găsit într-adevăr o gaură spre interiorul stâncii, care părea cam de înălţimea mea, iar când am pătruns în ea am făcut discul să se învârtă încât să pot avea lumină ca să văd dacă nu se afla vreo creatură oribilă pe acolo. Am fost încântat pentru că era cu siguranţă foarte plăcută şi uscată. Fata scoase un ţipăt scurt când văzu lumina neaşteptată care izbucnise în toată gaura când făcusem discul să se rotească şi din cauza zumzetului armei. Dar i-am explicat că nu avea nici un motiv de teamă în legătură cu aceasta şi îşi recăpătă liniştea, dar încă tremura în momentul în care m-am îndreptat spre ea, pentru că, fără îndoială, discul scotea întotdeauna un sunet straniu şi o lumină bizară şi mohorâtă. Ea se speriase pentru mine crezând că oarece forţe diavoleşti se abătuseră asupra mea din afara găurii, pentru că nu avea nici o cunoştinţă şi nici nu-şi închipuise vreodată că ar fi existat pe lume o astfel de armă.

Am ajutat-o pe fată să urce în mica scobitură, iar după aceea m-am urcat şi eu, astfel că ne-am aflat într-un loc foarte drăguţ şi tihnit la care nu ar fi putut ajunge prea uşor nici un lucru îngrozitor. Eu eram desigur foarte

bucuros de un asemenea loc, pentru că astfel eram protejaţi amândoi şi puteam să ne odihnim în acelaşi timp. Într-adevăr acesta a fost un plan necesar, pentru că dacă unul ar fi rămas treaz ca să-l păzească pe celălalt, timpul nostru de somn ar fi durat dublu şi ne-ar fi trebuit de două ori mai mult timp decât cel necesar pentru a ajunge vreodată la refugiul oferit de Piramida cea mare. Iar eu eram extrem de preocupat şi îngrijorat în inimă şi în spirit de a o aduce pe iubita mea cât mai curând în protecţia şi în gloria propriei mele case şi astfel s-o eliberez de distrugerea care atârna asupra sufletelor noastre prin acest tărâm şi de pericolele care pândeau de pretutindeni, în afara Ultimei Redute.

Acum, când am ajuns în gaura din stâncă, fata desprinse desaga şi săculeţul de pe umerii mei, scoase de acolo tabletele şi prepară nişte apă fiind foarte rapidă şi îndemânatică şi toate astea în ciuda întunericului care era cumplit în interiorul micii scobituri.

Am mâncat fiecare dintre noi câte două tablete, apoi am băut ceva apă, iar eu m-am amuzat împreună cu fata cum puteau tabletele să fie bune pentru a-ţi păstra puterile. Ea a fost de acord şi mă bătu pe mână, spunându-mi cum o să-mi gătească o mâncare grozavă şi plăcută când ne vom afla înăuntrul marii Piramide. Imediat după aceea se apucă să râdă de mine şi să mă numească neruşinat pentru că mă gândeam atât de mult la mâncare, dar după aceea se linişti.

După ce am sfârşit ceea ce aveam de mâncat şi de băut, eram pregătit pentru somn, fiindcă, într-adevăr, erau douăzeci şi şase de ore lungi de când mă odihnisem ultima oară, iar pentru fată erau treizeci şi opt de ore, pentru că, aşa cum vă amintiţi, ea nu adormise când se aşezase în braţele mele timp de şase ore din călătoria noastră.

Am pregătit locul de culcare, punând mantaua peste fată, dar ea refuză, părând să aibă o oarecare îndoială şi nedumerire. Dar am fost neînduplecat şi hotărât în această problemă pentru că ea nu era îmbrăcată cu haine foarte călduroase, aşa cum bine ştiţi, ba mai mult de atât, ea era doar micuţa mea iubită, pe când eu eram mult mai rezistent. Am convins-o să mă asculte şi i-am oferit ei desaga şi sacul în chip de pernă, iar ea, cel puţin aşa mi se păru, suspină un pic, mai mult în sinea ei, prin întunericul nopţii. Dar mi-am păstrat inima mai aspră în hotărârea mea. Am înfăşurat mantaua în jurul ei,

i-am aşezat desaga şi sacul sub cap, iar după aceea am îngenunchiat deasupra ei ca s-o sărut, înainte de a mă pregăti şi eu de culcare. Dar ea îşi întoarse gura de la mine şi îşi puse mâinile peste faţă pentru a mă îndepărta, ceea ce mă necăji, fiindcă întotdeauna am ţinut seama să nu îmi impun cu orice preţ dragostea în sufletul ei, ci să-i ofer numai un scut şi tot confortul necesar inimii ei.

Mi-am întors spatele şi m-am îndepărtat un pic lungindu-mă, pentru că într-adevăr nu prea era altă posibilitate de a mă îndepărta de ea, locul fiind foarte strâmt. M-am întins foarte tăcut, pentru că în inimă eram foarte amărât. Acum, chiar că nu puteam să adorm, pentru că eram rănit în dragostea mea, drept pentru care am stat foarte liniştit poate vreo oră şi m-am străduit să nu zgudui armura care putea să zornăie, din pricina tremuratului care mă cuprinsese datorită frigului cumplit. Dar fata adormi foarte dulce şi liniştit, după cum mi-am dat seama ascultându-i respiraţia.

Acum, cu adevărat, fata era tot atât de trează ca şi mine şi cu o intenţie dulce şi neastâmpărată în inimă, aşa cum putu spiritul meu să înţeleagă. M-am întins foarte tăcut şi am aşteptat ca să descopăr care putea fi această intenţie. Mi-am prefăcut respiraţia ca fiind aceea a unui om care dormea, exact aşa cum pretindea şi fata cea poznaşă. Am ştiut cu siguranţă într-o clipă că se mişca foarte uşor şi se apropie de mine, dar eu m-am prefăcut că dormeam foarte adânc şi puternic, deşi frigul părea foarte aproape de a-mi cotropi toată liniştea.

Am perceput intenţia fetei imediat, pentru că am simţit mantaua care se întindea peste mine cu o bunătate minunată, iar după aceea un sărut uşor fu depus pe mâna mea şi fata se întoarse apoi la perna ei, deşi, aşa cum am putut auzi, o trase mai aproape de mine, ca şi cum s-ar fi străduit să se apropie de mine, iubitul ei.

Atunci m-am ridicat, mi-am întins pe neaşteptate mâinile ca s-o apuc pe fată în braţe, iar ea se cuibări în mine, aşa cum eram de tăcut, pentru că o iubeam foarte mult. Imediat am simţit-o cum se agita în braţele mele şi am mai slăbit oarecum strânsoarea, pentru că am fost întotdeauna foarte grijuliu să nu impun nimic în legătură cu minunata libertate a fecioriei ei. Dar ea nu se îndepărtă de mine, ci doar îşi aşeză mantaua şi peste ea astfel încât să ne aflăm amândoi sub ea. Şi a fost bine aşa, pentru că era o nebunie ca unul să

nu mai poată de frig, iar celălalt să fie foarte bine încălzit. Acest lucru mi s-a părut a fi foarte înţelept, deşi nu venise prima oară de la mine.

I-am spus scumpei mele că aşa trebuiau să fie lucrurile, iar ea se întinse, apucă desaga şi sacul şi le aşeză drept pernă şi pentru mine, spunându-mi că pot să-mi aşez capul peste ele. Am întrebat-o atunci cum putea acest lucru să fie în regulă pentru că ea avea nevoie de pernă mai mult decât mine. Dar ea mă pofti să continui şi să ascult la rândul meu. Şi când m-am aşezat astfel, ea înfăşură mantaua peste mine, se strecură sub ea într-o clipă, se întinse lângă mine şi păru că adormi pe dată.

Pe cât părea ea atât de netulburată şi stâpână pe situaţie în timp ce era trează, pe atât de dulce asemenea unui copil îmi părea în somnul ei, cuibărită lângă mine. Cu siguranţă că doream s-o sărut, dar îmi stăpâneam deocamdată dragostea. O astfel de fată putea aduce adoraţia în sufletul oricărui bărbat.

Imediat am adormit şi eu şi m-am mai trezit peste şapte ore, iar fata dormi opt ore, dar eu nu am deranjat-o, până când nu am fost gata de plecare. Am ieşit de sub manta şi am aşezat-o în jurul ei, foarte uşor. Dar chiar şi în somn păru că îi lipseşte prezenţa mea, pentru că mi se păru că îşi întinse mâinile în afară, prin întuneric şi scoase un mic suspin în somn. Tot atât de repede se linişti când am aşezat din nou mantaua în jurul ei.

Am mers atunci spre ieşirea din mica scobitură, mi-am îndreptat capul şi am privit cu atenţie în jur cercetând vreme îndelungată, dar nu se mişca nimic prin noaptea din jur şi nici spiritul meu nu simţea nimic care ar fi putut să ne îngrijoreze.

Imediat am scos două tablete, pentru că, aşa cum ştiţi fata îmi oferise mie desaga şi sacul ca să-mi slujească drept pernă, aşa încât puteam să ajung la aceste lucruri fără s-o trezesc. Dar pe de altă parte, aşa cum urma să aflu mai târziu, ea îşi folosise propriile ei haine distruse drept pernă, deşi nu îmi spusese asta. Deocamdată, îmi veni un gând nou, că ea se gândise de la început să doarmă în braţele mele şi astfel să nu aibă nevoie de nici o pernă, sau se poate să fi văzut cu o înţelepciune bătrânească neaşteptată şi să acţioneze iubitor şi cu înţelegere.

Am mâncat două tablete, iar după aceea am făcut puţină apă din pulbere. Şi ce să vezi! Zgomotul făcut de agitaţia apei o sculă pe fată şi am ştiut că se întinse să mă găsească, dar după aceea îşi dădu seama care era sursa sunetului, că eu eram treaz şi mă pregăteam pentru călătorie. Se ridică prin întuneric şi îmi rosti numele, veni înspre mine, mă sărută pe ceafă şi imediat îşi plimbă mâinile, tandru, în josul braţului meu stâng, iar când ajunse la cană, o apucă. După aceea am ştiut că a luat o sorbitură din cană şi apoi întinse cana spre mine, dându-mi astfel să beau şi mă certă că nu am trezit-o şi pe ea ca să aibă grijă de mine, pentru că în mod cert era iubita mea şi părea că avea nişte datorii faţă de mine.

După ce am băut, ea apucă cana şi bău toată apa care mai rămăsese în ea. Luă apoi două tablete, după cum am bănuit, şi veni după aceea să stea pe stâncă lângă mine. Se cuibări întrucâtva în armura mea, îmi apucă braţul, îl aşeză în jurul ei şi în acest fel mâncă. Dar mai întâi îşi aşeză tableta pe buzele mele, în întuneric, pentru ca eu să o pot săruta şi desigur acesta era un vechi obicei al lui Mirdath, scumpa mea, aşa încât am fost cu totul zdruncinat în inima mea. Am sărutat tableta şi imediat ea se cuibări în mine şi începu să mănânce.

Era într-adevăr ca şi cum eternitatea s-ar fi derulat înapoi, pentru că descoperisem sufletul iubitei mele de demult în această graţioasă fată de lângă mine. Deşi în unele privinţe Mirdath fusese mult diferită, Naani era într-adevăr extraordinar de încântătoare. Şi deşi eram atât de mişcat, am rămas tăcut, pentru că inima mea era foarte plină de amintiri.

Şi astfel, cum mânca, fata îşi strecură degetele printre ale mele iar degetele ei erau chiar foarte mici şi îmi zdruncină din nou amintirile şi în această privinţă. Eram cu siguranţă mut în faţa amintirilor mele.

Imediat ea ridică cea de a doua tabletă iar eu m-am gândit că ar trebui să o sărut şi pe aceasta, şi asta am şi făcut, ca şi mai înainte. Apoi ea începu din nou să mănânce. Am observat pe neaşteptate că dorea să-mi ascundă o altă intenţie de-a ei. Am apucat-o de mână foarte repede prin întuneric, iar degetele ei se strânseră în jurul tabletei, aşa încât eu am înţeles că ghicisem corect. I-am deschis degetele şi am constatat că în palma ei se afla numai o jumătate de tabletă. Cu siguranţă că ea luase numai o singură tabletă şi îmi

dădu să sărut doar o jumătate, iar după aceea cealaltă jumătate, astfel încât eu să mă gândesc că ea mâncase cu adevărat două tablete.

Am înţeles atunci că ea făcuse acest lucru pe ascuns, gândindu-se că dacă ea mânca întotdeauna numai o singură tabletă, atunci mie nu mi-ar fi lipsit niciodată mâncarea, chiar dacă noi am fi avut de străbătut un drum foarte lung până la marea Piramidă. Am întrebat-o atunci de câte ori mâncase numai o singură tabletă în loc de două. Ea îmi mărturisi cu o voce foarte scăzută că făcuse treaba asta de cinci ori. Am fost atât de supărat, încât am apucat-o de mână şi am zguduit-o de trei ori, dar nu-mi spuse nimic, ci doar se îndepărtă.

Apoi începu din nou să mănânce jumătatea de tabletă cu cealaltă mână, iar eu am priceput de ce, fiindcă mâna ei stângă era chinuită de durere de la strânsoarea mea. Dar nu plânse deloc, ci rămase foarte tăcută lângă mine.

După aceea mi-am aşezat din nou braţul în jurul ei, iar ea se afla acolo înăuntrul lui foarte sobră şi fericită. După ce termină prima tabletă i-am dat-o pe a doua şi ea o mâncă foarte liniştită şi mulţumită.

Imediat am vorbit cu ea şi i-am arătat cum acest lucru îmi răpise inima, exact la fel cum ar fi fost ea rănită dacă eu aş fi avut haine friguroase în timp ce ea ar fi avut unele călduroase. Şi i-am arătat ce aiureală făcuse pentru că se jucase în mod atât de nebunesc cu viaţa şi cu sănătatea ei şi cum putea foarte bine deveni bolnavă şi înfometată.

Am sărutat-o, iar buzele ei avură o adevărată umilinţă drăgălaşă şi veselă, atunci când se îndreptară către ale mele, ca şi cum eu nu aş fi sărutat-o niciodată până atunci cu adevărat. Am făcut-o să-mi promită că niciodată nu mă va mai amăgi, iar ea îmi promise, dar mi s-a părut că nu era prea sigură.

După aceea m-am pregătit de călătorie, ne-am luat echipamentele împreună. Am coborât de pe stâncă şi am ajutat-o pe fată să coboare şi ea. Când ne-am aflat în sfârşit la poalele stâncii, am întrebat-o pe Naani cum se simţea şi dacă o dureau picioarele. Ea îmi răspunse că se simţea foarte bine şi că nu avea nici o durere la picioare. Atunci am plecat mai departe, iar ea se apropie de mine şi adeseori îmi vorbea, cu o voce foarte scăzută. Cel mai des tăceam, pentru că trebuia să ascultăm mereu la orice pericol sau oroare.

De asemenea, de multe ori era o tăcere foarte adâncă în ţinutul care se întindea pe fundul mării străvechi. Am mâncat şi am băut la ora a şasea şi la cea de a douăsprezecea, iar în cea de a cincisprezecea am ajus la o mare pantă de pământ şi ce să vezi! Aceasta era partea cealaltă a mării. Am mers în sus timp de o oră şi am putut privi încă o dată spre imensitatea acestui tărâm.

XI

Drumul spre casă

Acum, într-adevăr, părea totul foarte luminos după întunericul oribil şi însingurat care se întindea peste tot pe fundul mării străvechi. Am văzut că ieşisem deasupra într-o parte a ţinutului aflat la dreapta locului pe unde pătrunsesem eu când am purces spre fundul mării, în drumul pe care îl făcusem la venire. Aici domnea o mare abundenţă de găuri cu focuri, aşa încât inima mi s-a încălzit la vederea lor, deşi mi-am dat seama că trebuia să fiu precaut la apropierea de ele, pentru că, aşa cum bine ştiţi, adesea se aflau diverse forme de viaţă îngrozitoare în jurul acestor focuri.

Am privit spre fată şi ea înspre mine. Se mai apropie un pic de mine şi era cu adevărat micuţă şi dulce, deşi foarte obosită şi palidă la faţă. Când am văzut-o m-am învinovăţit pe mine însumi că am făcut-o să călătorească peste puterile ei, pentru că mi-am dat seama că eu eram foarte puternic şi sănătos în comparaţie cu ea, ca şi cum aş fi fost făcut din oţel. Dar ea nu-mi dădu voie să-mi fac astfel de reproşuri, ci stătu aproape de mine, privindu-mă cu nişte ochi foarte frumoşi. Mi-am pus mâinile în jurul ei şi am sărutat-o, iar după aceea am privit din nou peste pământ pentru a vedea pe unde ne vom continua călătoria mai departe.

Din acest loc unde stăteam, se desfăşura peste tot înaintea mea strălucirea albastră pe care o văzusem la ieşirea din partea de sus a trecătorii, care se afla acum la mare distanţă. M-am orientat după scânteierile acestor licăriri de pe cerul nopţii, mergând de-a curmezişul fundului străvechi de mare. Desigur că era un lucru limpede spre care puteam merge şi mi-am spus că merg în direcţia cea bună spre celălalt mal al mării, nu în cercuri oarbe prin noapte.

După ce am socotit un pic, am înţeles oarecum unde se putea afla trecătoarea şi mi-am dat seama că trebuia să merg spre stânga mea, dar nu foarte mult pentru că am observat strălucirea roşiatică a găurilor giganţilor care se aflau la o mare distanţă în direcţia aceea. Cu siguranţă că trebuia să

merg în aşa fel încât să mă feresc de locul unde sălăşluiau giganţii, pe cât puteam de mult şi nu trebuia să ajung prea aproape de strălucirea albastră care se întindea în faţa mea de-a curmezişul până la partea îndepărtată a ţinutului pentru că nu aveam încredere în locul de unde venea această strălucire.

Acum, după ce am căpătat oarece cunoştinţe despre locul unde s-ar fi putut afla intrarea în partea superioară a trecătorii, mi-am aşezat braţul în jurul fetei, aşa cum stătea în apropierea mea, foarte liniştită, pe tot parcursul răstimpului în care eu privisem împrejur. Am arătat în depărtare peste întunecimea ţinutului de la stânga mea şi i-am spus că trecătoarea trebuia să fie undeva în direcţia aceea, la o mare depărtare, aflată deocamdată mult în afara puterii mele vizuale, că trebuia să fie pe acolo datorită lucrurilor pe care mi le aminteam de pe parcursul drumului de sosire în acest teritoriu.

Fata, stând foarte liniştită, privi în tot acest timp în jurul ei, apoi mă întrebă cum mă gândisem să mergem, iar eu i-am răspuns că într-adevăr trebuia să mergem cât mai drept cu putinţă, dar nici să nu ne apropiem prea mult de strălucire, nici de marile găuri cu foc roşu unde se aflau giganţii.

Fata mă rugă să privesc în direcţia în care mă gândeam să mergem şi eu am privit, dar acolo nu părea să se afle deocamdată nimic în afară de, sau cel puţin aşa părea, câteva găuri cu foc care răspândeau o strălucire verzuie în jurul lor. Atunci ea îmi arătă, cum pe acolo se zărea o urmă de gaz neplăcut, gaz care putea să fie extrem de otrăvitor pentru oricine, lucru era binecunoscut celor din mica Redută, prin citirile efectuate de instrumentele lor.

Apoi îmi arătă că locul cu gaz se întindea pe o mare distanţă spre nord-vest unde se vedea marea lumină de culoare albastru strălucitor care ardea. Am întrebat-o pe Naani cum numeau ei aceasta, iar ea îmi spuse că nu avea nici un nume în afară de Strălucirea.

Iubita mea se strădui să-mi atragă atenţia la a privi Strălucirea şi mă sfătui că nu era bine pentru vieţile noastre să mergem mai mult prin partea aceea decât era necesar şi asta era şi dorinţa mea. Raţiunea ei era aceea că giganţii imobili se aflau pe marginile Strălucirii şi se ascundeau prin lumina înconjurătoare, în afară de locurile unde ceaţa fierbătoare se rostogolea într-

o parte sau în alta. Am căpătat o mare băgare de seamă în acestă privinţă şi am presupus că acei giganţi imobili erau oarecum asemănători cu Marile Observatoare care se aflau în jurul marii Piramide. Imediat mi-am amintit de figura îngrozitor de monstruoasă pe care o observasem printre fumurile luminoase din Strălucire, când venisem prima dată în acest ţinut. Cu siguranţă că acela fusese unul dintre giganţii imobili despre care îmi vorbise Naani şi acolo se aflau forţe ale oribilului diavol.

Am întrebat-o pe iubita mea cât de departe se întindea locul cu gaz peste pământ, iar ea îmi explică mai multe. La sfârşit nu am mai înţeles cum aş mai putea ajunge prin partea aceea la intrarea în trecătoare, decât dacă aş fi putut să mă ţin departe de Strălucire. În scurt timp Naani mă întrebă cum reuşisem să vin de-a lungul acestui ţinut când o căutam pe ea. I-am arătat cum mersesem printr-un noroc ieşit din comun, ghidându-mă întotdeauna după partea îndepărtată a locului cu gaz, ajungând astfel până la străvechiul fund de mare.

După ce am spus toate acestea fata hotărî că vom merge din nou în jos spre fundul mării de demult şi să o ţinem câteva ore pe sub mal, în aşa fel încât să mergem spre sud-vest, până când vom ajunge dincolo de locul cu gaz. După aceea să ne ridicăm din nou la nivelul pământului şi astfel să avem o mare mulţumire că am scăpat de supravegherea giganţilor care se găsesc peste tot în jurul marilor găuri cu foc. Prin această strategie urma să ajungem cât mai repede posibil la intrarea în partea superioară a trecătorii.

Într-adevăr, toată acestă strategie părea foarte bună şi solidă, pentru că totuşi nu eram chiar nepriceput în astfel de chestiuni. Fata vorbise foarte înflăcărată şi iute şi îmi părea foarte agreabil modul în care îmi expunea acest plan, pentru că mi-a plăcut întotdeauna sunetul vocii ei şi s-o aud vorbind, plănuind şi gândindu-se în ce fel să-mi prezinte neliniştile din interiorul ei. Şi întotdeauna ne-am potrivit de aceeaşi parte în toate lucrurile şi gândurile.

Am modelat planul pe care-l făcuse Naani, dar la acel moment trecuseră aproximativ şaptesprezece ore de când nu mai dormisem şi fata era extrem de obosită. I-am explicat cum că ar fi foarte înţelept să ne găsim un adăpost foarte curând şi astfel să ne recăpătăm o nouă putere şi agerime.

Fata fu repede de acord cu mine, pentru că într-adevăr era foarte obosită şi astfel ne-am aventurat către una dintre găurile cu foc care se aflau la o distanţă ce nu părea prea mare, un pic mai la dreapta noastră şi care se afla în direcţia de nord a acestui ţinut. Am pornit către gaura cu foc, dar aceasta s-a aflat la o distanţă mai mare decât ni se păruse nouă şi astfel am mai mers o oră până ce am ajuns în apropierea ei. Părea cu adevărat foarte mare şi în jurul ei strălucea o lumină roşie care se ridica în înălţimea nopţii, în afara adânciturii în care ardea printre stânci.

Când ne-am aflat aproape de ea, i-am făcut fetei un semn ca să stea foarte liniştită, am apucat discul de la brâu şi am mers înainte spre gaură. Apoi m-am lăsat pe mâini şi pe genunchi şi i-am făcut semn iubitei mele să facă la fel.

Am ajuns amândoi în acest fel la marginea scobiturii unde ardea gaura cu foc şi astfel puturăm să privim în jos. Acolo se afla un foc mare care ardea în acea parte a pământului şi, precum am perceput foarte repede, nu părea să se afle vreun lucru monstruos în jurul focului, ceea ce îmi dădu o oarecare linişte în inimă, dar nu peste măsură, pentru că îmi reveni curând în minte că era mai bine să ne ţinem departe de focurile din ţinut, pentru că în jurul lor se adunau toate fiinţele oribile ce trăiau pe acolo.

Am cercetat o bună bucată de vreme, iar fata se strecură până lângă cotul meu şi privi împreună cu mine. Apoi am ascultat cu mare atenţie prin întuneric, dar nicăieri nu se afla vreo perturbaţie a aerului sau a eterului din ţinut. Atunci am vorbit foarte încet şi i-am arătat cum că ar fi bine să ne ţinem mai departe de focuri, dar ea era atât de îngrozitor de înfrigurată şi de rece, încât mă sfătui că ar fi bine să mergem în jos spre gaura cu foc, chiar dacă nu ar fi să stăm acolo decât pentru o scurtă încălzire a trupurilor noastre amarnic îngheţate.

Într-adevăr, îmi era şi mie atât de frig, încât am fost în întregime cuprins de slăbiciunea de a merge lângă foc, deşi chiar mă gândeam că tremurăturile fetei fuseseră cele care mi-au forţat inima să fac lucruri împotriva învăţăturilor din mintea mea. Am coborât în scobitură şi ne-am aflat iute aproape de foc. Părea atât de straniu să gândesc astfel după ce căutasem, după cum ştiţi, atât de mult timp să găsesc o gaură cu foc şi poate chiar voi puteţi înţelege mai bine cum inima şi raţiunea mea se aflau într-o

contradicţie. Trebuie să subliniez că deşi adesea cunoşteam pericolele care se aflau întotdeauna în jurul găurilor cu foc, totuşi, când mă uitam la iubita mea care era distrusă de răceala din ţinut, pericolul mi se părea neînsemnat, departe de închipuirile mele şi nereal. Imediat ce am ajuns în apropierea găurii cu foc, reveni în inima mea adevărul acelor pericole care păruseră că se îndepărtaseră.

Când am coborât în gaura cu foc, am mers într-o parte şi într-alta printre pietrele care se aflau pe fundul scobiturii, aşa încât să văd dacă se afla vreo creatură vie care se ascundea pe acolo şi care ar fi putut să iasă neştiută şi să ne facă vreun rău. Nu am descoperit mai nimic, deşi am zărit trei şerpi şi lângă ei două creaturi ca scorpionii, aşa cum le numeam eu, dar care nu mă observară şi nu veniră după mine.

Văzând aceste lucruri, am înţeles că nu ar fi înţelept să dormim în apropierea găurii cu foc, pentru că creaturile târâtoare erau mortale şi puteau veni asupra noastră în timpul somnului. Aceasta îmi încurajă temerile că ar fi trebuit să acţionăm cum se cuvine alegându-ne alt loc pentru odihnă. Totuşi, aşa cum puteţi bănui, nu i-am spus nimic fetei în legătură cu creaturile pe care le văzusem, pentru că voiam ca ea să se poată odihni fericită în timpul cât urma să stăm în apropierea găurii cu foc. După aceea aş fi putut să-i spun şi astfel să fie mai pregătită şi să vadă mai bine dacă un loc se potrivea în altă parte mai bine pentru odihna noastră. Acum trebuia s-o ascult pentru că ea era iubita mea şi eu o iubeam şi trebuia întotdeauna să mă gândesc cum s-o protejez.

Fata se încălzi destul de repede, iar după aceea îmi trase sacul de pe umeri şi pregăti mâncare şi băutură foarte iute. Am şezut împreună, am mâncat şi am băut, iar fata, foarte drăgălaşă şi cuminte se apucă să mănânce cea de a doua tabletă.

În timp ce am mâncat şi am băut m-am uitat în jur, pentru ca nici un lucru târâtor să nu vină în apropierea noastră. Imediat după ce ne-am terminat masa, fata observă că eu priveam împrejur şi atunci prinse foarte iute ceva din îngrijorarea mea şi privi peste umerii mei. Într-adevăr, în scurt timp văzu un şarpe mergând printre pietre şi deveni foarte dornică să căutăm un loc unde să fim mai apăraţi. Am început atunci să căutăm aşa ceva. Totuşi, până la urmă rămaserăm în scobitură, unde am găsit o mică grotă care se

afla într-o stâncă din partea de sus a scobiturii, iar stânca era la vreo treizeci de metri depărtare de foc. Grota era o gaură care se afla la o înălţime de vreo trei ori cât mine, deasupra bazei stâncilor. Era uscată, potrivită şi fără nici o târâtoare înăuntrul ei. Nu se afla un alt loc mai bun prin împrejurimi ca să ne apere.

Ne-am vârât în grotă şi fără îndoială era foarte confortabilă pentru că lumina de la gaura cu foc pătrundea înăuntrul ei şi am simţit-o a fi foarte adăpostită, deşi întotdeauna asupra inimilor noastre se afla teama de acel ţinut, iar asupra mea mai mult decât în inima fetei pentru că iubita mea părea să aibă o încredere deplină în mine, ceea ce o făcea să nu aibă frică de nici un monstru diavolesc, ci să fie sigură că aveam puterea de a o proteja în orice situaţie. Această încredinţare a ei ar fi fost foarte plăcută inimii mele dacă mi-ar fi lipsit grija pentru asigurarea drumului spre casă al iubitei mele.

Am dormit în noaptea aceea aşa cum am mai făcut şi cu o noapte înainte şi am împărţit mantaua între noi pentru că gaura cu foc nu ne oferea prea multă căldură, deşi trebuie spus că frigul nu era atât de amarnic în această parte faţă de întunericul nopţii. În acest fel am adormit, pentru că trecuseră douăzeci de ore de când nu ne mai odihnisem şi eram cu adevărat foarte obosiţi. Dar am intrat în somn cu spiritele agitate ascultând la orice pericol în timp ce dormeam.

Am dormit preţ de şapte ore şi am ştiut pe neaşteptate că există ceva pentru care trebuia să ne trezim, când ce să vezi! Ne-am trezit într-o clipită, în acelaşi moment, pentru că prin noapte se auzea un mare urlet şi un plânset sfâşietor, care ne înspăimântară pe amândoi deopotrivă, ba încă ne atinse profund inimile, pentru că erau văicăreli omeneşti prin noaptea acelui ţinut. Deocamdată nu am făcut nimic, ci doar am aşteptat, pentru că datoria mea era faţă de iubita mea şi nu ar fi trebuit s-o părăsesc în mod pripit niciodată. Totuşi, aşa cum puteţi presupune, am fost tentat în toată fiinţa mea să mă duc în jos printre stânci şi apoi să ies din grotă ca să pot da ceva ajutor celor care aveau nevoie de el, dar nu puteam s-o părăsesc pe fată.

Imediat se auzi un mare zbieret într-una din părţile din noapte şi iarăşi un alt zbieret în altă parte şi ce să vezi! Într-o clipă i se răspunse zbieretului, iar

acest zbieret era sunetul unor voci aspre, încât ne păru că am auzit nişte oameni mari cât casele, care alergau prin noapte.

Fata începu să se agite şi atunci am pus mâna mea în jurul ei şi am împins-o înapoi în grotă, să se afle în umbră, dar ea tremura ca cineva care şi-ar fi pierdut curajul, pentru că desigur auzise adesea aceste sunete prin noapte în toată acea lună groaznică în care rătăcise aiurea. Chiar şi eu eram zdruncinat în curajul meu pentru că fără îndoială acela care se auzea era sunetul giganţilor şi poate vă închipuiţi oroarea şi teroarea îngrozitoare care se cuibărea în inimă când se auzeau aceste voci monstruoase.

Foarte repede se auzi un strigăt străbătând noaptea, iar strigătul era cel al unei tinere fete care era ucisă foarte brutal. Inima mea se îmbolnăvi din cauza iubitei mele, dar spiritul meu se întări cu o furie ciudată şi de neînchipuit, ca şi cum mi-ar fi explodat în corp, iar fata de lângă mine se prăbuşi într-un plâns de neimaginat.

Strigătul fetei din depărtare se sfârşi pe neaşteptate, dar într-o clipă se auziră alte strigăte în diverse locuri, ca şi cele răguşite ale omului uriaş, odată cu bufniturile picioarelor greoaie care alergau încolo şi încoace la vânătoare. Strigătele fiinţelor umane se apropiară, la fel şi zgomotele de picioare mari. Într-adevăr, într-un minut mi se păru că sunetul se afla exact deasupra grotei şi atunci m-am strecurat afară şi am privit în sus. Am simţit că noaptea era plină de oameni care alergau şi imediat trecu pe lângă grotă un grup de oameni care ţipau, gâfâiau şi plângeau, suflând din greu în timp ce fugeau. Strălucirea găurii cu foc mi i-a înfăţişat clar şi limpede şi am văzut că erau şi femei şi bărbaţi, unii în zdrenţe, iar alţii complet goi. Se împrăştiau printre stânci şi tufişuri părând ca nişte sălbatici care alergau în grabă, pierduţi.

Inima mea mă îmboldea cu suferinţa şi dorinţa pe care o cunoşteam, să plec într-o clipă după aceşti oameni, dar prin aceasta aş fi abandonat-o pe iubita mea şi aş fi pus-o în pericol. Chiar în clipa când mă simţeam atât de îngrozitor din aceste motive, se auzi un mare bubuit de picioare monstruoase. Erau patru uriaşi care trecură pe lângă grotă foarte repede. Trei dintre ei erau în culori mate şi păreau foarte înalţi şi brutali, dar al patrulea era de un alb îngrozitor şi cu nişte umflături vineţii. Au dispărut dincolo de strălucirea focului, într-o clipită şi s-au dus prin noapte să-şi

continue vânătoarea lor îngrozitoare. Când bufniturile paşilor lor se îndepărtară destul de mult, i-am auzit mugind, iar după aceea, mult mai departe, se auzi un strigăt care avea o conotaţie de moarte şi am ştiut astfel că acei oameni brutali îngrozitori luaseră viaţa vreunui sărman om sălbatic. După toate acestea se lăsă din nou liniştea.

Îmi veni cu certitudine în minte, cu un regret aprig şi iritat, că acei oameni nu aveau spiritul curajului, altfel s-ar fi întors spre giganţi şi i-ar fi ucis cu mâinile lor, chiar dacă toţi ar fi murit în timpul acestei lupte, fiindcă altfel oricum ar fi fost omorâţi cu toţii de către giganţi, dar în felul acesta şi-ar fi domolit un pic din ura lor.

Totuşi, populaţia din mica Redută se născuse de mult timp, din părinţi care erau lipsiţi de Curentul Pământean, de o perioadă de o sută de mii de ani, poate şi mai mult, şi din cauza acestui lucru erau oarecum mai slăbiţi în toate privinţele. Deşi Naani era cu totul altfel, aceasta nu făcea decât ca excepţia să probeze regula aşa cum spunem noi.

Pe neaşteptate, în timp ce am intrat aplecat, foarte tăcut şi agitat prin gura micii grote, am ştiut că iubita mea plângea cu sughiţuri în partea din fund. M-am dus s-o liniştesc, dar în acelaşi moment, am văzut o fată goală, alergând foarte repede pe la marginea grotei şi uitându-se peste umăr în timp ce alerga. Sosi în partea de jos şi se furişă sub marginea unei stânci. Părea extrem de obosită, părăsită de spirit şi disperată. Mi-am dat seama în acelaşi moment de ce mergea ascunzându-se, de ce se grăbea în acest fel şi de ce se ghemuia ca pentru a-şi salva viaţa. Asta se întâmpla pentru că se apropia un om care mergea în patru labe, păros, tot atât de mare cât un taur, care venea, foarte impetuos, tăcut, în jos prin scobitură, privind în dreapta şi-n stânga, exact ca un animal sălbatic. Omul în patru labe ştiu pe loc unde se afla fata şi fugi după ea, fără nici un zgomot.

Atunci nu m-am mai oprit, ci am sărit de-a lungul întregului drum care ducea spre fundul scobiturii, foarte mânios. Am vrut s-o salvez măcar pe fata aceea, deşi eram lipsit de puterea de a le da şi celorlalţi ajutor. Dar în acel moment, înainte de a avea timpul s-o salvez pe fată, omul în patru labe o sfâşie, iar ea ţipă o dată, cu un strigăt foarte îngrozit şi muri pe loc în mâinile brutei.

Inima îmi făcu sângele să ardă cu mânie în ochii mei, încât nu mai aveam puterea să mă uit la omul în patru labe în timp ce alergam spre el. Vâjâitul discului umplu toată scobitura în timp ce-l învârteam, turbat de furie şi dorind să-l înfig în om. Omul se întoarse către mine, poate cu dorinţa de a proceda cu mine la fel cum făcuse şi cu biata fată. Am legănat discul, iar acesta părea să cânte şi să strige furios în mâinile mele. L-am izbit pe omul în patru labe exact în momentul când sărea tăcut asupra mea, aşa cum sare un tigru, fără să scoată nici un sunet. Dar nu am nimerit lovitura pentru că omul se lăsă pe neaşteptate în jos, iar lovitura mea trecu pe deasupra. Bruta mă apucă de picioare, pentru a mă sfâşia, dar eu l-am tăiat repede cu discul, rămânându-i doar o singură gheară. Mă azvârli cu cealaltă peste o jumătate de scobitură şi am auzit armura mea răsunând puternic, iar discul sunând ca un clopot.

Dar, prin graţia lucrurilor bune, nu am fost rănit deloc de monstru, ba din contră, am fost iute pe picioarele mele şi n-am scăpat nici discul din mână. Omul-bestie veni asupra mea din două salturi rapide, iar eu m-am ridicat la el. Nu scoase nici un sunet sau strigăt în timp ce venea spre mine, numai o spumă de mânie îi curgea din gură şi o dorinţă brutală i se vedea în ochi. De fiecare parte a gurii îi ieşeau la iveală dinţii foarte mari şi ascuţiţi. Am sărit şi am izbit cât mai rapid, iar discul atinse capul şi umărul omului în patru labe. Bucăţile moarte mă izbiră din spate datorită spiralei pe care o parcurseră, dar nu mă loviră prea tare. Imediat după aceea am simţit prin tot trupul şi fiinţa mea cât de dureros şi zgâriat am fost. M-am întors foarte repede către om, dar era cu totul terminat. Apoi am plecat cu întreaga inimă zdrobită de moartea fetei. Am apucat trupul dezgolit al fetei, foarte îndurerat şi l-am azvârlit în gaura cu foc.

Am privit apoi în interiorul grotei ca să aflu dacă totul era în regulă cu iubita mea şi dacă ea văzuse oroarea sau căzuse într-un leşin. Dar ce să vezi! Iubita mea alerga spre mine ţinând în mână teaca cuţitului meu pe care i-l dădusem, înainte de acest moment, spre a fi pregătită să se apere. Şi am observat că venea în ajutorul meu, dacă aş fi avut nevoie de aşa ceva. Era foarte palidă, deşi foarte hotărâtă şi nu mai părea să tremure.

Am luat-o din acel loc, dar ea mergea alături de mine privind la grămada monstruoasă formată de omul în patru labe şi era foarte tăcută. Se întoarse

spre mine tot atât de tăcută. Se aşează în faţa mea fără să scoată nici un cuvânt, dar inima mea ştia ceea ce gândea pentru că nu eram atât de nebun să nu ştiu ce se petrecea în inima ei. Nu am fost lipsit de modestie şi am primit cu bucurie şi cu o stranie umilinţă onoarea pe care ochii ei mi-o ofereau, pentru că într-adevăr aşa era ea, astfel încât nu putea scoate vreun cuvânt despre bucuria ei legată de mine şi despre respectul ei atât de uluitor de bun pentru inima oricărui bărbat care iubeşte o fată scumpă şi onestă.

Nu spuse nimic, nici atunci, nici după aceea, dar eu am fost onorat în toată viaţa mea mai apoi, ori de câte ori mi-am amintit de felul în care iubita mea m-a privit în acele momente. Apoi ea simţi nevoia şi se lăsă în braţele mele pentru ca eu s-o opresc din tremurăturile inimii care veniseră asupra ei, după ce nu a mai fost nevoie de nici un curaj pentru că fără îndoială văzusem amândoi un lucru îngrozitor şi asupra noastră se afla o mare oroare.

M-am căţărat din nou în susul scobiturii şi am ajutat-o şi pe Naani, iar când am ajuns acolo din nou ne-am odihnit puţin. Imediat după aceea am mâncat fiecare dintre noi câte două tablete şi am băut ceva apă pentru că eram amândoi foarte însetaţi.

După aproximativ o oră, după ce am ascultat foarte concentraţi o vreme, am coborât din nou în scobitură şi ne-am luat echipamentul cu noi. Apoi am ieşit din groapă şi am plecat mai departe, cu o mare grijă, spre fundul străvechi al mării. Am ajuns acolo după două ore întregi de mers pentru că înaintam foarte încet, ascultând în continuu, cu teama de oameni monstruoşi în sufletele noastre. Dar nu mai veni prin apropiere nici un necaz şi nu am mai perceput nici o perturbaţie prin noaptea acelui ţinut.

Am călătorit pe fundul mării străvechi preţ de o oră, mergând acum mai rapid pentru că ne uşurasem oarecum de teamă şi asta fiindcă ajunsesem departe de locul unde am asistat la o vânătoare atât de îngrozitoare. Dar nu eram lipsiţi încă de grijă pentru că uriaşii puteau fi oriunde în acest ţinut şi cel mai adesea sălăşluiau în apropierea găurilor cu foc, pentru că fiinţele omeneşti umblau în jurul acestor locuri când voiau să se încălzească.

După ce am mers pe fundul mării timp de o oră, am cotit oarecum spre sud-vest şi am parcurs douăsprezece ore fără să ne îndepărtăm de mal. M-am

călăuzit după strălucirile din ţinut şi după sfaturile iubitei mele. La sfârşitul acestor doăsprezece ore am măsurat distanţa noastră, putând face asta deoarece mersesem oarecum cu viteză constantă şi după spusele fetei ne aflam exact dincolo de locul unde se întindea gazul otrăvitor.

În acest moment ne aflam după şaptesprezece ore de când nu mai dormisem şi fără îndoială trebuia să ne căutăm repede un adăpost, pentru că mersesem într-un ritm susţinut şi cu nelinişte, iar rănile pe care le căpătasem făceau ca trupul meu să mă doară în întregime. Lupta rapidă fusese amarnică, iar eu fusesem azvârlit foarte tare şi brutal şi era de-a dreptul de mirare că nu mă sfărâmasem şi asta numai pentru că armura mă protejase. Trebuie să vă spun că era cu adevărat tare şi rezistentă. Naani m-a rugat să ne odihnim puţin ca să-mi oblojească rănile, necrezând că sunt foarte puternic. Bărbaţii din Piramida cea mică erau mai slab construiţi şi le lipsea înverşunarea, după cum am înţeles din povestirile ei. Aceasta pentru că le lipsise viaţa robustă care trebuia să se nască acolo unde se afla bătaia Curentului Pământean, aşa cum o aveam noi cei din puternica Piramidă.

Eram tare obosiţi şi i-am spus lui Naani că trebuia să căutăm un loc pentru odihnă, iar ea foarte binevoitoare, a fost de acord. Am căutat prin jur în întuneric timp de o oră şi nu am găsit nici o gaură sau grotă care să ne ofere refugiu pentru somnul nostru. Atunci i-am spus lui Naani că am putea aşeza nişte bolovani laolaltă, ca să-i avem de jur împrejurul nostru, cu scopul de a fi bine ascunşi. Când m-am apucat să-i prezint planul, ea voia să-mi propună acelaşi lucru, aşa încât ne-am apucat de degetele mici, acolo în întunericul acelui tărâm friguros de la capătul lumii, exact aşa cum făceam în anii timpurii, înainte de această eternitate, atunci când ea era Mirdath cea Frumoasă.

Ne-am apucat şi am adunat amândoi bolovanii care se găseau din abundenţă prin partea aceea. Ea îi cără pe cei care erau mai uşori şi mai plaţi, iar au i-am rostogolit pe cei care erau mai mari şi mai rotunzi. Am pregătit un loc lung şi îngust, iar după aceea am aşezat pietrele plate în jurul laturilor ca să nu fie nici cea mai mică gaură prin care să poată pătrunde înăuntru nici un lucru târâtor pentru a ne înţepa în timpul somnului.

După aceea ne-am aşezat înăuntru şi era destul de confortabil, dar nu atât de sigur pe cât mi-aş fi dorit eu. Dar adăpostul putea să ţină departe de noi

vreun lucru mărunt şi putea părea că ne poate proteja de vreo brută monstruoasă ca să nu ne calce, dar altfel era doar o nimica toată.

Am mâncat câte două tablete fiecare şi am băut apă exact aşa cum făcusem în ora a şasea şi în cea de-a douăsprezecea, apoi am împărţit mantaua pentru somnul nostru. Ne-am sărutat foarte iubitori, pregătindu-ne spiritele pentru a ne trezi dacă ar fi venit prin apropierea noastră vreun lucru oribil în timpul somnului, apoi am căzut iute în somn şi nu am suferit nici o vătămare.

Eu m-am trezit după şapte ore şi mă duru fără îndoială foarte puternic când mi-am mişcat trupul, pentru că zgârieturile erau peste tot. M-am îndepărtat de lângă fata mea, cu atenţie, pentru că ea dormea un pic mai mult şi m-am gândit că aveam de făcut o călătorie foarte lungă în ziua aceea.

După ce am ascultat o vreme şi am perceput că nu se afla prin apropiere nici un lucru drăcesc, am păşit în afara pietrelor. M-am plimbat încolo şi încoace mişcându-mi braţele, ceea ce m-a mai uşurat oarecum de rigiditate şi de durere, dar părea că multe ore trebuiau să treacă până ce voi putea să ajung la o viteză bună pentru călătorit. Mi-am amintit că aş putea să fac să-mi uşurez durerile oarecum. M-am întors în adăpostul de pietre şi am scos o unsoare din desaga pe care o căram. Fata dormea încă. Am ieşit în afara pietrelor, mi-am scos armura de pe mine şi mi-am uns tot trupul cu alifia, dar durerea mă făcea să mă vait din când în când.

Pe neaşteptate, în timp ce mă frecam foarte puternic şi sălbatic şi având grijă pe atât de bine pe cât puteam să nu mai scot nici un sunet, fata vorbi de foarte aproape, din spatele meu. Fata se sculase iute când auzise gemetele mele şi văzând că nu mă aflam lângă ea, imediat se gândise că vreun lucru drăcesc îmi cauzează vreun rău şi venise să-mi sară în ajutor.

Nu-i păsa deloc că eram gol puşcă, ci era supărată foc din cauză că mă forţasem să fac asta singur, fără nici un ajutor şi cu totul descoperit în gerul din ţinut. Alergă înapoi în mijlocul pietrelor, aduse mantaua şi o puse în jurul meu şi era atât de supărată, încât bătu din picior fără nici o sfială. Mă dirijă apoi spre adăpostul pietrelor, strânse armura mea şi îmi aduse lucrurile, cu excepţia discului îl ţinusem tot timpul în mână mea. Luă recipientul cu alifie, mă puse să mă întind şi mă frecă foarte puternic şi calm, păstrându-mă cald cu ajutorul mantalei. Era într-adevăr o fată grijulie

şi iubitoare şi pe deplin iubita mea. La sfârşit mă întrebă cum mă simţeam şi i-am răspuns că eram cu totul altfel, iar ea mă grăbi să-mi pun îmbrăcămintea foarte repede pentru că îi era frică să nu îngheţ.

Când m-am aflat din nou în armură, ea veni la mine şi îmi arătă că greşisem. Îmi vorbi foarte aspru, prietenos şi serios, dar după aceea mă sărută îmi dădu tabletele mele şi se aşeză lângă mine. Am mâncat şi am băut şi am fost plin de o dragoste şi mai mare faţă de iubita mea. Era ca şi cum m-ar fi îngrijit o mamă, dar când mi-am pus braţele în jurul ei nu era decât o fată. Şi am stat aşa spunând foarte puţine lucruri, însă cu o mare satisfacţie.

După aceea ne-am luat amândoi echipamentele şi am plecat din acel mic refugiu pe care-l construisem. Am pornit-o în sus spre ieşirea de pe fundul vechii mări.

Când am ajuns din nou pe vârful malului, lucru pe care l-am făcut în două ore de mers, am privit o vreme peste pământ, cu iubita mea în apropiere. Am înţeles atunci că marea gaură roşie a uriaşilor se afla la o depărtare nu prea mare mai spre sud şi vest şi am văzut într-o clipită, fără îndoială, că pe fundalul strălucirii marii găuri cu foc se mişcau nişte figuri monstruoase. Ne-am aplecat la pământ pentru că ni s-a părut că lumina ar fi putut să ne scoată în evidenţă stând acolo, deşi eram cu adevărat departe de acel loc. Poate veţi împărtăşi împreună cu noi oroarea profundă şi suferinţa pe care o azvârleau aceşti oameni îngrozitori asupra inimilor noastre.

Peste tot pământul, ici şi colo, se aflau mici clipiri ale unor găuri cu foc mici şi ale unor puţuri, care erau întotdeauna de culoare roşie, cu excepţia părţii unde se întindea gazul otrăvitor, care acum se afla departe, spre siguranţa noastră.

Dincolo de găurile cu foc, se afla marea Strălucire, care se întindea de la vest spre nord prin tot acest ţinut şi trebuia să ne orientăm astfel încât să nu ne apropiem prea mult de ea, nici de marele puţ cu foc roşu al uriaşilor şi nici de vulcanii de mică înălţime care se aflau dincolo de marele puţ cu foc roşu, oarecum spre gura de intrare în partea superioară a trecătorii.

Direcţia noastră de mers a fost de la vest spre sud-vestul acestui tărâm şi trebuia parcurs cu grijă şi înţelepciune pentru a putea ieşi curaţi din orice

pericol neînsemnat ce ar fi putut veni asupra noastră. Am întrebat-o pe iubita mea despre diferite lucruri din acest ţinut, iar ea îmi povesti foarte multe despre teroarea ce sălăşluia prin părţile acestea. Din lucrurile pe care mi le prezentă, am înţeles că nu trebuia nicidecum să ne apropiem de vulcanii scunzi care se aflau pe această parte a intrării în partea superioară a trecătorii, pentru că întotdeauna a fost bine ştiut în mica Redută că pe acolo mergeau nişte oameni foarte îngrozitori numiţi Oamenii lupi, dar unde se aflau aceştia în anii de acum nimeni nu putea şti. Ea îmi spuse despre lucrurile care se aflau în înregistrări şi în istorii, dar cu siguranţă nici un om din mica Redută nu avusese inima de mai bine de o mie de ani să facă o călătorie prin ţinut, pentru că dorinţa de călătorie care era adesea printre tineri, chiar dacă nu toţi sunt pregătiţi pentru asta, nu mai exista. Şi pentru că nu se mai aventuraseră de o atât de mare bucată de vreme, nu exista nici o cunoştinţă certă în privinţa celor ce se petreceau în aceşti ani.

Naani îmi spuse că Strălucirea era imaginată ca fiind o ţară unde diavolul sălăşluia pe vecie şi de unde veneau forţele acelea drăceşti care acţionau asupra micului Refugiu. Iar după aceea tăcu, încât imediat am înţeles că plângea în sufletul ei pentru că din nou îi fusese mişcată amintirea de întrebările mele. Am apucat-o foarte tandru în braţele mele, aşa cum stăteam acolo îngenunchiaţi pe pământ.

După acest moment, nu i-am mai pus nici o întrebare, în afară de acelea care erau necesare vieţii şi sănătăţii noastre, deşi ea îmi povestea despre cunoştinţele căpătate de ea, pentru a-mi fi de folos şi pentru orientare.

Am călătorit aşa mai departe mergând o vreme spre nord-vest, încât am văzut mai limpede locul unde se afla marea gaură cu foc roşu a uriaşilor. Am călătorit cu o grijă permanentă de a nu ne înfăţişa foarte clar în lumina care lucea peste pământ dinspre gaura aceea mare şi adesea ne-am strecurat o vreme peste vreun loc sterp sau am mers sprinten printre tufişurile de muşchi care creşteau des prin multe locuri. Am parcurs în felul acesta vreo şase ore, apoi ne-am odihnit ca să mâncăm şi să bem şi trecuseră chiar nouă ore de când mă trezisem eu, dar deocamdată nu ne oprirăm pentru că eram determinaţi în călătoria noastră să ajungem departe de locul unde se aflau uriaşii.

După ce am mâncat şi am băut, am mers din nou mai departe, iar acum ne-am îndreptat spre sud-vest pentru că altfel drumul ne-ar fi adus prea aproape de Strălucire.

În ora a paisprezecea a zilei noastre de călătorie, am ajuns într-o parte unde pământul se adâncea într-o vale cuprinzătoare, în care desigur era foarte întuneric acolo jos şi părea că este puţin adâncă, deşi în realitate era deosebit de adâncă. Am apucat-o pe acest drum pentru că altfel ar fi trebuit să călătorim extrem de mult ca să ocolim locul unde se afla valea.

Valea avea o întunecime diferită faţă de cea care sălăşluia peste tot pe fundul vechii mări, pentru că întunericul fundului de mare părea întotdeauna de o culoare gri uniform, pe când întunericul acestei văi avea în el o mare cantitate de negru, deşi aerul părea mai curat.

Am coborât timp de trei ore spre fundul văii şi ne-am oprit numai când am mâncat şi am băut şi eu nici atunci nu m-aş fi oprit, dar iubita mea a insistat. Acest lucru a fost înţelept din partea fetei, dar eu eram iritat şi nedormit şi asta din cauză că sângele meu mă îmboldea din cauza zgârieturilor mele otrăvite.

Trecuseră în acest moment şaptesprezece ore de când dormisem ultima dată, dar amândoi eram gata să plecăm mai departe, pentru a putea ieşi cât mai repede posibil din întunericul acestei văi unde nu părea că se afla vreo gaură cu foc pentru a face puţină lumină, ci doar se aflau, pe ici pe colo, câte o mică strălucire albastră, ca şi cum acolo ar fi ars un gaz ciudat într-o parte sau într-alta.

Acum, la vreo două ore după ce mâncasem şi băusem, ne-am oprit amândoi, pe neaşteptate, pentru că prin noapte se auzea un sunet vag şi curios. Ne-am aruncat iute la pământ ca să ne ascundem şi am ascultat. Dar nu am mai auzit nimic. Apoi ne-am ridicat şi am plecat mai departe din nou, deşi asupra spiritelor noastre se afla ceva stingheritor, fiindcă ele percepuseră ceva departe prin noapte, dar deocamdată nu aveam nici o siguranţă în această privinţă.

Am mers mai departe pentru încă o oră şi am trecut în acest timp pe lângă două locuri unde se afla lumină albastră şi care părea cu adevărat ca un gaz

ce se răspândea pe jos şi care părea că arde încetişor, fără nici un zgomot şi fără jeturi, ci doar încetişor, ca şi cum ar fi mocnit, luminos şi strălucitor. Adesea s-a simţit un miros puternic al unui gaz chinuitor, foarte deranjant în gâtlej.

La sfârşitul unei alte ore, în timp ce eram la o oarecare distanţă de una din aceste străluciri gazoase, ne-au depăşit la o oarecare distanţă, nişte fiinţe ce păreau a fi nişte oameni, fugind prin noapte ca şi cum şi-ar fi pierdut spiritele. Făceau un zgomot foarte moale, ca şi cum ar fi fost în picioarele goale. M-am gândit că aceia ar fi putut fi poate unii dintre locuitorii micii Piramide, deşi apăreau ca fiind doar nişte umbre mergând printre strălucirile albastre. Am cumpănit într-o clipă dacă să trimit strigătul meu peste vale, ca să-i întreb ce era cu ei, dar deocamdată am avut o reţinere şi am ascultat prin liniştea îngrozitoare a nopţii pentru că nu aveam nici o siguranţă.

În momentul în care ascultam foarte concentraţi, se auzi un sunet în depărtarea nopţii care stăpânea acel ţinut şi a fost ca şi cum noi am fi auzit sunetul mai înainte, pentru că într-adevăr spiritele noastre îl percepuseră înainte, cu două ore în urmă, dar abia acum se făcea cunoscut şi trupurilor noastre şi am înţeles că îl conoscusem în mod subtil înainte de acest moment. Sunetul era ca şi cum ceva ar fi mers învârtindu-se prin noapte.

O mare teroare se pogorî asupra fetei, pentru că ea cunoştea sunetul, iar acesta era sunetul care ne arăta că una dintre cele mai mari forţe ale diavolului din ţinut se apropia de noi. Era un sunet cunoscut dintotdeauna în micul Refugiu şi care arăta acest lucru. Într-adevăr, propriul meu spirit recunoştea oarecum că o forţă a diavolului se apropia prin noapte, iar neliniştea era foarte mare pentru că nu ştiam cum s-o protejez pe iubita mea.

Învârtitura se îndrepta spre noi şi se afla în acest moment în vale, venind iute de-a lungul acesteia prin întuneric. Inima mi se spărgea în mine, din cauză că deşi fusese o mare fericire între noi ea dispăruse de câteva momente, iar moartea noastră se afla prin apropiere.

Iubita mea îmi dădu cuţitul pe care i-l lăsasem în păstrare, cu înţelesul ca eu să-i iau viaţa în ultimul moment, pentru că nu voia nici chiar în acel moment să fie despicată în mod oribil de discul terorizant. Am apucat

cuţitul, dar nu am sărutat-o pe iubita mea, ci am stat acolo, foarte zdruncinat şi disperat strângând-o lângă mine, fără să ţin cont de forţa strânsorii, privind în permanenţă în direcţia de unde venea sunetul. Imediat mi-am desfăcut manşeta unde se afla capsula.

Sunetul lucrului care se învârtea venea tot mai aproape, de-a curmezişul văii, în timp ce inima mea îşi încetinise bătăile, iar spiritul meu se înegrise de disperare din cauza că nu vedeam nici o speranţă de a-mi salva iubita.

Într-o clipită fata îşi ridică mâinile, mă trase în jos şi mă sărută pe buze, dar eu nu am ştiut de sărutul ei pentru că ardeam de disperare şi totul era în derivă în fiinţa mea. Şi totuşi era o consolare usturătoare că moartea iubitei mele era atât de aproape.

Fata stătea cuminte în faţa mea în aşa fel încât să-mi fie la îndemână. În clipa în care fata stătea în felul acesta, am perceput pe neaşteptate că prin noapte se afla o mică flăcăruie şi că aceasta era palidă şi oribilă. Nu se mai auzea nici un sunet de învârtitură, ci era numai ceva ca trunchiul unui copac, care se arăta în acea flăcăruie. Acel trunchi de copac venea spre noi de-a dreptul prin întuneric.

Am întors-o pe iubita mea cu spatele la copac, iar ea tremură în mâinile mele, după cum am simţit, pentru că înţelesese că urma să moară în câteva momente. Mi-am plasat corpul între fată şi lucrul drăcesc. Şi ce să vezi! Copacul nu se mai apropie de noi, ci începu să se îndepărteze, flăcăruia palidă se stinse, iar trunchiul de copac nu se mai zări.

Am strigat către fată, foarte răguşit, că trăim pentru că acea forţă a diavolului plecase, dar ea nu-mi răspunse şi rămase foarte greoaie sprijinită de mine. Eu am apucat-o, privind mereu împrejurul nostru, ca nu cumva copacul să vină spre noi din partea cealaltă. Aşa cum priveam într-o parte şi în alta nu am văzut nimic şi imediat m-am apucat să cercetez prin noaptea din jur, ca nu cumva lucrul să apară de undeva. Şi când colo ce să vezi! Am observat că asupra noastră se pogorâse o lumină foarte clară, ca şi cum ar fi fost un cerc foarte limpede în jurul nostru prin noaptea veşnică. Inima mea tresăltă cu o mare bucurie şi o recunoştinţă neaşteptat de mare şi nu mi-a mai fost frică de copac, pentru că pentru sufletele noastre se bătuse una

dintre acele puteri dragi ale binelui, care se străduiesc întotdeauna să se menţină între forţele diavolului şi spiritul omenesc.

În legătură cu această protecţie sfântă, m-am gândit că poate ea nu ar fi avut o putere atât de mare pentru a ne salva dacă dădeam dovadă de o slăbiciune foarte mare şi de teamă, ci mai degrabă pentru că am rămas hotărâţi pe cât am putut de a duce bătălia pentru salvarea de la distrugerea groaznică.

Cu siguranţă că aceasta îmi părea o gândire sănătoasă, deşi fără nici o dovadă. Sfârşitul acestei întâmplări a fost că cercul cel sfânt ne-a eliberat cu adevărat şi a ars în jurul nostru timp de douăsprezece ore, iar prin aceasta eu am ştiut că puterea diavolului se afla foarte aproape pentru a ne distruge în tot acest răstimp şi ar fi fost greu de închipuit că un lucru atât de îngrozitor de înspăimântător ar fi putut să ne lase în pace, dacă nu ar fi existat un scut protector al unei mari şi iubitoare forţe care se opunea lucrului drăcesc. Vedeţi lucrurile oare la fel ca mine?

Desigur, foarte repede după ce spiritul meu, ca şi raţiunea mea realizară că nu mai aveam de suferit de pe urma lucrului diavolesc, mi-am amintit că iubita mea leşinase. Ea dăduse faţă cu moartea ei într-un chip atât de încântător şi curajos; nu scosese nici un strigăt şi se grăbise să mă ajute cât mai repede în acel moment înspăimântător, rămânând neclintită în faţa loviturii. Astfel căzuse într-un leşin, din cauză că îşi văzuse de sute de ori moartea în timp ce rămăsese aşa de plină de curaj, aşteptând să fie nimicită, fiindcă lovitura întârzia foarte mult, deşi putea să vină în orice clipă. Am ajutat-o să-şi revină povestitndu-i cu dragoste şi căldură, istorioara încântătoare, foarte repede, pentru a o putea relaxa, apoi am sărutat-o cu o mare bucurie. Astfel i-am arătat cât de mult o preţuiesc pentru marele ei curaj.

Ea plânse puţin, ca pentru a se uşura în suflet, iar apoi mă sărută pe buze de sute de ori ca şi cum avea nevoia de a se simţi protejată în braţele mele, deoarece se înţelegea că-i făcusem un mare serviciu. Privi spre lumina sfântă care se afla peste noi cu o privire încântătoare, iar tihna îi deveni mai mare în inimă, pe măsură ce învăţă cât de sigură părea acea putere minunată care ne salvase.

Imediat am pornit mai departe prin vale. Am înaintat hotărâţi şi cu o nouă dragoste unul faţă de celălalt, timp de douăsprezece ore lungi şi obositoare pentru trupurile noastre, dar fără ca inimile noastre să înceteze să cânte în interior, nici ca mâna vreunuia să o lase din strânsoare pe a celuilalt, pentru că fiecare dintre noi îl dorea cu ardoare pe cel iubit.

În ora a noua, păru că se aud nişte strigăte depărtate şi înspăimântătoare, la o foarte mare distanţă prin întunericul ce domnea asupra văii. Şi fu ca şi cum spiritul nostru ar fi recepţionat sunetul unui obiect care se învârtea prin noapte, deşi cu slăbiciune şi la o distanţă apreciabilă, totuşi nu puteam avea siguranţa că am auzit cu adevărat sunetul învârtelii, sau poate eram atât de zdruncinaţi în inimile noastre pentru că în adâncimea depărtată a văii ceva oribil li se întâmpla fiinţelor omeneşti. Să te gândeşti la sunetul învârtitor însemna să te afli într-un necaz demolator al spiritului, să binecuvântezi lumina liniştită şi sfântă care ne însoţea împrejur în tot acest timp şi să te rogi doar ca ea să rămână să te protejeze. Cu siguranţă era limpede că acolo se aflau semnele unei mari forţe.

La trei ore după momentul în care auzisem strigătele îndepărtate, am ajuns la marginea de sus a văii şi ne-am aflat încă o dată într-o mare lumină care domnea peste tot în acea parte a ţinutului. Părea o lumină încântătoare după un asemenea întuneric cumplit.

Eram amândoi sleiţi de puteri, iar iubita mea îşi trăgea picioarele atât de epuizată, încât era clar că nu mai putea merge mai departe înainte de a ne odihni, pentru că erau treizeci şi trei de ore de când dormisem ultima dată şi în tot acest răstimp ne-am aflat într-o nenorocire amarnică şi am depus o muncă grea, după cum ştiţi.

Mâncasem ceva tablete cu câteva ore în urmă, în timp ce mergeam şi băusem ceva apă, dar nu ne odihnisem deloc, pentru că ne doriserăm cu înfocare să ieşim teferi din vale. Acum era imperios necesar să ne odihnim, chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă.

Mi-am amintit că zărisem nişte locuri unde se aflau nişte bălţi fierbinţi, unde aş fi putut să-i spăl picioarele lui Naani. Am ajuns destul de repede la un loc scobit şi în acel loc se aflau două găuri cu foc care ardeau şi un izvor

termal care bolborosea, ceea ce părea un lucru neobişnuit prin ţinut, încât am fost cei mai norocoşi că l-am găsit.

Am convins-o pe iubita mea să se aşeze cu picioarele în izvorul cald, pentru că nu era foarte fierbinte. Am cercetat scobitura ca să nu se afle cumva prin apropiere vreo creatură rău-voitoare. Dar cu toate acestea nu am avut atât de multă grijă cât s-ar fi cuvenit, pentru că eram foarte nerăbdător din cauza oboselii să mă odihnesc, dar nu veni nimic care să ne aducă vreo vătămare şi astfel nu am pătimit nici o suferinţă din cauza nerăbdării mele.

M-am aşezat lângă fată şi am îndemnat-o să mănânce o tabletă. Am remarcat că mantaua venea foarte bine aşezată în jurul ei, iar capul i se odihnea pe genunchiul meu. I-am întins palma drept pernă, încercând să mai uşurez din rigiditatea armurii mele.

Am mâncat împreună cu fata, am băut amândoi după aceea şi astfel ne-am mai recăpătat din puteri. Apoi am apucat picioarele mici ale fetei şi le-am frecat cu unsoarea din recipient, foarte gingaş şi constant, după care ne-am aşternut din nou la mers pentru că voiam să ieşim cât mai repede din acest ţinut şi să nu rămânem acolo să dormim ca nu cumva să vină distrugerea asupra noastră. Ne-am odihnit o oră, i-am pus fetei din nou încălţămintea, i-am verificat siguranţa şi apoi mi-am luat echipamentul pe mine şi am purces mai departe.

Şi ce să vezi! În timp ce părăseam scobitura, am privit în sus spre lumina sfântă şi am văzut că dispăruse de deasupra noastră, iar prin aceasta am presupus că ne eliberasem de pericolul apropiat, deşi asupra mea plana o părere de goliciune şi de lipsă de apărare, aşa cum lesne puteţi înţelege.

Din cauză că lumina dispăruse, am fost şi mai hotărât să ieşim cât mai repede din ţinut. Am mers mai înainte cu o mare viteză având marile găuri cu foc ale uriaşilor în spate, la stânga noastră şi la o mare depărtare prin noapte. În faţa noastră se afla o mică ridicătură din întunericul tărâmului, aşa cum am judecat eu, din cauză că vederea noastră către luminile şi strălucirile de acolo era împiedicată. La stânga noastră, la o mare distanţă se aflau nişte vulcani scunzi şi oarecum la dreapta, de-a lungul acelei părţi a ţinutului se afla luciul rece şi oribil al Strălucirii.

În scurtă vreme am simţit cum pământul se înclina în sus puţin, înaintea noastră şi prin aceasta am ştiut că judecasem corect, pentru că acolo se afla o culme care ascundea oarecum partea spre care priveam ca să găsesc intrarea din partea de sus a trecătorii. Am mers în sus pe acestă pantă într-o linişte desăvârşită, bucuros că descoperisem unde trebuia să ajungem ca să fim în apropierea intrării în partea superioară a trecătorii.

Cu siguranţă că din cauza bucuriei mele am uitat întrucâtva şi am ajuns să merg înaintea iubitei mele care îmi ascundea faptul că ea începuse să meargă mai încet pentru că puterile tindeau să o părăsească. Imediat se auzi un strigăt îngrozitor în spatele meu. M-am răsucit într-o clipă, tot atât de repede pe cât clipeşte o lumină, pentru că fusese vocea iubitei mele, iar toată fiinţa mea ardea instantaneu de îngrijorarea care se aprinse în mine după un moment de gândire.

Şi ce să vezi! Iubita mea se războia teribil cu un lucru galben pe care eu l-am perceput ca fiind un om cu patru braţe, iar două dintre ele se aflau încolăcite în jurul fetei, în timp ce celelalte două se străduiau s-o omoare ca să nu mai strige. M-am apropiat cu o săritură rapidă căznindu-mă să-mi trag discul de la brâu şi cu siguranţă că am fost foarte puternic, iar furia şi turbarea mea m-au făcut monstruos, căci am apucat cele două braţe superioare ale omului şi le-am îndoit la spate într-o clipă, apoi le-am tras atât de furios şi de sălbatic, încât le-am smuls din umerii omului.

Omul zbieră şi strigă exact ca o fiară sălbatică şi îngrozitoare şi veni să mă apuce cu cele două braţe din partea de jos. Fără îndoială că era foarte brutal, tot atât de mare şi voluminos cât un taur, iar braţele inferioare erau foarte lungi şi pline de păr, cu unghiile crescute în gheare puternice şi oribile, aşa încât ele puteau zgâria foarte adânc.

Mă apucă de îmbrăcăminte şi îmi era teamă că vrea să mi-o rupă, dar nu aceasta fu intenţia lui, ci într-o clipă mă apucă de jur împrejurul corpului, iar în acelaşi moment eu l-am prins de gâtul lui mare şi foarte păros. M-am străduit cu mâinile îmbrăcate în armură să-l sugrum şi cu siguranţă i-am pricinuit o mare durere, deşi nu am putut să-i iau viaţa.

Astfel se desfăşură un minut îngrozitor de bătălie cu bestia. Respiraţia omului-bestie veni asupra mea şi mă umplu de scârbă. I-am zmucit capul

într-o parte, îndepărtându-i faţa de la mine pentru că altfel aş fi murit de oroare. Gura îi era mică şi ascuţită, încât mi-am dat seama că el bea sânge ca un vampir. Mă gândeam că l-aş despica în bucăţi, dacă aş avea şansa de a folosi discul.

M-am legănat într-o parte şi într-alta în timp ce ne luptam şi cu siguranţă, m-am gândit eu, că omul nu se folosise niciodată de braţele inferioare decât pentru a ridica prada în timp ce braţele superioare erau folosite pentru a o sugruma. Pe tot parcursul obositor al luptei omul nu mă scăpă din strânsoare, în schimb făcu nişte mişcări nelămurite cu braţele pe care i le smulsesem ca şi cum ar fi vrut să le folosească la un atac, dar cu siguranţă acestea nu mai aveau puterea de a face rău.

Pe neaşteptate m-am forţat foarte mult din tot trupul meu, aşa încât armura mea era să se spargă şi cu siguranţă aş fi murit într-o clipă lipsit fiind de forţa armurii mele. Iar omul mă ţinu suspendat în felul acesta oribil pentru o vreme îngrozitor de lungă, în care eu îl strângeam extrem de sălbatic de gâtul lui păros.

Şi ce să vezi! Creatura era înceată la minte şi mă pierdu din braţe în sfârşit, deodată. Apoi sări înapoi, aşa încât braţele mele sfâşiară gâtul bestiei. Într-o clipă însă el se afla în spatele meu şi nu-mi lăsă nici un moment ca să eliberez discul. M-am apucat din nou să mă lupt după modelul pe care-l învăţasem în timpul exerciţiilor de pregătire. Am alunecat astfel din mâinile mari ale omului în timp ce el încerca să mă apuce de cap şi l-am lovit cu pumnul îmbrăcat în armură, punând o mare putere şi dibăcie în lovitură. Apoi am sărit imediat în lateral cu un pas iute scăpând astfel de om. L-am mai izbit o dată, apucându-l foarte sălbatic de gât. Omul se învârti în jurul meu, dar am alunecat din strânsoarea mâinilor lui mari. Am lovit din nou puternic, ca şi un ciocan uriaş. Am izbit bestia în gât, iar ea căzu la pământ.

Într-o clipă am fost eliberat şi am tras cu putere discul de la şold. Bestia umană cea galbenă mormăia şi se ridică pentru a se năpusti din nou asupra mea. Stătu părând oarecum confuz în timp îmi striga ceva ameninţător. Într-o clipă veni din nou spre mine, dar eu am tăiat capul bestiei, care căzu imediat la pământ.

În acel moment mă cuprinseră extenuarea produsă de eforturile mele, oboseala îngrozitoare şi durerea rănilor, încât m-am gândit că tremuram aşa cum stăteam, dar capul meu era încă capabil să gândească, iar inima mea era neliniştită pentru că nu ştiam cât de mari erau rănile care-i fuseseră produse iubitei mele.

Am alergat către ea şi am ajuns acolo unde se afla aşezată pe pământ, ghemuită şi cu mâinile strânse în jurul gâtului. În acel moment mă zgudui gândul că ar fi fost cu adevărat ucisă, pentru că era îngrozitor de liniştită şi se afla ca şi cum ar fi fost căzută în nefiinţă.

Am ridicat mâinile de pe gâtul ei şi acesta era în mod clar zgâriat, dar nu foarte tare încât să-i provoace pierderea vieţii. M-am străduit să-mi opresc tremurăturile mâinilor, mi-am scos mănuşile de la armură şi m-am apucat să cercetez dacă gâtul ei fusese rănit de moarte. Într-adevăr nu părea aşa. Atunci am încercat să-mi domolesc respiraţia, ceea ce se dovedi foarte greu şi dificil. Mi-am aşezat urechea pe inima fetei şi am văzut că inima ei bătea, iar frica groaznică dispăru din mine cât ai clipi.

Mi-am apucat, foarte repede, punguliţa din spate, am făcut repede puţină apă şi am stropit-o pe faţă şi pe gât şi din trupul ei veni o fremătare. M-am mai chinuit o bucată de vreme, dar ea îşi reveni din nou la viaţă. La început era extrem de neajutorată, aşa cum vă puteţi imagina, apoi, imediat începu să-şi amintească şi să tremure din nou.

I-am povestit că omul cu patru braţe era mort de-a binelea şi nu mai putea să-i provoace niciodată vreun rău, iar ea începu să plângă pentru că fusese într-o stare de şoc şi oroare când fusese apucată de un asemenea lucru oribil. Dar eu am apucat-o în braţele mele şi astfel se linişti, iar eu am perceput în toată fiinţa mea că ea era dornică de a se afla întinsă la adăpost, pentru că se agăţă cuibărindu-se în mine şi se afla în siguranţă în prezenţa mea, în toată inima, în trupul şi în credinţa ei. Cu siguranţă că ea era iubita mea, iar eu eram foarte încântat.

Am lăsat-o din braţele mele ca să se întindă, astfel încât să nu observe trupul galben al bestiei omeneşti. Am curăţat discul, fără ca ea să vadă şi l-am aşezat pe săculeţ, apoi am apucat-o din nou pe fată în braţele mele, ţinând discul în mână lângă ea.

Ea protestă că ar fi trebuit să mergem mai departe, pentru că îşi recăpătase puterile. Am cărat-o o bucată de drum, iar după aceea am lăsat-o jos, dar genunchii îi tremurau aşa de tare că nu a putut sta în picioare, dar să mai şi meargă! Am ridicat-o din nou şi am sărutat-o.

Era liniştită, dulce, ascultătoare şi plină de înţelepciune, fiind şi extrem de slăbită. Am mers în acest fel, spunându-i cuvinte de dragoste, dar după aceea am fost mult mai atent la drum. Am privit peste tot prin jur ca nu cumva vreo altă lucrare drăcească să vină de undeva dinspre tufişuri înainte ca noi să fim conştienţi. Tufişurile creşteau ici şi colo în acel loc, foarte dese, în grămezi mari.

Am ajuns în partea de sus a culmii şi ce să vezi! Mă apucă o mare bucurie şi o oarecare încântare, pentru că acolo se aflau luminile care sălăşluiau la intrarea părţii superioare a trecătorii şi asta îmi arăta că ajunsesem în apropierea acelui loc. Deşi mi-a fost teamă că ne aflam la o distanţă de vreo doisprezece kilometri, m-am bucurat când mi-am dat seama că nu mai erau decât vreo doi sau trei după judecata mea.

I-am spus acest lucru şi fetei, iar ea se bucură în braţele mele, cu o recunoştinţă adâncă. M-am aşternut la drum pe cât de liniştit puteam fi şi am intrat prin gura de acces a părţii superioare din trecătoare în aproximativ o oră. În mod cert eram foarte obosit pentru că trecuseră mai bine de treizeci şi şase de ore de când dormisem ultima dată şi în acţiunile noastre din acest răstimp fusese o muncă şi o teroare amarnică după cum v-am povestit.

M-am răsucit la intrarea în trecătoare şi i-am spus iubitei mele, foarte blând, că aruncam ultima noastră privire asupra acelei ţări. Ea mă rugă să o aşez pe picioarele ei şi eu am făcut întocmai. În felul acesta am stat în acel loc, cu braţele mele în jurul ei, sprijinind-o, în timp ce privea tăcută peste întunericul ţinutului. Mă întrebă imediat cu o voce foarte scăzută, cum de am ştiut că mica Piramidă se afla pe undeva în toată această întunecime, pentru că ea era total dezorientată în simţurile ei. Se simţea ca o străină, fiindcă nu privise niciodată mai înainte spre acest ţinut din locul acela. I-am povestit unde gândisem că se afla ascunsă Piramida în noaptea fără de sfârşit, iar ea îşi înclină capul foarte încet, ca şi cum şi ar fi gândit la fel în acestă privinţă.

Trecu în acest fel o vreme, iar eu am ştiut că Naani îşi lua adio pentru totdeauna de la tot ceea ce ştiuse despre lume în toată viaţa ei de până acum şi şopti şi un rămas bun în suflet pentru tatăl său.

Am fost foarte mişcat şi profund amărât pentru fată. Am înţeles că, într-adevăr, nici o fiinţă omenească nu va mai privi peste acest tărâm al terorii prin toată această eternitate tăcută, iar fata îşi pierduse toată tinereţea în acest întuneric, îl pierduse pe cel care-i fusese tată, pierduse mormântul mamei şi pe toţi prietenii ei. Iar ei vor muri în acel pământ, chiar atunci, după ce ea îl va părăsi.

Iubita mea se cuibări în braţele mele, aşa încât eu am înţeles că se străduia să fie tare şi să nu plângă, dar după aceea nu mai putu să se opună lacrimilor, iar eu eram acolo ca s-o înţeleg şi ea era tot atât de dulce şi naturală ca întotdeauna, pentru că era iubita mea şi va fi adeseori mai mult decât atât.

Imediat m-am mişcat un pic, ca să-i fac semn că vom merge în jos prin trecătoare, dar ea mă mai reţinu un moment, cât să mai privească încă o dată peste tot ţinutul, iar după aceea se supuse, se întoarse spre mine şi căzu într-un plâns amarnic în hohote, în timp ce mergea împleticindu-se pe lângă mine, pentru că amărăciunea amintirii o umpluse. Ea era cu adevărat o fată foarte singură la acel moment şi era plină de o mare groază.

M-am oprit, am ridicat-o, iar ea îşi vărsă lacrimile în braţele mele, pe armură, în timp ce eu am rămas foarte tăcut şi tandru cu ea şi am dus-o în jos prin trecătoare timp de o oră de mers. Imediat se linişti şi am ştiut că adormise în braţele mele.

În acest fel ne-am desfăşurat călătoria prin ţinutul întunecos şi l-am părăsit pentru eternitate.

XII

Coborârea prin trecătoare

Am cărat-o pe fată timp de o oră, în jos, prin trecătoare, şi am obosit atât de mult, încât aproape că m-am prăbuşit în timp ce mergeam şi adeseori mă împleticeam, pentru că îmi pierdusem oarecum controlul asupra picioarelor, ceea ce îmi dovedea slăbiciunea mea îngrozitoare. Am înţeles astfel că trebuia să ajung foarte repede într-un loc unde să ne odihnim sau aveam să mă prăbuşesc, pe burtă, cu fată cu tot, pentru că aproape că adormisem în timp ce mergeam.

Am început atunci să fiu mai atent la marginile trecătorii şi cu certitudine în toată acea oră am mers ca într-un vis. Când m-am trezit brusc şi mi-am îndreptat voinţa spre a privi în jur şi am avut puterea de a fi atent, am ştiut că mersesem ca un călător adormit, iar trecătoarea mi se părea un lucru nou pentru mine. Parcă aş fi ajuns într-un loc ciudat şi strâmt. Dar imediat mi-am dat seama unde mă aflam, pentru că mi-am amintit de călătoria de la venire şi de drumul pe care-l mai făcusem.

Am văzut că în apropierea mea se afla o gaură mare şi rumenă cu foc şi am fost sigur că erau şi câteva scobituri în peretele trecătorii, în apropierea focului, pe care le zărisem în timp ce trecusem în drumul meu în susul acesteia.

Am mai mers un pic înainte şi ce să vezi! Aveam dreptate pentru că micile scobituri se aflau acolo, puţin mai încolo de marea gaură cu foc. Şapte dintre ele care se aflau pe partea stângă a marelui perete de stâncă al trecătorii, iar una avea o înfăţişare foarte confortabilă, ca a unui loc plin de siguranţă deplină, dacă am fi putut ajunge la ea.

Într-adevăr, aşa după cum mi-am imaginat, am ajuns în siguranţă faţă de forţele drăceşti din ţinut, dar m-am gândit că deocamdată nu putea fi o siguranţă prea mare în această privinţă şi nici nu ştiam dacă vreun monstru nu ar fi venit în jos, prin trecătoare, dinspre ţinutul dinafară şi nu ar fi

acţionat în aşa fel ca să ne omoare în timpul somnului dacă nu găseam vreun loc sigur de odihnă. Mi-aş fi dorit să fim la o distanţă mai mare în jos, în trecătoare, dar aceasta nu se putea întâmpla pentru că totul era la voia oboselii. Cu siguranţă că dacă nu ne-am fi căţărat până la cea mai de sus scobitură, puteau exista câţiva monştri care să fi avut puterea de a ajunge la noi, înainte ca noi să ne dăm seama de venirea lor.

Era necesar s-o trezesc pe fată. Am sărutat-o aşa cum se afla în braţele mele, iar iubita mea îmi dădu în mod cert un sărut înapoi în somnul ei, dar rămase în continuare adormită. O iubeam fără îndoială cu toată fiinţa mea şi am sărutat-o din nou, zgâlţâind-o foarte uşor, reuşind astfel s-o trezesc. Apoi i-am explicat cum vom ajunge la un loc potrivit pentru odihna noastră.

Ea privi împrejur, adormită, în timp ce o aşezam pe picioare, iar apoi începu să-şi reproşeze că dormise peste măsură, în timp ce eu m-am chinuit ca s-o car. Am sărutat-o încă o dată în timp ce ea se chinuia să se ţină pe picioarele proprii şi privea atât de drăguţ cu somnul care îi atârna încă printre gene. Mă sărută foarte drăgăstos şi cu totul a mea, de parcă chiar atunci s-ar fi trezit şi spuse cu o oarecare abandonare că mă iubea neînchipuit de mult şi pentru totdeauna.

După aceea m-am cocoţat până la cea mai înaltă dintre scobituri şi i-am spus iubitei mele să-şi folosească toate puterile ei ca să ajungă şi ea în siguranţă sus la scobitură.

Când am ajuns la scobitură, iată, era foarte drăguţă şi uscată, astfel încât mi-a bucurat inima. Înăuntru era şi cald, ca şi cum, undeva, printre stâncile din apropiere s-ar fi aflat un foc. Iar lumina dinspre gaura cu foc dădea înăuntru nişte reflexii, aşa încât părea un loc foarte sigur şi potrivit pentru odihna noastră.

Am revenit jos spre Naani, spunându-i că era foarte potrivită pentru uzul nostru şi imediat i-am acordat ajutorul meu pentru căţărare şi în acest fel am ajuns în sfârşit în scobitură şi într-adevăr ne-am simţit în deplină siguranţă şi fericiţi.

Înainte de a adormi, am desfăcut desaga şi săculeţul, am apucat curelele şi am coborât din nou în trecătoare. Am luat de acolo un bolovan atâta de

mare pe cât am putut eu căra şi mi l-am atârnat în spinare, pornind astfel din nou în sus, spre scobitură. Când am ajuns din nou la scobitură, am fixat bolovanul la gura ei, foarte uşor pe margine, astfel încât orice atingere să-l poată rostogoli la vale.

Prin această născocire, mi-am imaginat că orice lucru bestial sau monstruos care ar fi putut să se urce acolo în timp ce noi dormeam, ar fi putut mişca bolovanul şi acesta, poate ar fi putut să-i cauzeze vreo vătămare, dar lucrul cel mai important ar fi fost că m-ar fi trezit zgomotul.

Atunci când m-am întors ca să dormim şi ce să vezi! Fata întinsese mantaua pe piatră, în aşa fel ca să putem dormi pe ea, pentru că într-adevăr nu era nevoie s-o folosim pentru a ne acoperi, din cauză că scobitura era suficient de caldă. Cu siguranţă nu ar fi existat nici un motiv ca să-mi iau drept pat mantaua pentru că nu aş fi putut simţi moliciunea ei prin rigiditatea armurii mele, dar am văzut că fata pregătise un culcuş care putea fi pentru două persoane şi era atât de dulce şi naturală cum se întinse lângă mine, păstrându-şi încă modestia încântătoare, făcând lucrurile fără nici o intenţie ascunsă, în afară de aceea că venea în mod firesc din inimile noastre şi că ea tindea mereu să fie lângă mine.

O iubeam într-adevăr foarte mult.

Naani îmi arătă care era partea pe care trebuia să mă întind, iar când m-am supus, ea îngenunche şi mă sărută pe buze, foarte serioasă şi iubitoare, apoi se întinse lângă mine pe manta şi fără îndoială că amândoi am adormit într-o clipită, aşa cum presupun.

Eu m-am trezit după douăsprezece ore lungi, datorită fierberii apei şi ce să vezi! Fata nu se afla lângă mine, dar pregătise mâncarea noastră simplă şi băutura. Râse către mine, foarte dulce şi gingaş, pentru că mă iubea foarte mult şi era foarte bucuroasă că m-am trezit; apoi veni spre mine şi mă sărută pe buze foarte luminoasă şi iubitoare. După ce mă sărută, îngenunche lângă mine şi mă privi, foarte drăgăstoasă şi tandră, şi astfel că am ştiut într-o clipă că se trezise de ceva timp şi mă privise în timp ce dormeam, cu un sentiment matern. Dar cum am ştiut acest lucru nu am habar. Poate doar spiritul meu să fi ştiut, sau poate dacă gândurile ei mi-ar fi vorbit. Este foarte adevărat că aveam nevoie să fiu iubit în felul acesta şi toţi veţi fi de

acord cu mine. Atunci am pus braţele mele pe ea, aşa cum stăteam întins, iar ea nu mă respinse, ci veni în braţele mele şi se ghemui atât de dulce, încântător, vesel şi cu o mare plăcere, încât mi-a fost clar cât de mult îi plăcea în toată fiinţa ei, precum şi în spirit, să fie în apropierea mea, iar eu lângă ea. Totuşi, într-adevăr, aşa cum vă puteţi aminti, armura se afla pe mine, aşa că mă feream să o strâng foarte puternic în braţe, ca nu cumva să o rănesc pe fetiţa mea scumpă.

Imediat ea se îndepărtă de mine şi astfel braţele mele s-au eliberat din plăcuta strânsoare, din cauză că am avut grijă întotdeauna ca ea să aibă plăcuta, dulcea libertate asupra minunatei ei feciorii, iar eu am fost suficient de atent cu acest lucru. Totuşi întotdeauna am fost onest, moral şi nu super-preocupat în această grijă a mea, iar această intenţie potrivită a mea aţi putut-o constata tot timpul, dacă inimile voastre s-au străduit să asculte inima mea, care a vorbit întotdeauna în faţa voastră.

Fata se desprinse de mine, îndreptându-se spre locul unde pusese vasul de apă şi tabletele, iar eu m-am ridicat ca să verific dacă bolovanul se afla în siguranţă, neatins în gura scobiturii. Ea mă strigă şi-mi spuse să nu am nici o grijă în legătură cu bolovanul sau cu apropierea la care s-ar fi aflat vreun monstru sau vreo bestie prin trecătoare, pentru că bolovanul era sigur aşa cum l-am încercat eu şi nici o creatură nu se afla în raza vizuală prin trecătoare de când se trezise ea până acum.

Am ascultat şi m-am lăsat pe spate, părând ca şi cum fusesem dezmierdat, dacă putem spune aşa. Naani îmi aduse vasul cu apă şi tabletele, pentru că le scosese din săculeţ înainte ca eu să mi-l aştern drept pernă, în vremea în care mă dusesem jos să aduc bolovanul. Cu siguranţă că, chiar şi când îmi aduse cupa, ea nu dorea ca eu să mă ridic, ci îmi aşează capul pe genunchii ei, mă sărută foarte graţios pe buze, iar eu eram foarte fericit să fiu iubit în felul acesta şi nu-mi mai doream nimic altceva.

Ea apucă o tabletă, o sărută şi apoi mi-o dădu, iar după aceea mai apucă una, o atinse de buzele mele şi o păstră pentru ea. Astfel am mâncat şi ne-am simţit foarte bine şi fericiţi, oarecum aşa cum sunt copiii de fericiţi şi cu inimile uşurate pe de-a-ntregul.

Imediat am mâncat fiecare şi cea de a doua tabletă, în acelaşi chip ca pe prima, iar eu am fost cu siguranţă sărutat de mai multe ori. După aceea am băut fiecare din apă.

Când am sfârşit toate acestea, Naani îmi spuse că trebuie să mă ridic în picioare, iar eu m-am minunat desigur şi m-am ridicat, dar ce să vezi! Aproape că am ţipat de durerile datorate rănilor mele, pentru că dormisem ţeapăn de tot, deşi eram mai suferind ca niciodată şi aceasta din cauză că mă bătusem, aşa cum bine ştiţi, şi fusesem rănit de către omul cu patru braţe mai mult decât fusesem vreodată.

Am înţeles atunci că Naani pricepuse că sunt rănit şi avu gânduri bune în privinţa acestei chestiuni, motiv pentru care avea pregătită cutia cu alifia ca să mă ungă. Mă ajută să-mi scot armura şi cu siguranţă că fu foarte zdruncinată în interiorul ei de violenţa omului-bestie cel galben. Fata avea o lumină tandră şi dulce în ochii ei aşa cum privea spre rănile mele, iar eu m-am simţit fericit şi plin de o recunoştinţă arzătoare.

Mă îndemnă să mă întind, îmi aduse mai mult confort cu mantaua şi toate acestea atât de iubitoare şi gravă, ca şi cum eu aş fi fost un copil care ar fi fost ocrotit de mama sa. Mă unse foarte iscusit şi atent timp de o oră întreagă, până când eu am fost cu totul refăcut. Era într-adevăr o fată extrem de chibzuită.

În timp ce fata mă ajuta, am rămas foarte relaxat tot timpul, ascultând la sunetul grav al bolboroselilor găurii cu foc care se afla la baza trecătorii, simţindu-mă mereu ca un copil fericit care era înconjurat de dragoste şi îndrumat cu înţelepciune.

Imediat ce fata îşi termină tratamentul ei minunat, puse jos unsoarea şi întinse mâinile foarte graţios, ceea ce însemna că mă ajuta să mă ridic şi cu siguranţă că atunci când m-am aflat din nou pe picioarele mele, eram uşurat întru totul şi puteam să mă mişc fără vreo durere prea mare, iar aceasta era într-adevăr minunat de plăcut, făcându-mă să mă simt din nou plin de curaj.

Când mi-am încercat membrele şi le-am găsit a fi sub control şi pregătite, m-am uitat după îmbrăcămintea mea şi ce să vezi! Fata îmi aduse maieul de corp din desagă, dar nu mi-l dădu imediat, ci se aşeză în faţa mea şi mă

admiră încântată, foarte dulce şi cinstit, pentru că braţele mele erau atât de mari şi pline de muşchi.

Într-adevăr, eram foarte puternic, pentru că am fost întotdeauna îndrăgostit de exerciţiile care se deprindeau prin antrenamentele pe care le făcea toată populaţia din marea Piramidă, dar îmi datoram forţa şi aspectul corpului mamei care mă născuse. Pe tot parcursul vieţii mele m-am mândrit că aveam un trup sănătos şi plin de forţă, iar acest lucru este cu siguranţă unul foarte potrivit pentru a te mândri cu el şi despre care să vorbeşti cu curaj.

Admiraţia fetei era foarte dragă mie şi într-adevăr aş fi un mincinos dacă aş spune altfel. Într-o clipă aruncă maieul meu şi îşi întinse mâinile către mine ca să o cuprind în braţe. Am apucat-o în braţe cu o mare bucurie şi oarecum cu umilinţa că nu eram poate suficient de bun ca ea să fie a mea. Ea se cuibări foarte liniştită şi fericită, un timp, iar eu am descoperit că îmi săruta muşchii cei mari de pe piept, foarte dulce şi ascuns, în timp ce faţa i se ascundea în ei. Şi ce să vezi! Într-o clipă se eliberă din mâinile mele şi mă ajută să mă îmbrac şi după aceea să-mi pun armura. Când termină cu acestea se aşeză în faţa mea şi mă privi pe jumătate sfios, iar pe jumătate dulce şi neastâmpărat. Se apropie într-o clipă, îşi puse mâinile pe umerii mei şi stătu astfel cu ochii întredeschişi, privind pe furiş în sus, din timp în timp. Şi iată! Într-o clipă, înainte ca eu să-mi dau seama se lăsă în genunchi şi începu să plângă. M-am aşezat foarte repede alături de ea. Am întrebat-o de ce plângea deoarece am priceput că erau lacrimi de bucurie, de fericire şi de dulce îngrijorare faţă de bărbatul ei şi aşa trebuia să fie o femeie adevărată. O parte a ei trebuia să venereze aşa încât să fie plină de o stranie umilinţă şi să fie sfioasă, altă parte să iubească şi să aibă nevoie să fie în apropierea mea, iar cea de a treia să aibă calmul înţelepciunii. Toate acestea se aflau acum vibrând împreună în inima ei şi am ştiut că eu eram un adevărat erou pentru ea deşi pentru ceilalţi eram doar un om obişnuit. Inima mea era uimitor de mândră şi de supusă, aşa încât eram în acelaşi timp la o mare înălţime precum şi mic de tot. Dar nu am dorit niciodată să mă discreditez în faţa ei, ci am dorit doar să dobândesc respectul ei cel drag şi am fost mereu natural şi plin de adevăr în manierele mele, fără să am o nerecunoştinţă nebunească faţă de veneraţia ei, pentru că era pe de-a-ntregul iubita mea, iar eu eram un lucru de nimic dacă nu arătam în faţa ei ca un erou.

După o scurtă vreme, iubita mea se potoli, îşi şterse ochii ei scumpi, cuibărindu-se în mine un moment, foarte tăcută şi simţind nevoia de a fi foarte aproape. Iar eu am strâns-o cu grijă lângă armura mea şi mă simţeam în inima mea ca şi cum aş fi fost tatăl ei şi iubitul ei în acelaşi timp, dar cu siguranţă rămânând tăcut şi bucuros pentru că trăiam.

Imediat i-am scos încălţămintea din picioarele ei cele mici, cu mâna dreaptă, în timp ce ea rămase strânsă în braţul stâng şi m-am mustrat că nu mă gândisem mai iute să fac aşa. Îmi venise ideea în vreme ce Naani mă freca cu alifia şi aveam intenţia să am grijă de picioarele ei, dar după aceea am uitat. Iubita mea fu realmente rănită că mă condamnam într-o asemenea măsură. I-am frecat picioarele cu alifie, după care i-am spus să-şi pună încălţările şi ne-am luat echipamentul. Apoi am coborât din scobitură, cu o mare precauţie, pentru că se afla la o mare înălţime pe versantul trecătorii.

După ce am ajuns în trecătoare având mare grijă la felul cum mergeam, am menţinut o viteză pe cât de bună puteam pentru a ieşi cât mai repede din ţinutul întunecat din jurul micii Redute, atât de repede pe cât se putea.

Timp de şase ore am mers foarte bine, apoi ne-am oprit pentru a mânca şi a bea. După aceea m-am îngrijit din nou de picioarele fetei şi le-am cufundat într-un bazin de piatră cu apă fierbinte care se afla în apropierea locului unde mâncasem. Apoi le-am uns iar cu alifia, de jur împrejur, cu toată atenţia şi blândeţea. Pe urmă am plecat din nou mai departe, dar acum parcă mergeam mai uşor, pentru că eu luam în considerare notiţele din timpul călătoriei mele de venire şi astfel puteam observa dacă puteam face şase sau şapte ore printr-o anume parte a trecătorii unde se aflau limacşii.

M-am gândit că ar trebui să ne oprim şi să ne odihnim, înainte de a ne aventura prin acel loc cumplit şi înspăimântător, pentru că urma să mergem douăsprezece ore şi poate mai bine, fără să ne oprim, până când să ne aflăm din nou în siguranţă, aşa cum vă puteţi lesne imagina. Pentru aceasta trebuia să fim puternici şi bine odihniţi, iar asta era de asemenea înţelept pentru picioarele fetei.

Acum, cu certitudine că fata era încântată de focurile din acea parte a trecătorii în care ajunsesem şi se afla aproape de o odihnă a sufletului întrucât avea sentimentul că acolo nu se afla nici o forţă a răului care să ne

provoace distrugerea, iar eu nu o necăjisem cu poveştile despre locul oribil pe unde urma să călătorim.

Astfel am mers, avînd mereu o precauţie sănătoasă, pentru ca nu cumva să se năpustească asupra noastră vreo bestie sau vreo creatură, având mereu găurile cu foc înaintea şi în urma noastră, iar prin aer se auzeau sâsâiturile mici ale aburilor care ţâşneau ici şi colo. În multe locuri era destul de cald datorită prezenţei focurilor, dar adesea mirosea a sulf, totuşi nu atât de mult ca să ne producă vreun neajuns. Peste tot se auzeau murmurele joase ale găurilor cu foc şi ale scobiturilor şi se zăreau lumini roşii şi dansuri ale umbrelor, aşa cum treceam de găurile cu foc unde flăcările săltau şi ardeau vioi. De partea cealaltă se aflau pereţii neîndurători ai trecătorii care se înălţau prin noapte fără măsură.

În felul acesta merserăm noi, aproape confortabil, timp de şase ore bune după ultima oară când mâncasem. Când ne-am oprit să mâncâm şi să bem, i-am spus fetei că noi trebuia să facem în ziua aceea o călătorie mai scurtă şi apoi să dormim pentru că trebuia să fim pregătiţi pentru călătoria oribilă care ne aştepta prin partea întunecoasă a trecătorii, unde se aflau limacşii.

Atunci ne-am apucat să căutăm pentru a găsi un loc sigur ca să ne odihnim, iar eu ştiam cu certitudine unde ne aflam, pentru că ajunsesem exact la aceeaşi scobitură unde dormisem după ce mă eliberasem de limacşi şi din această cauză nu am mers mai departe ceea ce făcu din călătoria noastră prezentă o călătorie uşoară.

Acolo se afla un izvor unde mă spălasem şi în apropiere era o gaură cu foc care nu păreau să fi plecat de acolo aşa cum puteaţi spune! Fata era foarte interesată de chestiunile legate de venirea mea şi dorea să fie în acelaşi timp sigură că nici un alt loc nu putea fi mai bun pentru culcuşul şi odihna noastră.

Într-adevăr, acesta era un lucru normal, iar locul la fel de bun ca oricare altul, doar că eu aş fi vrut ca el să fie plasat mai sus, într-un loc mai înalt al trecătorii aşa cum bine înţelegeţi. Deocamdată puteam bloca gura de intrare în scobitură cu bolovani, în acelaşi mod în care mai procedasem şi mai înainte şi astfel să avem o apărare împotriva oricărui lucru care ar fi putut intra în timpul somnului nostru şi să fim treziţi de căderea bolovanilor.

Iubita mea intră în interiorul unei mici caverne foarte luminoasă din pricina scobiturii cu foc care se afla în faţa ei, dar înainte ca ea să păşească înăuntru eu am făcut o cercetare rapidă a locului, ca să nu existe pe acolo vreun lucru târâtor şi am văzut că era cu adevărat drăguţă şi liberă. Fata rămase ciudat de impresionată de faptul că a putut ajunge la un loc unde eu mă mai odihnisem în drumul meu de sosire. După aceea am mers spre izvorul cald care se afla într-o scobitură din stâncă, în apropierea găurii cu foc. Am observat că nu se aflau prin apropiere nici şerpi, nici şobolani şi am făcut-o pe fată să şadă foarte confortabil pe marginea bazinului, i-am scos încălţămintea, i-am spălat picioarele, apoi le-am frecţionat vreme îndelungată, foarte conştiincios cu unsoarea, ţinându-mi privirile atente la ce se întâmpla în jur prin trecătoare.

Imediat după ce am isprăvit cu îngrijirea drăgăstoasă a picioarelor ei cele delicate, am legat din nou încălţămintea pe picioarele fetei şi astfel ne-am înapoiat spre scobitură cărând amândoi bolovani, fiecare pe măsura puterilor lui. Când am adunat destui, am construit un perete grosolan, după care ne-am băgat în scobitură, iar peretele se ridica aproape cât să umple intrarea în cavernă, punându-ne oarecum în întuneric, dar făcându-ne să ne simţim în siguranţă. Am avut o grijă foarte mare cu găurile din zid, pentru ca nici un lucru târâtor, oricât de mic, să nu poată intra la noi în timp ce dormeam. După aceea Naani aşeză săculeţul şi desaga pentru a-mi servi drept pernă, dar îşi păstră bocceluţa cu îmbrăcămintea ei cea sfâşiată pentru acelaşi scop.

Am observat că ea avea în mână pudra pentru apă, precum şi tabletele de mâncare pentru trezirea noastră, ca să poată să prepare hrana pentru amândoi şi poate pentru a se trezi puţin înaintea mea, aşa încât să aibă totul pregătit pentru a mă întâmpina la trezirea din somn. Nu am spus nimic care să-i arate că ştiam ce punea la cale, pentru că observasem că avea o plăcere deosebită şi pentru că era cu siguranţă foarte drăguţ s-o vezi atât de amabil îndatorată.

Iubita mea mă îndemnă să mă întind şi aşeză discul în partea de deasupra, lângă mâna mea, cu o atingere plină de graţie şi sfială, pentru că arma era în gândirea ei extrem de îngrozitoare, deşi era şi un lucru necesar pentru siguranţa noastră de a ne apăra. După aceea mă acoperi cu mantaua şi mă

sărută foarte absorbită pe buze, apoi se aşeză pe-o parte şi se strecură foarte drăguţ şi fericită sub manta pentru a se odihni.

Imediat adormi, lucru pe care l-am înţeles după respiraţia ei şi cu siguranţă îmi părea că avea o bucurie neaşteptată şi scumpă cu privire la aranjamentul nostru pentru odihnă, care o făcea să se afle toată scăldată în pace în toată fiinţa ei, aflându-se lângă mine, cel care eram unicul ei iubit. Dar eu nu am putut dormi o vreme, pentru că iubita mea se cuibărea în mine atât de dulce şi copilăros în timp ce dormea şi părea de parcă avea tot dreptul să se afle atât de aproape de mine, iar mie îmi venea să-mi aşez mâinile în jurul ei. Însă nu m-am mişcat deloc şi nici măcar nu am sărutat-o aşa cum mi-aş fi dorit. Apoi m-am prăbuşit şi eu în somn şi nu m-am mai mişcat deloc timp de opt ore bune, iar apoi m-am trezit datorită fâsâitului apei, aşa încât am ştiut că iubita mea se trezise mai înainte, aşa după cum plănuise, şi pregătise ceea ce urma să mâncăm.

Când mă văzu mişcându-mă prin semiîntuneric, scoase un mic strigăt de bucurie ei şi veni spre mine. Îşi aşeză braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută foarte drăgăstos, de trei ori pe buze. Veni spre mine ca să mă sărute în acel moment în care eram încă prins în visurile mele, dar am perceput că iubita mea luase un oarecare avantaj în timp ce eu dormeam, prin faptul că mă sărutase doar pentru plăcerea ei proprie, deşi ea nu-mi spusese nimic despre năzbâtia ei, iar eu m-am gândit altfel, să rezolv aceasta trezindu-mă data viitoare şi astfel s-o surprind când se delectează atât de dulce şi în secret cu mine. Dar asta suna într-adevăr cam ciudat ca să poată fi adevărat.

M-am ridicat şi am dărâmat jumătate din zidul care se afla la intrarea în cavernă, apoi m-am uitat afară, dar nu se vedea nici un lucru oribil prin trecătoare, cu excepţia unui şobolan care dormea, părând foarte sătul, pe una din părţile micii găuri cu foc.

După aceea am mâncat şi am băut, apoi fata se apucă să mă frecţioneze, ca şi mai înainte, pentru că aveam o mare înţepeneală la trezire, dar nu veni imediat în braţele mele, aşa cum am sperat, ci doar mă sărută pe umeri când termină şi mă ajută apoi să mă îmbrac.

După ce m-am îmbrăcat şi mi-am pus întreaga armură pe mine, ea veni spre mine şi îşi lăsă mâinile ei cele mici într-una din mâinile mele şi stătu aşa

lângă mine foarte tăcută. Pe neaşteptate îşi ridică buzele foarte încet şi plină de pasiune, spre mine, ca să le pot săruta, şi mă sărută o dată, exact aşa ca şi cum spiritul ei m-ar fi sărutat, şi veni cu toată fiinţa ei spre mine, dându-mi doar un sărut, iar apoi îşi dezlipi mâinile de mine, foarte blând, şi începu să adune echipamentul noastru.

Într-adevăr, o iubeam atât de mult, încât ştiam că în inima ei era ascuns un torent de dragoste. Şi ea privise către mine o dată într-o asemenea manieră încât am ajuns aproape de umilinţa inimii din cauza onoarei şi a dragostei care se zărea în ochii ei. Cu siguranţa că este un lucru însemnat să mori pentru o astfel de fiinţă cum era iubita mea.

Când ne-am adunat împreună echipamentul, l-am lăsat în cavernă şi am condus-o pe iubita mea dincolo de bazinul cald de lângă scobitura cu foc, iar ea exclamă de uimire când văzu şobolanul care se afla încă adormit pe marginea acesteia, dar eu i-am explicat că nu trebuia să fie motiv de îngrijorare, ci mai degrabă un adevărat prieten, pentru că era un devorator de şerpi, aşa cum v-am povestit.

În timp ce vorbeam, i-am scăldat puţin picioarele lui Naani şi cu siguranţă când le-am uscat, le-am apucat ca să le pot săruta, iar ele erau foarte frumoase şi graţioase, uşurate de greutatea călătoriei prin grija pe care le-o arătasem.

După aceea le-am frecţionat cu unguentul şi apoi le-am introdus din nou în încălţăminte. Iar fata rămase cu adevărat foarte ascultătoare şi disciplinată la toate cerinţele mele.

Atunci ne-am întors spre cavernă şi fata puse recipientul cu unguentul înapoi în desagă, împături desaga şi sacul, iar eu mi-am pus discul la brâu, pentru că nu mergeam nicăieri fără el. Ea avea asupra ei mica legătură cu îmbrăcămintea şi eram sigur că ea putea căra atât de mult. Astfel eu puteam să am mâinile libere pentru a apuca discul şi pentru nevoile de pe parcursul călătoriei.

Am plecat în josul trecătorii cu o viteză foarte mare, pentru că urmau vreo cincisprezece ore de mers bun, până când să ajungem departe de locul acesta unde se aflau monştrii până când, în sfârşit, vom putea merge din nou

prin lumina din partea de jos a trecătorii. Acestea le-am recunoscut datorită notelor din timpul călătoriei în susul trecătorii.

I-am explicat totul fetei, despre lucrurile care se aflau înaintea noastră, fără să-i ascund pericolele şi ororile, dar nici exagerând cu acestea. Iar ea mergea foarte aproape de mine, drăguţă şi încrezătoare, spunând că nu se temea deloc, pentru că eu eram acolo să am grijă de ea, dar că ea se temea doar ca eu să nu păţesc vreun rău, însă având încrederea că eu voi distruge toate lucrurile rele care ar putea veni să ne facă rău. Desigur că am sărutat-o pentru încrederea ei fermecătoare şi pentru dragostea ei.

Acum, la mijlocul celei de a treia ore, aerul din trecătoare începu să fie greu şi părea să semene adeseori cu fumurile care înţepau în gâtlej. În acest moment se aflau puţine găuri cu foc în jur şi, în curând, aşa cum mergeam din ce în ce mai jos, începu marele întuneric şi am simţit mirosul care ne făcea să ne simţim răguşiţi.

La sfârşitul celei de a patra ore, ne aflam cu adevărat departe în adâncul întunericului şi era ca şi cum am fi bâjbâit printr-o ceaţă greţoasă, neştiind cu certitudine pe unde mergeam, pentru că de cele mai multe ori era un întuneric îngrozitor în jurul nostru, dar uneori strălucirea unei flăcări slabe prin preajma noastră ne scotea în evidenţă cu atât mai mult întunericul şi groaza acelui loc.

Mergeam mereu foarte tăcuţi, fata înapoia mea, dar mă opream din când în când şi voiam să văd cum se simte. Ea că îmi şoptea foarte vitează prin întuneric, ba chiar o dată îşi lăsă mâinile într-ale mele, în timp ce eu le apucai cu mănuşile de la armură pentru o clipă, ca şi cum aş fi vorbit mâinilor ei şi le-aş fi dat dulci încurajări. Dar, într-adevăr, în inima mea se afla o teroare, o teroare de departe, de dincolo de drumul pe care urma să-l urcăm şi cu certitudine am fost zdruncinat din nou de fiecare pericol care ar fi putut să mă facă să-mi pierd iubita sau să-i provoace vreun rău.

Când ne aflam deja de două ore prin partea întunecată a trecătorii, am simţit mirosul acela puturos îngrozitor şi oribil despre care v-am spus deja. Asupra mea veni o mare teamă, pentru că am înţeles că ne aflam în apropierea monştrilor sau vreunul venise prin apropierea noastră. I-am şoptit fetei să se oprească şi am stat o vreme foarte tăcuţi, iar mirosul crescu în intensitate şi

deveni groaznic în nările noastre, aşa încât am simţit-o pe iubita mea fată cum se zgâlţâia oarecum de teama şi de dezgustul că acest lucru va da peste noi. Imediat duhoarea se mai uşură cumva în apropierea noastră, dar nu am avut nici o cunoştinţă când trecuse pe lângă noi limaxul monstru şi asta pentru că nu se afla pe aproape în acel loc nici o gaură cu foc, motiv pentru care peste tot în jur era un mare întuneric.

Cu siguranţă că era o mare greutate şi umezeală în aer, iar picături înfricoşătoare aduceau o mare dezolare prin liniştea din jur şi simţământul de necunoscut creştea printre stânci şi adesea şi o murdărie oribilă şi întunecată, iar duhoarea se afla pretutindeni, încât simţeam un dezgust şi o teamă permanente. Peste tot părea că focurile de sulf ardeau deasupra noastră, foarte grele şi chinuitoare pentru plămânii noştri.

Astfel am mers înapoi prin mijlocul mirosului care părea a veni de la mortăciuni şi adesea am făcut pauze şi am ascultat, având o mare grijă în timp ce mergeam pe lângă găurile şi scobiturile cu foc ce răspândeau o lumină mată, ca să nu ne dea în vileag prezenţa cu lumina lor.

Adesea, aşa cum treceam pe lângă o mare scobitură care ardea foarte adânc şi de culoare roşie, am privit înapoi şi am prins-o de braţ pe iubita mea, i-am îndreptat privirea spre partea dreaptă a trecătorii, dincolo de flăcări. Iar fata mergea foarte silenţios, în timp ce se uita la lucrul care se zărea acolo. Era, într-adevăr, îngrozitor de monstruos şi strălucea foarte jilav în lumina flăcărilor. Mişca încet din cap într-o parte sau în alta, întinzându-se prin întuneric şi printre umbre, ca un limax mişcându-se, fără viteză sau sunet. Îmi era frică, ca nu cumva să ne miroasă, dacă putea face asta. Părea că merge oarecum orbeşte sau poate că avea acea încetineală şi acea ciudăţenie în mişcare care te făcea să te gândeşti ca la un orb, dar care nu era chiar orb, dacă pot spune aşa, doar că era o brută îngrozitor de monstruoasă, tot atât de mare cât o navă şi foarte înspăimântător pentru inimile noastre.

Nu ne-am mişcat câtva timp, cu excepţia faptului că am împins-o pe iubita mea în jos în ascunzişul asigurat de bolovanii din partea aceea, iar ea îşi puse mâna foarte neliniştită într-a mea, nu cu vreo relaxare, ci doar ca să-mi ofere sprijinul, ca nu cumva să mă aventurez în ceva care ar fi putut să-mi producă vreun pericol cert. Acest lucru a fost perceput de mine într-o clipă şi am îndrăgit-o pentru interesul pe care mi-l arăta. Dar într-adevăr nu mă

gândeam la nimic altceva decât la faptul de a ajunge amândoi în afara acestui loc şi de aceea am urmărit monstrul printre locurile dintre bolovani şi în scurt timp el îşi legănă capul imens foarte încet şi tăcut pe stânca ce forma versantul pe această parte a trecătorii. Bruta se îndreptă spre stâncă şi începu să meargă în sus cu o mişcare ciudată a muşchilor care avansau ca valurile unui lichid oribil a cărui licărire era ascunsă.

Astfel, în scurt timp, se îndepărtă, iar partea de sus a capului se afla undeva deasupra prin întunericul din jur, ba chiar putea să se afle deasupra noastră. Corpul monstrului se înfăţişă clar pentru o bună bucată de vreme şi părea atârnat de stâncă, ca şi cum ar fi coborât de undeva din întuneric, de parcă ar fi fost o creastă mare şi neagră a unei vieţuitoare moi şi îngrozitoare aflată pe faţa stâncii, iar coada era oarecum mai puţin îngrămădită, ci mai degrabă ascuţită în timp ce trecea printre bolovani.

Cu siguranţă că lucrul părea mai degrabă adormit, dar adeseori coada se ridica un pic deasupra bolovanilor, oarecum încolăcită, iar după aceea venea din nou în jos pe bolovani, aşa cum l-am urmărit pe ascuns.

Şi se întâmplă că simţul nostru şi spiritul nostru ne asigurară că lucrul nu avea nici o cunoştinţă despre prezenţa noastră, dar cu siguranţă că teama noastră era aproape la fel de mare ca şi această dulce raţiune şi ne făcea să judecăm cu totul altfel. Deocamdată, am făcut astfel încât să mergem mai departe, prin spaţiile care se aflau în jurul bolovanilor. Eu am pornit târându-mă, iar fata m-a urmat în acelaşi mod.

Adesea m-am oprit şi am privit către monstru, dar el nu se mişca decât aşa cum v-am mai spus şi am acordat o mare atenţie fetei care mă urma.

În sfârşit am trecut în siguranţă de acest loc pe unde monştrii atârnau de marea stâncă prin noapte.

Apoi am mers timp de două ore lungi fără nici o aventură, în afară de faptul că o dată fata mă atinse ca să ne oprim, pentru că ceva mergea pe lângă noi aşa cum înaintam prin întunericul groaznic al trecătorii fără nici o gaură cu foc prin apropiere. Am ştiut că acel lucru era tot atât de aproape ca şi fata care mă atingea. De aceea am apucat-o pe fată prin întuneric, am împins-o într-o parte printre bolovani şi apoi eu m-am ghemuit în faţa ei, cu armura

mea, ca să o pot proteja de lucrul îngrozitor. Am apucat discul în mână şi a urmat după aceea un timp de aşteptare ce mi-a părut tare lung.

Duhoarea din partea aceasta a trecătorii crescu foarte mult, ca şi cum noi nu ar mai fi trebuit să respirăm de oroarea acestui miros. Acolo trecu pe lângă noi un monstru oribil şi îngrozitor, care nu scotea nici un sunet, în afară de un zgomot straniu care părea să fie respiraţia lui, dar totul era nesigur şi poate că versanţii trecătorii scoteau acel sunet, ici şi colo, într-o şoaptă înfiorătoare a ecourilor, aşa încât noi nu puteam şti dacă sunetul s-a produs în apropierea noastră sau undeva în depărtare prin eternitatea nopţii unde puteam presupune că munţii se întâlneau deasupra trecătorii, ca un acoperiş imens.

Aproape imediat, sunetul cel straniu dispăru în înălţimea de deasupra şi totul în jurul nostru şi toată duhoarea dezgustătoare ne părăsiră, încât am ştiut că monstrul a trecut pe lângă noi şi s-a dus undeva în jos prin întunericul trecătorii, poate spre o cavernă singuratică şi înspăimântătoare a lumii.

Într-adevăr, aşa cum mă gândeam, am avut o încântare neaşteptată în clipa ceea, că era posibil ca acest drum să fie într-adevăr drumul cel vechi pe care pupulaţia din mica Redută să-l fi făcut în timpul vremurilor străvechi. Dar cu siguranţă, am presupus, ei au venit din altă parte sau trecătoarea arăta cu totul altfel şi mai puţin înspăimântătoare în anii de demult.

După o vreme de la dispariţia monstrului, am plecat mai departe, dar cu o mare precauţie şi fiindu-ne frică mereu ca nu cumva să dăm peste el, prin întuneric, deşi ar fi trebuit să-l recunoaştem după miros.

Apoi, la sfârşitul celei de a cincea ore de mers prin partea întunecată a trecătorii, am ajuns la gura unei mari peşteri, la stânga noastră. M-am oprit prin întuneric şi am apucat-o pe fată de braţ, foarte blând, ca să o fac atentă să privească în direcţia în care mă uitam. I-am şoptit că am trecut prin acest loc, de la dreapta mea, în drumul meu de venire şi cum m-am gândit că era un loc plin de caverne ale monştrilor prin munţii care formau versanţii trecătorii şi poate că limacşii îşi aveau locuinţele în locuri ca acestea.

Fata se ţinu foarte aproape de mine, tăcută, în timp ce eu îi şopteam, pentru că teroarea acestui loc se simţea în ea, deşi nu ca să-i slăbească curajul, ci ca să îi aştearnă un sentiment monstruos asupră-i şi o frică mare şi absolut naturală.

Am stat acolo unde ne aflam o clipă şi am privit în jos spre străfundurile cavernei monştrilor, iar strălucirea unei găuri cu foc se abătea asupra ei în partea apropiată. Dar dincolo de strălucirea scobiturii se întindea un mister îngrozitor şi de moarte, aşa cum vă puteţi aminti. Într-adevăr, aşa cum stăteam doar ca să privim, am perceput că pe lângă scobitura cu foc se întindeau lucruri şerpuitoare, care păreau să fie negre, iar unele păreau să aibă şi părţi albe, dar nu eram sigur. Şi veni o mişcare dinspre un lucru şerpuitor, ca şi cum ar fi fost un deal care s-ar fi trezit într-o viaţă teribilă. Imediat am ştiut că movilele erau nişte monştri îngrozitori, poate chiar ca limacşii uriaşi, odihnindu-se în jurul scobiturii cu foc care ardea în caverna aceea adâncă şi ciudată. Am simţit că viaţa ne va părăsi dacă vom mai întârzia chiar şi o clipă lângă o asemenea privelişte.

Imediat i-am şoptit iubitei mele că trebuie să plecăm cu toată viteza, pentru că într-adevăr nu ştiam când va trezi prezenţa noastră vreun monstru sau dacă nu se va deştepta din întâmplare. Fără îndoială era o dorinţă arzătoare să ne îndepărtăm de acel loc pe cât de repede puteam.

Şi am mers în acea de a şasea oră, de-a lungul părţii cu limacşi a trecătorii, aşa cum am numit-o în sufletul meu. În toată ora aceea nu se petrecu nimic care să ne provoace vreun rău prin apropiere, doar că, aşa cum înţeleg acum, asupra spiritelor noastre veni o greutate, dar care la vremea aceea era foarte mică, iar noi nu am simţit-o prea puternic. În timp ce mergeam, mereu se zăreau întunecimi, în majoritatea timpului, şi adesea se auzeau zumzete vagi din depărtarea nopţii din jur şi imediat se vedeau lucirile mate ale scobiturilor cu foc care străluceau undeva departe de noi prin trecătoare, părând foarte slabe şi nenaturale pentru noi, din pricină că fumul şi flăcările acelea formau o ceaţă şi o silă faţă de această trecătoare.

Imediat crescură murmurele din noapte, iar după aceea sunetul bolboroselii scobiturilor cu foc veni spre noi în timp ce zumzetul dispăru din urechile noastre, aşa încât acum nu se mai auzea decât bolboroseala greoaie şi astfel ne-am dat seama că sunetele nopţii erau cu adevărat bolboroselile

îndepărtatelor găuri cu foc, în timp ce ochii ne călăuzeau auzul, iar raţiunea ne clarifica şi împletea sunetele, astfel că am trecut pe lângă găurile cu foc într-o mare precauţie şi tăcere, mereu în observaţie, aşa cum puteţi presupune. După aceea ne-am aflat din nou în întuneric şi imediat au apărut din nou murmurele, ca să ne spună că am ajuns din nou la o altă scobitură cu foc, care se afla deocamdată departe în trecătoare şi producea ecouri prin noapte.

Am mers mereu foarte vigilenţi şi într-o teamă feroce, dar cu hotărâre şi o intenţie clară de a părăsi cât mai repede această dezolare şi oroare, menţinând întotdeauna o viteză atât de mare pe cât ne-o permiteau întunericul, pericolele şi necazurile drumului.

Aici am să vă explic ceva în legătură cu motivul pentru care vorbesc câteodată despre scobituri cu foc şi altă dată despre găuri cu foc. Găurile cu foc sunt acele focuri care ard în apropierea marginii vreunei găuri, dar scobiturile cu foc sunt acele locuri unde focul venea de undeva din adâncurile pământului. V-am spus acest lucru spre clarificare, deşi e o problemă măruntă în călătoria noastră.

Aici de asemenea aş putea spune că nu veneau bolboroseli de la toate găurile cu foc şi de la toate scobiturile cu foc, ci poate numai dinspre unele şi dinspre altele nu, aceasta fiind în acord cu focul care se afla în interiorul lor.

Astfel puteţi să vă imaginaţi cum mergeam şi miroseam sulful înecăcios care se afla peste tot în jurul nostru, auzind adesea murmurele scobiturilor îndepărtate, iar apoi liniştea îngrozitoare, trecând acum pe lângă o gaură cu foc singuratică şi apoi printr-un întuneric desăvârşit sau pe jumătate mat, totul aflându-se la voia întâmplării şi fiind în acord cu apropierea focurilor. Mai sus prin noaptea fără de sfârşit, munţii neîndurători formau un acoperiş peste noi, aşa cum am presupus.

Tot acest răstimp a fost unul încărcat care s-a abătut asupra noastră, încât imediat iubita mea îmi şopti lucrul pe care spiritul meu îl percepuse pe jumătate, şi anume că după noi venea prin noapte un lucru răufăcător, care se afla cu siguranţă destul de aproape de noi, aşa cum am simţit în interiorul meu şi pe care îl credea oarecum şi fata.

Am gândit că acea brută care se trezise undeva în străfundurile marii caverne, unde se afla o mare gaură cu foc, subpământeană, dar ori că aceasta era adevăratul urmăritor al nostru prin întuneric, ori că după noi venea un alt monstru, nu puteam avea nici o siguranţă, ci ştiam doar că eram urmăriţi, iar asta era o certitudine.

Am aşezat-o pe fată înaintea mea, ca să fiu pregătit eu însumi pentru pericolul care ne urmărea şi apoi am mers mai departe, pe cât de repede puteam. Şi ea mergea foarte chibzuit. Am mers împreună în felul acesta până la sfârşitul celei de a şaptea ore. Am auzit cu certitudine în acest răstimp, prin noapte, murmurul care ne sugera că vreo gaură cu foc se afla undeva în faţa noastră, iar imediat ne apărea clară în faţa ochilor lucirea roşie, apoi zgomotul murmurului murea undeva în depărtare în apropierea bolborositului focului. Astfel ne-am aflat imediat în apropierea focului, dar am mers mai departe cu o viteză mare din cauză că ne temeam îngrozitor de lucrul care ne urmărea în linişte prin noapte.

Adesea am privit înapoi şi am adulmecat prin aer, ca să aflu pe unde putea fi limaxul monstruos care ne urmărea, dar nu am descoperit nici un miros dezgustător care să-mi spună ceva.

Întotdeauna am fost neliniştit în inimă, din cauză că nu puteam merge şi mai repede, dar într-adevăr, aşa cum puteţi înţelege, mersul nostru nu putea fi decât lent prin locuri întunecoase şi chiar şi aşa aveam multe necazuri cu căzăturile şi cu juliturile.

În felul acesta am ajuns aproape de gaura cu foc şi imediat am văzut că ştiam locul, pentru că acolo, în sus, pe lângă foc, pornea o mare ieşitură stâncoasă, pe care o văzusem pe drumul meu de venire. Desigur că am apucat-o pe fată într-o clipă, am culcat-o la pământ, iar ea mă ascultă cu tot trupul şi într-o secundă eram ascunşi printre bolovani. Am făcut aceasta, pentru că mi-am amintit cum erau o groază de monştri în apropierea acestei găuri cu foc atunci când am mers pe drumul meu de venire.

Am pornit mai departe cu şi o mai mare grijă, dar ţinând drumul drept înainte, pentru că era ceva care ne urmărea. Într-adevăr, când am ajuns dincolo de gaura cu foc, am văzut că pe partea îndepărtată a trecătorii se aflau şapte dintre limacşii mostruoşi, toţi aşezaţi cu burţile pe stâncă, iar cu

capetele lor oribile ridicate în întuneric, în timp ce trupurile lor se întindeau foarte mari şi moi pe partea de jos a trecătorii, peste bolovani.

Şi ce să vezi! Fata mă atinse şi mă îndemnă să privesc spre peretele de stâncă apropiat al trecătorii. Acolo se aflau cu certitudine trei dintre acele lucruri oribile, întinse în sus, iar un al patrulea se afla oarecum arcuit peste o margine mare, ceva mai sus prin trecătoare.

Desigur că era ca şi cum am fi fost înconjuraţi peste tot de astfel de monştri care ne făceau inima să se prăbuşească, iar frica să se aştearnă peste speranţa noastră. Fata arăta un tonus bun şi avea determinarea nestrămutată de a ne elibera din acea trecătoare, iar după aceea să ajungem, la timp, în casa cea puternică.

Am mers din nou mai departe, deplasându-ne târâş printre stânci şi bolovani şi astfel am trecut de acel loc fără să trezim monştrii, dacă cumva ei chiar ar fi dormit.

M-am oprit un pic pe marginea îndepărtată a luminii venite de la gaura cu foc şi am privit înapoi prin trecătoare că poate din întâmplare să zăresc lucrul care ne urmărea. Dar nu ieşea nimic din întunericul părţii superioare a trecătorii, aşa că am înţeles că în spatele nostru se afla un spaţiu sigur, ceea ce era cu adevărat un lucru confortabil.

Aici aş putea să vă spun că în acest loc nu se simţea nici un miros îngrozitor, deşi se aflau atât de mulţi limacşi bestiali, iar aceasta mă cam zăpăcea, aşa încât m-am gândit că unele dintre lucrurile acestea oribile puţeau mai mult decât altele, însă nu aveam nici o certitudine în această chestiune, aşa cum lesne puteţi înţelege. Acest lucru mă tulbură cu siguranţă, pentru că ar fi fost mult mai confortabil ca nasul meu să-mi poată spune când ne urmărea ceva care ar fi putut veni prin întuneric, iar acum, într-adevăr, nu ştiam ce să-mi iau drept asigurare, pentru că vigilenţa spiritului era un lucru vag şi nu de aceeaşi manieră ca un simţ de atenţionare interioară.

Am mers după aceea mai departe încă o oră, cu o mare greutate asupra noastră, depăşind de trei ori nişte scobituri cu foc prin întuneric, oprindu-ne de fiecare dată pe partea îndepărtată a luminii, pentru a putea privi în urmă,

dar nu am văzut nimic, deşi spiritul meu sau temerile mă atenţionau de un nou pericol şi de un sentiment de apropiere de ceva anume, şi fata îmi mărturisi că simţea şi ea.

Nu mai văzurăm nici un limax o bună bucată de vreme şi nici unul nu se afla pe lângă cele trei găuri cu foc, iar aerul din trecătoare deveni oarecum mai dulce şi mai liber de duhorile care păreau a fi ca ale unor hoituri, dar deocamdată erau foarte încărcate de aburi şi fumuri mirosind a sulf.

Dar ce să vezi! La mijlocul celei de a zecea ore, în timp ce mergeam obosiţi şi cu îngrijorare printr-un loc foarte întunecos al trecătorii, veni spre noi mirosul care ne spunea că unul dintre monştri se afla prin apropiere. Amândoi aveam cu siguranţă o mare teamă întrucât bănuiam că acesta era un semn că lucrul care ne urmărea era foarte aproape de noi. Dar deocamdată mi-am folosit raţiunea ca să-mi dau seama dacă duhoarea putea fi a unui monstru aflat prin apropiere prin întuneric în acel loc şi i-am şoptit asta fetei, iar ea îmi spuse foarte încet, că putea să fie aşa, dar că nu avem nici o încredinţare, iar eu am fost de acord.

Ne-am continuat drumul mai departe cu o viteză sporită şi am făcut multe greşeli amarnice, încât ne-am umplut de zgârieturi, dar nu am ţinut cont de ele la acel moment, din cauză că teama noastră era extrem de profundă. Adesea ne-am oprit puţin şi am ascultat, dar acolo se auzea numai picurarea neplăcută a apei din înălţimi şi imediat murmurul nopţii, care ne spunea că treceam din nou pe lângă o scobitură cu foc.

Cu siguranţă că aceasta a fost o mare uşurare pentru spiritul nostru, prin aceea că aveam lumina necesară ca să observăm pericolele şi poate să ne eliberăm de ele. Dar să te afli într-un asemenea întuneric cumplit, era un lucru care îţi distrugea curajul şi năştea credinţa că vom fi cumplit de neajutoraţi şi pierduţi cu totul în oroare şi disperare.

Mirosul creştea tot timpul în timp ce mergeam mai departe, aşa că am ştiut că se aflau monştri dincolo de scobitura cu foc care se afla în faţa noastră sau poate era cu atât mai clară avansarea urmăritorului nostru. Noi nu puteam decât să ne facem înaintarea cu o viteză cât mai mare şi să fim plini de speranţa că nu ne vom arunca orbeşte spre distrugerea noastră şi de asemenea că nu vom fi omorâţi din spate, având convingerea că lucrul care

ne urmărea era foarte aproape prin acel întuneric cumplit şi că putea profita de noi.

Groaza acestui moment mă zgândări să mă gândesc şi mai mult la ce se petrecea în jurul nostru. Imediat venea spre urechile noastre bolboroseala îndepărtată a scobiturii cu foc şi tot atât de repede murmurul se pierdea de noi prin noapte şi apoi revenea limpede. Lumina slabă a focului lucea undeva în depărtare, prin noapte, prin fum şi prin abur, iar noi ne deplasam cu o mare viteză şi gâfâiam de frică, având totuşi o nouă prospeţime a speranţei ca să ne îndulcească.

Am sosit în apropierea scobiturii cu foc şi ce să vezi! Duhoarea deveni foarte supărătoare şi respingătoare, dar lângă foc nu se afla nici un limax bestial. Prin aceasta am înţeles că ne aflam într-un pericol din cale afară, pentru că urmăritorul nostru se va năpusti asupra noastră, iar mirosul ne spunea că acest lucru era adevărat, precum şi faptul că spiritul nostru a avut grijă de noi, fiind foarte puternic şi adecvat.

M-am oprit în apropierea scobiturii cu foc, care era mare şi lucea în roşu. Am privit spre partea de sus a trecătorii prin noapte, spre partea pe unde tocmai venisem, dar monstrul nu se arăta deocamdată şi nu se năpustea peste noi ca să ne provoace moartea. Am privit spre laturile trecătorii, iar fata avu acelaşi gând cu mine, ca să ne căţărăm pe munţii care formau versantul trecătorii.

Am privit mai întâi foarte atent şi am ales partea cea mai uşor de escaladat. Am întrebat-o pe fată dacă era pregătită, iar ea era albă ca varul şi îngrijorată. Totul în jur era murdărit cu întunecime şi crescut peste bolovanii şi bazinele ascunse de trecătoare şi de picurarea apelor, dar ea era tare în curajul ei şi arăta că avea o încredere totală în mine, în timp ce judecata ei părea să fie tot cu mine prin aceea că raţiunea ei mă aproba.

Am luat de la ea bocceaua cu hainele cele rupte, pentru că ea se afla la centura ei şi părea să-i împiedice mişcările, dar ea refuză, foarte hotărâtă, din cauză că eu eram deja supraîncărcat. Dar am fost ferm pe poziţie şi am făcut-o să-şi scoată pachetul pe care l-am fixat în aceeaşi legătură cu discul care se afla la şoldul meu.

Fata ce stătea acolo, un pic mirată şi albă la faţă, ciudat de nemulţumită, dar nemulţumirea îi era amestecată şi cu o înţelegere ascunsă că eu eram conducătorul, dar amintindu-şi pe jumătate să nu se mişte de acolo de unde stătea şi să fie rezonabilă de teama bestiei nevăzute, iar pe de altă parte să palpite în sufletul ei femeiesc faţă de bărbatul care era atât de poruncitor. Totul se petrecu în scurt timp, iar noi ne aflam pe versantul trecătorii preocupaţi cu înfocare să-l urcăm.

Fata mergea mai întâi, aşa cum hotărâsem, iar eu o urmam ţinându-mi privirea în mod constant asupra traseului şi asupra siguranţei ei, dar fiind mereu îngrijorat de viteza noastră cu care trebuia să ne câştigăm siguranţa şi fiind şi mai îngrijorat că fata mea putea aluneca. Şi asta pentru că era o mare umezeală pe partea aceea a trecătorii şi nişte excrescenţe oribile care pătau puternic marile stânci le făceau extrem de alunecoase dacă ai fi călcat pe ele. Eram conştienţi de aceste probleme noi, pe cât puteam, dar deocamdată voiam să ne grăbim pentru a ne salva şi pentru a deveni lipsiţi de griji.

Puteţi observa cu siguranţă că mergeam cu o disperare extremă, iar eu i-am spus fetei să nu privească în jos, ceea ce era imperios necesar, pentru a nu ameţi. Dar eu, aşa cum puteţi să vă gândiţi, cu greu puteam să mă abţin de a privi în jos ca să pot vedea dacă urmăritorul venea cumva în lumina dată de gaura cu foc ce se afla dedesubt.

Imediat fata icni foarte slab îngrijorată de greutatea urcuşului, iar eu m-am înălţat şi mi-am pus braţul în jurul ei, aşa cum stăteam acolo pe faţa stâncii. Ea se opri foarte tăcută într-o clipă şi asupra ei se pogorî o uşurare asigurată de protecţie. Cu siguranţă că am sărutat-o exact acolo unde ne aflam, în locul acela înalt, iar buzele ei vibrau pe ale mele în timp ce curajul şi puterea îi reveniră, aşa că într-o clipă reluă urcuşul.

Am ajuns imediat într-un loc unde se afla o lespede mare care ieşea în afara stâncii uriaşe şi care se afla cu siguranţă la o mare înălţime faţă de fundul trecătorii. Lespedea era aplecată, iar pe ea se aflau stânci mari şi bolovani care formau nişte adăposturi, lăsate acolo pentru eternitate.

Am privit foarte atent la drumul nostru şi am observat că ne aflam pe direcţia unei stânci uriaşe care se afla foarte aproape de marginea platformei

şi care mă înspăimântă datorită impresiei că ar fi putut veni în jos spre noi cu o mare bubuitură dacă am fi zdruncinat locul unde se afla. Am apucat-o pe fată foarte iute şi gingaş şi ne-am îndreptat paşii spre partea laterală a stâncii uriaşe, moment în care mi-a dispărut imediat teama când ne-am aflat în siguranţă faţă de ea.

Un minut după aceea, ne aflam sus pe lespede, care părea un loc foarte sigur şi cu certitudine nici un monstru nu putea avea îndemânarea de a ajunge sus după noi. Ne-am găsit oarecum confortul în sufletele noastre, dar ştiam că limacşii cei mari se puteau întinde în sus pe versanţii trecătorii, iar ei arătau cu siguranţă că ar fi putut ajunge în mod clar deasupra trecătorii şi astfel şi la locul unde noi ne-am găsit salvarea. Nu aveam nici o intenţie de a tăgădui acest lucru, ci ne-am aşezat în aşa fel încât să avem o cale de luptă cu monstrul, dacă am fi fost descoperiţi.

M-am gândit pe loc la stâncile care se aflau în jur, iar fata strigă în aceeaşi clipă că puteam împinge marea stâncă, în jos, asupra limaxului care credeam că ne-a urmărit, iar stânca într-adevăr ar fi fost o mare armă dacă am fi putut s-o clintim. În tot acest timp în care vorbeam, priveam amândoi în jos spre adâncurile trecătorii, spre marginea de sus a luminii focului, dar încă nu venea nimic spre noi, în afară de duhoarea care se ridica spre noi la o asemenea mare distanţă.

Scobitura cu foc părea acum că arde foarte puţin şi că nu împrăştia o mare lumină în sus spre noi, ceea ce ne-a făcut să nu fim în stare să vedem foarte limpede fundul trecătorii, pentru că ceaţa formată de gaze şi fum se afla în aerul trecătorii aducându-ne incertitudine.

Am urmărit, foarte plini de nelinişte şi de teamă aşteptând apariţia monstrului, părând amândoi ca şi cum ne-am fi pierdut respiraţia, iar fata făcu ca vorbele să-i ţâşnească oarecum pentru o clipă. Şi ce să vezi! Într-o secundă Naani strigă foarte puternic şi ascuţit că lucrul venea, iar eu am văzut ceva mişcându-se, în acelaşi moment, în trecătoarea care se întindea în partea din susul scobiturii cu foc.

Imediat am zărit capul uriaş şi monstruos al bestiei înaintând în lumina dinspre scobitură. Capul era de un alb pătat şi avea ochii pe două mari

umflături ce se vedeau pe partea din faţă a capului, iar cele două umflături erau orientate în jos, încât ochii priveau spre fundul trecătorii.

În timp ce monstrul înainta mai bine în lumină, am văzut că marea şi îngrozitor de puternica grămadă era toată de aceeaşi albeaţă, că era plină de pete şi părea bolnăvicioasă. Dar cu siguranţă culoarea era potrivită pentru o creatură care locuia într-o asemenea mare întunecime, aşa cum puteţi spune, deşi majoritatea acestor limacşi pe care i-am văzut, erau negri şi lucioşi, după cum v-am relatat. Aceasta era ceea ce am văzut.

Monstrul limax mergea înainte şi aşa cum mergea îşi îndrepta umflăturile cu ochii printre bolovani, ca şi cum ar fi căutat ceva, mişcându-se încolo şi încoace, dintr-o parte într-alta a trecătorii, împingându-şi mereu umflăturile cu ochi înainte printre bolovani, pornind mai departe în căutare. Era cu adevărat îngrozitor să vezi lucrul căutându-ne pe noi şi mergând atât de statornic spre un scop atât de groaznic.

Eu nu-l puteam vedea atât de clar pe cât s-ar fi putut din cauza ceţii formate de aburii şi de fumul care se aflau prin aerul trecătorii, făcând vederea mai slabă din timp în timp, totuşi amândoi am văzut un lucru ciudat, şi anume că atunci când corpul cel mare şi alb se afla pe jumătate luminat, limaxul-bestie scoase la iveală o limbă mare cu care pipăia printre bolovani. Limba era foarte lungă şi albă, părând oarecum subţire, iar monstrul trase dintre bolovanii din jur, într-o clipă, un şarpe mare, în timp ce limba era încolăcită în jurul şarpelui, ca şi cum aceasta ar fi avut dinţi, dar distanţa era foarte mare ca să poţi avea o ceritudine a ceea ce vedeai, ba mai mult de-atât, ceaţa te împiedica şi ea să vezi clar.

Limaxul trase şarpele, în timp ce acesta se răsucea şi se fâţâia şi îl înghiţi într-o clipă. Acel şarpe era o creatură mare şi oribilă, dar într-adevăr era ca un vierme pe lângă monstru şi dispăru instantaneu. Imediat limaxul-bestie porni din nou să caute şi capul să i se legene încolo şi încoace, de la o parte la alta a trecătorii, iar prin amploarea acestui balans puteţi înţelege dimensiunea îngrozitoare a bestiei.

Aşa cum venea la vale prin trecătoare, îşi vâra umflăturile de la ochi printre bolovani, privind în toate direcţiile, iar adesea venea dinspre el o respiraţie ca un nor în timp ce duhoarea se ridica înspre noi, abominabilă. Din nou

zărirăm bestia îndreptându-şi limba printre bolovanii de pe fundul trecătorii şi apucă puternic un alt şarpe, care părea de grosimea trupului unui om şi fu imediat înghiţit.

Cu siguranţă, în timp ce gândurile se agitau în mine, în noi veni o mare recunoştinţă, pentru motivul că nu ne aflam în postura vreunui şarpe în vreo parte întunecoasă şi oribilă a trecătorii.

Acum monstrul se afla în întregime în lumina scobiturii cu foc, iar focul mai arunca câte o licărire peste limax, aşa încât am văzut de câteva ori foarte limpede zbârciturile şi musculatura pielii în timp ce bestia înainta. Ea căuta în continuu, vârându-şi umflăturile ochilor printre bolovani. Pe neaşteptate limaxul se opri şi începu să-şi adune tot trupul cel puternic la un loc, îngrămădindu-şi corpul şi capul de jur împrejurul bazei stâncii care forma versantul acesta al trecătorii. Se strânse, iar după aceea se lungi în sus pe suprafaţa stâncii începând să urce. Şi ce să vezi! Am realizat că bestia ne mirosise şi pornise în sus ca să vină să ne distrugă.

În timp ce marea grămadă a trupului ei se lungea pe suprafaţa marii stânci, bestia îşi îndrepta umflăturile ochilor prin toate scobiturile şi crăpăturile, în timp ce mergea, lungindu-se astfel în sus foarte hotărât, monstruos şi îngrozitor pentru noi, ca şi un deal alb şi moale cu o viaţă oribilă. Duhoarea venea în sus, încât noi era aproape să ne pierdem respiraţia datorită scârboşeniei ei, aşa cum vă puteţi imagina.

Pentru moment, am privit la stâncile de pe lespede, precum şi în sus spre întunericul fără de sfârşit care se afla în jurul nostru, apoi din nou spre stânca uriaşă care părea că tremură la margine, aşa cum v-am spus. Am devenit într-o clipă disperat, pentru că într-adevăr părea că în acel moment nu exista nici o putere în lume care să poată ucide un astfel de monstru îngrozitor de puternic.

Aproape imediat am fugit foarte iute împreună cu fata spre stânca cea mare, amândoi fiind foarte încordaţi şi zdruncinaţi de oroarea lucrului care venea spre noi cu atâta siguranţă.

Mi-am îndreptat puterea spre stâncă şi am împins-o, dar din păcate stânca nu se clinti din locul unde se afla, aşa încât m-a apucat o disperare

îngrozitoare, pentru că am înţeles că era mult mai stabilă decât părea. Fata mă ajută cu toată puterea ei şi am împins împreună, cu gâfâieli dureroase şi mici strigăte. Într-un sfârşit păru că stânca cea mare se mişcă şi ce să vezi! În timp ce ne chinuiam împreună cu această treabă, se auzi o scrâşnire neaşteptată şi stânca cedă umerilor noştri. Stânca porni mai departe şi se năpusti asupra monstrului cu o puternică trosnitură, în timp ce măcina şi fărâma faţa peretelui de piatră cu o bubuitură iute şi constantă. Am apucat-o pe fată aşa cum şovăia pe acea margine îngrozitoare de deasupra, întrucât era pe punctul să cadă. Naani se agăţă de mine, iar au am ţinut-o strâns în timp ce priveam în jos pe traseul stâncii. Şi iată! Marea stâncă izbi monstrul în partea umflată a spinării, dincolo de cap şi pătrunse în el, exact aşa cum loveşte un glonţ şi dispăru în viscere lui.

Dinspre monstru se auzi un sunet puternic de suferinţă şi el se desprinse de stâncă, se mototoli, sau cel puţin aşa păru, şi căzu pe spate. Un mare abur de respiraţie groaznică se ridică din pieptul bestiei şi o mare duhoare. Se auzi iar ciudatul strigăt de durere, în timp ce trecătoarea se umplu de ecourile bubuiturilor stâncii şi de zgomotul pietrei amestecat cu strigătele de moarte ale bestiei. Ecouri grozave şi înspăimântătoare străpungeau aerul, ca şi cum sute de monştri mureau prin întunericul din jur şi toate se născuseră din sunetul acelei stânci ucigaşe împinse.

Ecourile nu încetară imediat, chiar şi după ce monstrul deveni cu totul tăcut, venind din susul şi din josul trecătorii, din afara întregii eternităţi a nopţii, părând că se întorc înapoi foarte slab de dincolo de kilometri de singurătate şi de dincolo de adâncurile necunoscutelor caverne ale lumii.

Astfel s-a întâmplat totul până s-a aşternut liniştea, iar fundul îndepărtat al trecătorii s-a umplut de un deal oribil şi alb, foarte înspăimântător care încă mai tremura arătând astfel încetineala morţii. Peste tot aerul se umplu de vapori şi de duhori.

Am stat sus în acel loc depărtat şi înalt, ţinând-o pe fată foarte puternic şi drăgăstos, iar ea îşi ţinea urechile astupate ca să nu mai audă ţipetele acelea groaznice şi fiind încă zdruncinată de mărimea extraordinară şi oroarea morţii monstrului, precum şi de apropierea căderii ei după cum aţi văzut. Imediat începu să tremure mai puţin şi începu să plângă foarte uşor, exact

ca un copil, iar eu nu eram încă foarte restabilit, dar aveam fixată în inimă o bucurie imensă, un triumf şi o recunoştinţă uriaşă.

O ţineam pe iubita mea, foarte tandru şi sigur. Ea privi înspre mine şi îşi atârnă mâinile în jurul gâtului meu şi mă trase spre ea ca să mă poată săruta.

Am vorbit apoi despre drumul nostru în jos, iar acesta ne părea cu siguranţă o îndeletnicire grea şi periculoasă, pentru că, într-adevăr, noi ajunsesem sus destul de uşor mânaţi de teamă, dar nu ştiam cum puteam coborî.

Deocamdată înainte de orice altceva, am condus-o pe fată undeva în partea ferită a lespezii şi ne-am aşezat acolo foarte tăcuţi şi osteniţi, iar ea se sprijini de mine. Am mâncat fiecare dintre noi câte două tablete. Am băut aceeaşi apă şi ne-am odihnit o bucată de vreme.

Imediat ne reveniră curajul şi vigoarea, împachetarăm din nou săculeţul, iar fata îl fixă în spatele meu, apoi merserăm la marginea lespezii şi privirăm în jos. Văzurăm cu certitudine că nu exista alt drum de coborâre decât acela pe care urcasem, numai că trebuia să fim atenţi la coborâre, încât să depăşim locul unde se afla monstrul mort.

Am văzut cu propria inimă cât şi prin paloarea fetei că nu mai trebuia să ne gândim prea mult la acel lucru, ci să ne aşternem la treabă.

Am trecut imediat peste margine pe burtă şi Naani m-a urmat. Am pornit apoi în jos şi merserăm poate timp de o oră întreagă, eu oferindu-i mereu ajutor iubitei mele atâta pe cât puteam, iar ea venind după mine foarte vitează forţându-se să-şi dea frica la o parte. Cu siguranţă în timp ce coboram, m-am minunat cum am putut să urcăm. Ne-am odihnit de trei ori pe proeminenţele stâncii. După aceea am coborât mai departe, încet şi mereu cu o atenţie excesivă unde ne puneam mâinile şi picioarele pentru că puteam pe neaşteptate să alunecăm spre moarte.

O dată fata îşi pierdu toată puterea şi era pe punctul să se prăbuşească. Ea rămase tăcută chiar şi în acele momente ceea ce mie mi se păru încântător şi mă făcu să mă simt foarte mândru de ea, aşa cum puteţi înţelege, dacă aţi iubit vreodată. Cu siguranţă că am venit în sus într-o clipită, pentru că între noi era doar o mică distanţă şi mi-am pus mâinile pe iubita mea foarte iute

şi am ţinut-o strâns şi temător lipită de stâncă. Am făcut asta ca să simtă că nu va putea niciodată să cadă şi imediat îi reveniră puterea şi curajul nepreţuit, iar eu am sărutat-o, acolo, pe stânca cea uriaşă, apoi ea avu din nou puterea de a merge în jos în siguranţă.

Destul de repede am ajuns pe fundul trecătorii, poate la o sută de paşi mai jos de locul unde se afla monstrul mort, prăbuşit într-o grămadă respingătoare şi oribilă, tot atât de mare cât un deal mai mic.

O duhoare îngrozitoare se afla peste tot prin partea aceea a trecătorii, din cauza limaxului, umplându-ne de dezgust, iar corpul moale zăcea înţepenit şi lipsit de spasme, cu adevărat cuprins de moarte în toată grămada lui uriaşă. Peste tot pielea bestiei avea mari zbârcituri şi pete oribile care se zăreau pe albul murdar de peste tot corpul. M-am grăbit desigur să întorc faţa fetei de la acest lucru şi apoi ne-am precipitat în josul trecătorii.

Am călătorit vreo două ore bune, înveselind-o mereu pe fată, iar ea mergea foarte tăcută şi încrezătoare în mine, dar fiind în realitate foarte suferindă în inima ei, pentru că pricepuse că un nou pericol venea de la acei şerpi mari şi îngrozitori prin această parte a trecătorii. Eu nu eram peste măsură de înspăimântat în sinea mea, dar fata nu avea o armură care să-i protejeze trupul ei drag. Din cauza aceasta eram foarte îngrijorat şi am apucat-o pe fată ca s-o duc în braţe şi astfel s-o protejez de ceea ce se putea afla printre bolovani.

Iubita mea arăta într-adevăr o supărare foarte surprinzătoare şi determinată, pentru că nu-i spusesem nimic în legătură cu motivul pentru care o căram, de teama să n-o îngrijorez, ci doar că era foarte obosită, iar eu foarte puternic şi pregătit. Dar nu am putut s-o fac să creadă asta cu adevărat şi nu m-a lăsat până nu i-am spus, ceea ce nu fusese în intenţia mea, pentru că ea refuză ca eu s-o mai car şi îmi zise că este limpede că eu nu mai am nevoie de o povară suplimentară în acţiunea mea. Dar când văzu că eu nu am fost mişcat de argumentele ei, se puse să mă cucerească pe căile dragostei. Am sărutat-o într-adevăr, însă am mers mai departe cu ea în braţele mele. Ea se bosumflă oarecum, pentru că eram atât de nepăsător la dorinţele ei şi o rănisem într-o oarecare măsură, aşa încât rămase tăcută în braţele mele şi poate cumva rănită în firea ei, fiindcă rămăsesem neclintit în hotărârea mea, în ciuda faptului că ea voia să afle motivul real.

În felul acesta am mers mai departe.

La sfârşitul a două ore de mers am ajuns la capătul părţii întunecate a trecătorii şi am ieşit de sub acoperişul uriaş al munţilor. Aerul se eliberă de mirosurile neplăcute ale monştrilor, iar găurile cu foc erau foarte dese, în timp ce fumul de la ele pornea în sus, aşa încât noi nu mai simţeam amărăciunea mirosului lor în gâtleje.

Aici se afla o lumină suficient de bună, contrastantă cu cea din orele ce trecuseră, iar eu am aşezat-o pe iubita mea din nou pe picioarele ei şi am lăsat-o un pic în urma mea, în aşa fel încât dacă s-ar fi ivit vreun şarpe în calea noastră să ajungă mai întâi la picioarele mele şi să nu-mi producă nici un rău din pricina armurii şi nici lui Naani fata mea iubită.

La acest moment trecuseră aproape nouăsprezece ore de când nu mai dormisem, pentru că străbătusem un drum lung ca să ajungem în siguranţă faţă de limacşi şi venisem în jos cu o viteză mai mică decât aceea cu care urcasem eu la venire. Aceasta se întâmplase pentru că iubita mea nu avea forţa ce se afla în trupul meu ca să poată îndura munca grea şi solicitarea. Ba trecuse şi mai mult de atât dacă ţinem cont şi de cele trei ore cât am mers până când am ajuns cu adevărat în partea întunecată a trecătorii şi apoi trebuie să mai ţineţi cont că noi am fost treji o vreme, înainte de a începe această zi de călătorie.

Am mers totuşi cu o prevedere voioasă, din cauză că ieşisem cu bine din acel loc îngrozitor şi adesea am simţit mâinile iubitei mele, cea neascultătoare, cum stăteau atârnate foarte drăguţ, ascunzându-se în spatele centurii mele.

M-am întors o dată, într-adevăr, pe neaşteptate şi am apucat-o iute în braţe în timp ce pretindea că mă conduce, iar ea râse cu un gângurit dulce şi vesel, cufundată în armura mea, iar eu am avut grijă să nu o rănesc pentru că arătam ca un om de fier care şi-ar fi pus mâinile în jurul unei fete delicate.

Căutam în aceste momente un loc care ar fi putut fi propice pentru oprirea şi odihna noastră, iar când ne-am aflat aproape de sfârşitul celei de a

douăzecea ore a acestei călătorii, fata îmi arătă o cavernă care era, poate, cu vreo cinci metri buni deasupra noastră, pe versantul drept al trecătorii.

Am privit în jur şi am observat că prin apropiere se aflau două găuri cu foc şi un izvor cald care forma un bazin cu apă, aşezat între focuri şi totul arăta foarte bine aranjat pentru nevoile noastre, aşa cum am perceput, pentru că eram tare mânjiţi cu murdăria din partea cu limacşi a trecătorii şi simţeam nevoia să ne spălăm înainte de a dobândi orice tihnă pentru sufletele noastre.

Am rugat-o pe Naani să aştepte un pic şi am privit cu atenţie în susul şi în josul trecătorii şi ce să vezi! Nu se afla pe acolo nici un lucru care să mă neliniştească şi i-am spus iubitei mele să-şi menţină atenţia ascuţită şi neclintită în timp ce mergeam în sus către cavernă. Într-adevăr ea fu mai hotărâtă ca niciodată în a observa trecătoarea şi să mă strige dacă vreun lucru ar fi venit prin apropiere în timp ce eu pornisem în sus.

M-am îndreptat spre cavernă şi am ajuns acolo destul de repede. Era bună pentru ceea ce plănuisem noi, părând proaspătă şi uscată, neavând nici o gaură în care să zăresc lucruri târâtoare ascunse.

Am strigat cu blândeţe în jos către fată că locul era potrivit, iar ea îşi manifestă bucuria privind în sus spre mine în loc să supravegheze trecătoarea, aşa cum îi pusesem, dar cu siguranţă că era o fată scumpă şi pe de-a-ntregul a mea, aşa încât am găsit o nouă bucurie în fiecare mică lipsă de atenţie şi asta tot atât de mult ca şi cum ar fi făcut un lucru minunat de potrivit. Într-adevăr puteţi spune că era o asemenea curăţenie în inima ei încât nu ar fi putut suporta să nu mă supravegheze.

Am venit repede în jos spre iubita mea, pentru că întotdeauna se afla o greutate asupra mea, atunci când nu eram în apropierea ei, în timp ce exista posibilitatea vreunui pericol. Când am ajuns jos la ea, fata părea oarecum îngândurată, iar după aceea îmi arătă cum se afla toată într-un dezgust compătimitor faţă de murdăria, noroiul şi picăturile din trecătoare de pe ea şi că îi făceau îmbrăcămintea extrem de umedă şi murdară, încât simţea că trupul îi provoca repulsia.

Am văzut cum stăteau lucrurile cu Naani şi am mers spre bazinul cel cald, am testat ca apa să nu fie prea fierbinte şi după aceea i-am căutat adâncimea cu ajutorul discului, descoperind că era cu puţin mai adâncă de un metru şi foarte limpede, astfel încât să-i pot vedea fundul, deci era un loc cu adevărat drăguţ şi potrivit pentru scopul la care mă gândisem. Am pus nişte apă în gură folosindu-mă de mână şi îmi păru cu siguranţă că nu se aflau cine ştie ce chimicale în ea şi de aceea am fost bucuros că fata va putea avea ceea ce şi-a dorit în gând.

Am văzut că aş putea să-i fiu de ajutor iubitei mele dacă aş fi aranjat lucrurile care se aflau în propriile mele mâini. M-am înapoiat la fată şi i-am spus că bazinul era un loc foarte potrivit pentru îmbăiere şi asta o făcu să se precipite ca să se spele, atâta timp cât trecătoarea era liberă de orice creatură sau monstru.

Acum am observat că Naani era îngrijorată şi temătoare de faptul că eu aş putea s-o părăsesc şi deocamdată se opri un pic din sporovăială ca să-mi spună ceea ce dorea. Desigur că am oprit-o şi am sărutat-o în timp ce ea arăta atât de gânditoare în încurcătura ei, iar eu i-am înlăturat pe loc, foarte natural, îngrijorarea spunându-i că am să stau de pază în apropierea ei, cât se va îmbăia. Într-adevăr se linişti pe loc şi se simţi oarecum curioasă să ştie de ce fusese aşa de nătângă să mă întrebe aşa ceva.

I-am spus să fie pe cât de rapidă se putea, ceea ce era un lucru de care nu era nevoie să-i mai amintesc, iar ea porni cuminte să mă asculte, dar mai întâi îmi dădu jos mantaua de pe umeri, se înfăşură în ea şi astfel păşi în bazin. Eu m-am întors cu spatele în direcţia aceea şi m-am aplecat peste disc. Imediat ea se scufundă în apă. Într-adevăr, aşa cum puteţi să vă gândiţi, mi-a plăcut să stau de pază lângă ea, lângă fecioria ei, iar ea după ce îşi ridică moralul şi se încălzi până la încântare în apă, cântă foarte încet şi vesel pentru ea, acolo unde se afla în spatele meu.

Pe neaşteptate cântatul se întrerupse, fata strigă, iar eu nu am avut nici un gând necurat, dar m-am întors într-o clipă spre ea. Am văzut pe dată ceea ce o îngrijora şi anume că din apă venea un şarpe spre ea, iar fata era cu totul sub influenţa unei modestii naturale, dar şi a fricii de şarpe. Am fost într-o clipită în bazin, cu armura mea cu tot. Am ridicat-o pe fată, goală şi udă în braţele mele, scoţând-o cât ai clipi din apă şi aşezând-o pe marginea

bazinului. Acolo am înfăşurat mantaua în jurul ei şi am plecat iute să omor şarpele care se strecurase mai departe printre bolovani. Era cu siguranţă cam tot atât de gros cât braţul meu şi venise dintr-o gaură ascunsă de pe fundul bazinului.

Am venit atunci înapoi la iubita mea, am apucat-o în braţe şi i-am aşezat mantaua mai bine pe ea. Ea plângea şi tremura datorită şocului şi a neplăcerii produse de acel lucru, dar se potoli în curând şi fu pregătită să râdă cu mine. Astfel se găsi iar în starea ei de bucurie, în timp ce eu eram foarte atent şi vesel cu ea, pentru că inima mea era cu adevărat indispusă că fata se aflase în apropierea unui asemenea pericol oribil.

Mi-am scos săculeţul de pe mine şi am îndemnat-o să ia două tablete, dar ea refuză să mănânce dacă nu făceam şi eu la fel, iar eu am fost foarte bucuros să fac asta pentru că burta mea era mereu goală. Ea era foarte bucuroasă să mănânce pentru că acum era curată şi nu mai avea dezgustul faţă de sine. După aceea am băut ceva apă. Am sfârşit, în curând, ea îmi ceru iar centura cu cuţitul pe care i le dădusem, după cum v-am povestit cu siguranţă. Îşi aşează mantaua în jurul corpului foarte graţios şi arăta foarte dulce şi drăguţă cu picioarele ei dezgolite şi cu părul ei foarte frumos revărsat pe umeri, pentru că prin trecătoare ea îşi pusese mereu casca de la echipamentul meu, pe când aşa îşi lăsase liber părul agreabil.

Într-adevăr, mi-am amintit acum cât de frumos arăta în baie în timp ce eu plecasem s-o ajut să scape de şarpe şi eram oarecum încântat de această amintire, din pricina iubirii mele, dar deocamdată făceam cunoştinţă cu faptul că eram plăcut mişcat de lucruri noi şi nu ştiusem mai înainte că o fată arăta în acelaşi moment atât de desăvârşit şi atât de omenesc. După aceea mi-am amintit adeseori, dar nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, din cauză că am simţit în sinea mea că trebuia să fiu cuminte în asemenea chestiuni. Desigur, fata mă îndepărtă de aceste visuri foarte sensibile, prin aceea că mă puse să mă aşez şi mă înconjură foarte repede şi îndemânatic cu degetele ei drăguţe ca să mă ajute să-mi scot armura.

După aceea mă îndemnă să mă dezbrac şi să mă spăl, în timp ce ea urma să supravegheze trecătoarea în locul meu. Apucă discul şi se aşeză lângă el foarte curajoasă şi cum se cuvine, dar deocamdată, după cum mă gândeam,

cu o oarecare ştrengărie în ea, ascunsă foarte adânc şi puţin cunoscută în sinea ei.

Am atenţionat-o să fie foarte prudentă faţă de arma cea puternică, pentru că aceasta era potrivită pentru luptă doar în mâinile mele şi ar fi putut să provoace răni oricui s-ar fi legat de ea sau s-ar fi folosit de ea în afară de mine.

Naani dădu din cap că a auzit ceea ce am spus şi îi era pe jumătate frică de acel lucru, dar pe jumătate simţea că îi este preietenos şi astfel rămase să mă păzească pe mine, părând cu adevărat o fată foarte dulce şi zveltă în ciuda mărimii mantalei şi a armei uriaşe care părea şi mai mare în mâinile ei mici, ceea ce îmi aminti cât de puternic eram eu. Cu siguranţă că aţi putea să mă credeţi un îngâmfat, dar eram cu adevărat bucuros de a fi atât de puternic şi era un lucru potrivit cu care să te mândreşti.

M-am spălat, dar nu coborând în bazin, pentru că nu ştiam dacă nu se află şi alţi şerpi ascunşi acolo în aceeaşi gaură. Modul în care m-am spălat a fost acela că am scufundat casca de la echipamentul meu în bazinul cald şi mi-am turnat apa peste mine, frecându-mi trupul foarte puternic cu mâinile şi cu siguranţă că ceva chimicale se aflau în apa aceea şi mă ajutau în eforturile mele pentru că simţeam în mâini că apa era foarte alunecoasă. După ce am terminat, mi-am spălat cârpa din buzunar foarte repede în bazin, am stors-o şi apoi mi-am şters corpul ca să-l usuc cât mai bine. Pe urmă am stors din nou cârpa şi m-am şters pe spate devenind astfel cât de curat se putea.

I-am spus fetei că eram gata şi ea veni să mă sărute şi îmi înapoie discul, îndemnându-mă să mă aşez în apropierea găurii cu foc ca să-i fiu astfel apărător şi în acelaşi timp să mă eliberez de răceala din trecătoare, care în acest loc nu era atât de mare.

M-am gândit că într-adevăr puteam să-i fiu de ajutor, dar ea nu avu nevoie de ajutor în ceea ce făcea şi a spus că era dreptul ei, dar mă îndemnă să mă întorc la treaba mea de a fi protectorul ei scump, aşa cum mă numi. Am ridicat-o în braţe pe încăpăţânata mea, o clipă, ca să-i dau o lungă îmbrăţişare de iubire, de data aceasta nefiindu-mi teamă că am s-o rănesc, din cauză că eram fără greutatea armurii de pe mine, aşa cum bine ştiţi.

Cu siguranţă se simţi foarte bine în braţele mele şi mă sărută o dată cu o mică iubire pasionată, dar imediat dori să fugă de la mine, aşa că am eliberat-o cât ai clipi, aşa cum se întâmplase pe tot parcursul drumului. Apoi se aşeză la o mică distanţă de mine şi mă privi cu o lumină în ochi, îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi venit din nou spre mine, dar renunţă, împotriva a ceea ce simţea în inimă şi se întoarse de la mine pentru a spăla lucrurile.

Apucă mai întâi maieul meu de corp şi îl spălă în bazin foarte repede şi cu pricepere, apoi veni spre mine şi îl întinse peste o piatră plată fierbinte din apropierea găurii cu foc. Schimbă apoi maieul meu de corp cu bocceaua de lucruri de corp ale ei pe care o pregătise să fie spălată dacă apărea o oportunitate ca aceasta şi poate pentru că îi plăcea să se îmbrace cu propriile ei veştminte, şi acesta mi se păru un gând foarte normal, dar ea nu spuse nimic care să mă conducă spre ideea asta, fiind deocamdată o fată foarte onestă şi dragă şi având micile ei căi secrete în dragoste, aşa cum am perceput, despre care nu trebuia să vorbesc.

Spălă cel de-al doilea maieu şi îl aşeză să se usuce ca şi pe primul, iar după aceea făcu în acelaşi fel cu toate hainele mele, apoi se apucă să şi le spele pe ale ei. Şi ce să vezi! În timp ce ea întindea şi lucrurile ei ca să se usuce, veni către inima mea gândul că fata avea numai această îmbrăcăminte aspră şi grosolană, care era lenjeria de sub armură, după cum am spus. Cu siguranţă că era îngrozitor să suporte greutatea împletiturii groase şi fibroase a îmbrăcămintei care se afla aproape de trupul ei drag, iar eu stăteam foarte confortabil în maieurile mele plăcute.

M-am supărat foarte rău într-o clipă că am procedat în felul acesta, în loc să fiu tandru cum ar fi trebuit. Am îndemnat-o pe Naani să-şi păstreze al doilea maieu de corp pentru propria utilizare după ce se va usca. Ea privi în sus din locul unde întorcea îmbrăcămintea pe piatra fierbinte cu intenţia de a mă mustra. Dar observă cu repeziciune că eram cu adevărat supărat, iar asta se întâmpla din cauză că eram rănit că se întâmplase aşa şi din cauză că îmi era ruşine că ea mersese îmbrăcată atât de aspru, în timp ce eu nici nu mă gândisem la asta. Ba mai mult, ea îşi simţise neajunsul şi nu-mi spusese nimic despre acest lucru.

Dar supărarea mea deveni deocamdată mai grea din cauză că am observat că este nevoie să am grijă de fată, pentru ca să nu-şi obosească trupul ei drag. Era într-adevăr atât de dulce îndrăgostită, dar oarecum lipsită de judecată şi astfel veţi afla cumva motivul pentru care m-am supărat şi mă veţi înţelege. Eram în mod cert supărat şi hotărât să-mi legăn iubita, fiind în acelaşi timp extrem de tandru cu ea. Cu certitudine că asta era o contradicţie, iar inima omenească e un lucru neascultător, chiar dacă aparţine unui bărbat sau unei femei.

Naani, aşa cum mă gândeam, iubea frecăturile îmbrăcămiţii aspre de dragul iubirii şi mergea foarte supusă şi iubitoare aşa cum priveam spre ea, dar în realitate nefiind niciodată departe de dulcele neastâmpăr care se cuibărea în inima ei şi care poate plănuia chiar în acest moment vreun serviciu nou şi secret pe care să mi-l facă şi care ar fi fost pentru bucuria ei tăcută şi ascuns de mine, până când isteţimea mea să poată ajunge la a-l descoperi.

Ea mă ascultă de data aceasta. Cu certitudine această neascultătoare a mea ştia cât de mult o iubeam. Fata spălă apoi lenjeria ei de corp care se afla în boccea şi îndepărtă pământul datorat noroiului din partea întunecată a trecătorii. Le puse şi pe acestea să se usuce, iar după aceea îmi spălă, armura, desaga, săculeţul, curelele şi toate cele care făceau parte din echipament.

Avu grijă să întoarcă îmbrăcămintea pe piatră, apoi se îngriji de zgârieturile mele. Când se opri, am privit către picioarele ei drăgălaşe şi le-am frecat cu alifie foarte gingaş şi hotărât şi cu certitudine erau foarte drăguţe, dar mi-ar fi plăcut să le mângâi şi să le simt în palmele mele, dar ea nu înţelese ce se întâmpla cu mine pentru că imediat îşi trase picioarele sub manta. Eu am privit poate oarecum amărât, pentru că ea scoase imediat unul în afară, atunci când mă aşteptam mai puţin şi îl lăsă tihnit în palma mea, iar eu i-am sărutat degetele neastâmpărate.

Imediat ce Naani constată că îmbrăcămintea era uscată complet, îmi dădu ceea ce era al meu şi mă îndemnă să mă întorc cu spatele şi să mă îmbrac foarte repede. Dar ce să vezi! În scurt timp, când eram aproape gata, ea veni împrejur şi se aşeză în faţa mea îmbrăcată din nou cu îmbrăcămintea de sub armură şi arătând foarte zveltă şi graţioasă. Privi spre mine, aşa că mi-am întins mâinile ca s-o sărut, dar ea se îndepărtă de mine foarte iscusit, apucă

armura mea şi mă ajută să mă îmbrac cu ea, fiind mereu foarte serioasă şi tăcută, dar având totuşi ceva neastâmpărat în străfunduri, aşa cum credeam.

Când am fost complet echipat, ea îmi apucă mâna şi mi-o aşează pe talia ei, iar ea se lipi de pieptul meu şi îşi ridică buzele ca să fie sărutată ca şi cum ar fi fost o fetiţă, deşi când am sărutat-o era o femeie şi mă sărută foarte dulce şi iubitor, privind spre mine de sub genele ei, scoţând pe neaşteptate un mârâit graţios, pretinzând astfel că ar fi fost un lucru sălbatic care era pe cale să mă mănânce. Iar eu am părut foarte înspăimântat şi nu am fost în stare s-o sărut pe sălbatica mea iubită din cauză că am bufnit într-un râs din tot sufletul şi am fost total luat prin surprindere că fata îşi arăta această nouă nebunie. În acelaşi timp am fost din nou mişcat că era atât de scumpă şi graţioasă în braţele mele şi scotea acele mârâieli neastâmpărate atât de simpatic, încât am fost dornic ca ea să le repete, dar ea făcea acest joc numai când dorea ea.

Apoi se îndepărtă de mine, iar eu am pierdut-o ca de obicei. Mă îndemnă să o păzesc în timp ce-şi spăla partea exterioară a îmbrăcăminţii. Desigur când aceasta deveni curată se uscă foarte repede pentru că apa nu intra în ea, iar după ce se uscă, am ajutat-o pe iubita mea să urce în cavernă, după aceea i-am dat echipamentul şi mantaua şi după aceea m-am urcat şi eu, aducând cu mine un bolovan pe care l-am proptit în gura scobiturii, aşa încât să se poată prăbuşi dacă ceva l-ar fi atins.

Eram cu siguranţă foarte obosiţi şi trecuseră aproximativ douăzeci şi trei de ore de când dormisem ultima oară. Fata aşeză desaga şi săculeţul ca să-mi slujească drept pernă şi bocceaua cu îmbrăcămintea ei să-i fie ei pernă. După ce mă aşeză pe pernă, îmi puse mantaua în jurul meu şi discul în mână, apoi mă sărută foarte liniştită pe buze, după care veni sub manta cu o bucurie liniştită şi iubitoare şi căzu în somn foarte bucuroasă şi dulce.

M-am trezit la opt ore după aceea cu fâsâitul apei în urechi şi ce să vezi! Iubita mea se trezise ca să pregătească micul nostru dejun. M-am ridicat în cot ca să văd dacă bolovanul era nemişcat şi într-adevăr acesta fusese neatins. Iubita mea observă că m-am trezit şi veni spre mine foarte drăgălaşă şi bucuroasă şi mă sărută pe buze foarte pasională şi iubitoare. În timp ce mă săruta am simţit cu siguranţă că iar căpătase în timpul somnului meu un anvantaj necuviincios şi mă sărutase în timp ce dormeam, dar nu

am pronunţat desigur nici un cuvânt despre gândurile mele, pentru că m-am gândit că o dată am să mă trezesc prin surprindere şi astfel s-o prind asupra faptului şi s-o strig atunci pe iubita mea şi ea să se înroşească.

Am mustrat-o un pic fiindcă nu m-a trezit, dar nu am spus nimic de faptul că aş fi vrut s-o ajut la îndatoririle de care se ocupa ea, pentru că ştiam că simţea bucuria acestor lucruri prin aceea că îi plăcea să facă orice lucru care putea fi făcut pentru mine. Iar când am mustrat-o, ea îşi ţuguie gura spre mine, îşi puse tabletele pe buzele mele ca să le sărut, iar ea le sărută pe ale mele şi astfel am mâncat.

Când am terminat, ne-am luat echipamentul şi am coborât din cavernă începând din nou călătoria. Am mers vreme de optsprezece ore în ziua aceea, dar am mâncat şi am băut după fiecare şase ore, ca întotdeauna.

Într-a paisprezecea oră am sesizat că eram pe punctul s-o suprasolicit pe fată deşi mă căznisem mereu să păstrez o viteză mai mică decât îmi era mie obişnuit. Am luat-o în braţe, dar ea refuză şi era îngrijorată de faptul că o căram aşa pentru faptul că se gândea că eu am să fiu foarte obosit de această treabă. Nu am ţinut cont de protestele ei, am râs amabil de ea şi am cărat-o ca pe un copil în braţele mele. Ei îi plăcea să se afle în braţele mele doar dacă putea obţine asigurarea că eu nu oboseam în felul acesta. Cu siguranţă era o treabă plăcută, de iubire şi eram mânat de nevoia specială din inima mea.

Am cărat-o aşa pe iubita mea timp de patru ore, iar în a optsprezecea oră am ajuns într-o parte a trecătorii unde se afla bordura lângă care omorâsem păianjenul înainte de a adormi, după cum poate vă amintiţi. Aici am ajutat-o pe fată să urce şi am avut aceeaşi lespede ca şi în noaptea aceea drept refugiu. Am dormit foarte fericiţi şi nevătămaţi, fiind mereu cu spiritele pregătite să ne avertizeze, dacă vreo nenorocire s-ar fi apropiat de noi.

Am mers apoi timp de trei zile câte optsprezece ore pe zi, iar eu am cărat-o pe iubita mea mereu, de la ora a douăsprezecea până în cea de a optsprezecea, iar acest lucru îmi era foarte drag şi îmi oferea o bucurie nouă că eram puternic şi o puteam duce cu uşurinţă pe iubita mea. Iar ea stătea în braţele mele foarte bucuroasă, atunci când înţelese că eram atât de vesel de mersul în felul acesta şi că această încărcătură nu-mi producea nici o

oboseală. În felul acesta i-am odihnit picioarele şi nu i-am încărcat trupul ei drag şi zvelt peste măsură cu vigoarea mersului meu şi am fost în stare de a realiza o viteză foarte bună.

Iubita mea îmi spunea din timp în timp tot felul de obrăznicii şi îşi ascundea buzele neruşinate când puteam să le sărut, se cuibărea ciudat în mine şi adesea mă săruta foarte graţios în timp ce mergeam plin de gânduri pe drum.

Cu siguranţă că nu se mai aflase pe acolo niciodată o fată atât de scumpă ca iubita mea, aşa încât am mers mulţi kilometri şi foarte rar mă gândeam pe unde merg, din cauza inimii mele profund mişcate şi a bucuriei spiritului.

Adesea, aşa cum mergeam, pe drum se aflau scorpioni mari şi de multe ori nu se preocupau să se dea la o parte din calea mea. Erau tot atât de mari precum capul meu, foarte graşi şi leneşi, aşa încât am lovit un număr mare în drumul meu, exact aşa cum ai lovi o minge cu piciorul, iar pe trei i-am şi distrus în felul acesta. Era cu siguranţă foarte bine că aveam armura pe mine, altfel ei m-ar fi putut înţepa de moarte foarte repede, pentru că erau atât de mari.

Altădată pe ici pe colo se aflau şerpi, dar nici unul nu se apropia de mine, iar eu alegeam întotdeauna drumurile deschise pentru că mă gândeam că se aflau mulţi monştri mai mici ascunşi prin locurile întunecate dintre bolovanii cei mari. Întotdeauna când mergea fata, eu eram înainte, ca să văd limpede drumul ei, iar acest lucru era doar o problemă de înţelepciune, aşa cum puteţi înţelege.

Adeseori, în timp ce o căram pe iubita mea, ea îmi povestea despre visele cu amintiri din zilele de demult şi poate că voi socotiţi ciudat lucrul ăsta, dar drumul pe care ne desfăşuram călătoria nastră era atât de îngrozitor de amarnic, după cum aţi văzut, şi aveam multe de spus despre anii cei vechi, care au fost şi în aceşti ani, iar această viaţă prezentă părea doar un vis al memoriei şi era dăruită cu realitatea acestei vieţi. Purtam multe discuţii despre aceste sfârşituri, când ne vom elibera din trecătoare, dar încă era un lucru îndepărtat şi o amintire dulce, ca o mireasmă veche şi uitată a viselor, care trecea printre iubita mea şi mine.

O dată, în timp ce o căram pe fată, am observat că plângea încet, foarte ascuns în sufletul ei şi nu am spus nimic pentru că am văzut că era un regret normal faţă de tatăl ei şi pentru dispariţia populaţiei din mica Redută, care fusese lăsată pentru totdeauna în dezolarea eternităţii. Şi pentru că eu am fost înţelept s-o las aşa, ea se uşură imediat, îşi şterse ochii în linişte şi în secret şi poate se gândi că eu nu am sesizat asta. Apoi se cuibări în mine şi astfel era şi mai mult iubita mea.

Prin partea de mijloc a celei de a doua zile, am depăşit caverna unde am dormit în călătoria mea de venire şi i-am spus asta lui Naani, iar ea privi în sus spre scobitură şi dori să meargă pentru o clipă în ea, numai că era cu vreo şase metri mai sus şi eu am dorit să nu rişte nimic din viaţa ei mergând unde nu era absolut nevoie. Aşa că am mers mai departe, adeseori văzând lucruri ciudate ascunse printre bolovani, dar nici unul nu se apropie de noi, dar eu ţineam totuşi discul pregătit în mână şi îmi îndreptam ochii mereu ca să pot privi în toate părţile, urechile îmi erau atente şi spiritul îmi venea mereu de ajutor.

Cu siguranţă că în timp ce mergeam tot mai jos prin trecătoare fata era pe de-a-ntregul încântată de căldura care creştea şi derutată la început de noua densitate a aerului aşa cum părea el. A irosit ceva apă, exact ca şi mine, din cauză că ţâşnea foarte repede, până când se obişnui să se folosească de această noutate.

La sfârşitul fiecărei etape a călătoriei, dormeam timp de opt ore într-un loc ferit şi apoi mergeam mai departe din nou, iar fata devenea din ce în ce mai înflăcărată pe măsură ce îi spuneam despre un lucru sau despre altul, despre ţinuturile unde urma să ajungem mergând în jos. Îmi punea întrebări destul de des şi i-am spus multe lucruri, iar ea se gândea la ele cu o mirare şi o dorinţă crescânde, exact ca un copil bucuros care nu a văzut niciodată marea şi i se spune că va ajunge în curând acolo. Dar toate acestea erau doar o umbră faţă de Naani, pentru că într-adevăr ea era o fată foarte vie şi înflăcărată în toate privinţele.

Noi ne aflam în interiorul trecătorii şi mergeam constant printre găurile şi scobiturile cu foc, văzând cum flăcările se ridicau ici şi colo, aşa încât în anumite momente pereţii trecătorii se vedeau foarte limpede, dar imediat deveneau din nou umbroşi, după cum săltau iar flăcările. Şi aşa fusese

întotdeauna. Adesea se auzeau bolboroselile scobiturilor cu foc şi tot atât de des liniştea îngrozitoare a umbrelor.

Din timp în timp mai trecea câte un şarpe pe lângă noi sau vreun scorpion monstruos în alergare şi poate câte o umbră mişcătoare printre umbrele marilor bolovani, care mă atenţiona că trecea prin locul acela vreun monstru, aşa că eram foarte precaut, având discul mereu pregătit.

Când sosi a patra zi, i-am arătat fetei în ora a şasea lespedea care fusese primul meu loc de odihnă când am intrat în trecătoare.

În ora a unsprezecea, după ce mersesem timp de cinci ore printr-o întunecime care se arăta departe de strălucire, am apucat-o pe fată şi i-am arătat strălucirea luminii marelui ţinut despre care îi povestisem. Imediat am început să alergăm în jos, cu piedici dureroase ici şi colo, dar fără să ne oprim, pentru că eram tot atât de nebuni ca doi copii bucuroşi de lumină.

Am coborât în a douăsprezecea oră de călătorie în lumina fierbinte şi în minunăţia Ţării Mărilor.

XIII

Străjuirea casei de pe ţărm

Acum ieşiserăm din acel loc trist şi înspăimântător care împrejmuia munţii mari şi pe care îl numisem Trecătoarea de Sus şi ne-am oprit la picioarele munţilor, dincolo de gura trecătorii. Naani se uita mereu speriată în jurul ei şi respira foarte repede, iar ochii îi străluceau miraţi la vederea atâtor lucruri noi şi la ideea eliberării de o atât de mare teamă.

Ea se întorsese acum şi privea înapoi în întunericul trecătorii, spionând prin gura cea mare şi se înspăimântă, apoi fugi cale lungă înapoi în lumina tărâmului mărilor şi se opri încă odată pentru a privi înapoi, cu un suflet uimit şi uşurat. Privi apoi iar la minunăţiile noului tărâm şi a întinsei mări şi în acel moment o apucară şi râsul şi plânsul deodată, datorită uimirii, bucuriei şi teribilei încântări faţă de tot ceea ce o înconjura. Se tot răsucea şi nu înceta să privească şi să respire adânc aerul înconjurător, căci nu fusese niciodată în viaţa ei într-un astfel de loc larg şi luminos după cum se putea uşor remarca.

Amândoi simţeam că nu mai era nevoie să vorbim în şoaptă, cum am făcut-o pe tot drumul prin întunecimile înguste şi mânioase ale trecătorii. Ea ţipă ca un copil care încercă un ecou şi vocea se auzi foarte bine de la distanţă, iar apoi se pierdu departe în acel tărâm. Şi ce să vezi! Într-o clipă un ecou veni dinspre munţii întunecaţi din spatele nostru, încât ne-am uitat de jur împrejur deodată. Nu eram siguri dacă sunetul era într-adevăr un ecou sau vreo chemare ciudată, nenaturală de a ne întoarce în trecătoarea tristă şi înspăimântătoare. Şi fugirăm în jur, până când rămaserăm fără suflare şi ne oprirăm acolo unde simţirăm că ne-am eliberat de trecătoare şi de ciudăţenile care ne bântuiau minţile şi care zăceau în acel moment în întunericul marilor munţi.

Am căutat o piatră plată şi am ajuns într-un loc plăcut scopurilor noastre, care avea deschidere deasupra pământului. Ne-am căţărat pe piatră şi am stat acolo ca să mâncăm şi să bem.

Pe când mâncam şi beam, stăteam foarte aproape şi eram fericiţi, dar aruncam din când în când priviri în urma noastră, ca să nu fim surprinşi de pericolul vreunor oameni cocoşaţi sau de oricare altă primejdie.

Fata întreba mereu şi se uita curioasă peste tărâm, se minuna şi se bucura de mare şi era mişcată în toată fiinţa ei, întrucât era îndurerată de neaşteptate de vagi amintiri, ca nişte vise ciudate, totul într-un amestec de plăcere şi durere. Într-adevăr, ea începu deodată să plângă şi a trebuit să o prind în braţe până când s-a liniştit din nou, revenindu-şi la felul ei drag, natural, plin de bucurie şi veselie.

Şi adesea eul meu interior vorbea peste minunatul aer limpede, după cum i se părea ei şi după cum mi se părea şi mie, care trăisem întreaga viaţă pe tărâmul întunecat, după cum ştiţi.

Deodată se desprinse din îmbrăţişare şi vorbi eternităţii cu cuvinte slabe şi amintiri atât de vechi şi fermecătoare precum lumina lunii care strălucise cândva. Dar într-o clipă reveni în acest timp viitor şi vorbi din nou, iar toată fiinţa ei se apropie de mine, cu o solemnă tăcere a inimii.

Măreţia mării îi vorbea cu o voce veche şi o trezi pe jumătate, iar cu ea pe jumătate trezită, nu mai eram aşa ca pe drumul de venire, dar mişcat totuşi de tulburarea fetei şi de toate gândurile mele vechi care erau visele mele din memorie răsărite proaspăt din spiritul meu.

La kilometri depărtare, departe de poalele munţilor, acolo unde începea ţărmul mării, în stânga noastră, era o ceaţă densă şi vapori, aceeaşi care mă acoperiseră pe drumul de venire. Naani întrebă despre asta şi i-am spus atâta cât ştiam şi că va trebui să trecem prin ei în drumul nostru.

Ea se minună de vulcanii care ardeau în mare şi în acest loc şi pe întinsul tărâmului, iar înălţimea şi măreţia o exaltau şi în acelaşi timp îi dădeau o ciudată umilinţă a minţii, aşa încât am fost nevoit să o iau în braţe ca să o sărut, căci era o fată atât de dulce, plină de curiozitate şi de naturaleţe. M-a sărutat la rândul ei, iar între săruturi îmi punea întrebări şi asta pentru că era dornică să cunoască cât mai multe despre noul tărâm.

Mă sărută de trei ori foarte pasional şi cald pe gură şi imediat mă luă de umeri, cu mâinile ei mici, care erau aşa frumoase pe umerii mei laţi şi pe metalul armurii. Mă zgâlţâi căci tremura după un răspuns rapid şi, în acelaşi timp, lipsită total de interes şi dornică de a fi sărutată foarte puternic.

I-am răspuns, dar în felul meu propriu, cu câte un cuvânt între fiecare sărut pe care i-l dădeam. Ea puse foarte repede palma între buzele noastre şi atunci eu i-am sărutat palma, cea care era în calea mea şi care era foarte mică şi drăguţă. Şi pe când nu mă gândeam, ea deschise degetele foarte repede şi mă sărută printre ele şi apoi le strânse imediat, astfel încât am fost din nou oprit.

După aceea am făcut-o să se ridice pe piatră şi i-am lăsat părul liber peste umeri şi i-am scos ghetele din picioare, astfel încât piciorele ei mici erau goale şi frumoase. La început m-a refuzat, dar doar pe jumătate, iar după aceea a stat foarte cuminte şi ascultătoare. Era acum şi mai drăguţă datorită dulcii îmbujorări.

Desigur, atunci când am aranjat-o aşa cum îmi plăcea, m-am dat un mic pas înapoi şi am privit-o. Ea se uită din nou la mine, foarte liniştită şi desprinsă, apoi foarte gravă se răsuci brusc şi mă făcu să cred că face o figură prostească. Când s-a răsucit şi şi-a întors din nou faţa spre mine avea o privire foarte serioasă şi într-o clipă îşi apăsă degetele roz peste buzele mele. Am fost atât de surprins încât nu am avut puterea să reacţionez, iar peste puţin timp le îndepărtă rapid de mine. Apoi sări sprintenă în braţele mele şi dori să fie îmbrăţişată şi iubită foarte mult. Eu am râs, plin de tandreţe, căci o iubeam atât de mult, după cum ştiţi. I-am spus că am purtat-o întotdeauna în inima mea şi i-am spus asta cum numai un bărbat care iubeşte o poate face şi voi ştiţi asta la fel de bine ca mine. Ea râse răutăcios şi îmi zise că trebuie să mă încânte foarte tare dacă am purtat-o atât de departe şi că ar trebui să mă ciupească. Eu nu am găsit răspuns la asta decât că am scuturat-o, uşor, iar ea mă sărută obraznic pe gură, în mijlocul zgâlţâielii mele. Ce ar trebui un bărbat să facă cu o astfel de femeie? Apoi ea deveni mai serioasă, se aşeză jos pe stâncă şi mă făcu să mă răsucesc, astfel încât ea să ajungă la traista care era agăţată pe spatele meu.

De acolo scoase pieptănul şi îşi pieptănă cu el părul frumos, iar eu am stat şi am vorbit cu ea şi am glumit cu o inimă care nu mai fusese de mult timp

atât de luminoasă, căci chiar dacă mă temeam de oamenii cocoşaţi şi de animalele monstruoase din Ţara Mărilor, nu aveam nici o altă oroare în privinţa a ceea ce văzusem pe acest tărâm. Aici era o naturaleţe în toate lucrurile, aşa încât nu m-am împotrivit şi nu am avut nici o teamă de vreo forţă a răului.

Pe când fata îşi pieptăna părul şi îl lega peste cap, i-am cerut să şi-l lase pe umeri, deoarece o făcea atât de drăguţă. Ea mi-a zâmbit şi a fost fericită să-mi facă pe plac.

Acum eram cu adevărat serioşi şi stăteam băgaţi unul în altul. Apoi i-am pus din nou ghetele în picioare şi am pornit iar în călătoria prin Ţara Mărilor. Am mers în bună pace, fără să ne obosim foarte tare, căci aveam intenţia să ne oprim pentru somn în acea parte unde erau aburii fierbinţi, aflată în apropierea ţărmului.

În acest timp treceam de-a lungul poalelor munţilor, spre locul aburilor şi mersem astfel vreo şase ore bune şi încă mai aveam vreo oră de mers pe acea parte, căci nu înaintam atât de repede pe cât am făcut-o eu pe drumul de venire, după cum lesne vă imaginaţi.

Astfel, după ce merserăm şase ore, am ajuns puţin înainte de a optsprezecea oră a călătoriei gata obosiţi şi pregătiţi pentru somn. Am găsit o stâncă înaltă, foarte dificil de escaladat, care avea un vârf plat, dublu lungimii mele în toate direcţiile, care era foarte bună pentru scopul nostru. Am ajuns cu bine în vârf, am mâncat şi am băut şi ne-am culcat, punând mantaua sub noi, căci tărâmul era foarte călduros şi plăcut şi nu aveam motiv să ne acoperim.

Ne-am trezit amândoi după ce dormisem şapte ore bune şi ne-am ridicat, ne-am uitat unul la altul şi ne-am văzut din nou în acea lumină caldă şi o bucurie proaspătă era în privirea fiecăruia. Ea veni în braţele mele, mă sărută şi dori să fie sărutată.

Iubita mea pregăti micul dejun, iar apa fâsâia foarte puternic şi surprinzător. Am mâncat şi am băut, am fost fericiţi unul cu altul şi am sporovăit despre una şi despre alta. Iar fata se uita peste tot în timp ce mânca, la toate

minunăţiile şi noutăţile tărâmului. Iar eu mă uitam să nu fie nici un pericol prin apropiere.

Deoadată, eul meu, îmi îndreptă privirea spre munţii prin care era tăiată trecătoarea. Uitându-mă acum liniştit, vedeam, într-adevăr, că aceştia erau monstruoşi, ca un zid teribil care se întindea la nesfârşit până dispărea din lumina acestui tărâm în noaptea întunecată a lumii moarte de deasupra pentru a se pierde în eternitate. Mi-am amintit că avuseseam nişte gânduri legate de asta pe drumul de venire, dar acum trebuia să am mai multă grjă pentru că aveam fata cu mine, cu care să discut şi nu mai percepeam problemele vechi atât de uşor.

Nu aveam mare viteză cu vorbele noastre şi cu mâncarea, dar ne-am grăbit cumva, deoarece am devenit conştienţi că ne-am lenevit. Desigur, am coborât foarte repede de pe stânca pe care dormisem şi ne-am continuat drumul în pace.

Apoi am mers puţin până am început să auzim şuieratul îndepărtat al aburului şi zgomotul cascadelor de apă care fierbeau şi sunetul acesta era foarte ciudat. Dar îl auzisem şi mai înainte, după cum ştiţi, aşa că m-a neliniştit mai puţin decât pe fată. La rândul meu eu am liniştit-o pe ea şi ea a venit spre mine şi astfel apropiaţi am intrat în mijlocul aburilor. Am mers astfel mai mult de trei ore, eu având fata în spatele meu, pentru a fi primul în rând şi am făcut asta pentru ca ea să nu fie în pericol mergând prin bazinul clocotitor din aburul uimitor care era pretutindeni. Eram ghidat în drumul meu de ţărmul mării situat mereu în stânga noastră, doar că nu îl puteam vedea, nici altceva, deşi mergeam atât de aproape de apă.

Într-adevăr, marea părea să fiarbă pe alocuri şi se aflau bazine fierbinţi în toate locurile, aşa încât se putea spune cu uşurinţă că mergeam printr-unul din cele mai fierbinţi bazine sau prin cea mai adevărată mare. Astfel, cu nedumerirea noastră permanentă, cum ar fi fost şi a voastră, am mers mai departe.

Înspre noi, din toate părţile, veneau şuierături, strigăte şi fluierături ciudate ale fierberii apelor ce ţâşneau în sus dinspre adâncuri. Erau şi sunete ce păreau ale monştrilor mari şi pământul se cutremura sub noi, apoi deodată

era linişte şi doar aburul în jurul nostru, iar undeva în depărtare şi nesigur se auzea şuierul uşor al unui abur, sunând ciudat şi singuratic.

Pe când eram într-a patra oră, am ajuns la aburul subţire şi şuierăturile şi vâjâielile păreau să fi rămas în urma noastră. Curând aburul deveni şi mai subţire şi sunetele foarte slabe, ca într-o ceaţă, iar zgomotele foarte îndepărtate.

Acum fata putea observa copacii, care formau mari păduri în dreapta noastră, în timp ce ţărmul mării era mereu în stânga noastră. Ea se minuna de copaci şi simţea nevoia să atingă ramurile, să le miroasă, să se uite la fiecare frunză şi să umble de colo-colo, deoarece niciodată în viaţa ei nu văzuse aşa ceva precum aceşti copaci, fiind neliniştită de amintiri vagi care păreau mai mult nişte vise.

În a şasea oră am făcut o oprire într-un loc larg, ne-am luat tabletele şi apa, iar după aceea, fata m-a rugat să o duc la un bazin fierbinte din apropiere şi mi-a cerut să mă întorc cu spatele, dar să o protejez în continuare, cum am făcut întotdeauna. S-a spălat şi s-a bucurat de o dulce curăţenie, iar după aceea, când a terminat, s-a uitat în timp ce mă spălam şi eu şi m-a ajutat în toate privinţele, aşa cum se pricepea. Eram fericit că era încântată să stea pe lângă mine şi că mă trata ca o mamă, deşi inima-i de fată nu era cu totul ascunsă din când în când.

Ne-am continuat apoi călătoria şi am vorbit despre diverse lucruri, iar eu vegheam în timp ce vorbeam şi îi spuneam şi fecioarei să fie cu ochii în patru, dar să nu se simtă în nesiguranţă. Astfel am mers şapte ore bune, ajungând în partea opusă dealurilor cu focuri care ardeau strălucitor, care se aflau departe în mare şi care îmi dăduseră o lumină caldă pe când dormisem în copac, după cum vă amintiţi. Într-adevăr, noi petrecusem şapte ore venind spre acest loc dinspre partea în care era aburul, însă la ducere eu străbătusem acest spaţiu cu o viteză mult mai mare, dar acum voiam ca fata să fie liniştită şi de aceea, înţelegeţi, a durat atât de mult această parte a călătoriei, comparativ cu drumul meu de la ducere.

De fapt stabilisem ora pentru mâncare, deoarece am observat că am ajuns aproape de locul unde era copacul şi ştiam că fetei i-ar plăcea să se aşeze şi să bea ceva în acel loc şi să afle că eu dormisem acolo. Desigur am dus-o la

copac şi i-am spus asta, ea m-a rugat să am milă de ea, să urcăm pe acea ramură pe care dormisem eu şi să ne mâncăm acolo tabletele. Eu am vrut să îi fac pe plac, căci, într-adevăr nu era nici un pericol în a ne căţăra, cu mine urcând după ea, pentru a o asigura. Şi am ajuns la ramura cea mare, iar ea m-a pus să-i arăt cum trebuie să ne aşezăm şi să-i indic locul în care mă culcasem, uitându-se foarte de aproape pentru a vedea cum greutatea mea, cu siguranţă, lăsase urme pe scoarţă datorită durităţii armurii. Apoi s-a aşezat singură pe acea ramură, mâncând, bând şi privind la lumina ce venea dinspre dealul de foc, foarte tăcută. Eu mă gândeam să nu o disturb cu vorba mea.

După ce a terminat s-a dat jos de pe ramură şi a sărutat locul în care eu dormisem şi ce să vezi! Răsări în mintea ei un gând, îşi ridică cuţitul şi tăie o bucată de scoarţă şi şi-o puse la piept pentru a o păstra în siguranţă. Acum părea foarte mulţumită.

I-am spus despre bestia cea mare pe când coboram din nou pe pământ. Ea ţipă şi îmi arătă că încă exista urma locului în care burta bestiei monstruoase măturase pământul, pe când fugise şi mai multe urme de paşi se vedeau încă. Astfel îşi dădu seama cât de mare fusese bestia, dar încă era mică comparativ cu limaxul, doar că acesta avea coarne şi piele dură.

Într-adevăr, am remarcat că observaţiile fetei erau foarte înţelepte căci trecuseră şaptesprezece zile de când plecasem din acest loc şi asta îmi părea foarte ciudat şi puţin credibil, căci mi se părea o mare durată de timp şi asta pentru că era marcată de stresul minţii şi de o mare bucurie. Însă trebuie să ţinem seama că aceste perioade pe care le numisem zile adesea cuprindeau orele a două zile, poate chiar trei, aşa cum le ştim noi azi.

Acum noi mergeam înainte în călătoria noastră şi eu o purtam pe fată, ca de obicei după ce mersese douăsprezece ore, deşi de fapt parcursese treisprezece ore după cum văzusem. Ea îmi spuse că merge de acum pe picioarele ei în următoarele şase ore, pentru a mă scuti de efortul necesar pentru a o purta. Dar eu ştiam că avea să fie la capătul puterilor într-o zi sau două şi era mai bine să ne grăbim, aşa că aveam să-i urmez obiceiul şi să o las să meargă douăsprezece ore în fiecare zi pentru ca după aceea să o iau în braţe, căci într-adevăr ea era mai sensibilă decât mine, după cum puteţi gândi despre toţi oamenii de pe mica Piramidă. Mai mult, ea era oarecum

slăbită de luna înfiorătoare de singurătate şi fugă dinainte de a veni eu să o salvez.

Pe când o căram, fata făcu câteva remarci la adresa mea, în aceea că sunt foarte puternic la trup şi foarte hotărât în mintea mea. De fapt eram foarte rezistent şi cu o mare forţă în trup şi poate se întâmpla asta şi prin voinţă, altfel cred că niciodată nu aş fi ajuns în sinea mea la o atât de mare dezolare. Eu îi zâmbeam foarte fericit, căci iubirea mea pentru ea era foarte puternică şi foarte plăcută inimii mele.

Desigur, fata s-a cuibărit lângă mine, pe când vorbea. Chiar aşa cum un copil se lipeşte de mama lui, aşa şi ea ţinea să fie aproape de bărbatul ei, pe care îl iubea cu adevărat. Eu am ridicat-o mai aproape de buzele mele, dar ea refuză să mă sărute şi era o dulce obrăznicătură care se afla culcată în braţele mele. Încă pe când am coborât-o ca să o car mai uşor, ea îşi alunecă faţa foarte delicat sub bărbia mea şi mă sărută acolo, în felul ei, după aceea lăsându-se ca de obicei în braţele mele.

Acum, pe când aşezasem fata din nou foarte confortabil, îmi păru că este foarte delicată şi deodată m-am gândit că poate armura este foarte dură şi neplăcută pentru ea. Atunci am întrebat-o asta rugând-o să-mi spună adevărul. Într-adevăr, eram foarte supărat pe mine însumi şi cumva şi pe ea, pentru că nu mi-a atras atenţia asupra acestui lucru. În acel moment am aşezat-o pe pământ şi am făcut-o să-mi arate umerii şi într-adevăr erau multe vânătăi acolo unde ea şezuse în braţele mele, apăsată de duritatea armurii.

M-am enervat atât de tare încât aproape am zgâlţâit-o şi ea văzând cum mă comport aproape că tremură, deoarece eu devenisem foarte mâniat pe faptul că se lăsase rănită în acest mod prostesc. Îşi lipi deodată buzele de mine şi cu o răutate ciudată, căci avea modul ei propriu de a mă distrage din furia mea, care pe jumătate îi era plăcută. I-am încheiat îmbrăcămintea, ea s-a întors spre mine şi şi-a strâns mâna, într-un mic pumn. Chiar şi asta îmi plăcea că o face, deoarece era atât de mic în faţa mâinii mele mari.

Şi-a întins mâna strânsă spre mine, iar eu am rămas foarte liniştit şi nu m-am apărat în nici un fel, căci nu voiam. Fata şi-a mişcat mâna în jurul meu, ca să îmi atragă atenţia asupra ei arătându-şi pumnul. Am rămas în

continuare serios, căci eram cu adevărat foarte mânios şi doar am aşteptat. Într-adevăr eram uimit în inima mea de trucurile ei frumoase.

În scurt timp şi-a îndepărtat mâna de la mine şi s-a arătat rece faţă de mine. Furia mea a revenit atunci şi m-am gândit că ea trebuie îndepărtată. Fata a făcut imprudenţa răutăcioasă şi nebunească despre care v-am spus, aşa că acum i-am zis că trebuie să ţină seama de modul ei de comportament, însă, după cum vă imaginaţi, în sinea mea ştiam în tot acest timp că şi această răutate nu îmi trezea mânia adevărată, ci mai mult mă făcea stăpânul ei şi în acelaşi timp mă mişca ciudat, în cel mai adânc şi secret loc din inima mea. Cu adevărat dragostea trebuie să aibă acţiuni ciudate asupra inimii.

Fata m-a întrebat într-un mod foarte cochet, care avea scopul să mă mânie, ce am înţeles că are ea nevoie. Într-adevăr am spus că ea acţiona astfel pentru a fi bătută şi am crezut tot ceea ce am spus, ceea ce acum mă uimeşte. Dar, după cum ştiu, eram mişcat în interiorul meu de trăsnăile pe care le făcea atât de drăgălaş, chiar şi atunci când voia ca răutăţile ei să mă necăjească cu adevărat.

Iată, pe când îi spuneam asta fetei, că făcuse ceva pentru care era gata să primească o scurtă dojană, ea se întoarse într-o clipită şi se apropie de mine, tandră şi mică şi dornică de a-mi fi aproape. Îşi strecură palmele închise într-ale mele şi chiar erau mici. Deoarece nu mai rămăsesem neînduplecat în sinea mea, am înconjurat-o cu braţele şi ea s-a cuibărit în ele, aşa că întreaga mea fiinţă voia să-i fie un scut.

A ascultat foarte liniştită şi umilă sfaturile mele şi la sfârşit era atât de ciudat de tăcută, încât mi-am coborât privirea spre faţa ei drăguţă, ascunsă în armura mea, după cum îi plăcea să stea în acele momente rare în care eram puţin mai aspru cu ea. I-am îndepărtat faţa de armură şi ea zâmbea uşor, foarte tăcută şi răutăcioasă, aşa că mi-am dat seama că era cuminte doar pentru acel moment şi că v-a mai da din nou dovadă de acel spirit rău şi imprudent. Totuşi, nu trebuia să îmi fac griji pentru viitor, ci doar să sper că voi fi înţelept dacă ea va mai arăta această îndărătnicie. Îmi dau seama acum că eram foarte tânăr, dar, după cum ştiţi, eu acţionam după modul natural dictat de inima mea.

Am scuturat-o uşor pe Naani, pentru ca acel spirit răutăcios să o părăsească. Remarcasem că bărbăţia mea era mişcată de femeie prin această umilinţă rapidă care părea să îi înăbuşe capriciile imprudente. De fapt nu era potolită, ci doar renunţase un moment la a mai riposta.

Fata se uită către mine pe sub gene, pe când o scuturam cu blândeţe, iar eu ştiam în sinea mea că era o femeie minunată, plină de viaţă şi spirit, care putea fi stăpânită cu înţelepciune şi pierdută la fel, totul pentru a scoate la lumină cea mai ascunsă bunătate a fiinţei ei şi pentru a fi foarte iubită şi pentru a mă face să simt că sunt un gigant care stăpâneşte o floare albă foarte gingaşă.

Dar din toate spusele mele, trebuie să ştiţi că eram plin de graţie cu fata mea, deşi eram stăpânitor după firea mea şi mă arătam astfel şi cu ea, pentru ca să fie întotdeauna responsabilă în totalitate şi asta să vină din dragostea ei, să îi facă plăcere să ştie că eu sunt stăpânul ei şi în acelaşi timp să se lupte să îmi demonstreze că nu e aşa. Datorită acestei dovezi, remarcaţi că răutatea îi venea cumva din dragostea ei şi a modului în care firea mea acţiona asupra ei.

Acum o scuturam foarte uşor pe fată, după cum v-am spus şi mai mult în joacă, dar în acelaşi timp serios pentru a fi ca un tandru reproş. Desigur, fata răutăcioasă sări uşor şi mă sărută pe neaşteptate cu îndrăzneală pe gură, înainte ca eu să îmi dau seama. Eu am înconjurat-o cu braţele şi am îmbrăţişat-o şi imediat după aceea am realizat că trebuie să fiu practic, căci mă grăbeam să ajung la acea parte rece a călătoriei, care era înaintea noastră şi trebuia să găsesc un loc pentru culcuşul nostru. Această dorinţă mă stăpânea datorită păsărilor mari pe care le văzusem zburând peste întreaga pustietate, pe când eram pe drumul de venire.

Desigur, după ce m-am gândit puţin, am rugat-o pe fată să se îmbrace în hainele ei sfâşiate, astfel ca ele să fie peste lenjerie şi astfel să facă mai moale atingerea de armură, acţionând ca o pernă.

Ea, după cum ştiam, iubea foarte mult ca trupul ei să fie zgâriat de duritatea armurii mele şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi purtat hainele ei zdrenţuite peste costumul ei curat şi părea nepăsătoare şi risca să pară

lipsită de eleganţă în ochii mei, căci, într-adevăr, ea se spăla întotdeauna şi avea un aspect foarte îngrijit.

Într-adevăr, fata a găsit un mod de a se uşura de povara armurii şi eu a trebuit să fac după cum mi-a spus ea, dar cred că se gândise la acest lucru de multă vreme, dacă aşa dorise. Astfel eu mi-am înfăşurat mantia foarte strâns în jurul braţelor şi a pieptului şi am luat-o pe ea în acest mic cuib pe care îl pregătisem. Acum fata putea să nu mai aibe dorinţa secretă de fi strâns lipită de armura mea, de a fi ajutată, de a avea mantia aproape şi astfel de a fi din nou în braţele mele, de a porni încă o dată la drum şi de a se cuibări în mine, ca şi cum ar fi fost flămândă de mine şi de a vorbi cu mine, când şi când, iar uneori de a rămâne tăcută.

Deodată am gândit că a plâns puţin şi am ştiut că se gândise la tatăl ei şi la poporul ei, dar îşi întorsese faţa de la mine, ca să nu pot ghici acest lucru. Foarte curând ea tăcu din nou şi se aşeză mulţumită în braţele mele.

La un moment dat, de când o purtam de trei ore, ea îmi ceru să o sărut şi eu am sărutat-o, foarte uşor şi cu respect, deoarece inima mea înţelegea sfinţenia din inima ei în acel moment. Cu siguranţă, pe când o sărutam, ea mă săruta foarte tandru şi eu am ştiut că amintiri vechi se trezeau în sufletul ei. Într-o clipă îşi depărtă buzele de ale mele, acolo unde le cuibărise foarte uşor şi îmi şopti vechiul nume de alint. Eu am privit-o şi ochii ei străluceau ca stelele vechi care străluceau în verile de demult.

Eu eram foarte mişcat chiar de faptul că o sărutam şi ea îşi puse braţele în jurul gâtului meu şi mă privi fix în ochi. Imediat, după ce se uită o vreme şi eu încetasem să mai merg, îşi puse mâinile pe faţa mea, sub metalul căştii, acolo unde apărătoarele cădeau pe părţi şi mă sărută foarte calm pe buze, dar exprimând multe prin acest sărut. Nu i-am întors sărutul căci am văzut că nu avea nevoie de asta.

Acum, la începutul celei de a patra ore de când o purtam pe fată, am zărit una dintre jumătăţile de păsări monstru, pe care le văzusem înainte în acest loc unde nu exista nimic în afară de pietre şi bolovani pe o distanţă de mulţi kilometri.

Într-adevăr, m-am ascuns foarte repede cu fata în spatele a doi mari bolovani. Creatura trecu, nu la mare distanţă de noi şi se depărtă cu viteză, pe jumătate zburând şi pe jumătate sărind, căci era prea mare la corp pentru a putea să zboare ca lumea.

Mi-am amintit deodată că era o imagine într-o carte pe care o citisem în marea Piramidă în care se arăta o pasăre de acest fel. Am remarcat în acea carte că aceste lucruri nu mai fuseseră văzute în Tărâmul Nopţii de o mie de ani sau chiar mai mult; dispăruseră, cum se spune. Acum mă gândesc că ele coborâseră în acest tărâm călduros, la mare distanţă şi duceau o viaţă nouă. Trebuie ca în vremuri mult viitoare acestui timp, oamenii să găsească o modalitate de a pleca din Piramidă şi de a-şi construi un nou refugiu în această ţară cufundată în căldură şi lumină. Poate oamenii vor găsi un nou spaţiu de locuit, când tot acel tărâm al nopţii va fi mort şi pierdut în răcoarea amară a eternităţii. Dar asta, într-adevăr, era mai mult un gând ciudat, căci cum vor putea mulţimile să treacă de monştri.

Acum, când pasărea se depărtase, am luat-o înainte iar cu iubita mea şi am avut o grijă nouă care mă făcea să privesc foarte des şi repede în toate părţile. Cu adevărat, se părea că acele creaturi locuiau în această parte a tărâmului căci la o oră după asta am văzut o urmă mare. Mi-am scos discul de la şold şi mi-am eliberat mâinile de sub fată şi am mers mai departe în acest fel.

De multe ori a trebuit să mă ascund cu iubita mea şi să mă ghemuiesc printre stânci şi bolovani ca să scap neatins.

Pe când a cincea oră aproape că trecuse, am auzit prin spaţiul limpede un zgomot neaşteptat în spatele meu. Într-adevăr, acolo era unul dintre monştrii care venea peste câteva stânci aflate în spatele meu. Cu siguranţă trebuia să fi fost ascuns sau să se fi odihnit acolo şi ne-a auzit sau ne-a mirosit. Oricum aflase de noi şi venea cu mişcări încete şi brutale, făcând mult zgomot.

M-am uitat împrejur într-o clipă, dar nu era nici un adăpost în apropiere. Fata îmi alunecase din braţe pentru a fi liber cu discul şi am privit drept spre ea pentru a vedea dacă are cuţitul pregătit în mână, ca să aibă posibilitatea de a mă ajuta. Cu siguranţă nu aş fi putut lupta cu uşurinţă dacă iubita mea

s-ar fi simţit în pericol. Am prins-o repede şi am aşezat-o pe pământ, între picioarele mele. Ea refuză pe jumătate, dar nu aveam timp pentru explicaţii şi eram hotărât să îi apăr siguranţa, aşa că am scuturat-o puţin, ceea ce a făcut-o să simtă puterea din mine şi să rămână deocamdată liniştită în braţele mele, să mă lase să mă aşez în faţa ei şi să aşez mantia groasă peste ea. Într-o clipă eram în faţa ei, mi-am coborât vizorul de pe cap chiar când pasărea monstru mă lovea în faţă.

Făcu o scurtă pauză, deoarece discul bubuia şi scotea flăcări pe când îl roteam. Dar într-o clipă marea creatură veni spre mine pe partea stângă şi mă lovi foarte puternic cu ciocul, care era lung cât braţul meu şi care mi-ar fi pătruns cu siguranţă în corp dacă aş fi fost dezbrăcat. Ciocul monstrului lovi în armura mea şi mă zgâlţâi de două ori, încât m-am clătinat şi am fost zdruncinat foarte tare. Dar într-o clipă, pe când se lăsa în jos pentru a se putea năpusti şi mai tare în mine, am aruncat discul foarte sigur, rapid şi ţintit spre pasăre, deasupra locului în care marile aripi ca de piele se uneau pe partea dreaptă, unde ar fi trebuit să fie umărul păsării monstru. Într-adevăr, monstrul scoase un ţipăt puternic, se dădu înapoi, se lovi de pietre şi lovi cu ciocul locul unde fusese rănit. Am băgat de seamă că l-am lovit de moarte şi am fugit după el, iar creatura dădea cu ciocul, foarte sălbatic. Dar eu săream cu viteză dintr-o parte în alta şi într-o clipă am avut şansa să o dobor de tot. Într-adevăr, am crăpat ţeasta păsării, astfel încât muri foarte repede.

Creatura-pasăre zăcea răspândită peste stânci şi pietre de jur împrejur şi cu siguranţă părea că era doar din piele şi arăta precum un liliac din aceste timpuri, pentru că nu avea pene. Era cu adevărat mare, atât de mare ca şi un cal tânăr. Ciocul era foarte periculos, ascuţit şi curbat. Eram foarte mulţumit că zăcea acolo moartă în locul corpului meu. Încă mai zvâcnea uşor pe când viaţa se scurgea din ea.

În mare viteză m-am întors spre fată. Am luat-o în braţe şi am privit-o bine apoi am îndepărtat-o din nou. La mijlocul celei de a şasea ore de traversare a ţinutului stâncos am văzut că ne-am apropiat de râul cel mic, peste care vă aminţiţi că trecusem după ce părăsisem vechea barcă de pescari. În tot acest timp, de când pasărea monstru venise după noi, mai văzusem altele două, dar erau la mare depărtare şi nu ne zăriseră.

Am trecut râul purtând-o pe iubita mea în braţe, în timp ce îmi căutam drumul cu ajutorul discului. Într-adevăr am traversat foarte uşor, cu toate că a trebuit să ocolesc puţin, acolo unde râul părea să fie mai adânc.

După aceea ne-am dat seama că trecuseră douăzeci şi una de ore de când dormisem. Fata fusese desigur foarte tăcută în ultimul timp, mai ales după ce o făcusem să se întindă pentru a fi departe de periculosul cioc al păsării monstru. Dar ea nu era mânioasă pe mine, ci doar, după cum gândesc, femeia din ea simţea ceva proaspăt faţă de mine şi era foarte mulţumită că se afla liniştită în braţele mele.

Acum locul în care ajunsesem era plin de bolovani, dar dădea semne că ar începe din nou pădurea, căci am făcut câteva remarci despre ţinutul din această parte pe drumul meu de venire. Ne-am uitat după o gaură de foc, căci ar fi trebuit să-mi usuc hainele. Într-adevăr nu mai văzusem nici una de mai multă vreme, dar aveam noroc, căci am ajuns curând la un mic deal de foc, care nu era foarte înalt şi care avea pietre fierbinţi de jur împrejur. Acesta era un loc potrivit pentru scopurile noastre.

Am sărutat fata şi am lăsat-o jos din braţe, iar când m-am uitat mai bine am observat că nu exista nici un semn de primejdie pentru noi. M-a ajutat cu armura şi după aceea cu hainele şi a făcut tot ce îi stătea în putinţă ca să mă ajute. Le-a aşezat cu partea la uscat şi în timp ce se uscau, ea a pregătit apa şi tabletele. M-am aşezat lângă ea, în maieul de corp şi am mâncat şi am băut foarte confortabil în scobitura călduroasă, situată puţin deasupra dealului de foc.

Acum, cu adevărat, eram foarte flămând în acel moment şi era normal să fiu aşa, căci tabletele erau foarte nesăţioase pentru stomac, după cum bine ştiţi din spusele mele de mai înainte. Pe când am terminat, am văzut că privirea fetei este cumva deosebită şi deodată izbucni în râs şi mă întrebă dacă eram foarte flămând. În acelaşi moment ochii ei aveau o privire minunată, aşa că am remarcat că era o notă maternă sub obrăznicia ei.

Ea se chinuia, după cum ştiam, să găsească o cale prin care să mă hrănească mai bine, dar nu era nici una, căci nu ne gândeam să omorâm nimic pentru scopurile noastre şi ne temeam să mâncăm vreo rădăcină sau plantă ca să nu ni se facă rău. Asta poate părea ciudat spiritului acestei vremi, dar era

natural să faci aşa în vremurile acelea. Mă gândesc că eram atât de departe de modul primar de obţinere a hranei încât eram cu totul pierdut faţă de ceea ce părea natural oamenilor din acea timpurie epocă a lumii, căci sincer credeam că lumea trebuie să fie acum bătrână şi asta părea un lucru adevărat în fiecare epocă în care trăim.

Acum, în afară de faptul că nu aveam gândul serios de a ucide ceva pentru a mânca, tabletele erau suficiente pentru puterea noastră. Eu cred că erau alte raţiuni care mă opreau şi pe care le uitasem, la care poate nu mă gândisem serios, dar care erau în mine ca un instinct. Încerc să explic în câteva cuvinte, că tabletele păstrau corpul şi spiritul într-o asemenea condiţie, încât forţele răului să aibă mai puţină forţă de a acţiona împotriva noastră. Mai mult, nu am amintit faptul că am fost învăţat în timpul pregătirii să nu mănânc nimic altceva decât tablete şi asta nu poate să îmi iasă din minte. A rămas ca un lucru care nu mai trebuie repetat, după cum nu trebuie să spui unui om matur din această epocă că trebuie să se ferească de murdărie şi să mănânce doar lucruri hrănitoare. Într-adevăr, sper că am făcut clar acest lucru pentru voi, căci este ceva greu de explicat, fiecare epocă având subtilităţile sale specifice şi acestea sunt greu de înţeles în alte epoci, deşi par clare şi aproape naturale, chiar fără multă gândire oamenilor vremii.

Acum trebuie să mă întorc la fata care râdea lângă mine şi în acelaşi moment mă iubea profund şi era amărâtă că nu poate să mă hrănească, iar eu râdeam de ea şi o înţelegeam. Într-adevăr, am o inimă care trebuie că are o înclinaţie naturală spre înţelegere, aşa încât chiar dacă aş fi mort când citiţi povestea mea, aţi simţi că suntem prieteni şi aţi şti că dacă v-aş întâlni într-un necaz teribil v-aş înţelege şi v-aş iubi, dacă nu aţi fi total sălbatic. Ba chiar şi aşa, mi-ar fi milă că trebuie să fiţi sălbatic şi aş înţelege, căci ştiu că dezvoltându-vă veţi deveni înţelept prin blândeţe şi bunătate, prin dragoste faţă de toate lucrurile dragi şi prin milă faţă de celelalte.

În felul acesta am mers mai departe, alături, împletiţi în cea mai scumpă simpatie umană. Fata mă sărută pe buze şi îmi promise iar că îmi va face o mare porţie de mâncare când vom ajunge la casa cea puternică. Într-adevăr, după cum spunea, ea se bucura alături de mine şi amândoi vom fi mâncăi nesăturaţi atunci. Am râs uşor spre ea, deoarece era atât de mofturoasă la

mâncare. Dar din partea mea, simţeam că aş putea mânca un cal, cum se spune în această epocă.

Am mâncat şi am băut, am vorbit o vreme şi am privit împrejur, ca să ştim că nici o fiară nu vine prin apropiere pentru a ne răni. Fata mi-a spus că lucrurile mi s-au uscat şi apoi m-a ajutat să mă îmbrac repede, iar după aceea m-a ajutat cu armura, pe care o ştersese după ce mâncasem şi băusem. Se bucurase să facă acest lucru şi toate celelalte pentru mine. Într-adevăr, am fost îmbrăcat şi vârât în armură foarte rapid, aşa că m-am simţit uşurat şi mai sigur în mintea mea, căci eram cu adevărat foarte nesigur dacă nu aş fi fost gata să întâlnesc orice bestie oribilă care ar fi putut să vină asupra noastră.

Acum, când eram din nou în armură, fata mi-a aşezat desaga şi săculeţul şi deodată m-am temut că mi-am pierdut discul, dar l-am găsit aşezat la locul lui. Apoi ne-am continuat căutarea pentru a ne găsi un loc bun pentru dormit.

Am căutat peste tot şi nu am găsit nici o hrubă convenabilă, ci doar un copac mare, singuratic şi care avea o mulţime de ramuri, dar nici una din ele nu era aproape de sol. Am urcat-o pe fată şi am susţinut-o atât cât braţele mele se puteau întinde, aşa ca ea să poată sta pe palmele mele şi să se aşeze pe trunchiul copacului. Astfel ea s-a agăţat de o ramură şi s-a ridicat pe ea.

Când a fost în siguranţă, am slăbit legăturile sacului şi ale desăgii şi le-am aruncat fetei. Ea le-a prins de ramură. Apoi am urcat şi eu. Ne-am urcat apoi mai sus şi am ajuns la acea parte de copac unde ramurile erau foarte îndesate una într-alta şi ne-am făcut loc de culcuş, iar fata a aşternut mantaua pe ramurile apropiate şi după aceea ne-am întins. Dar mai înainte am aşezat cureaua peste pieptul ei şi peste o ramură, iar ea a refuzat să doarmă până când nu am făcut şi cu mine la fel. Astfel eram amândoi feriţi de pericolul unei căderi. Ea m-a sărutat şi apoi ne-am culcat, fiind foarte obosiţi, căci trecuseră douăzeci şi două de ore de când nu mai dormisem.

Acum aveam opt ore în care să dormim total şi să ne trezim amândoi în acelaşi moment. Într-adevăr, m-am gândit că iubita mea se va trezi înainte, căci pe când îşi punea drăgălaş braţul pe gâtul meu, ea mă săruta şi eu am

realizat rapid şi pe neaşteptate că fusesem sărutat des în timpul somnului şi asta doar cu puţin timp înainte. Cu siguranţă, se părea că iubita mea avea o dulce şi mulţumită nebunie interioară, dar părea foarte serioasă pe dinafară, de a-şi săruta iubitul. Apoi am luat micul dejun, pe mantie.

După aceea am urcat pe ramurile din vârful copacului şi am privit de-a lungul ţinutului, dar nici o brută nu se arăta în nici o direcţie, nici aproape şi nici departe. Apoi am coborât la fată şi i-am spus că totul era lipsit de viaţă de jur împrejur. Ne-am echipat şi am coborât pe pământ, eu ajutându-mi iubita pentru a fi în siguranţă.

Acum, pe când înaintam în călătoria noastră, am observat că fata avea un aer rebel. Într-adevăr, m-am gândit că avea inima plină de necuviinţă şi nebunie şi chiar în momentul în care aveam această credinţă, am ştiut că asta izvora din lucrările naturii asupra firii iubitei mele. Naani mergea, la început în urma mea şi nevorbindu-mi, deoarece era atât de plină de neliniştea necuviinţei ei, care o făcea în acel moment atât de dulce mie şi chiar trezea tot ceea ce era stăpânitor în mine. Iar ea era ceea ce ştia şi se distra în inima ei ascunsă că trezise asemenea sentimente în mine. Dar chiar în acelaşi timp era total convinsă că nu mă stăpânea pe mine. Asta poate părea contradictoriu în vorbe, dar era limpede pentru inimă, dacă chiar aţi iubit vreodată o fată frumoasă şi cu un spirit înalt.

Peste toate astea, fata era plină de dragoste pentru mine, dansa şi cânta în toată fiinţa ei, iar acest adevăr depăşea totul. Chiar pentru acest lucru se născuse simpatica ei obrăznicie, deoarece, după cum am spus, bărbăţia mea era tulburată de felul ei dulce, supărat care era pe jumătate rebeliune şi pe jumătate durere de a nu putea fi ghemuită în braţele mele.

De fapt, mă înţelegeţi dacă aţi fost în zilele de dragoste alături de o fată scumpă şi mofturoasă, cu un spirit înalt, pur şi natural. Dacă sunteţi bătrân acum, totuşi lumina veseliei unei fete vă aduce o uimire dureroasă şi amintiri aurii în inimă.

În prezent, mi-am văzut iubita punând o distanţă între noi, pe când răutatea lucra asupra ei, după cum ştia inima mea. Se îndepărtă uşor de mine şi încă nu îmi vorbea. Dar începu să cânte cu o voce joasă şi corpul ei frumos se legăna şi mergea înainte într-un dans îndrăzneţ şi minunat, aşa încât inima

mea mi-a spus că ea era agitată de mici înfiorări de apărare împotriva mea şi cu tulburări de dragoste. Avea triumful fecioriei şi feminităţii ei, ca şi când acestea amândouă se luptau în ea, cântau cu limba ei, arătau lupta ritmată şi drăguţă a spiritului ei care dansa.

Desigur eu înaintam, foarte înălţat în inima mea şi agitat, căci era încântător pentru mine ca această minunată fată să fie cu totul a mea. Observam modul în care ea punea piciorul pe pământ, felul în care îl ridica, sigur şi elegant, cum corpul ei se echilibra, la fel şi capul, şi răutăţile ei, dulceaţa şi dragostea care îmbrăcau toate astea, dorind să o am în braţele mele. Dar încă nu făceam asta, deoarece în acelaşi timp în care mă stârnea să o iubesc şi să o admir, trezea în mine şi ceva diferit, aşa încât pe jumătate eram serios faţă de ea, căci remarcasem că avea acea răutate în ea, încât părea să aibe o reală obrăznicie faţă de mine, încât era total neruşinată şi nu acorda nici o atenţie sfaturilor mele, nici dorinţelor mele, decât când am pus mâna pe ea şi am făcut-o să mă asculte.

Într-adevăr, voi cei care aţi iubit fete dragi, nu ar mai trebui să urmăriţi explicaţiile mele. Cât despre ceilalţi, ştiu că nu vor înţelege până când nu vor fi stăpâniţi de una dintre ele, care le va cuceri inima, aşa cum se întâmplase cu iubita mea. Deodată, am ştiut că Naani a schimbat cântecul ei cu unul mai vechi care cu siguranţă nu fusese auzit în toată acea eternitate. Pentru puţin timp nu am ştiut de ce eram atât de mişcat în inima mea, nici ce se întâmpla, nici dacă îl mai auzisem sau doar credeam asta.

Sigur, era ca şi când liniştea vechii lumi luminate de lună strălucea în jurul meu şi deodată mi-am dat seama că fata cânta un cântec de dragoste de demult, din lumea veche şi s-a oprit puţin pe când cânta, deoarece cuvintele aduceau ceva ciudat în faldurile memoriei ei, aşa cum un cântec răsare dintr-un vis.

Eu simţeam cum tot sângele pare să-mi palpite prin vene şi gâtul îmi era tulburat de suspine ce erau fantome ale unor lacrimi uitate. O amărăciune uşoară se cobora uşor şi ciudat asupra mea, ca o prăbuşire în aburii aurii ai dragostei pe care o mai purtasem cândva şi strălucirea revenea proaspătă asupra mea. Am ştiut în acel moment cât de mult uităm, chiar dacă credem că purtăm în inimile noastre toate amintirile şi toate necazurile prin care am trecut.

Am privit spre fată, neclar, datorită stării în care eram. Am remarcat într-o clipă că iubita mea plângea pe când mergea, dar mai puţin de durere, cât de o ciudată amintire, care trebuie să fi avut în ea tandreţea, necazul, iubirea şi tot ceea ce fusese şi tot ceea ce nu va fi niciodată, toate pentru a aduce un rămas bun în spirit, unde existau atât un obscur gri cât şi o lumină caldă şi permanentă, o totală tăcere şi muzica uşoară şi îndepărtată a cântecelor uitate, care coborau peste munţii întunecaţi clădiţi pe ani şi iertări şi încă puteau fi văzuţi cu lumina memoriei noastre, adăpostind atâtea umbre tăcute.

Desigur, după cum am spus, fata plângea în timp ce mergea, dar nu îşi pleca ochii în jos, ci dimpotrivă îşi ţinea capul sus, ca şi cum ar fi mers în glorie. Cântecul se întrerupea adesea şi ciudat, iar în vocea ei se auzeau uşoare tremurături, ca şi când memoria îi zguduia spiritul drăgălaş cu lacrimi proaspete. Mergea cu capu-i frumos ridicat ca şi când s-ar fi îndreptat spre triumf şi lacrimile îi curgeau ciudat pe faţă, iar întreg sufletul ei era acolo, pur, minunat şi în acelaşi timp tulburat şi vesel.

Acest lucru era foarte dulce şi extraordinar, iar ea părea că nu realizează ce cântă, ca şi cum ai fi zis că este pierdută în gânduri şi că deodată coborâse asupra ei, din toată superioritatea spiritul, ceva ce o făcuse să fie foarte deschisă spre toate puterile subtile şi rafinate ale gândului şi neliniştililor interioare.

Din nou îmi reaminteam cântecul în întregime, proaspăt, ca şi cum această eternitate nu ar fi fost decât ieri în acel moment. Iubita mea era într-o frenezie dulce cu aceste amintiri pe jumătate vise şi cu surprinderea şi durerea a tot ceea ce nici un bărbat nu a spus vreodată şi care nu va mai fi niciodată amintit, a anilor total pierduţi şi a tot ceea ce fusese pierdut, a splendorii şi măreţiei uitate, a grozăviei plecării şi a dragostei de lucruri frumoase care se ascund în adâncurile anilor.

Deodată, cu fantezia mea rapidă mi-am dat seama că acolo existau ecouri slabe despre noi, voci ale celor dragi care muriseră, căci astfel aşează memoria un ciudat şi frumos mister în acel moment peste spiritul meu, încât am fost tot atât de emoţionat ca şi iubita mea. Era gata să izbucnesc în lacrimi şi eram acolo cu Naani printre copacii rari şi liniştiţi şi pietrele din acea parte a ţinutului. Vedeam foarte slab deoarece stăteam în lumină, chiar

acea lumină care era minunăţia apusurilor de soare de demult. Eu eram în acelaşi timp acel bărbat şi acest bărbat care scrie acum şi aveam lângă spiritul meu pe cel al fetei, căreia nu ştiam dacă să îi spun Naani sau Mirdath, căci deşi între cele două care fuseseră iubitele mele era o diferenţă pentru ochi, în acel moment alături de mine nu era decât spiritul unei fecioare.

Cu siguranţă, stăteam acolo, emoţionat de viziunile mele. Tărâmul din jurul meu crescuse cu încă jumătate şi părea ireal vederii mele, privind înapoi spre tărâmurile din memorie. Şi ce să vezi! Totul se şterse într-o clipă şi eu eram în acel ţinut al mărilor şi mă uitam spre Naani. Acolo erau copaci singuratici şi stânci de o parte şi de alta a marelui drum.

Deodată, pe când priveam după iubita mea, ea veni la mine şi întinse braţele. Se uită la mine cu atâta dragoste încât era transfigurată şi dorea în mod ciudat să fie în braţele mele. Cu siguranţă, eu aveam o nevoie sacră de a o avea lângă mine, deoarece, la urma urmelor, nu era o minune mai mare ca aceasta. Apoi, când toate au fost spuse, am avut iubita mea, după toată eternitatea care trecuse.

Am alergat unul spre celălalt şi eram tăcuţi, deoarece nu existau vorbe formate care să poată exprima tot ceea ce era în inimile noastre. Acum am devenit liniştiţi în spirit şi iubita mea reveni la voioşia ei mergând alături de mine, ca şi mai înainte. Naani începu apoi să se uite la mine iar cu acea scumpă neruşinare, care îmi părea foarte dulce, dar care părea să conducă spre provocări.

Într-adevăr, prin aceasta trebuie să cunoaşteţi spiritul iubitei mele şi nu mai era nimeni ca ea pentru mine. Probabil la fel gândiţi şi voi despre fata pe care o iubiţi şi toată lumea are astfel de gânduri despre fetele dragi lor, cum că ar fi unica fată de pe întreg întinsul lumii. Iar asta este cea mai frumoasă drăgălăşenie a inimii umane şi eu nu am nimic de protestat împotriva ei. Desigur, veţi spune că această fată care este iubita mea era foarte scumpă şi drăgălaşă. De fapt îmi arăt latura perfect umană prin asta.

Eram provocat acum să apuc pe drumul pe care mergea fata şi ea era la ceva distanţă de mine. M-am uitat la ea, cu dragoste şi cumva pentru ai reproşa, dar în acelaşi moment mi-a făcut inima să tresară cu răutatea ei dulce.

Se uită deodată spre mine şi părea că ar vrea să fugă să mă sărute, dar şi că în acelaşi moment intenţiona să mi se opună cu impertineţă. De fapt mi-a întărit natura puţin, cum bărbăţia trebuie să îl facă pe un bărbat şi asta datorită spiritului rebel care ştiam că există în ea, iar ea părea să ştie asta, dar îşi ascunse ochii când am clătinat din cap, pe jumătate jucăuş, pe jumătate sincer, apoi dispăru într-o clipă cu cântecul ei frumos şi cu mersul ei obraznic. Dar ea nu mai cânta vechiul cântec de dragoste.

Acum, deodată, am depăşit un bazin de piatră, într-un loc printre copaci şi un izvor cald bolborosea în stâncă, iar bazinul era plin de apă, foarte caldă şi mirosind oarecum a chimicale. Fata mi-a spus că i-ar plăcea să se spele şi eu m-am gândit că este un loc bun pentru asta. Când am încercat apa am găsit că era limpede şi potrivită scopurilor noastre. Ne-am spălat şi după ce am fost gata fata m-a rugat să mă întorc cu spatele. Eu am făcut ce mi-a cerut şi ea se strâmbă la mine foarte răutăcioasă pe când nu puteam să o văd, apoi păru foarte tăcută. Într-adevăr, nu am auzit nici un clipocit de apă, deşi stăteam la mică distanţă de ea şi ea spunea mereu lucruri obraznice despre mine, ca şi când ar fi vrut să mă mânie cu adevărat. Avea intenţia limpede să-şi bată joc de mine şi nu se abătea de la dorinţa ei. Cu siguranţă, după ce am stat o vreme, am întrebat-o când crede că va fi gata. Dar ea spuse că nu şi-a terminat nicidecum toaleta. Am realizat deodată că îşi bătea joc de mine în această privinţă şi m-am întors spre ea şi ce să vezi! Stătea pe o mică stâncă, foarte serioasă, ca atunci când mă rugase să mă întorc cu spatele. Stătea acolo liniştită, căci îşi făcuse plăcerea răutăcioasă de a mă ţine întors cu spatele la ea.

De fapt eram doar puţin supărat, dar nu realizam asta, căci o iubeam foarte mult şi eram mişcat în interior de dulceaţa ei şi de faptul că arăta atât de cuminte, încât nu ştiam dacă trebuie să o sărut sau să o scutur. Cu adevărat, cum aş fi putut să ştiu? Căci inima mea ardea de dorinţa de a o avea în braţe, dar mintea îmi spunea că ea mersese prea departe cu această glumă. Observaţi că nu eram lipsit de raţiune, nici de eleganţă, căci cântăream situaţia pe toate părţile, deoarece văzusem modul drăguţ în care natura ei frumoasă lucra. Înţelegeam starea ei şi eram mişcat, dar îmi modelam puţin bărbăţia în duritate şi judecata în asprime.

Mi-am dojenit iubita doar cu câteva vorbe mustrătoare şi am fost drăguţ şi gingaş cu ea, deoarece îmi era atât de dragă şi îi cunoşteam firea, motivul şi acţiunile. I-am spus că o iubesc şi că trebuie să se grăbească acum fiindcă trebuie să pornim din nou la drum. Într-adevăr, se strâmbă la mine, încât mi-ar fi plăcut să o zgâlţâi pentru a o face serioasă. Apoi, pentru a fi veselă şi ştrengară, îşi astupă urechile şi cântă din nou foarte veselă şi asta pentru a nu auzi ceea ce îi spuneam. Desigur arăta ca o mică rebelă obraznică.

M-am îndreptat spre ea şi i-am desprins mâinile de la urechi, i-am sărutat urechile frumoase cu gingăşie, pentru a nu o asurzi. I-am sărutat buzele pe când cânta şi după aceea am zgâlţâit-o. Dar nu am avut succes, căci ea mi-a întins degetele picioarelor să le sărut, fiind descălţată. Atunci am râs, chiar dacă m-am încruntat şi i-am sărutat cu adevărat degetele frumoase, apoi am încercat apoi să o conving să se grăbească cu aranjatul părului şi să fie gata pentru călătorie. Dar ea doar cânta şi refuza să devină serioasă.

De fapt, în cele din urmă, am prins-o în braţele mele şi am strâns-o cu mâinile, plecând cu ea deodată, cu părul lunecând pe lângă mine, strălucind foarte frumos şi moale şi cu picioarele goale, aşa cum era.

Am făcut asta căci eram puţin furios pe iubita mea, căci, într-adevăr, ea avea nevoie să fie adusă în fire, fiindcă vedeţi cum reacţiona datorită firii ei puternic tulburată. Feminitatea şi fecioria ei erau în război şi pe cale să se revolte împotriva mea pe care mă recunoştea cu bucurie ca adevăratul ei stăpân, totuşi se comporta astfel, chiar dacă era atât de bucuroasă.

Ea reacţiona aşa căci era în acelaşi timp şi dulce şi înţeleaptă şi arăta şi o nebunie nostimă şi o răutate adevărată care mă făceau să simt o furie reală. Însă trebuie că ştia că întreaga mea fiinţă era mişcată de ea, că gândeam despre ea că este nebună şi în acelaşi timp că este încântătoare în acest fel.

Acum, când am luat fata atât de repede şi am plecat cu ea, a suspinat uşor şi mi s-a abandonat cu o rapidă umilinţă, dar imediat şi-a recâştigat curajul şi s-a înfuriat pe mine. Într-adevăr, nu am băgat-o în seamă, doar că am scuturat-o puţin. Ştia că părul îi se răsfrângea minuat peste armura mea şi curând se aşează liniştită şi tăcută în braţele mele, făcând pe serioasa. Eu simţeam că ceva este în neregulă, dar nu aveam siguranţa asta şi nici nu m-am gândit prea mult la acest lucru.

Am mers în felul acesta o bună bucată de drum. Îşi întindea buzele pentru a fi sărutată şi eu o sărutam cu multă dragoste, căci era foarte drăguţă. Ea spuse atunci, ca ceva obişnuit, că aş fi înţelept dacă m-aş întoarce acum să îi i-au încălţările, pe care nu le observasem atunci când am ridicat în braţe fata.

Mi-am dat seama că ea ştiuse asta în tot acest timp şi făcuse din acel kilometru în care o purtasem pe braţe o nebunie şi o pierdere de vreme, datorită revoltei obraznice care era în ea. Şi ce să vezi! Am pus-o într-o clipă pe pământ şi ea scoase un mic ţipăt când a văzut că am devenit cumva aspru şi serios cu ea.

Am rupt o mică ramură dintr-un copac din apropiere, ca pentru o nuia cu care se bate un băiat obraznic şi am ţinut-o cu mâna mea stângă, i-am dat cu nuieluşa de două ori, foarte scurt, peste umeri, pentru a şti tot ceea ce trebuia să ştie. Păru să renunţe pentru un moment la caracterul ei nesupus şi se cuibări rapid în mine, cel care o biciuisem şi simţi nevoia să fie lipită de mine.

Fata era foarte tăcută, lipită de armura mea şi am rezistat tentaţiei de a mă uita la faţa ei care era presată puternic în mine. Deodată, am folosit o forţă uşoară şi blândă şi m-am uitat la ea. Într-adevăr, zâmbea foarte obraznic şi drăgălaş, încât am realizat că nu am biciut-o suficient, dar încă nu puteam să îmi întăresc inima mai mult în acel moment. Căci trebuie să fie o durere ascunsă neobişnuită pentru a ajunge să biciuieşti o fată care este în întregime a ta şi asta în ciuda faptului că nu fuseseră, ca atunci, semne adevărate de mânie pentru un autoreproş ulterior.

Cu siguranţă a trebuit să fac acest lucru doar cu intenţia serioasă şi statornică că mi-am cuminţit iubita. Am fost însă ajutat de puţină mânie datorată lucrurilor pe care le făcuse. Întotdeauna iubirea mea era atât de puternică încât furia mea nu a avut niciodată o urmă de amărăciune.

Pe când mă întorceam după încălţările fecioarei, ea era foarte tăcută în braţele mele, ba mai mult, după cum am remarcat, nu pentru că ar fi fost liniştită, cu inima umilă, ci doar datorită faptului că firea ei era tulburată de câtăva vreme. Într-adevăr, când am ajuns înapoi, încălţările ei erau acolo pe marginea bazinului şi fata s-a încălţat foarte repede, nu a vrut nici un ajutor

şi după aceea şi-a ridicat părul în vârful capului, pentru a-l scoate din raza vederii mele şi asta ca o nesupunere, căci ştia că îmi place să îl văd căzând frumos pe umerii ei sau dacă trebuia să îl strângă, putea să o facă foarte uşor şi drăguţ.

Nu am spus nimic pe când o priveam şi acum ea îmi aruncă o uitătură pentru a vedea de ce nu spun nimic. Am clătinat din cap, zâmbind spre ea circumspect, dar nu mai privea spre mine şi părea pusă pe noi şotii.

Acum ne-am continuat călătoria şi mereu fata mergea înaintea mea, dar nu mai făcea nici o obrăznicie şi nici nu cânta. Eu am fost îngăduitor cu ea, dar gândindu-mă că îi lipsea ceva pentru a şti că eu chiar eram stăpânul ei. M-am întrebat dacă ştia cu adevărat că gingăşia mea faţă de ea nu era din slăbiciune, ci izvorâtă din înţelegere şi dragoste şi asta era cea mai mare dovadă că eram potrivit pentru a o stăpâni şi îndruma.

Acesta era gândul unui bărbat tânăr, lipsit încă de raţiune, deşi poate părând cumva necioplit în mintea unei fete şi foarte uman în anii mei. Desigur, o fată trebuie să ştie ce este în inima unui bărbat dacă este cu adevărat femeie în inima ei secretă. Adesea ea ştie mai multe despre bărbatul ei decât acesta despre el însuşi şi prin metodele ei diverse caută şi aduce la lumină şi deşteaptă ceea ce este în interiorul bărbatului pe care îl iubeşte. Ba mai mult, când ea v-a mişcat în adâncurile pe care de-abia le cunoşteaţi, era temătoare şi în acelaşi timp neînfricată, se revolta şi în acelaşi timp era neobişnuit de umilă. Totul este născut din dragoste şi din natura în acţiune asupra altei naturi. Mai mult de atât, toate câte le-am învăţat cu inima, pot să vi le spun, căci cu adevărat sunt multe în aceste câteva rânduri dacă ştiţi să citiţi. Cu siguranţă ştiţi sau învăţaţi, dar dacă nu se întâmplă nici una dintre ele, atunci v-aţi depărtat de adevărata intimitate a vieţii.

Astfel eram eu, după cum am spus, iar fata era necuviincios de tăcută în perversitatea ei. Avea însă limpede în minte îndatoririle ei şi se pusese acum deosebit de serios pe călătorit, deşi mereu separat. Astfel, când a şasea oră veni şi ne-am oprit, ca întotdeauna, ea pregăti foarte repede şi drăguţ apa şi tabletele pentru mine, fără nici un cuvânt. Nu mâncă lângă mine, ci puţin deoparte şi nu împărţi apa, ci făcu o băutură separat pentru ea după ce eu am terminat. Nu îşi ridică tabletele pentru a fi sărutate, ca întotdeauna, ci le

mâncă în linişte şi meditativă, ronţăind uşor, ca şi când se gândea la alte lucruri sau poate nu era flămândă.

Am văzut asta pe când mâncam şi beam în tăcere şi o priveam pe fată, oarecum trist în inima mea şi oarecum mişcat şi atunci mi-am spus înţelept, deşi ca un bărbat tânăr, că ea nu a învăţat suficient că eu eram stăpânul ei. Nu părea să se uite deloc la mine, ci era liniştită şi serioasă şi avea pleoapele cumva căzute peste ochi.

Acum, când mă gândesc la asta, văd că am făcut bine că nu i-am acordat nici o atenţie iubitei mele, ci am lăsat-o să ajungă la sfârşitul natural al acestei necuviinţe, care era, în acelaşi timp, atât drăguţă, cât şi puţin nebunească. Aşa că pe jumătate o condamnam şi pe jumătate eram mişcat. O iubeam mereu pe scumpa fată faţă de care eram foarte înţelegător. Era acolo şi un interes în inima mea faţă de această faţă nouă pe care ea mi-o arăta. De asemenea, îmi trezea dorinţe de stăpânitor. Am găsit acest plan pe care nu l-am făcut cunoscut fetei pentru a avea ceva succes cu el, căci ştiam acum că ea se uita în sus la mine, cu viclenie, pe sub genele ei frumoase. După aceea deveni serioasă într-o clipă şi asta pentru a merge înainte o vreme, însă fără să îi acord nici o atenţie.

Deodată am văzut că ea acordă atenţie hainelor ei, aranjându-le şi după aceea şi-a desfăcut părul şi l-a prins uşor şi frumos pe cap, încât arăta foarte drăguţă şi îmi tenta ochii să se îndrepte mereu spre ea. Dar, într-adevăr, mă purtam ca şi cum nu îmi păsa că fata îşi aranjase părul pe cap în alt mod. Curând vorbi şi am încetinit amândoi şi făcu în aşa fel încât să mă atragă. Am fost foarte amabil cu ea, ţinând-o însă încă departe de spiritul meu şi ca să o învăţ să devină înţeleaptă, căci era o fată drăguţă, dar obraznică. De asemenea, gândeam eu, mă comportam astfel deoarece pe de o parte îmi plăcea să o necăjesc, din dragoste mare pentru frumuseţea şi linguşirile faţă de mine, chiar dacă astfel aş fi făcut-o să mă înfrunte şi mai tare. Iar eu dădeam dovadă de lipsă de raţiune, căci era ciudat să gândesc că ea are nevoie să fie biciuită şi în acelaşi timp că o voi face să merite asta şi mai mult.

Acesta este adevărul, după cum îl ştiu eu. Cu siguranţă este încăpăţânarea dragostei. Mai mult, exista în spatele înţelepciunii mele, intenţia de a fi

chibzuit şi atent cu iubita mea şi cu siguranţă nu am realizat pe deplin că o voi determina să fie şi mai neascultătoare decât fusese.

Acum, după ce am arătat cum nu îi acordam atenţie fetei, am descoperit că mă uitam la ea şi era atât de scumpă, drăguţă şi foarte tăcută, încât nu am putut să jur că voi mai rămâne liniştit în faţa avansurilor ei. Am renunţat apoi să mă mai prefac şi aş fi luat-o în braţe, dar ea părea acum foarte demnă şi mă ţinea la distanţă cu o graţie sobră. Din cauza asta mă simţeam ca şi când aş fi făcut ceva condamnabil şi cu siguranţă, acum când mă gândesc la asta, observ că am fost cumva influenţat, poate chiar de ea. La fel eram amândoi şi ceva ne lipsea amândurora, căci eram foarte singuri şi foarte îndrăgostiţi unul de altul şi amândoi remarcam câte ceva din nebunia dulce din noi care fremăta în interiorul nostru. Gândeam că Naani zâmbeşte în sinea ei. Desigur această clarviziune ţinea un timp foarte scurt şi după aceea amândoi redeveneam sinceri unul faţă de celălalt, dar întotdeauna, chiar şi când ne arătam indiferenţi, eram cumva tulburaţi în interior de luminiţele dulci ale firilor noastre vrăjite.

Acum, deşi v-am arătat că eram conştient că nu eram total eliberat de această ciudată şi naturală nebunie, veţi remarca că eu spun asta doar pentru că deţin adevărul total despre lucrurile care s-au întâmplat. Într-adevăr, deoarece am fost mişcat în mod subtil uneori, nu exista totuşi o scuză adevărată pentru fată. Deşi în acel moment, după cum vă daţi seama, doar jumătate din fiinţa mea gândea că ea are nevoie să fie scuzată. De fapt, înţelegerea mea era mereu alături de lucrările firii ei şi aveam o simpatie naturală faţă de capriciile ei dragi, dar, de asemenea, după cum ştiţi, eram deranjat în mod constant în bărbăţia mea de provocările ei răutăcioase şi tulburat în simţul meu natural când aceste capricii o făceau să acţioneze într-un fel care o putea face să sufere.

Desigur trebuie să vă aduceţi aminte că o iubeam total şi doream cu înflăcărare să-i fiu scut, deşi poate aici trebuie să fi fost ceva în mine care mă făcea să par puţin aspru în dragoste.

Acum noi ne continuarăm călătoria şi fata era uşor înaintea mea în lateral, în dreapta mea. Nu vorbea cu mine, păstra un ritm bun şi era foarte scumpă şi graţioasă în timp ce păşea.

Acum am depăşit diferite lucruri ciudate şi i-am arătat şi povestit câte ceva despre ele, având amintiri de pe drumul de venire, despre cum am văzut aceste lucruri atunci, pe când sufeream de o îndoială atât de dureroasă. Ea asculta foarte atentă şi îşi mişca capul frumos şi inteligent, pentru a arăta că m-a auzit. Deodată am văzut că se uita la mine cu o lumină scumpă în ochi, dar asta un singur moment, căci apoi rămase din nou tăcută. Părea atât de dulce în această nouă obrăznicie, dar eu mă gândeam, câteodată, că ar trebui să o scutur pentru a o face umilă şi a o aduce la starea ei normală.

În a douăsprezecea oră ne-am oprit din nou, am mâncat şi am băut şi fata m-a servit foarte iute şi liniştită, ca şi când aş fi fost stăpânul ei şi ea o sclavă tăcută. Am văzut că îşi bătea joc de mine în mod constant şi răutăcios. Într-adevăr, după cum gândeam pe jumătate, ea trebuia să aibă grijă să nu o tratez cu asprime cum ar face stăpânul cu sclavul şi să îi ofer ceea ce cerea atât de tăcută şi obraznică. Dar mereu mă făcea să doresc puternic să o ţin în braţele mele şi să o iubesc foarte mult.

Apoi am pornit iar la drum şi tot tăcuţi, încât nu ştiam dacă să am răbdare cu iubita mea sau dacă să o iau deoparte şi să vorbesc serios cu ea ca să înceteze acest joc care începea să mă scoată cumva din minţi.

În cele din urmă m-am dus la ea pe când mergea şi mi-am pus braţul în jurul ei. S-a oprit fără nici un cuvânt şi ascultă foarte liniştită explicaţiile şi spusele mele blânde şi ascundea bine dacă era mişcată în interiorul ei sau nu. Deşi spiritul meu cunoştea că spiritul ei nu era niciodată departe de al meu în toate problemele care contau, dar doar acest lucru trebuia să conteze şi să aşeze între noi atât dulceaţa, cât şi necazul.

Mereu, în timp ce vorbeam cu fata, vedeam că ea greşeşte purtându-se ca şi când am fi sclav şi stăpân. Mă asculta şi îşi oferise trupul subţirel cu bucurie braţelor mele, fără să-mi reziste. Stătea liniştită, ca şi când nu ar fi avut nimic de zis în privinţa asta şi ca şi cum eram gata să o lovesc doar din plăcerea mea, fără să-mi oprească mâna, ca şi când ar fi fost la dispoziţia mea.

Ceea ce am remarcat era forma acţiunilor ei, căci toată liniştea şi ascultarea tăcută nu erau decât un mod de a-mi spune asta şi totul venea din dragostea

ei pentru mine şi din faptul că era tulburată în firea ei de bărbăţia mea. Asta era o nouă formă a firii ei, care se schimbase astfel după ce am lovit-o.

Am văzut că nu v-a înceta cu acest capriciu, ci îşi v-a bate joc de mine în mod tăcut, răutăcios şi ascuns, foarte elegant, constant şi destul de greu de remarcat, poate doar prin instinct. Într-adevăr, devenisem din nou furios şi simţeam că trebuie scuturată serios pentru a se trezi la realitatea că eu eram bărbatul şi stăpânul ei natural, deşi mereu îndrăgostit.

Cu siguranţă, atunci am eliberat-o şi am mers alături de ea mai departe în acest fel. În curând era o distanţă mare între noi, pe care ea o făcea să pară naturală.

Acum, pe la a paisprezecea oră a călătoriei noastre, am văzut în faţa noastră, la mare distanţă, stânca pe care era vechea navă zburătoare, după cum vă amintiţi.

Cu cât ne apropiam, mă uitam mai des spre iubita mea şi vedeam că se uita în direcţia aceea şi se minuna, dar tot nu îmi spunea nimic. Curând, când am ajuns foarte aproape, am vrut să-i povestesc despre navă, despre aventura mea de acolo şi despre minunăţia acelei vechi nave, aşezată acolo din vecie.

La început am ezitat, după cum vă puteţi gândi, datorită felului ei, dar inima mea ştia că m-aş dovedi mărunt din fire dacă aş lăsa orice lucru mărunt să pună tăcere asupra mea. Dacă fata nu ar fi fost în sinea ei îndrăgostită de mine, nu i-aş fi spus nici un cuvânt şi asta ar fi fost foarte natural, chiar dacă ar fi fost o micime sau nu din partea mea.

Când am ajuns în faţa marii stânci m-am oprit şi fata s-a oprit şi ea cu mine şi i-am arătat că acel lucru de pe stâncă era o veche navă zburătoare de pe Piramida cea mare. La început, ea nu puse nici o întrebare, ci rămase liniştită, dar arăta prin mici încuviinţări că era foarte interesată. Şi acum îi arătam că această corabie era acolo poate de sute de mii de ani şi fusese acolo, după cum ni se părea nouă, de la începuturile lumii. Totuşi, spiritele noastre două nu ştiau că începuturile acelei epoci erau de fapt sfârşitul acesteia, după cum voi cunoaşteţi. Şi i-am povestit multe iubitei mele şi despre cei doi oameni cocoşaţi care veniseră după mine. Era în continuare tăcută, până când am vorbit despre luptă. Atunci veni în spatele meu foarte

uşor şi cu o lumină scumpă în ochi mă întrebă, înainte de a afla, dacă m-au rănit.

Cu siguranţă, acesta fusese primul lucru din vechea ei natură dulce pe care îl spusese după multă vreme şi eu eram atât de încântat, încât am luat-o în braţe şi am sărutat-o cu multă dragoste, iar ea s-a supus cu bucurie şi s-a cuibărit în mine şi total nevinovată de ceea ce iscase cu îndărătnicia ei. De fapt era o fată neascultătoare, căci îşi imagina că într-o clipă poate şterge încurcăturile pe care mi le pricinuise. Şi ce să vezi! Buzele ei nu le mai căutau pe ale mele, ci păreau că erau sărutate doar din dorinţa mea şi nu se mai agita să se cuibărească în mine, ci doar stătea liniştită în braţele mele. Am privit-o în faţă şi pleoapele îi căzură pe ochi şi părea foarte liniştită şi serioasă, încât nu ştiam cu adevărat dacă să o scutur sau să o sărut din nou.

Dar în cele din urmă i-am dat drumul şi am pornit din nou la drum. Într-adevăr, ea stătu puţin pe loc, pentru a asculta mai departe despre vechea navă şi aventurile mele, dar apoi se hotărî să stea să asculte precum un sclav şi eu am pedepsit-o prin aceea că nu i-am mai povestit. Am mers înainte câţiva paşi buni şi mă tot minunam cum să mă descurc cu o astfel de fată şi dacă să o scutur puţin. Cu siguranţă, m-am gândit din nou să o las aşa şi să revină singură la vechiul ei fel natural.

Acum, deodată, am săltat fata în barţe şi am purtat-o, ca întotdeauna, în ultima parte a călătoriei, pentru a nu fi foarte obosită dimineaţa. Se opuse pentru o clipă, dar brusc mi se abandonă şi se aşeză liniştită în braţele mele, ca şi când nu ar fi făcut nimic, ci doar trebuia să asculte mereu. Vedeam cu adevărat ce perversă scumpă era.

Am parcurs astfel patru ore din acel moment şi mă uitam în fiecare parte şi mergeam cu grijă, căci ajunsesem în acea parte a ţinutului unde simţeam că trebuie să fie pe aproape nişte oameni cocoşaţi. Dar nu am văzut nicăieri nimic care să mă sperie.

Ca pe tot parcursul călătoriei, în tot ţinutul acela părea să fie o mare linişte. Doar departe, ici şi colo, se auzeau murmurele tăcute ale marilor dealurilor de foc şi era o moleşeală şi o căldură în jurul nostru şi peste tot aerul era bogat şi abundent.

Acum, pe când coboram din locul înalt unde se aflau stânca şi vechea corabie, am ajuns printre copacii care erau foarte aproape de ţărm pe o bună bucată. Cum mergeam erau mici dealuri de foc care azvârleau flăcări şi sunete şi de unde adesea izvorau şuvoaie fierbinţi. Apoi mirosul pădurilor se abătea din nou asupra noastră şi uneori chiar în locuri ciudate, lângă un mic deal de foc care ardea, singuratic, într-un spaţiu liber al pădurii. Am mers înainte printre murmurele greoaie care erau în tot aerul acestui ţinut şi care doar părea liniştit, căci sunetele erau îndepărtate şi constante.

Pe la a optsprezecea oră am remarcat că zgomotul de la marile dealuri de foc devenise mai puternic şi am văzut peste copaci, departe sus în noaptea cea mare şi tristă care ne acoperea, cele două puternice dealuri de foc care simţeam că fac pământul să se cutremure, ca şi la drumul meu de venire.

Poate părea straniu că vorbesc astfel despre vederea celor două dealuri de foc, cum le remarcasem aşa deodată. Într-adevăr, fusesem capabil să le văd pe amândouă de mai multă vreme, dar nu le-am acordat atenţie deoarece păreau foarte departe şi nu erau decât două dealuri de foc într-un ţinut care era plin de aşa ceva.

Nu am nimic de spus despre ele decât că drumul nostru trecea acum pe la poalele lor şi eu le vedeam aşa cum erau şi eram uşurat în inimă că remarcam cum erau o minune pentru spirit şi minte. Era ca şi cum pământul se zguduia constant mulţi kilometri în jurul lor şi o forţă monstruoasă a naturii zăcea în acel loc. Dar nu era dezolant de jur împrejur, după cum poate că vă gândiţi, ci în toate părţile creşteau din abundenţă copaci minunaţi şi plante mari.

Copacii creşteau în sus pe umerii munţilor şi nu cădea nici o rocă fierbinte şi nici scrum, ci totul era foarte dulce şi sănătos, ca şi cum puternica vale ar fi fost un cămin pentru munte şi poate şi pentru alţii, aşa ca risipa lor, dacă era vreuna, să fie de folos. În alte părţi ale acestui ţinut dealurile de foc făceau munţi noi din cenuşa care venea dinspre ei, dar nu era întotdeauna aşa. Din câte ştiu nu există nici o cauză pentru care nu se întâmplă întotdeauna la fel, doar dacă presupunerile mele sunt corecte. Într-adevăr, sunt sigur doar de ceea ce este limpede în ochii mei. Poate nu este nici un mister în lucrul ăsta, ci doar o explicaţie naturală, dacă aş şti sau aş avea răbdare să mă gândesc mai mult la asta.

Acum, când a optsprezecea oră se apropiase, noi ne aflam lângă dealurile cele mari şi nu părea să fie nici o primejdie de a cădea foc pe-acolo, aşa că m-am gândit la un loc de adăpost. Am găsit o scobitură într-o parte a stâncii, era curată şi confortabilă. Avea gura de acces la şase metri deasupra pământului. Am urcat şi m-am uitat cu atenţie înăuntru, apoi am ajutat-o pe fată să ajungă în siguranţă în acel loc. Ea a pregătit tabletele şi apa în timp ce eu am adus un bolovan de jos şi l-am aşezat în uşor balans la intrarea în grotă. Voiam să ne dea un semnal prin cădere, dacă vreo creatură s-ar fi urcat până la grotă în timp ce noi dormeam.

Fata stătea alături de mine şi mânca foarte liniştită, cu o afectare obraznică, dar încă se minuna şi se uita la marile dealuri de foc. Era copleşită, după cum simţeam. Mi-am îndepărtat furia şi i-am povestit despre drumul meu de venire şi cum am trecut de aceste puternice dealuri de foc, care păreau torţe uriaşe ce îmi luminau căutările şi care au făcut drumul meu şi mai ciudat şi minunat. Stătea în continuare tăcută, dar mă privi de două sau trei ori într-un mod foarte drag şi iubitor, deşi îşi ascunsese ochii imediat atunci când a văzut că eu am remarcat-o.

Curând fata aşternu mantia pentru culcare şi în timp ce făcea asta eu m-am uitat de jur împrejur după orice creatură care ar fi putut fi prin apropiere. Aveam în gând în special oamenii cocoşaţi, dar într-adevăr acolo nu era nici un semn de viaţă şi nu am văzut nicăieri nimic care să mă facă să mă tem pentru vieţile noastre.

Aveam cu adevărat o privelişte deosebită din acest loc, căci eram pe stânca de sus care stătea pe o parte înaltă şi grota era la aproape şase metri înălţime, după cum v-am spus. Grota se deschidea spre doi munţi care se ridicau la nu mai mult de douăzeci de kilometri de noi, aşa cred. Tărâmul era ca un parc măreţ, întins în jurul poalelor marilor dealuri de foc. Era pustiu din loc în loc, aşa cum piatra face pământul să pară dezgolit acolo unde se află sau poate căderea unor focuri să fi făcut asta. Între aceste părţi dezgolite erau păduri ciudate şi romantice, ce păreau înnegurate, cât şi ape strălucitoare, ca acele lacuri fierbinţi care se arată pe jumătate în pădurile distruse. Tărâmul se desfăşura înainte într-o monstruoasă întindere şi apoi în mari terase pe înălţimi, iar copacii creşteau din plin pe munţi, în părţile luminate. Astfel aceste două dealuri mari se întindeau în noaptea veşnică şi

formau un ţinut muntos care părea minunat şi ciudat în lumina ce strălucea dinspre focul întins precum o coroană deasupra lumii şi a celei vechi pierdute, lume ce era poate la sute de mii de kilometri deasupra în noaptea fără de sfârşit şi în eternitatea întunericului.

M-am uitat în sus o vreme şi era multă susţinere de la ţinuturile de sus, foarte înalte. Se întindeau până departe, sub crestele arzânde ale munţilor şi păreau neclare, întunecate şi înspăimântătoare, deoarece erau atât de pierdute acolo sus şi aveau misterul strălucirii roşii şi al umbrelor deasupra lor. Păreau să coboare departe, sub marile focuri. Erau locuri unde nu ar fi venit nici o fiinţă, deoarece era de urcat un drum atât de monstruos până dincolo de marii umeri ai dealurilor, ele însele la o mare distanţă. Aş vrea să vă pot reda ceva din acest tărâm de sus, neîndurător şi necunoscut, dacă ceea ce spun nu pare fantezie într-un loc unde tristeţea poate rătăci pierdută pe vecie. Vă spun doar că persistă în gândul meu sălbăticia şi dezolarea totală a acestor înalte şi singuratice ţinuturi.

Astfel am terminat de privit, m-am întors şi am găsit-o pe iubita mea stând tăcută şi aşteptând să vin în culcuş. M-am uitat la ea, dar îşi lăsase pleoapele în jos atunci când m-a văzut că mă întorc. În cele din urmă nu am spus nimic, ci m-am culcat şi mi-am pus discul la îndemână, ca întotdeauna, lângă mine.

Am ştiut că iubita mea se întinsese lângă mine, în spatele meu, ca întotdeauna, şi asta mă bucura, după cum vă puteţi imagina, căci am remarcat din nou cât de subţire era crusta obrăzniciei ei şi eram mişcat şi atins în inimă de drăgălaşa ei naturaleţe, care o făcea să simtă întotdeauna nevoia să fie lângă mine, mai puţin atunci când făcea pe mofturoasa pe lângă mine pe drum.

Am observat că ea nu avea de gând să îşi facă capriciile şi în timp ce dormeam. Acum era lipită de mine şi mă iubea în tăcere, deşi niciodată nu încetase cu adevărat să se comporte răutăcios, ca şi când eu aş fi fost un dur stăpân de sclavi deoarece o lovisem. Ajunsese totuşi la un armistiţiu cu mine, după cum îmi spunea inima. Într-adevăr, nu mă sărută pe gură în semn de noapte bună, aşa cum făcea de obicei.

Am stat culcat o vreme şi m-am gândit la fată şi la felul ei de a fi şi am remarcat că nu m-a sărutat doar pentru că nu era capabilă să renunţe la capriciile ei, care proveneau din natura ei agitată. O iubeam cu adevărat şi eram pe jumătate hotărât să mă întorc spre ea şi să o iau imediat în braţe, dar m-am abţinut de la asta deoarece eram hotărât să aştept o vreme şi să o aduc astfel pe ea la mine.

Acum ştiam că fata îmi săruta armura, foarte tăcută şi ruşinată, deoarece trebuia să mă sărute. Trebuie însă să înţelegeţi că eu aflasem acest lucru în toată fiinţa mea şi mă ofeream ei fără să spun nimic şi aşteptând. Astfel am simţit că respiraţia ei devenea mai uşoară, că era mulţumită în întregime şi că adormise, ca un copil care este foarte obosit şi doarme fără grijă şi cu deplină încredere.

Într-adevăr, nici un bărbat nu a avut o fată atât de dulce şi gingaşă şi care să fie în acelaşi timp atât de agitată şi de capricioasă.

M-am odihnit o vreme şi am remarcat tremurul constant, zguduirea stâncii care era sub noi, tot timpul cât am stat întins, deoarece eram foarte liniştit în gânduri. După cum mi-am imaginat, asta venea de la mişcarea determinată de focul din interiorul lumii, care făcea să se cutremure totul în acel ţinut.

În scurt timp am adormit şi m-am trezit după şapte ore bune. Atunci am auzit sfârâitul apei, foarte înviorător şi plăcut şi într-o clipă am deschis ochii şi am ştiut că ea este ceasornicul meu şi că am dormit destul. M-am uitat să văd dacă iubita mea este bine şi dacă bolovanul se clătinase din partea deschisă a grotei. Cu siguranţă nu fusese nici un pericol, căci bolovanul era acolo, aşa cum îl pusesem şi fata era la mică distanţă de mine şi pregătea apa şi tabletele pe care le mâncam înainte de a porni într-o nouă călătorie.

Atunci m-am ridicat şi în acelaşi moment am ştiut că am fost sărutat pe gură în timp ce dormeam şi am ştiut asta vag, ca şi când aş fi fost sărutat în visele mele. M-am uitat spre fată, dar ea avea pleoapele lăsate peste ochi şi părea foarte serioasă, aşa că am remarcat că o cuprinseseră iar capriciile. Într-adevăr, nu am putut suporta să nu o ţin în braţele mele, căci capriciile ei păreau să mă tenteze şi mai mult. Şi astfel am ajuns la ea într-o clipă, iar ea nu mi s-a opus, dar nici nu mi-a cedat. Doar se abandonă liniştită în braţele mele şi nu făcu decât să rămână foarte tăcută.

Astfel am lăsat-o nesărutată şi ea era tăcută şi puţin supărată chiar atunci când inima mea percepea felul în care inima ei lucra. Mă durea faptul că ea nu revenise acum la modul ei drag natural de comportament.

Am mâncat tabletele şi am băut ceva apă, iar fata făcu la fel. După aceea m-am uitat bine din gura grotei, dar nu am văzut nimic care să pună în pericol siguranţa noastră. Totuşi, după cum am văzut acum, un număr mare de creaturi ciudate, departe, în partea de nord-vest a acelui ţinut, dincolo de poalele munţilor, se deplasau spre interiorul ţinutului.

Acum, când eram cumva asigurat de siguranţa drumului, am prins discul la şold şi fata mi-a legat desaga şi săculeţul în spate şi şi-a luat bocceaua în mână şi astfel am fost gata. Am coborât din grotă şi am ajutat-o şi pe iubita mea şi astfel am fost gata de călătorie.

Desigur, cum mergeam înainte şi m-am uitat în jurul meu cu ochi care vedeau altfel decât la drumul de venire, am remarcat minunăţia acelei părţi a ţinutului şi că era într-adevăr un parc mare şi minunat, făcut de munca şi cu îndemânarea unor lucruri dumnezeieşti. Astfel arătau sentimentele mele, pe când priveam în toate părţile. Toată acea zonă era plăsmuită de forţele interioare ale lumii şi ardea limpede în acel loc. Se ridica şi devenea un lac fierbinte în altă parte. Uneori formau o mare fântână care şuiera un cântec singuratic. Imediat aproape era o mică pădure şi mai încolo iar o pădure şi adesea copaci mari şi ciudaţi care stăteau singuratici. Ici şi colo era câte un mic deal de foc, care nu era mai mare decât o casă şi am depăşit şapte din acestea în trei ore. Două din ele străluceau permanent şi consumau mare energie pentru a arde, dar altele cinci ardeau foarte puternic şi scoteau fum şi cenuşă făcând un mic prăpăd în jurul lor. Dintre acestea cinci, era unul care arunca şi pietre, încât făcea un zgomot puternic foarte ciudat. Pietrele cădeau peste tot împrejur, aşa că am coborât mai spre ţărm pentru a fi în siguranţă.

Acolo, după cum îmi amintesc, era o mare ciudăţenie, căci erau mulţi copaci care aveau pietre în ramuri şi asta era munca micilor dealuri de foc. Gândeam că erau acolo de curând, altfel cu siguranţă nu ar mai fi fost copaci în acea zonă unde cădeau. Poate greşesc, căci toate lucrurile păreau să fi crescut foarte uşor în acest ţinut şi într-adevăr asta era o surpriză pentru mine, doar că am văzut-o cu ochii mei, cum se spune.

Peste tot pe unde mergeam erau semne ale vieţii şi forţelor interioare, aşa că am rămas tăcuţi pentru a simţi pământul care se cutremura uşor în multe părţi.

Deodată se auzi un zgomot foarte jos şi puternic şi am descoperit că venea dintr-un loc dintre nişte pietre de la poalele munţilor. De acolo ţâşnea un şuvoi de apă fierbinte care pornea în sus la sute de kilometri şi azvârlea un mare şuvoi. Acolo era urcată, de un jet de apă, o stâncă mare, cât o casă, care dansa şi se juca sub puterea apei, ca şi când nu ar fi fost decât un fulg. Pe când apa cădea, după cum se întâmpla adesea, piatra cobora cu acel bubuit greoi pe care îl auzisem.

Am realizat că auzisem acest bubuit în drumul meu de venire, dar eram ceva mai departe de ţărm, aşa că fusese mai puţin limpede urechilor mele, după cum puteţi presupune. Ori nu fusese în calea vederii mele, cum era acum, deoarece ajunsesem la jumătate de kilometru mai în interiorul ţinutului. Într-adevăr, ne uitarăm o vreme la această mare fântână fierbătoare şi ne-am apropiat de ea, dar păstrând încă o mare distanţă, deoarece arunca din când în când mici pietricele pe drum. Cu siguranţă tuşea şi urla în adâncul pământului, necheza uşor şi suspina, apoi iar necheza. Şi ce să vezi! Izbucnea într-o clipă cu un zbieret, foarte răsunător şi ciudat, iar piatra cea mare se răsucea deasupra şi strălucea toată în lumina vulcanilor şi era atât de rotundă ca o minge monstruoasă şi netezită de frecarea apelor, aşa că mi-am dat seama că dansa în marele jet de o bună bucată de vreme.

Imediat jetul încetă şi coborî cu un mare suspin şi cu tunete de apă, iar piatra dansatoare căzu de la acea înălţime foarte mare acum când noi eram lângă ea. Piatra căzu în spate, într-o groapă adâncă, unde se aduna apa, iar pe când cădea se auzi din nou acel bubuit puternic. De ce piatra nu se spărgea, nu puteam să realizez, poate doar că ea cădea mereu în apă clocotitoare şi nu era nimic de care să se lovească acolo unde ajungea.

Fata şi cu mine am stat o bună bucată de vreme să ne uităm la acest lucru, căci era şi mai ciudat decât v-am arătat vouă. Apoi pornirăm din nou în călătoria noastră şi eu credeam că fata mă urmează, dar ce să vezi! Într-o clipă, când m-am uitat în spate, ea mergea spre marea fântână fierbătoare. Atunci m-am oprit rapid şi am strigat-o, dar nu-mi acordă atenţie şi

continuă să meargă înainte foarte încăpăţânată, spre pericolul marelui jet fierbător şi spre căderea constantă de pietre.

Pe când stăteam şi priveam, fata ajunse aproape de locul unde apa tuna şi jetul în acel moment cobora, aşa că am ştiut că va urca iar imediat. Am fugit după fată, ea m-a văzut şi a început să fugă de mine spre monstruoasa fântână. Desigur, m-am gândit aş fi făcut bine dacă aş fi bătut-o bine înainte de asta. Într-adevăr, capriciile ei merseseră prea departe, spre ceva care atingea nebunia, căci după cum am remarcat, întreaga ei fire lucra, în interiorul ei, pentru ceva regretabil. Şi asta se şi întâmplă, deoarece făcu ceva care depăşi echilibrul scump al dragostei mele faţă de ea şi acţionând asupra bărbăţiei mele, aşa încât natura ei era revoltată tot atât împotriva mea, cât şi avea nevoie de mine, în acelaşi timp. Astfel, ea era într-o zăpăceală interioară şi gata de nebunii care puteau pune în pericol viaţa ei scumpă, doar dacă ar fi făcut un pas alături.

Am prins fata printre pietrele cele mari, care erau de jur împrejur, iar înaintea ei se întindea un puţ monstruos unde se aduna apa fierbândă. Apa urca în faţa noastră ca o coloană puternică, aşa că era ca şi cum un val de mare se transformă într-un stâlp de apă vie. Urcă chiar în acel moment. Nu ştiam cum am fi putut fi salvaţi, căci apa atârna deasupra noastră şi putea coborî peste noi să ne fărâme într-o clipă. Vuietul care ajungea la urechile noastre izbea aerul înconjurător cu sunetul lui, ca un tunet crud şi ameninţător. Erau de jur împrejurul nostru aburi de apă fierbinte, ca o ceaţă.

Într-o secundă am prins-o pe fată în braţe şi am alergat foarte repede, într-o fugă sălbatică, în încercarea nefericită de a ne salva viaţa. Dar ce să vezi! Pe când fugeam pe sub acel mare şi ameninţător şuvoi de apă, coboră din înălţimi piatra cea mare care fusese ţinută de jet şi se izbi de stânca din spatele meu şi câteva fărâme loviră armura mea şi răsunară în ea făcându-mă să mă clatin. Dar am ţinut fata strâns lipită de pieptul meu, iar ea nu a fost lovită. Eram capabil să fug şi să-mi salvez iubita şi să o scot de sub acel şuvoi neîndurător.

Am pus fata jos, pe picioarele ei. Nici nu ştia cât de aproape ne adusese pe amândoi de moarte, nici despre felul în care fragmentele de stâncă mă loviseră, ci râdea foarte obraznică şi veselă. Eu nu râdeam însă, căci inima mea fusese aproape zdrobită de teama pentru ea şi eram încă bolnav în

spiritul meu şi oarecum rănit de loviturile pe care le primisem de la sfărâmăturile de piatră.

Într-adevăr, am vrut să o lovesc, foarte tare, dacă nu ar fi existat o altă modalitate de a o face să îşi revină în fire. Căci, cu siguranţă, după cum vedeţi, ea se comporta ca un copil atât de iraţional cum doar o fată îndrăgostită o face. Iar eu ştiam că trebuia scoasă din această stare de spirit, chiar dacă trebuia să îi lovesc trupul frumos pentru a o face să fie din nou înţeleaptă.

Într-adevăr, nu aş fi putut să o lovesc deoarece ea râdea atât de veselă, deşi cu o inimă răutăcioasă şi arăta atât nemaipomenit de graţioasă, încât chiar provocările ei aveau ceva din zilele de dragoste. Am rugat-o şi i-am explicat că trebuie să fie o fată înţeleaptă, dar nu făcea decât să-şi bată joc de toate cele ce le spuneam.

Acum mergeam iar înainte, căci nu fusesem rănit de piatră, ci doar zgâlţâit, după cum v-aţi dat seama. Fata mergea departe de mine, cânta şi dansa obraznic. Dar am fost cu adevărat tăcut faţă de ea, căci eram totuşi om şi îmi lipsea faptul că nu era în braţele mele să mă iubească, deoarece o salvasem din acel loc. Aceasta era o dorinţă naturală şi trebuie să mă înţelegeţi, dacă aţi făcut ceva pentru dragostea fetei voastre şi ea nu a recunoscut cuvintele voastre tandre de dragoste.

Într-adevăr, eu eram capabil să observ, cu simţurile mele interioare, că fata îmi purta o dragoste nemaipomenită, dar că era atât de capricioasă, poate şi mai mult pentru că dragostea ei o zorea să recunoască că eu eram bărbatul ei. Poate voia să fie mai umilă acum, dar era mai răutăcioasă şi nu avea puterea în acel moment să vină la mine, să dea la o parte toată încăpăţânarea şi să îmi ceară să o iau în braţe, aşa cum dorea inima mea.

Aşa că, am mers tăcut şi poate puţin leneş, pe de o parte datorită furiei şi pe de alta datorită loviturilor şi a nebuniilor din iubire de care fata mea suferea. Într-adevăr, asta poate părea contradictoriu dacă nu mi-aţi văzut inima şi cu atât mai uman cu cât contrazice mai mult raţiunea.

Acum, pe când sosise cea de a şasea oră, am făcut o oprire, am mâncat şi băut şi după aceea am pornit din nou la drum. Am ajuns aproape de cele

două dealuri de foc monstruoase. Zgomotul lor mare era acum în spatele nostru şi la fel ca această ţară tăcută pe care păşeam cu picioarele noastre. Părea atât de liniştită şi ciudată, datorită zgomotului de sus al munţilor şi al tremurului uşor şi subtil al pământului, care era atât de constant.

Când ne-am oprit, fata îşi aranjă părul foarte neatrăgător deasupra capului şi părea dornică să vadă dacă eu am remarcat asta. Dar eu într-adevăr nu observasem, aşa că în final l-a aşezat din nou într-o formă drăguţă şi cânta obraznic şi cu o inimă poznaşă, pe când îl lăsa liber şi minunat în jurul capului. Eu tot nu aveam nici o vorbă pentru ea, nici nu îi arătam că priveam cu dragoste şi cu o oarecare plăcere la capriciile ei, chiar dacă mă forţam să rămân tăcut şi distant deşi doream să o am alături, aşa cum era în primele zile. Ardeam de dorinţa de a o avea alături de mine şi să înceteze cu comportamentul care punea distanţa spiritului între noi, după cum aţi remarcat.

Astfel am mers din nou înainte, iar fata se străduia să mă facă atent la răutăţile ei, căci mergea mereu departe de mine şi cânta cu forţă, iar cântecele ei mi se păreau ciudate, însă erau de dragoste şi multe din ele din această epocă, dar chiar dacă ar fi fost doar un cântec pe pământ, ea l-ar fi putut cânta în diverse moduri.

Din când în când îmi arunca scurte priviri, îmbufnată foarte drăgălaş. Deodată veni spre mine, ca şi cum ar fi fost umilă şi ar fi vrut să fie iertată, dar tot într-o bătaie de joc răutăcioasă. Nu m-am uitat spre ea, ci am mers înainte mereu, arătând că nu îmi pasă de comportamentul ei. Cu siguranţă asta i-a atras mânia şi a determinat-o să mă provoace în continuare, căci cânta alte cântece neruşinate, pe care le potrivea foarte deştept şi astfel dădea dovadă de o permanentă impertinenţă.

Am tot mers astfel, iar eu nu am vorbit niciodată cu ea, întrebându-mă când va înceta sau cât de mult timp va dura până voi alerga repede spre ea şi o voi lua în braţe, o voi scutura şi o voi săruta, aşa cum dorea inima mea.

Când sosi a douăsprezecea oră, ne-am oprit din nou, am mâncat şi am băut. Fata m-a servit foarte atentă şi mi-a înmânat apa coborându-se în genunchi ca o sclavă. Dar când eram gata să râd uşor de prostelile ei şi să o iau în braţe, se depărtă deodată şi deveni rece, apoi tăcută şi se aşeză departe de

mine. Atunci am rămas şi eu tăcut, la început pentru că eram puţin îndurerat şi din nou mişcat de fanteziile de iubire care o tulburau pe iubita mea. După aceea am încetat cu aceste simţăminte şi am fost atent la alte probleme, căci spiritul meu părea să simtă un oarecare pericol pentru noi. M-am gândit la oamenii cocoşaţi şi am privit cu atenţie de jur împrejur. I-am făcut semn fetei să vină aproape, deoarece era plin de copaci peste tot, după care se putea ascunde orice creatură.

Dar fata nu veni lângă mine, aşa că mi-am scos discul de la şold şi m-am apropiat eu de ea. Se făcu că nu mă vede, dar şi-a pus echipamentul şi era gata de călătorie. Eu mă uitam în toate părţile printre copaci, dar într-adevăr nu am văzut nimic. Când am avut echipamentul pe mine şi fata şi-a luat desaga, am pornit iar la drum. Eram foarte îngrijorat şi am rugat-o să stea alături de mine. Însă nu ascultă şi se duse departe printre copaci, aşa că eram plin de griji faţă de ea şi am alergat să o prind şi să vorbesc cu ea. Într-adevăr, nu mă asculta şi fugea în momentul în care o ajungeam.

Când am prins-o din nou, am luat una din curelele care îmi înconjurau desaga şi am pus-o în jurul gâtului ei frumos şi la celălalt capăt am legat-o de mâna mea. Am făcut-o astfel să mă asculte deoarece era necesar pentru siguranţa ei.

Fata merse cu mine foarte tăcută timp de două ore şi mereu mă uitam cu atenţie în jur. La capătul celor două ore fata începu să cânte cu neruşinare şi i-am cerut să rămână tăcută dacă nu vrea să atragă pericolul asupra noastră. Dar era foarte obraznică. Şi ce să vezi! Pe când mă străduiam să privesc în toate părţile, pentru ca nimic din ceea ce ne-ar putea face rău să nu se abată asupra noastră şi în acelaşi timp să o scot pe fată din starea ei de nebunie, deveni deodată foarte tăcută, încât m-am uitat într-o clipă spre ea. Tăiase cureaua cu cuţitul de la cingătoare şi fugise cu mare repeziciune printre copaci. Inima încetă o clipă să-mi bată, căci mi se părea că se mişcă ceva prin umbra întunecată, acolo unde copacii se îngrămădeau, iar fata alerga în acea direcţie în nebunia şi nesocotinţa ei.

Am alergat după ea şi am strigat-o, nu foarte tare pentru a nu atrage altceva asupra ei, Dar nu se supunea şi fugea foarte uşor şi repede, aşa că nu am reuşit să o prind vreo jumătate de minut. Alerga înainte şi eu eram cumva deranjat de armura mea.

Şi ce să vezi! Când am prins-o, am scuturat-o şi am arătat spre copaci, căci mi se părea că acolo ceva se mişca. Se smuci un moment în mâna mea, apoi rămase liniştită şi întrebă cu neruşinare şi obrăznicie dacă aveam de gând să-mi biciuiesc sclavul, după cum îşi spunea ei însăşi în impertinenţa ei.

Apoi, nu ştiu cum, se eliberă din mâna mea şi fugi cu o adevărată răutate direct spre locul unde mi se păruse că ceva se mişcă. Am fugit şi eu atunci cu toată puterea mea şi cu inima plină de teamă şi nelinişte. Deoarece mi-am pus toată forţa în asta am prins fata într-o clipă, înainte să ajungă prea departe. Începu iar să se lupte cu mine, însă am luat-o în braţe, foarte strâns şi am fugit departe de locul unde copacii făceau întuneric.

Desigur, când am ajuns în locul unde copacii erau mai rari, am văzut că am ajuns lângă acel râu pe care îl traversasem cu pluta, după cum vă amintiţi. Am fost bucuros şi m-am simţit oarecum în siguranţă în acel moment. Acum ştiam ce am de făcut. Am pus fata pe picioarele ei pe pământ, dar o ţineam încă foarte strâns lângă mine. Aveam de gând să o bat înainte ca nebuniile ei de iubire să ne aducă în primejdie de moarte. Am luat cureaua de la mijlocul ei frumos, căci era o curea uşoară, şi am lovit-o foarte scurt peste umeri. Într-o clipă se cuibări în mine, ca şi în alte dăţi când am bătut-o, dar am îndepărtat-o şi am mai lovit-o de două ori peste umeri, foarte usturător, astfel încât să devină înţeleaptă şi să se elibereze de această dorinţă care îi făcea rău ei şi mă rănea pe mine.

Fata stătea foarte liniştită acum când nu am lăsat-o să vină la mine, iar capul ei era cumva aplecat, aşa că nu ştiam dacă nu o lovisem poate prea tare, căci uitasem că o fată poate fi uşor rănită.

M-am oprit şi am privit-o în faţă şi ce să vezi! Zâmbea răutăcios şi mă sărută într-o clipă foarte obraznic pe gură, înainte ca eu să îmi dau seama. După aceea râse şi încercă să îşi bată joc de mine şi mă întrebă dacă aş vrea să încetez să îmi mai biciuiesc sclavul, căci ar fugi imediat din nou în pădure şi s-ar încredinţa bărbaţilor cocoşaţi pentru a o apăra de mine.

Am privit-o foarte grav, căci îmi dădeam seama că glumea de fapt pentru a mă înfuria şi mai tare şi că era pe jumătate furioasă şi oarecum abătută, căci se pare că nu o bătusem suficient, ci doar atât cât să îi fi trezit şi mai tare spiritul rebel. Mi-am dat seama că dacă nu era adusă în fire acum, dacă mi-

ar fi scăpat din mână, era în stare de noi nebunii care ar fi dus-o la moarte. Asta se datora faptului că firea ei era tulburată, încât înţelepciunea îi dispăruse şi nu era conştientă de pericolele care s-ar abate asupra ei, datorită nebuniilor ei de iubire, acum şi mai puternice din cauza furiei ei crescute.

Astfel, am apreciat, pentru binele ei, că nu ar trebui să-mi manifest dragostea în acel moment. Într-adevăr, am eliberat-o din strâsoarea echipamentului ei, aşa ca umerii ei să fie dezgoliţi. Faţa i se schimbă dintr-o dată şi se uită la mine, scoţând un uşor icnet de spaimă. Ştiam astfel că era total neîmblânzită, aşa cum doream de altfel. Nu pricepuse încă în adâncul inimii tot ceea ce am vrut eu să priceapă, căci chiar în acel moment scoase un sunet care îmi arătă că încerca să râdă de mine. Însă în clipa următoare nu ştiu dacă să râdă sau să plângă.

Am lovit-o de două cu cureaua peste umerii ei frumoşi, dezgoliţi, iar loviturile erau foarte serioase şi tăioase. Şi iată! În acel moment iubita mea izbucni într-un plâns disperat, încât am luat-o imediat în braţe şi am lipit-o strâns şi tandru de armura mea. Părea un copil în braţele mele şi plângea ciudat şi amar, căci era total distrusă în inima ei.

Deodată deveni tăcută în braţele mele, deşi simţeam că încă tremura. Se agăţă strâns de mine şi îşi lipi faţa de armura mea. După aceea, când încetă să mai tremure, am sărutat-o şi gura ei era foarte umilă, iar pleoapele ei erau lăsate în jos şi ea era oarecum palidă. Se cuibări şi mai tare în braţele mele, foarte tăcută şi deveni iar ea însăşi. Şi ce să vezi! Acum voia să mă sărute din dorinţa ei şi îşi întinse buzele dulci ca o fată iubitoare ca să i le sărut. Desigur am sărutat-o, după cum puteţi presupune. Dar inima şi raţiunea mea nu aprobau acţiunile mele. Fata era acum din nou a mea şi îşi revenise la modul ei drag natural de a fi.

După cum vă imaginaţi, mult timp am purtat în mine o durere ciudată şi amestecată, deopotrivă îngrozitoare şi tandră, căci fusesem atât de sever cu iubita mea încât, deşi spiritul şi raţiunea mă aprobau, inima totuşi îmi reproşa ceva. Era ceva nebunesc în asta, însă natural uman şi o tulburare totală a spiritului, dacă acestei tulburări i se permite să ne modeleze acţiunile spre o slăbiciune periculoasă.

Deodată fata se domolise şi era foarte gingaşă şi natural de dulce. Mă făcu acum să o dezleg şi se întoarse cu spatele către mine, chiar ca un copil, pentru a-i strânge din nou echipamentul pe umeri. Era şi ruşinată şi bucuroasă şi mândră de supunerea ei şi din nou iubita mea. Desigur, pe când făceam acest lucru pentru ea, am remarcat că se uita cu mare ruşine la cureaua care era încă în mâna mea. Când am terminat să-i strâng echipamentul, se cuibări din nou în mine şi după aceea se dădu la o parte şi ruşinată îmi arătă să îi pun din nou cureaua în jurul taliei ei frumoase. Am observat că încă se ferea să o atingă deoarece o lovisem cu ea. Vă daţi seama cum era inima ei în această privinţă.

După ce i-am legat iar frumos centura, am mers puţin înapoi până am găsit bocceaua căreia ea îi dăsuse drumul când fugise de mine. Am găsit şi porţiunea de curea pe care o tăiase.

Am mers apoi în mare viteză spre râu, căci eram încă îngrijorat de mişcarea pe care o zărisem printre copaci şi dornic să găsim în grabă pluta pentru a putea ajunge la mica insulă unde dormisem înainte, pe drumul de venire, după cum vă amintiţi. Mă gândeam să ne facem culcuşul din nou în acel loc şi să scurtăm puţin călătoria din această zi, căci insula era aproape şi era un loc bun şi sigur pentru dormit.

I-am spus fetei despre insulă şi ea a fost încântată şi interesată deoarece fusese una din acele opriri ale mele pe drumul de venire. Era nerăbdătoare ca un copil când i-am spus că aveam cu adevărat nevoie o plută pentru a ajunge la insulă.

Am coborât pe malul râului şi, într-adevăr, am găsit acolo, pe ţărm, cei doi copaci care fuseseră pluta mea. I-am arătat-o iubitei mele şi aproape o podidi plânsul la vederea ei, din cauza emoţiilor şi a dragostei. Tăie câteva crenguţe din plută, cu cuţitul de la cingătoare, şi le puse în acelaşi loc în care pusese şi scoarţa de copac, pentru amintire, bucurie şi meditaţie.

Acum ne uitam în toate părţile pentru a găsi şi alţi copaci mai mici care căzuseră. Fata s-a căţărat pe o stâncă mică din apropiere, care avea un vârf plat, pentru a putea cerceta împrejurimile. Deodată strigă către mine că era acolo un copac potrivit scopului nostru, la vreo sută de paşi depărtare. Merse cu mine să mi-l arate şi să mă ajute dacă era nevoie. Am cărat însă

trunchiul foarte uşor şi am mai luat şi alţii şi apoi am plecat iar după ramuri, pe care le-am tăiat din copaci vii, folosind discul cu grijă şi înţelepciune. Cu aceste ramuri am făcut o împletitură şi folosind curelele şi cingătoarele ca legături, am făcut din copaci o plută foarte bună pentru nevoile noastre.

Când pluta a fost gata i-am dat drumul pe apă şi fata m-a ajutat cu toată puterea ei. După ce am pus-o pe apă, am împins o ramură în ţărm şi am agăţat o alta în plută pentru ancorare şi astfel eram gata pentru călătorie. Dar mai întâi aveam nevoie de o prăjină pentru a împinge pluta şi mă întrebam unde dispăruse cea pe care o tăiasem pe drumul de venire, căci păstrasem pluta făcută din cei doi copaci, având un gând vag că poate voi trăi să mă întorc pe acest drum din nou. Am avut un sentiment ciudat din cauză că prăjina dispăruse, dar fără să ştiu să mă gândesc că eram în pericol, ci doar să mă grăbesc. I-am cerut fetei să pună desaga şi săculeţul şi legătura ei în siguranţă pe plută şi în acest timp m-am uitat bine de jur împrejur după un copac tânăr care ar fi putut folosi scopului meu. Am remarcat că acolo creştea unul ciudat la o mică depărtare de stânca cu vârful plat de pe care fata privise şi în timp ce îl tăiam, fata veni să se uite şi ea şi sporovăia drăguţ în timp ce eu tăiam ramurile.

Dar ce să vezi! În timp ce eu eram cu atenţia împărţită între vorbele scumpei mele, munca mea şi graba care se născuse din acest mic inconvenient care apăruse, spiritul meu deveni conştient de faptul că un pericol se apropia de noi. Fata avu şi ea acelaşi sentiment, căci încetă să vorbească şi mă privi oarecum tulburată. Şi iată! În acel moment, pe când ţineam prăjina în mâini, se auzi pe neaşteptate o mişcare în spatele nostru, acolo unde copacii creşteau cumva mai deşi.

M-am întors deîndată, m-am uitat şi ce să vezi? Acolo era un om cocoşat, foarte greoi şi puternic. Îşi strânse mâinile şi alergă spre mine. Nu am avut timp să iau discul, care era pe pământ la picioarele mele şi l-am atins pe bărbatul cocoşat cu prăjina pe care o aveam în mâini, iar vârful ei îl lovi foarte puternic şi teribil în piept, aşa că omul cocoşat scoase un sunet îngrozitor, pe jumătate uman şi pe jumătate animalic. Se agăţă de prăjina care îl rănise astfel şi eu am apucat cu repeziciune discul. Omul cocoşat îşi trase prăjina din piept şi în acelaşi moment l-am lovit în cap despicându-l în

două, fără să am nici un regret pentru acest fapt, deşi inima mea avea o oarecare părere de rău.

Chiar dacă bărbatul murise, dinspre pădurea din faţa mea se auzea un zgomot de fugă şi ce să vezi! M-am întors repede spre fată, care era în spatele meu şi avea în mână cuţitul de la cingătoare, căci îl păstrase în ascunzătoare după ce i-am luat cureaua pentru a o folosi la plută.

Am luat fata de după mijloc cu mâna stângă şi am urcat cu ea în vârful stâncii din doi paşi mari. Am aşezat-o pe stâncă şi m-am întors şi am balansat discul liber. Într-adevăr, văzusem că printre copaci veneau mai mulţi oameni cocoşaţi, alergând prin pădure. Poate erau în număr foarte mare, aşa că m-am gândit că eram pe cale să murim, căci unul nu putea face faţă la atât de mulţi, iar ei erau rapizi şi puternici, după cum vă amintiţi.

Totuşi nu eram disperat, ci aveam în inimă un amestec de teamă pentru iubita mea şi o ciudată şi exuberantă bucurie că în acea zi voi putea face o faptă de vitejie pentru ea. Erau într-adevăr măreţia iubirii şi strigătul inimii unui barbar. Însă, eram cu adevărat uman şi nu trebuie să mă scuz căci era natural şi nici nu am ascuns vreodată ceea ce gândeam sau simţeam.

Oamenii cocoşaţi veneau într-o nemaipomenită alergare şi se urcau pe stânci precum panterele fără să scoată nici un ţipăt. Veneau tăcuţi pentru a ucide. Am remarcat că erau puţin mai mici decât cel pe care îl omorâsem. În acel moment eram tot plin de viteză şi înţelepciune, căci am crăpat capul a trei dintre ei, cu o rapidă răsucire de mână, aşa cum ţineam discul. În acelaşi timp, cu gheata mea de metal am lovit faţa altuia, încât a murit. Toată forţa şi toată îndemânarea mea lucrau în mine atunci pentru salvarea noastră.

Totul fusese făcut doar în câteva bătăi de inimă, după cum aş putea spune. Aceşti bărbaţi erau în faţa atacului şi nu aveam timp să respir căci alţi trei urcaseră pe stâncă şi unul mă lovea cu o bucată mare de piatră pe care o adusese cu el, în aşa fel încât armura mea părea să se zdrobească şi am fost împins înapoi spre fată. Chiar în acel moment am mai ucis însă un alt om cocoşat.

Desigur, iubita mea m-a prins în braţe şi m-a susţinut, aşa că nu am căzut. L-am lovit pe omul cocoşat cu piatra chiar în momentul în care iubita mea

mă sprijinea, pe când venea să mă lovească. Apoi m-am ridicat din nou ferm pe picioarele mele şi am sărit la un alt om cocoşat, iar el nu mai putu să mă evite, aşa cum intenţiona. Veni spre mine într-un mare salt. Eu am rămas puternic, foarte atent la ceea ce avem de făcut. Am rotit discul cu amândouă mâinile şi lovitura îl atinse pe omul în partea de mijloc şi îl despică în timp ce făcea un alt salt. În acelaşi moment ajunseră pe vârful stâncii alţi doi oameni cocoşaţi şi mă prinseră de picioare. Aşa că am căzut deodată pe spate, foarte tare şi dureros şi asta chiar în momentul în care trupul bărbatului cocoşat era încă în aer. Trupul căzu peste mine, mort şi apoi se rostogoli dincolo de mine, căzând peste marginea stâncii.

Eram total zdruncinat şi cumva năucit de duritatea căzăturii, iar mâinile celor doi oameni cocoşaţi mă trăgeau spre marginea stâncii în timp ce eu loveam fără mare precizie pentru a-i răni. Dar nimeream doar stânca şi a fost un mare noroc că nu am distrus arma. Dar ce să vezi! În momentul în care erau gata să mă tragă jos pe pământ, din mijlocul lor am reuşit să dau o lovitură bună, căci am tăiat foarte adânc umărul unuia dintre ei, aşa că el îmi dădu drumul şi imediat am lovit cu forţă cu piciorul eliberat şi cu siguranţă am zdrobit mâna celuilalt cu gheata metalică, căci el păru să înceteze a mă mai trage. Imediat am ştiut că iubita mea mă ajutase să mă ridic iar în picioare, căci eram încă uşor ameţit.

Atunci veniră o mulţime de oameni cocoşaţi pe stâncă şi era o mare bucurie pentru noi că ei puteau să urce doar printr-o parte, căci celelalte părţi erau foarte abrupte. Asta a fost salvarea noastră, după cum vă imaginaţi.

Eu stăteam în calea bărbaţilor cocoşaţi şi îi loveam foarte puternic, cu o mişcare circulară rapidă a discului, aşa încât arma strălucea şi bubuia. Ei se dădeau înapoi la sunetul discului şi atunci alergam după ei în timp ce erau oarecum speriaţi. Îl loveam pe cel mai apropiat în cap, astfel încât să moară înainte de a şti ce i s-a întâmplat. De fapt acesta era un moment groaznic pentru mine, căci oamenii cocoşaţi săreau asupra mea în fiecare moment şi eu eram lovit peste caschetă, în spate şi în piept cu pietrele pe care le purtau cu ei. Aşa că mă clătinam şi aproape am leşinat, iar armura îmi era lovită şi găurită şi mi se părea că am ajuns cu adevărat la momentul morţii mele.

Dar iată! În acel moment, ajunse la simţurile mele năucite un strigăt jos şi dureros de suferinţă al fetei. Acesta a readus viaţa în mine şi o întunecare de

furie crescu în ochii mei. M-am luptat cum nu mă mai luptasem niciodată şi am lovit cum nu o mai făcusem înainte. Înegurarea dispăru apoi din ochii mei şi fata mă cuprinse în braţe, în timp ce oamenii morţi erau peste tot pe stâncă. Iubita mea mă liniştea, căci eram distrus şi lipsit de sânge, iar armura mea era zdrobită de loviturile pietrelor care fuseseră destul de ascuţite.

M-am uitat uşor spre iubita mea şi ea ştia că voi întreba dacă fusese rănită cumva. Era foarte curajoasă cu mine şi îmi spuse că era foarte bine, doar că inima îi era rănită văzându-mă atât de vătămat. Am dus cu adevărat o luptă grozavă şi voiam să ştiu dacă ea nu este rănită în timp ce de-abia puteam să stau în picioare, pentru că voiam să îmi ştiu iubita în siguranţă pe plută şi să o duc departe de ţărm.

Am coborât uşor de pe stâncă şi am privit cu atenţie de jur împrejur, pentru a afla dacă mai veniseră alţi oameni cocoşaţi, iar fata era lângă mine.

Dar iată! Atunci veniră într-o clipă ultimii bărbaţi cocoşaţi. Erau cinci la număr şi se strecuraseră uşor, pentru a mă surprinde. M-am desprins de fată, căci trebuia să mă năpustesc asupra lor atâta timp cât mai aveam forţă în trup şi pentru ca ei să nu sară asupra mea. Astfel l-am lovit pe primul în cap şi l-am lăsat mort. Dar eram mai slăbit decât voiam să recunosc, căci m-am legănat pe marginea stâncii şi deodată am căzut jos pe pământ în genunchi şi cu spatele de stâncă.

De fapt oamenii cocoşaţi se năpustiseră asupra mea pe neaşteptate, dar se dăduseră înapoi în faţa discului pe care îl mişcasem în faţă şi în spate, atât de repede pe cât puteam, datorită slăbiciunii mele şi care era atât de mare încât nu mă puteam ţine pe picioare.

Iubita mea coborî repede de pe stâncă şi se strecură pe lângă bărbaţii cocoşaţi. Am strigat către ea să se ducă la plută, însă nu aveam glas în trup şi eram foarte slăbit, dar ştiam că aş pieri pentru iubita mea într-o clipă şi nu aveam cum să o protejez, nici cum se va termina călătoria noastră.

Dar atenţie! Iubita mea ţipă la oamenii cocoşaţi şi eu am remarcat că îi atrase spre ea, căci fugea în toate direcţiile şi striga în continuu. Într-adevăr, oamenii cocoşaţi nu o luau în seamă, ci veneau spre mine şi într-o clipă un

om cocoşat ajunse la mine, mă lovi atât de puternic, încât cu siguranţă îşi zdrobi mâna puternică de armura mea, mă expedie cu spatele în stâncă şi mă făcu din nou să sângerez, încât eram cu totul năucit şi aproape leşinat. Puse mâna pe disc, dar îl scăpă într-o clipă căci îl arse şi îl zgâlţâi foarte tare. Imediat el mă lovi din nou.

Dar ce să vezi! În acel moment fata alergă direct spre omul cocoşat şi îl lovi pe acela care mă lovise, apoi îl împunse cu cuţitul de la cingătoare o dată şi încă o dată, sălbatică şi hotărâtă. Desigur, omul s-a întors spre ea şi a prins-o de haine şi i le-a rupt. Disperarea mea totală mi-a dat o nouă forţă, încât am ţipat la ea să fugă imediat pe plută. L-am tăiat pe omul cocoşat în două şi am căzut pe spate leşinat pe stâncă. Însă ce să vezi! Fata se depărtă de oamenii cocoşati, fără să ştie dacă ei o urmăreau sau dacă veneau după mine. Pe când ei făceau pauză, strigă spre ei şi încercă să îi îndepărteze de mine spre pădure, căci nu se mai gândea la viaţa ei, ci voia doar să mă elibereze şi să mă salveze pe mine. Eu eram prea slăbit pentru a avea puterea să îi comand să se ducă pe plută şi ea, cu adevărat nu asculta o astfel de comandă, chiar dacă aş fi dat-o din nou. Eram pe jumătate dus din această lume şi mă uitam la ea cu ochii puţin pierduţi, ca într-un vis.

Dar iată! Oamenii cocoşaţi încetară deodată să îi acorde atenţie şi trei dintre ei care rămăseseră veneau uşor spre mine, liniştiţi şi vicleni. Nu ştiau dacă am murit sau doar îi aşteptam. Fata remarcă faptul că ei nu veneau după ea şi scoase un strigăt puternic, aşa cum părea de la distanţă urechilor mele şi veni înapoi, dezbrăcată şi alergând foarte repede pe lângă mine, albă şi liniştită, cu faţa plină de disperare şi cu ochii zvâcnind. Lovi cu cuţitul umărul celui mai apropiat om cocoşat şi acesta urlă şi se întoarse, iar ea alunecă pe o parte şi omul cocoşat fugi după ea. Dar ce să vezi! Ea alunecă din nou, atât de repede încât o lumină părea să danseze în toate părţile într-o clipă. Cei doi oameni cocoşaţi se alăturară primului pentru a o prinde. Fata se strecură printre ei şi alergă printre copaci, iar cei trei oameni fugiră după ea, foarte greoi, dar totuşi în mare viteză.

Fata avea cuţitul în mână şi eu ştiam că voia să se sinucidă când nu ar fi putut să mai fugă. În acel moment inima mea ardea căci nu o voi mai vedea pe iubita mea niciodată. Şi de aici veni puterea de a mă mişca. Am înaintat şi am căzut în faţă. Apoi m-am ridicat în genunchi şi am început să mă

târâsc după fată. Strigam în şoaptă, căci vocea mea nu mai avea putere să o cheme, iar fata dispăru din vederea mea, printre copaci, ca o siluetă albă îndepărtată, care alerga foarte repede şi părea acum pierdută vederii mele. Oamenii cocoşaţi fugeau după ea şi cu toată slăbiciunea mea am remarcat că doi dintre ei erau destul de stângaci, căci fuseseră răniţi în luptă şi au renunţat la urmărire. Dar cel pe care fata îl tăiase cu cuţitul o urmărea încă şi alerga foarte hotărât. Cu toţii aveau printre copaci o viteză zdrobitoare şi se pierdură de mine.

Lumea devenise deodată goală şi oribilă şi nu se mai auzea nici un sunet pe întreg pământul. Am ştiut că am ajuns pe picioare şi alergam spre copaci şi că discul atârna de braţul meu ţinut de catarame şi pământul părea să se mişte sub mine şi eu nu simţeam pe unde călcam, ci doar eram disperat şi pierdut printre copaci, după cum îmi amintesc vag. Mi-am auzit vocea chemând ciudat şi după aceea răsună un tunet în urechile mele şi mi-am coborât faţa.

Ştiam acum că sunt viu şi era o teribilă teroare în inima mea. M-am simţit rău şi m-am lovit cu capul de pământ. M-am uitat printre copaci, dar nu era nimic acolo şi peste tot era o linişte ciudată şi o întunecime ireală. Am ştiut că iubita mea se depărtase de mine şi cu siguranţă murise. Pământul în jurul meu era pătat cu sânge şi eu eram bucuros, căci trebuia să mor.

Am leşinat din nou şi mi-am pierdut durerea, dar am trăit ca să aflu. O putere slabă se ridică în mine şi mi-am înălţat cumva capul de la pământ şi m-am uitat printre copaci. Capul îmi era prea greu şi faţa îmi căzu iar la pământ. Deoarece nu îmi puteam ţine capul, mi l-am răsucit puţin până când obrazul mi-a atins pământul şi m-am uitat astfel, atâta cât puteam. Dar nu se vedea nimic şi după aceea, mi-am răsucit din nou în partea cealaltă şi m-am uitat slăbit şi disperat, dar fără să fiu capabil să privesc în faţă.

Şi ce să vezi! Ceva se mişca printre copaci şi părea alb în tristeţea pădurii şi venea spre mine. La început nu am crezut că văd cu adevărat şi deodată am realizat că e ceva. Inima îmi tresări, tot corpul îmi tresăltă căci ştiam că iubita mea alerga încet şi în salturi spre mine, prin pădure. M-am ridicat în genunchi şi în mâini şi am început din nou să tremur, să sângerez şi am strigat spre iubita mea, fără să se audă însă nici un sunet.

Iubita mea ajunse în apropiere, tremura, ezita şi se lovea de trunchiurile de copaci, ca şi când ar fi alergat orbeşte. Într-o clipă mă zări şi eu am prins viaţă şi am ajuns la ea. Scoase un strigăt ciudat şi iubitor spre mine, cu o mare bucurie şi cu o intensă amărăciune. Venea alergând, era slăbită şi se legăna încoace şi încolo şi căzu deodată pe pământ şi rămânând nemişcată. M-am târât într-acolo atât de repede pe cât am putut şi pământul părea să se mişte sub palmele mele şi să alunece, iar asta datorită slăbiciunii mele. Mâinile şi genunchii mei o luau în toate direcţiile şi capul mi se clătina într-un mod stupid spre pământ.

Dar iată! Pe când mă apropiam de fată, acolo unde ea zăcea în tăcere, am văzut ceva mişcându-se prin pădure, alergând. Era cu adevărat un om cocoşat care înainta tăcut şi foarte repede, căci urmărise pe ascuns fata. Am remarcat că era omul cocoşat pe care fata îl tăiase cu cuţitul, căci îi curgea sângele pe umăr şi pe piept. Această sângerare se poate să-l fi încetinit, aşa că iubita mea se poate să fi presupus că a scăpat, deşi era urmărită după cum mi-am dat seama. M-am ridicat în picioare, pentru a putea ajunge la fată înaintea omului cocoşat. Desigur mi-a fost foarte greu şi am alergat ciudat şi am alunecat, dar iată! Am simţit imediat că am ajuns la ea. Omul cocoşat alerga şi el şi desigur era o cursă îngrozitoare, căci eu mergeam şchiopătând şi eram slăbit de parcă avem plumb în picioare. El venea foarte rapid şi cu brutalitate, dar eu am ajuns primul la iubita mea fată. M-am ridicat în faţa lui în genunchi şi am scos discul, iar arma cea puternică huruia în mâna mea, ca şi când ar fi ştiut şi ar fi trăit. Iar omul cocoşat se repezi spre mine, dar eu l-am lovit cu adevărat cu discul şi el fugi de mine, sângerând, căzu şi muri cu faţa în jos, la mică distanţă de mine.

Rănile mele se desfăcuseră şi sângerau puternic, iar capul mi se învârtea pe umeri. M-am uitat în jos cu greu, dar cu mare dragoste pentru iubita mea şi am văzut că nu avea nici o rană. Era însă zgâriată de la copaci şi căzuse în fuga ei. Era acolo, foarte liniştită şi scumpă şi inima mi se frângea de dragostea pentru ea, dar eram greoi după cum v-am spus.

M-am gândit că aş putea fi mai puternic în slăbiciunea mea şi m-am forţat să îmi aşez gingaş urechea pe pieptul ei pentru a-i asculta inima. Dar capul meu căzu stângaci şi greoi pe ea, iar apoi am ascultat şi cu siguranţă trăia şi inima îi bătea. De fapt, urechile mele auziră la început un tunet şi apoi o

mare tăcere, ceea ce făcu ca sunetul pulsului ei să pară total îndepărtat şi foarte slab. Desigur, în acel moment, chiar dacă am ascultat, asurzisem şi nu mai ştiam nimic. Nici măcar nu ştiam dacă nu mi-am pierdut simţurile. Fata zăcea leşinată, iar eu eram acolo cu armura sfâşiată şi cu capul pe pieptul iubitei mele şi nu mai ştiam nimic. De jur împrejurul nostru era tăcerea acelui ţinut şi zgomotul îndepărtat al marilor dealuri cu foc care răsuna în eternitate.

XIV

Pe insulă

Acum mi-am revenit în simţiri şi eram foarte ostenit, într-o mare uitare şi tulburat. M-am străduit să mă trezesc, dar eram reţinut de o forţă stranie care era desigur slăbiciunea mea, aşa cum mi-am dat seama după aceea.

Eram aşezat pe spate şi un sunet slab se afla lângă mine ca şi cum ceva gâfâia. Mi-am întors capul foarte încet pentru că eram lipsit de putere. Şi ce să vezi! Am văzut că fata se afla lângă mine, goală, gâfâia şi împingea puternic şi cu disperare o mare prăjină, care era cu siguranţă aceea cu care am lovit primul om cocoşat care venise asupra noastră. Imediat mi-am adus aminte tot ce se întâmplase şi am realizat că mă aflam pe plută, iar fata împingea pluta pe apă cu prăjina.

În clipa aceasta am scos un mic sunet din gură, dar fata nu mă auzi pentru că privea înapoi spre mal după cum mă gândeam, foarte încordată şi îngrijorată. Acolo se auzea un zgomot îndepărtat, înfiorător, despre care am ştiut că era al vocilor oamenilor cocoşaţi şi astfel am înţeles că fata îşi revenise în simţiri şi mă trăsese cumva pe plută, în timp ce eu eram încă leşinat. Astfel mă salvase înainte ca oamenii cocoşaţi să sosească din nou. Dar cum reuşise acest lucru nu am să pricep niciodată şi numai ea ştia şi doar dragostea ei îi dăduse puterea disperată de a mă salva pe mine care eram bărbatul ei.

După aceea fata mea iubită îmi povesti cum îşi revenise în simţiri şi se afla acolo la pământ cu ceva care-i apăsa pe piept. Văzuse apoi că era capul meu care i se păru foarte greu, iar eu eram cu siguranţă plecat din viaţa asta pentru că eram mult prea liniştit.

Ea se strecurase de sub mine, mă ridicase de la pământ, iar inima stătea aproape să se spargă, din cauză că eram foarte rănit, iar sângele meu stropise tot ce se afla prin apropiere. Dar când mă ridică de jos, văzu că eram cu siguranţă în viaţă şi o mare speranţă izvorî în inima ei. Adesea, în

timp ce trăgea de mine, privea în jurul ei, dar nu se vedea nimic în afară de trupul omului cocoşat din apropiere şi de ceilalţi morţi din jurul stâncii.

Alergă atunci foarte repede spre plută, luă apă din râu în casca mea şi o azvârli asupra mea, dar eu nu aveam puterea de a-mi reveni în simţiri. Când ce să vezi! În acel moment înţelese printr-o subtilă şoaptă a spiritului că se apropia un alt pericol, iar ea trebuia să facă în aşa fel încât să mă salveze sau vom muri amândoi împreună. Se strădui cu mine, mă târî şi mă călăuzi pe drumul obositor spre plută. Mă adusese pe plută şi apoi fugise după prăjina care se afla dincolo de stâncă. În momentul când apucă prăjina pricepu că hainele ei de corp se aflau în mâinile unui om cocoşat. Tăie foarte repede hainele din mâna lui şi fugi spre plută, împinse pluta de la mal şi sări la bordul ei. Dar ce să vezi! În momentul când începu să se folosească de prăjină veni un sunet dinspre pădure. Doi oameni cocoşaţi care încă mai trăiau şi care o urmăriseră fugeau în jos pe mal, foarte tăcuţi şi atenţi asupra ei, dar ea munci cu o disperare îngrozitoare şi se îndepărtă cu pluta o la o distanţă bună, înainte ca ei să sosească. Cu certitudine că nici unul dintre ei nu putea înota şi aveau frică de apă pentru că rămaseră pe mal şi se holbau prosteşte, iar după o vreme începură să urle. Acest urlet l-am auzit eu când mi-am revenit pe plută, aşa cum ştiţi. Astfel prin această relatare aţi aflat tot atâta cât ştiu şi eu, pentru că nici eu nu cunosc mai mult în afară de lucruri disparate pe care le-am înţeles după aceea şi care mi-au făcut dragostea mai desăvârşită pentru fata mea iubită. Iar acestea au fost doar o mică parte din gândurile de dragoste pe care le-am avut în amintirile mele.

Dar ce să vezi! Chiar în timp ce ascultam răcnetele oamenilor cocoşaţi, sunetul deveni mai slab şi mai depărtat pentru că fata muncea în disperare cu prăjina. Am simţit că trebuie să o ajut, dar eram încă foarte slăbit şi cu siguranţă chiar când am vrut să mă ridic, mi-am pierdut din nou cunoştinţa. Dar iubita mea cea dezbrăcată mă conduse în siguranţă şi cu iubire la adăpostul sigur al insulei mici de care vă amintiţi. Nu se gândi deloc la ea însăşi, ci numai să mă salveze pe mine. Eu însă nu am avut cunoştinţă de nimic şi nu am avut nici o putere s-o ajut şi nici s-o apăr pe iubita mea, ci am fost fără ajutor şi aş fi murit cu siguranţă dacă nu ar fi existat grija iubitei mele.

Totuşi am dus o bătălie bună şi am avut o mare bucurie când mi-am amintit. Nici acum, după mult timp, nu-mi amintesc totul foarte limpede, ci doar de oboseală şi sfârşeală, de trezirile pe jumătate şi de momentele când nu ştiam nimic, de altele în care m-am trezit, deşi nu mi se părea nimc real, atât în sufletul meu, cât şi despre pământ sau despre vreun alt loc. Totul a venit înapoi straniu şi neclar, deşi cu o cunoaştere constantă că în jurul meu se afla multă dragoste şi o mare şi blândă atenţie, aşa încât am fost uşurat când ceaţa neagră a neputinţei mele se ridică din jurul meu şi atunci am cunoscut speranţa, când această disperare necunoscută se strecură pe furiş în mine.

Dar ce să vezi! Veni şi timpul trezirii şi m-am eliberat de poverile incerte şi de necazurile neprevăzute şi această zăpăceală tăcută prin care veneau asupra mea în mod constant mari dureri. Cu siguranţă eram întins frumos pe ceva foarte moale, iar în jurul meu se desfăşura o linişte dulce în timp ce în corpul meu creştea o vindecare adormită.

Cu încetineală mi-am dat seama că iubita mea stătea în genunchi lângă mine şi mă privea cu o dragoste foarte mare şi cu o bucurie care era ca şi cum aş fi fost beat de sănătate, de o fericire somnoroasă şi de pace. Ea se aplecă şi mă sărută cu o dragoste totală şi amabilă pe gură, iar lacrimile ei curgeau dulce pe faţa mea şi eu am sărutat-o cu adevărat cu o bucurie uriaşă.

Îmi apucă capul în tihna braţelor ei şi îmi dădu ceva pe care l-am băut, iar după ce l-am băut mă sărută încă o dată, tot atât de uşor ca un vânt simpatic care suflă liniştit peste buzele mele. Capul meu deveni mai uşor şi ce să vezi! Am căzut din nou în somn exact când ea mă supraveghea.

Îmi amintesc că s-a întâmplat de trei ori, iar a treia oară, am ştiut că vigoarea îmi revenise cumva şi mi-am mişcat puţin mâinile, iar ea ştiu că am nevoie de ea ca să-mi susţină mâinile şi făcu acest lucru, dar eu am căzut din nou în somn, exact în momentul în care o priveam adormit, deşi cu toată dragostea în ochi.

Când m-am trezit pentru a patra oară i-am şoptit că o iubesc şi cu siguranţă că ea se prăbuşi într-un plâns neaşteptat şi îmi strânse mâna foarte drăgăstos la piept.

Când m-am trezit pentru a cincea oară, am înţeles cum erau lucrurile din jurul meu şi că stăteam întins gol sub manta şi eram bandajat peste tot în jurul corpului, iar bandajele proveneau aşa cum am aflat mai târziu din îmbrăcămintea de corp a fetei.

Am privit spre fată şi am observat că era din nou îmbrăcată cu hainele pe care i le dădusem eu, aşa cum vă amintiţi şi erau acelea de sub armură, pe care oamenii cocoşaţi i le sfâşiaseră şi din care ea alunecase ca să scape de ei.

După aceea am văzut că făcuse nişte schimbări foarte iscusite la îmbrăcăminе, în timp ce stătuse vreme îndelungată lângă mine să mă îngrijească, pentru că scosese fire din propria îmbrăcăminte de corp şi făcu ace din spinii care creşteau printre tufişurile mici de pe insulă. Acele se rupeu adesea, iar ea fabrica altul şi procedă aşa de sute de ori. De data aceasta era îmbrăcată foarte frumos şi elegant.

Fata mea cea iubită percepu că mă uitam la ea cu interes şi şi-a amintit, foarte normal, cum am văzut-o ultima oară şi atunci se înroşi foarte delicat şi mă sărută în aşa fel încât să-şi ţină faţa ei frumoasă înaintea ochilor mei. Într-adevăr îmi doream să pot să îngenunchez într-o reverenţă veselă în faţa ei.

Am început să devin foarte statornic în vigoarea mea din nou, iar fata mea iubită mă supraveghea în permanenţă. La timpul stabilit îmi dădu o supă de tablete şi apă la ora indicată de cronometrul meu. Deseori mă spălase şi îmi schimbase bandajele, apoi le spălase şi le uscase pentru a le putea utiliza din nou, fiind foarte lipsiţi de asemenea lucruri după cum bine ştiţi.

În a cincea zi, eram total uşurat şi mă aflam încântător de fericit, iar iubita mea îmi făcea o conversaţie plăcută, dar mă ţinea mereu liniştit, pentru că eram deocamdată încă foarte bolnav.

În ziua a şasea am fost lăsat să-i răspund şi să-i spun cât de mult o iubeam, ceea ce ochii mei spuseseră întotdeauna, în timp ce stăteam întins în tăcere. Am fost asigurat de iubita mea că ea era în putere şi recuperată, dar eu am văzut că devenise foarte slabă, iar ochii îi erau obosiţi chiar şi când oglindeau o atât de mare iubire şi fericire faţă de mine.

Am făcut-o să-şi aducă tabletele lângă mine, aşa cum făcea întotdeauna şi după ce le-am sărutat, iar ea mâncă şi bău, am îndemnat-o să-mi pregătească supa şi după ce a preparat-o, am întrebat-o dacă discul era aşezat în apropierea mea. După aceea am poftit-o să se aşeze lângă mine, am făcut-o să se întindă şi i-am apucat capul cel drăgălaş cu braţul meu spunându-i să rămână întinsă şi să doarmă fără să aibă vreo teamă că m-ar obosi, pentru că eu mă simţeam mult mai odihnit simţind-o aşa întinsă lângă mine.

Ea se îngrijoră la început că ar fi fost mult prea grea pentru braţul meu, dar i-am arătat cum puterea îmi revenise într-o oarecare măsură, aşa că am apăsat-o foarte tandru spre mine şi atunci ea se cuibări bucuroasă şi se prăbuşi într-un somn adânc de care ducea o mare lipsă. Iubita mea dormi preţ de douăsprezece ore întregi şi păru ca lipsită de viaţă în vremea asta, mai puţin o singură dată când scoase un suspin mic şi apoi îşi apropie faţa ei frumoasă de mine în somn. Cu siguranţă că nu am simţit nici o oboseală, ci stăteam întins într-o bucurie totală şi priveam spre fată, acolo unde dormea în scobitura braţului meu. Era într-adevăr extrem de încântător de iubitoare şi grijulie, iar bunătatea feţei ei părea ca şi cum ar fi adus sfinţenie în jurul inimii mele, aşa încât spiritul meu se înălţă într-o glorie liniştită şi permanentă a dragostei.

Am băut o parte din supă după a treia oră, precum şi după a şasea şi a noua. Braţul meu drept era liber în scopul acesta, dar şi pentru disc, peste care, bineînţeles, mi-am aşezat mâna de vreo două, trei ori, pe această armă măreaţă, ca pe un bun camarad şi m-am gândit că arma mă cunoştea şi mă iubea. Acest gând se întâmpla din cauza înălţării despre care v-am vorbit, deşi discul era un lucru straniu şi se bănuia că întotdeauna avea o comuniune cu omul care îl utiliza.

În cea de a douăsprezecea oră, fata se trezi pe neaşteptate şi se ridică de pe braţul meu cuprinsă toată de o dulce pripeală, ca să ştie dacă mă simţeam bine şi se simţi încântător de uşurată când văzu cum râdeam cu o bucurie liniştită doar când i-am văzut ochii cei dragi şi îngrijorarea ei simpatică. Deocamdată îşi reproşă ei însăşi când se uită ca să afle câte ore trecuseră. Am râs destul de tare de ea, dar era veselă că eu eram extrem de fericit, ca şi ea de asemenea.

Într-adevăr când eu am spus aceasta, fata cea obraznică îşi îndreptă pumnul ei cel mic spre nasul meu ca să mă ameninţe. Am râs desigur atât de tare încât ea se temu ca rănile să nu-mi plesnească din nou şi îşi reproşă din nou, dar în realitate nu am păţit nimic. Atunci când am putut vorbi, am întrebat-o pe fată dacă nu cumva a avut fraţi, pentru că se purta atât de natural cu mine. Am întrebat-o fără să mă gândesc şi ce să vezi! Într-o clipă am priceput lipsa mea totală de gândire, dar nu am spus nimic, în afară de faptul că am apucat mâna iubitei mele ca să afle pe loc că nu eram lipsit de inimă. Ea se plecă foarte liniştită, după care îmi sărută mâna şi se furişă de lângă mine. Am ştiut că s-a îndepărtat ca nu cumva să plângă şi m-am îngrijorat pentru ea şi din pricina prostiei mele, dar cu siguranţă că nu puteam face nimic în afară de a o striga foarte blând.

Se întoarse repede zâmbind drăgăstos şi bine dispusă spre mine, dar am văzut într-adevăr cum îşi acoperea lacrimile, în timp ce pregătea o nouă supă. Totuşi, înainte de a lua supa, am vrut să vină în braţele mele, iar ea se supuse foarte veselă şi încântată, dar fără să mă apese cu greutatea ei pentru a nu-mi provoca dureri pe răni. După aceea am mâncat amândoi purtând o discuţie veselă şi fericită. Imediat după aceea am adormit, având-o pe fată în apropierea mea şi astfel amândoi am fost extrem de bucuroşi împreună.

Acum, în ziua a şaptea, cum i s-ar putea spune, a fost o vreme încântător de fericită şi când m-am trezit fata dormea exact ca un copil lângă mine cu faţa ascunsă în mine. Se trezi şi ea într-o clipă pentru că doar aţipise, în timp ce pe parcursul orelor în care eu dormisem mă supraveghease.

Atunci am mâncat şi am băut împreună, după care iubita mea mă aranjă niţel şi mă spălă blând şi cu băgare de seamă. Mi-am dat seama că eram în stare să-mi iau tabletele întregi şi apoi să beau apa, ca pe vremea când eram sănătos, iar acest lucru îmi plăcu, aşa cum vă puteţi imagina. Tânjeam să devin din nou puternic, foarte repede, pentru a avea puterea de a o apăra pe fata mea iubită din nou şi ca să ne putem continua călătoria, pentru a o putea duce pe fată în siguranţa puternicei Piramide. Cu certitudine că acum când voi putea să-mi înghit tabletele întregi voi simţi cum îmi sporeşte din nou condiţia fizică, ba mai mult de atât, ele vor putea să-mi potolească foamea mai bine decât supa.

Fata îmi dăduse mai des tablete şi deci mâncasem o mare cantitate, aşa că am pus-o să facă numărătoarea lor, dar desigur că ele erau suficiente, dacă deveneam puternic foarte repede. Din motivul acesta nu am mai refuzat tabletele pentru că aveam nevoie de ele ca să completez din nou sângele din trupul meu, altfel aş fi fost slăbit dacă ar fi venit vreun necaz prin apropiere.

Ne-am sărutat fiecare tabletele celuilalt, am băut din acelaşi pahar şi am fost extrem de fericiţi fiind într-o oarecare măsură ca nişte copii, dar fiind în acelşi timp şi bărbat şi femeie.

În curând fata îmi schimbă bandajele, ca întotdeauna, şi mă spălă mai bine făcându-mă să mă simt bine. Dar mă ţinu mereu întins şi îmi amintesc foarte puţine lucruri pentru că nu-mi recăpătasem suficientă forţă ca să am puterea de a mă simţi deranjat. Ba în plus, aşa cum vă puteţi imagina, am fost mereu numai iubita mea şi cu mine şi ea îmi făcu glumiţe dulci, îmi vorbi, râserăm împreună şi adesea se apucă să cânte pentru că era foarte drăguţă veselia ei că eram în viaţă şi mă vindecasem foarte bine.

După o vreme se îndepărtă de mine un timp ca să-şi facă toaleta, dar eu am rugat-o să fie pe cât de rapidă era posibil, iar ea îmi promise că aşa va fi. Şi veni înapoi în scurtă vreme, iar părul i se revărsa în valuri minunate pe umerii ei. Picioarele ei drăgălaşe erau încă desculţe din cauza băii pe care o făcuse într-un bazin de dincolo de tufişuri. Îmi spuse că eu am fost un bărbat atât de nerăbdător, încât a fost obligată să-şi pună numai jumătate din îmbrăcăminte, dar venise într-adevăr în felul acesta numai din cauză că ştia cât de încântat sunt eu să o văd aşa şi să urmăresc modul în care îşi aranjază părul. De asemenea şi ea era înfometată de a fi împreună cu mine şi îi plăcea ca eu s-o urmăresc, deşi adesea era o mică şi ciudată tulburare de sfială în inima ei scumpă.

Am rugat-o să vină lângă mine şi să se aşeze lângă mâna mea şi m-am apucat imediat s-o dojenesc pentru că nu avea o grijă potrivită de picioarele ei drăguţe. Am îndemnat-o să-şi întindă picioarele spre mine şi m-am uitat mai de aproape la ele. Avea o roşeaţă simpatică şi se gândea că eu am să i le sărut şi într-adevăr nu greşea deloc, dar atunci aveam alt plan. I-am smuls foarte şiret o şuviţă de păr de pe cap, încât ea nu apucă să spună decât un Oh! dar nu înţelese mai mult. Şi într-adevăr când îşi întinse picioarele spre mine, le-am apucat cât de tare am putut şi i-am legat degetele cu şuviţa de

păr şi astfel deveni captiva mea, apoi am râs ca şi cum am fi fost amândoi doi copii. După aceea îşi trase înapoi picioarele de la mine, dar am ştiut că avea o atenţie deosebită să nu rupă şuviţa care o lega, ci doar se aşeză lângă mine, legată în felul acesta drăguţ, dar încă ascunzând de mine faptul că nu rupsese şuviţa.

Atunci începu să-şi aranjeze părul pe cap într-un mod foarte drăgălaş, iar după aceea mi-am ridicat mâinile şi am tras-o din nou spre mine, iar ea mă sărută în momentul acela şi mă întrebă cum va putea vreodată să-şi păstreze părul pe cap în mod potrivit dacă eu am să i-l smulg mereu.

Atunci îşi apucă părul şi răspândi toată claia pe ambele părţi ale feţei mele, apoi mă sărută în timp ce priveam în sus spre ea din afara unei asemenea frumuseţi minunate.

După aceea ea îmi tăie un smoc de păr şi îl aşează pe scumpul ei cap, împleti cele două bucle laolaltă, aşa încât părul ni se amestecă, apoi îl ascunse în sân. Numai că eu eram atunci departe de a fi bucuros şi aş fi vrut să fac acelaşi lucru, doar că era foarte obositor pentru mine să-mi ridic mâinile. Ea tăie şi o a doua buclă de pe capul meu şi o a doua cosiţă din părul ei cel minunat şi mă puse să sărut părul care îi aparţinea, apoi ea îl sărută pe al meu, după care le împleti laolaltă şi mi le dădu mie. Iar eu am aşezat părul, pentru moment, sub marele bandaj care se afla în dreptul inimii mele şi atunci într-adevăr ea se întristă pentru că a doua împletitură fusese sărutată pe când prima nu, dar eu am refuzat să le schimbăm, aşa că am avut un mic conflict, dar îndată ne-am sărutat întru împăcare. Cu siguranţă că voi nu aţi cunoscut în felul acesta o asemenea bucurie nebunească când v-aţi aflat în zilele dragostei.

Mă făcu apoi să mă liniştesc şi îmi dădu jos mâinile de pe părul ei din cauză că această ridicare însemna prea mult pentru mine, apoi îmi apucă mâinile mele mari şi mă ameninţă cât de înspăimântător le va trata dacă nu am să fiu ascultător. Într-adevăr, eu am spus că am să fiu un bărbat foarte ascultător şi atunci ea îmi ridică mâinile cu una mult mai mică, dar care era atât de mică, încât nu fu în stare să mă ridice şi pe mine, ci doar degetele mele. Se folosi apoi de mâna liberă pentru a-mi acoperi ochii aşa încât să nu mai văd şi în timp ce mă ţinu în felul acesta total lipsit de ajutor, mă sărută

foarte graţios şi neruşinat pe gură, apoi se îndepărtă de mine şi rămase sfioasă.

Am rămas în tăcere o vreme, iar după aceea mi-am încordat mâna care era foarte mare, care totuşi acum era albă şi tremurătoare, din cauză că fusese total lipsită de sânge. Fata înţelese ceea ce doream şi îşi strânse palmele în pumni pe care-i îndreptă spre braţul meu, dar cu siguranţă că erau nişte pumni mici şi atunci eu am fost fericit, pentru că aceasta era o plăcere minunată pentru mine, iar ea îşi ţinea pleoapele un pic închise peste ochi şi se simţea aproape fericită. Într-adevăr ce limpede îmi amintesc toate acestea.

După aceea am tachinat-o foarte blând că era în întregime neajutorată dacă ar fi încercat să-şi folosească mâinile la ceva, fiind atât de mici. Dar ea îşi puse într-o clipă ambele mâini în jurul gâtului meu, foarte drăgăstos şi mă sărută cu o dragoste şi o tandreţe totală pe gură. După aceea se depărtă de mine ca nu cumva să mă suprasolicit.

Am rugat-o atunci să se aşeze lângă mine şi i-am spus o poveste despre un tânăr care trăise odată, în vremurile de demult şi se întâlnise cu cea mai frumoasă fată de pe pământ. Ei s-au iubit şi s-au căsătorit, iar ea a murit, după care o boală îngrozitoare şi disperată provocată de supărare, aproape că l-a distrus pe bărbat. Apoi el s-a trezit pe neaşteptate în viitorul lumii, în vremurile cele noi şi înţelese că iubita lui trăia de asemenea în aceste timpuri. Atunci s-a apucat s-o caute şi a ajuns cu adevărat la ea. Îi spuse cât de diferită era frumuseţea ei, dar total fermecătoare. Iar bărbatul făcu o adâncă plecăciune în faţa fetei care fusese soţia sa în vremurile de vis de altă dată, aşa încât reverenţa lui trăi în el ca o durere constantă şi ca o suferinţă a farmecului, a îngrijorării şi a gândurilor înălţătoare care se născuseră din alăturarea lor plină de iubire şi din amintirile lor... Nu am mers într-adevăr mai departe cu această poveste pentru că iubita mea începu pe neaşteptate să plângă, se aşeză în genunchi şi îmi ţinu braţul la pieptul ei, punându-mi mâna tandru pe buze. Într-o clipită suspină oarecum printre lacrimi, pe faţa ei se aşternu un instinct matern drag şi în ochii ei izbucni o strălucire neaşteptată de amintire, aproape înfricoşătoare şi care părea să fie pentru ea ca o parte dintr-un vis. Durerea cea stranie şi solemnă se pogorî de asemenea şi în mine prin partea deschisă a porţilor memoriei mele. Mi-

am amintit foarte limpede şi cu suferinţă într-o clipă, cum copilul dispăru şi el după ce iubita murise. Atunci se lăsă o tăcere totală între noi. Şi ce să vezi! Deodată fata se îndreptă spre mine, iar eu am apucat-o în braţele mele în afara viselor neclare ale amintirilor. Dar înainte de a ieşi cu totul din ceaţa trecutului, încercă oarecum să limpezească în cuvinte ceva în legătură cu această viziune a memoriei copilului, dar într-un fel care era ciudat de aiurea. Eu am rămas în continuare mut, din cauza tuturor acestor lucruri care se aflau între noi de atâta amar de vreme. După aceea mă sărută şi deveni din nou ea însăşi şi se îndepărtă de mine pentru a se ocupa de pregătirea mesei noastre.

Ziua aceea a fost cu adevărat o zi minunată pentru că am avut putere suficientă ca să fiu capabil de atenţie şi să vorbesc cu fata mea iubită, iar ea arăta acum destul de odihnită şi uşurată în inima ei dragă în ceea ce mă privea.

Desigur că ne-am amuzat adeseori şi am făcut glume extrem de vesele şi nebuneşti. Îmi amintesc într-adevăr cum i-am cerut iubitei mele să dezlege o ghicitoare veche, care venea de undeva din memoria mea visătoare nedesluşită. Iar ea păru ca o persoană care aude un lucru ciudat de familiar şi ce să vezi! Spuse deodată, ca şi cum ar fi avut o cunoaştere de dincolo de eternitate, că aceasta s-a întâmplat când era un pic răguşită. Era un lucru ciudat să o rememorăm din gândurile noastre venite din adâncul timpului. De asemenea, într-adevăr, noi cei din anii aceştia nu văzusem şi nu ştiusem niciodată că vreodată existaseră cai sau ceva asemănător cu ei. Dar aceasta era o problemă măruntă, deşi de un interes ciudat şi particular. Ne-am uitat unul la celălalt după ce am isprăvit povestirea şi ne-am întrebat ce ar fi putut fi un cal, dar în acelaşi timp aveam o cunoaştere interioară.

În felul acesta am tot privit înapoi prin anii obscuri şi desigur ne-am oprit în curând din glume trecând în solemnitate, iar fata era din nou aproape de a izbucni în plâns. Într-adevăr eu eram acela care ducea gândurile şi vorbele noastre departe prin abisul anilor, dar de data asta am încetat cu amintirile visătoare, aducându-i astfel fetei din nou bucuria deşi adesea şi o oarecare nostalgie.

Imediat m-am apucat să-i povestesc fetei o sută de mii de lucruri în legătură cu puternica Piramidă. Desigur că fata se înflăcără într-o clipă şi deveni

tăcută, apoi întrebă mereu despre diverse probleme.

Se scurse în felul acesta o bună bucată de vreme desigur, iar fata era plină de o uluire totală şi de exaltare în legătură cu tot ce-i povesteam, fiindcă într-adevăr era ca şi cum un om din zilele de astăzi ar fi coborât de pe o mare stea din ceruri ca să împărtăşească tot felul de minunăţii şi lucruri noi.

După toate lucrurile care îi provocau fericirea fetei, am înţeles că marea viaţă şi umanitatea milioanelor trăiau în închipuirile ei ca un nor de căldură şi bucurie liniştită, pentru că aşa îi arătasem eu lucrurile, pe cât de bine fusesem în stare.

Fata fusese, aşa cum vă puteţi imagina, o fată care crescuse şi îşi petrecuse toată viaţa în Refugiul care fusese zdruncinat de vizitatori datorită lipsei Curentului Pământean de protecţie şi împreună cu o populaţie care fusese lipsită de imaginaţie timp de o mulţime de mii de ani, unde dragostea înflorea oarecum şters chiar şi în tinereţe, iar tineretul era lipsit de tumultul sângelui şi de bucuria totală, nu cum fuseseră tinerii noştri, cei mai mulţi, de pe puternica Piramidă.

Deşi într-adevăr acolo se aflau milioane de oameni, atunci ca şi astăzi ei nu au cunoscut adevărata dragoste, deşi numele ei flutura pe toate buzele şi au crezut că sâmburele ei dulce se afla în inimle lor. Dar această adevărată dragoste, pe care viaţa o face să tresalte în voi din belşug şi care stăruie în jurul vostru făcând ca spiritul să trăiască în mod natural, desăvârşirea alături de cel iubit, iar trupurile voastre să fie într-o încântare dulce şi normală nu va fi niciodată despărţită de misterul minunat ce trebuie să menţină o pace perfectă a unuia către nevoile celuilalt şi totul este ca şi cum în jur s-ar afla numai încântare şi splendoare în toate zilele şi nopţile.

Bărbatul să fie un erou şi un copil în faţa femeii, iar femeia să fie o lumină sfântă pentru spirit şi o companie totală, dar în acelaşi timp o posesiune fericită pentru bărbat. Şi iată! Dacă unul moare, atunci sufletul celuilalt trebuie să se fărâme şi să nu mai aibă din nou deplinătatea vieţii după această despărţire amarnică. Aceasta trebuie să fie adevărata dragoste omenească şi toate celelalte care nu sunt la fel, trebuie să fie numai o imitaţie a numelui dragostei faţă de acea dorinţă tăcută care este doar o suferinţă dincolo de iubire, care trebuie să se afle între cei care nu sunt

tovarăşi în sufletele lor, precum în trupuri. Spusele acestea nu ţin cont de acele alăturări josnice care sunt făcute din motive de avere, dorinţă sau alte scopuri jalnice, pentru că, într-adevăr, acestea nu au nimic în comun cu lucrurile despre care am vorbit, ci au numai aparenţa bunăstării sau necesitatea lăcomiei. Lucrul pe care îl aveam eu în suflet era acea scumpă şi înălţătoare putere a iubirii, pe care am prezentat-o cu tărie în această poveste personală, pentru că eu am cunoscut dragostea şi am simţit nevoia morţii când am fost separat de iubita mea.

Acum, desigur iubita mea ajunsese de vreo două, trei ori să plângă, când îi spuneam despre un lucru sau altul, pentru că amintirea i se întorcea prin timpuri spre mica Redută. M-am oprit din povestirile mele, din cauză că ea căzuse în durerea amintirilor. Dar într-adevăr ea se preocupă atunci ca eu să pot spune mai departe, din nou, pentru că desigur, în inimă, avea nevoie să afle şi se strădui să nu mai cadă pradă durerii din cauza povestirii.

Atunci am vorbit mai departe şi am povestit despre grandoarea, miracolul şi marea încântare de altă dată a Câmpiilor Subpământene, care se aflau dedesubtul marii Redute, aşa cum bine ştiţi. Am povestit cum ele merg în jos preţ de o mie de kilometri stranii care au fost săpaţi prin munca a milioane de oameni pe parcursul anilor eternităţii.

I-am prezentat iubitei mele că existau oraşe minunate împărţite printre ţinuturile ascunse care se aflau sub pământ şi cum milioane de oameni locuiau în ele şi executau o muncă permanentă pe acele pământuri şi ţinuturi care erau într-adevăr tot atât de întinse pe cât era un continent uriaş. I-am arătat iubitei mele că acolo se desfăşurau procese uluitoare învăţate pe parcursul anilor, cum apa era produsă prin procese chimice, iar ea înclină din cap la auzul spuselor mele, din cauză că îşi aminti de pulberea pe care o foloseam noi. Desigur că a fost fabricată la început, aşa cum vă închipuiţi, iar noi avem avantajul de a folosi acum ceea ce a rezultat.

I-am mai spus fetei că existau nişte ţevi puternice pe sub pământ care străbăteau de-a curmezişul Tărâmul Nopţii şi care aveau cel mai adesea mai mult de douăzeci de kilometri adâncime şi ieşeau la suprafaţă în mările din întregul ţinut, iar toate fuseseră ascunse de monştrii din ţinut, aşa după cum am aflat şi eu din ceea ce am citit prin istorii.

Iubita mea îmi spuse atunci că ei au dus lipsă de asemenea mari minuni sub mica Redută, dar că acolo se aflau nişte caverne îngrozitor de uriaşe, unde s-a aflat întotdeauna un ţinut sălbatic al administraţiei şi care era luminat de Curentul Pământean şi că ei îşi îngropau acolo morţii. Totul fusese părăsit de multe mii de ani aşa cum aflase ea din înregistrările lor şi devenise puţin luminat, însingurat şi un tărâm al adâncurilor care înfometează spiritul cu o ciudăţenie extremă şi disconfort, unde oamenii merg la fel de tăcut ca nişte stafii de mulţi ani şi peste tot locul se aud sunete şi râsete fioroase.

Totuşi, acestea toate au fost mult diferite în timpul vremurilor de mult trecute, când Curentul Pământean era puternic în mica Redută, iar humanoizii se aflau din belşug, cu o sănătate normală şi cu curajul de a trăi. Să-mi amintesc despre acest loc înseamnă întotdeauna să aştern o nouă mirare în mine, despre motivul pentru care această iubită a mea era atât de încântătoare şi sănătoasă în spiritul ei, isteaţă, cunoscătoare şi într-o formă bună a fiinţei ei. Dar aşa s-a întâmplat cu ea şi cu siguranţă acea fată unică care a fost iubita mea.

Atunci i-am povestit despre câmpurile de jos unde se afla Ţinutul Tăcerii şi care era locul amintirilor pentru toate acele multe milioane, unde rătăceau şi locuiau fantomele a sute de miliarde de morţi şi grămezi de gânduri din inimi supărate. Acolo se află o mare sfinţenie, misterul tăcerii şi desăvârşirea preamăririi, ca şi cum acesta ar fi expresia a tot ceea ce a fost nobil şi fără de sfârşit, zămislit de inimile omeneşti şi de toţi morţii întru eternitate. În felul acesta spiritul omenesc pare că merge pe aripi uriaşe către capacităţi minunate şi strălucitoare doar dacă se plimbă o vreme singur prin acest ţinut unde cu siguranţă spiritul nu va fi niciodată singur. Şi ce să vezi! Fata fu pe de-a-ntregul redusă la tăcere în timp ce eu am vorbit, privind spre mine cu ochii plecaţi, dar foarte deschişi şi drăgălaşi, cu gândurile şi lacrimile mişcându-se în interiorul ei.

Pe neaşteptate întrebă dacă m-am hotărât asupra călătoriei în vreme ce am străbătut acest loc şi privi foarte concentrat şi frumos spre mine, în timp ce mă întreba. Am văzut că ea punea mare preţ pe mine, aşa cum aţi înţeles şi într-adevăr m-am simţit un pic ciudat, în timp ce eram în acelaşi timp bucuros şi ruşinat. Atunci mă absolvi de orice răspuns, pentru că se ridică în genunchi, îşi puse mâinile de ambele părţi ale feţei mele şi mă pofti să mă

uit în ochii ei şi să aflu că mă iubeşte din tot sufletul şi cu tot ceea ce alcătuieşte fiinţa ei.

Apoi mă sărută foarte gingaş pe frunte şi rămase tăcută pentru o vreme, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, deşi adesea privea în jos şi avea în ochi o frumuseţe plină de onoare şi de dragoste, aşa încât ei străluceau mereu în timp ce mă privea.

Fata se aşeză imediat lângă mine şi îşi lăsă mâinile în mâna mea, aşa cum era mereu dorinţa mea, iar ei îi plăcea să-mi ofere această încântare şi de asemenea avea bucuria ei proprie prin această dăruire a dragostei.

Apoi ne-am apucat din nou să vorbim şi i-am spus iubitei mele câte ceva din istoria lumii vechi! Ea avea amintiri vagi, ca din vise, din timpul zilelor pline de lumină pe care le socotea ca nefiind adevărate. Dar în spiritul ei avea cunoştinţe despre vechile zile de dragoste şi îşi amintea că întotdeauna a fost aşa cum a fost, o lumină minunată şi aurie peste toată lumea, dar nu ştia cu adevărat cum s-a întâmplat, ci doar de fascinanta lumină din amintiri care îi spunea despre minunăţiile trecute. Nu-şi amintea despre Soare, dar în amintirile ei era pregătită să creadă. Iar eu ştiam cu certitudine, deşi chiar eu cel care relatează această poveste percepusem zilele de lumină ca şi într-un vis neclar şi îndepărtat şi îmi aminteam de ele în principal numai prin splendoarea asfinţiturilor care aruncau asupra inimii mele desăvârşirea, precum şi prin tăcerea zorilor care îmi pregăteau, în timpul vremurilor de mult trecute, spiritul pentru a privi în linişte spre moarte. Dar într-adevăr, noi cei care aproape că am pierdut din amintire siguranţa acestor mari minuni, am avut amintirea iubirii, iar aceasta a fost cea mai minunată pentru inima mea, pentru că ea ne arată cel mai bine cum dragostea va dăinui pentru totdeauna, va aduce desăvârşirea în toate cotloanele şi va oferi prietenia şi satisfacţia, aşa încât să fi avut dragostea înseamnă să fi avut totul, iar dacă ai trecut pe lângă această minune înseamnă că ai fost lipsit de viaţă.

Am descoperit atunci că iubita mea nu avea nici un fel de cunoştinţe despre felul în care a fost lumea în anii aceştia ai viitorului şi îi lipsea cunoaşterea despre ceea ce se afla prin toată energia din jurul nostru în noaptea fără de sfârşit, despre dezolarea moartă a lumii unde se afla, poate pe o suprafaţă de vreo două sute de kilometri în jurul nostru, zăpada şi eterna dezolare a lumii

pierdute, care fusese o dată lumea minunată a vremurilor de demult şi care era acum abandonată nopţii şi tăcerii.

Şi poate au rătăcit pe aici amintiri însoţite de mâhnire. Dar într-adevăr trebuie să te bucuri gândindu-te că speranţa şi dragostea au construit case ale bucuriei în jurul morţii şi că nu exista moarte adevărată, ci doar moartea vremurilor. Totuşi cu certitudine acestea reprezentau destul de puţin pentru inimă şi pentru suflet, dacă nu ar fi existat zile în care dragostea să fi făcut o lumină misterioasă în jurul spiritului, o dulce minune pentru inimă pe vecie.

Dar să termin cu aceste gânduri, ca să ne construim o viaţă arătoasă şi înţeleaptă şi să luăm împreună tristeţea şi bucuria în scopul evoluţiei noastre, să ne ridicăm faţa cu curaj când această mâhnire se apropie şi să vedem că ne dezvoltăm nu spre amărăciune, ci spre o dulce morală. Să fim din nou veseli şi apoi să fim pregătiţi pentru a avea în inimi această încântare, fiindcă cum poate bucuria să vină mereu, din nou, cu adevărat, spre acea inimă în care amărăciunea a făcut loc unui sălaş pentru tristeţe.

Într-adevăr, m-am oprit din aceste gânduri şi pentru că povestea mea mă aşteaptă.

În felul acesta i-am povestit fetei mele dragi despre lucrurile pe care le-am învăţat din cartea cea mică de metal, iar ea s-a aflat într-o încântare şi o plăcere permanentă şi cu un sentiment de respect şi de noutate asupra ei. Deodată nişte vechi amintiri o mişcară, pentru că mă întrebă dacă îmi amintesc când anume s-au deplasat oraşele în mod constant spre vest. Dar eu nu aveam nici o amintire în această privinţă şi am privit-o o vreme cu o oarecare îngrijorare înăuntrul meu, deoarece nu ar fi trebuit să existe nici o lipsă în amintirile mele despre vremurile acelea când am fost împreună în această lume şi mă cuprinse o frică şi o vagă tristeţe dacă să-mi las gândurile să meargă în direcţia aceea. Deşi m-am străduit peste măsură pentru a dobândi înţelepciunea şi aveam cunoştinţe despre ceea ce era o inimă obosită, disperată şi îngrijoarea inutilă a regretelor deşarte, totuşi acestea erau normale pentru spirit, dacă cunoaşteţi dragostea şi este doar un adaos al bucuriei iubirii şi are poate o trebuinţă pentru drăgălăşenia spiritului dacă acesta nu se lasă condus prea mult de raţiune.

În timp ce eu priveam spre iubita mea, ca să mă ajute să-mi amintesc, ea se străduia cu amintirile ei. Dar la sfârşit abandonă dorinţa de a ajunge la o oarecare clarificare, în afară de aceea că a văzut, ca într-un vis îndepărtat, deşi foarte limpede, o mare şosea de metal, împărţită în două benzi care mergeau la nesfârşit spre locul unde era aşezat soarele. Atunci spuse deodată că văzuse în amintiri soarele şi că avea o uimire ciudată şi îngrijorătoare în mintea ei. Acolo, pe acel drum se aflau oraşe, iar casele erau ciudat de asemănătoare şi se mişcau permanent înainte cu o viteză constantă. Dincolo de ele mărşăluia Noaptea veşnică, iar ele aveau parte în egală măsură şi de soare pentru că trăiau în permanentă lumină şi astfel scăpau de noaptea care le urmărea întotdeauna, iar în noapte sălăşluia un frig îngrozitor şi teribil. Existau oraşe mult mai departe, înainte, în lumina soarelui de dimineaţă, care s-a îndepărtat cu viteză şi hotărâse administrarea lumii, apoi plecase mai departe, înainte ca unele dintre ultimele oraşe să vină în acel loc pentru a culege recolta. Noaptea sosi imediat în acel loc, dar asta nu se întâmplă până când recolta nu a fost adunată. Dar cât de demult putea fi asta, ea nu-şi mai amintea.

Toate acestea mi-au fost povestite de fată, ca şi cum ar fi fost ieşite dintr-un vis ciudat, iar eu vi le-am spus vouă tot atât de limpede pe cât mi le-a spus şi ea mie. Cu siguranţă că ele sunt limpezi din moment ce ea vorbeşte despre o vreme în care ziua a crescut la o dimensiune monstruoasă, din cauză că lumea se învârtea încet şi obosit.

Acesta este cu siguranţă adevărul, dar dacă a stat tăcută în aceşti ani despre care vorbeşte Naani, era pentru că a fost abandonat într-o noapte îngrozitoare şi în frig care a durat un an lung şi obositor. Într-adevăr se pare că toată omenirea a călătorit mereu în tot acest an ciudat, când a sta locului însemna să mori nepregătit în noaptea necruţătoare, iar a merge mereu înainte însemna să fii pentru totdeauna în lumina soarelui. Într-adevăr toate acestea mi se par ciudate, cum probabil vi se par şi vouă.

Am întrebat-o mai multe pe fată şi aveam o rană în inima mea şi o durere de gelozie şi de tristeţe creştea în mine pentru că vorbise cu certitudine despre o viaţă pe care o trăise, în timp ce eu mă aflam altundeva, ori în viaţă ori în necunoscut. Şi într-adevăr ce bărbat ar fi putut atunci s-o înveţe pe iubita

mea să-l iubească? Iar în vremea aceea poate că ea nu avea nici o amintire despre mine.

Am chestionat-o disperat şi mai mult din cauză că eram încă slăbit şi îmi lipsea puterea de stăpânire. Dar ea nu-şi amintea nici de mine, nici de un alt bărbat din vremea aceea şi nu avea alte amintiri, în afară de acele lucruri sterpe pe care le scosese la iveală într-un mod atât de ciudat şi care îi ieşiseră pe neaşteptate din toată adâncimea anilor şi din toate durerile, bucuriile şi încântările pierdute pe care le produce lumea umanităţii.

Desigur că întrebările mele au adus o nefericire asupra iubitei mele, atât din cauză că era îngrijorată de calea pe care mă adusese iubirea mea, la o astfel de tortură stranie, precum şi din motivul că ea însăşi avea o suferinţă şi o teamă neaşteptată că a existat întotdeauna o vreme în care nu m-a cunoscut sau că a dat voie altcuiva să o ţină în braţe.

Atunci s-a străduit să fie în acelaşi timp şi înţeleaptă şi puternică şi să îmi acorde un ajutor, punând raţiunea în uşurarea ei. Într-adevăr, arătă cum era total neştiutoare de vreo altă dragoste din acel timp trecut de demult, dar era posibil în mod logic ca ea să se fi dus spre altul, într-un curs normal al lucrurilor de vreme ce inima ei tânjea mereu într-o nelinişte neclară către iubitul ei pe care spiritul ei probabil nu-l uitase niciodată. Într-adevăr aceasta putea fi un mod de a trăi, un lucru amarnic şi un regret faţă de dragostea fericită la care se gândea. Totuşi eu am fost hotărât la pronunţarea adevărului şi am dat atenţie la toate raţionamentele care puteau exista.

Dar iubita mea şi-a amintit de ambele aspecte şi anume că era un drept egal să te gândeşti că fata mea iubită murise în această viaţă, precum nu era lipsit de raţiune şi să te gândeşti că avea inima goală de prezenţa oricărui bărbat, din cauză că ştia în spiritul ei că o dată îl va întâlni pe iubitul ei şi că a fost în dezacord cu toţi ceilalţi bărbaţi care au trăit vreodată. Dar toate acestea puteau să fie greşite şi noi să mergem mai departe în van. Ea se gândea că nici un bărbat nu o posedase vreodată în afară de mine, deşi aceasta putea fi doar indicaţia dată de iubirea ei. Atunci mă sărută şi-mi spuse că nu exista nici o certitudine în nimic, ci doar aceea că am fost împreună mai înainte şi am dat naştere unei iubiri atât de mari încât ea a trăit peste eternitate, iar noi eram acum din nou împreună şi poate toate celelalte erau doar nişte vise.

Într-adevăr am avut o speranţă temătoare că aşa stau lucrurile, iar fata spera tot acelaşi lucru deşi era mai puţin cuprinsă de răzvrătire decât mine, cu toate că avea durerea gândurilor, pentru că era total şi extrem de bucuroasă, într-o fericită recunoştinţă că în sfârşit eram acum din nou împreună şi asta însemna că ea cucerise tot ce putea fi capabil să aştearnă cenuşiul peste bucuria noastră şi să fie durabil până la sfârşit.

După aceea am devenit mult mai înţelept când am ajuns la mai multă forţă şi m-am gândit că sufăr degeaba pentru ceva care nu era deloc sigur, aşa cum am arătat, ba mai mult de atât, nu aveam nici o putere asupra trecutului. Aşa că am apucat pe calea omenească şi m-am zdruncinat ca să mă eliberez de aceste cugetări şi m-am străduit să le uit, pentru că erau într-adevăr o teroare şi o îndurare după cum îţi era norocul. Am sărutat-o pe iubita mea cu ceva mai mult decât în anii iubirii mele, iar ea mă sărută foarte sobru şi drăgăstos dorind numai fericirea mea şi fiind a mea pe de-a-ntregul.

Apoi am mâncat şi am băut, iar fata mă văzu în tihnă din toate punctele de vedere şi cu bandajele în regulă şi se apucă să-şi pună încălţămintea de protecţie şi să-şi strângă părul. Am întrebat-o totuşi, cum îndrăzneşte să facă acest lucru când ştie cât de mult mă încântă să-i văd picioarele goale în faţa ochilor şi părul ei cel mai drag căzându-i pe umeri. Era foarte bucuroasă că eu aveam o asemenea plăcere totală de toate farmecele ei dragi şi se aşează din nou lângă mine aşezându-şi picioarele într-un loc din apropierea mâinii mele. Se bucura că îmi acorda frumuseţea ei pentru că era acel complement adevărat pentru mine, după care tânjeşte inima oricărui bărbat pentru totdeauna.

În felul acesta s-a încheiat ziua aceea minunată de vorbărie liniştită şi de şezut împreună, iar fata mă pregăti pentru odihnă, apoi se întinse şi ea lângă mine, capul ei rămânând blajin lângă mine, încât faţa ei drăgălaşă să se afle în apropierea pieptului meu pe partea dreaptă. Îmi dădu la început un sărut drăgăstos şi serios care era ca şi cum ar fi pus o pază la delicateţea ei, iar după aceea adormi bucuroasă şi gingaşă, ca şi cum ar fi fost în acelaşi moment şi un copil şi o femeie.

M-am prăbuşit şi eu în somn, ştiind totuşi cum iubita mea se ridica în cot din timp în timp şi privea foarte drăgăstoasă spre faţa mea ca să se asigure

de tihna mea şi de faptul că mă simţeam bine. O dată m-am trezit la momentul potrivit şi am privit-o, iar ea m-a sărutat blând pe pleoape şi mă îndemnă să adorm la loc şi astfel se cufundă ea însăşi în somnul ei dulce. Când am ajuns la propria trezire, am auzit fâsâitul apei şi am ştiut că fata se sculase de o bună bucată de vreme, îşi făcuse toaleta, după cum am observat imediat ce se apropie de mine, din motivul că părul ei se afla desfăcut în valuri minunate peste umeri, pieptănat şi se îmbăiase, aşa cum am presupus, într-un bazin cu apă caldă care se afla printre tufişurile de pe insulă, iar acum îşi lepădase încălţămintea protectoare şi îşi lăsase picioarele dezgolite ca să le văd, aşa cum îmi plăcea. Am privit spre ea cu iubire şi respect în ochi, având un dans de plăcere dulce în inimă, în timp ce mă uitam spre ea cu sfinţenie şi cu o iubire normală. Dragostea mea se născuse în afara fiinţei mele aşa cum flacăra spiritului meu aprinsese focurile inimii mele, iar raţiunea pusese cărbuni pe acest foc care a trăit pentru totdeauna şi era ca şi cum nu ar fi putut fi niciodată înăbuşit.

Iubita mea îngenunche pe dată în apropierea mea şi cu un fel de emoţie adâncă faţă de mine, pentru că dragostea noastră făcuse toată lumea din jur desăvârşită, iar ea era şi înobilată sufleteşte, având nevoia de a oferi toată umilinţa inimii ei pentru măreţia iubirii mele. Aşa simţea ea şi dragostea ei totală şi adâncă o făcea să fie ca şi cum ar fi fost în întregime pasionată de supunerea faţă de mine şi asta creştea în sufletul ei în acest moment pe aripile iubirii mele şi părându-i că eu eram toată lumea, tot timpul, toate locurile şi tot ceea ce avusese nevoie vreodată pentru ea.

Îşi întinse braţele înspre mine, iar ochii ei străluciră cu acele lacrimi care niciodată nu se scurg şi ce să vezi! Într-o clipă se aşternu pe pieptul meu şi amândoi am rămas tăcuţi într-o bucurie comună. Într-adevăr, acolo unde se află doi oameni împreună cu dragostea, nu există nici o lipsă şi nici o nevoie, ci doar o împlinire eternă. Cu certitudine asta era speranţa mea pentru ceea ce urma să vină după aceea, şi anume că totul va fi deschis către o mare bucurie ca aceasta şi că toată această durere, mâhnire precum şi tot ceea ce alcătuieşte înfăţişarea vieţii, va fi doar un proces pe parcursul căruia noi vom fi perfecţionaţi în mod continuu pentru viaţă prin viaţă, spre fiecare împlinire care va fi intrarea spre uriaşa împlinire prin iubire.

În scurt timp fata mea iubită se dezlipi de mine cu blândeţe, mă spălă şi mă îngriji, foarte tăcută şi delicată şi mă aflam oarecum sub ţintuirea ochilor ei. Apoi am mâncat şi am băut împreună şi asupra noastră se pogorî o bucurie foarte mare şi liniştită, aşa încât era ca şi cum am fi plecat într-o eternitate a păcii şi a totalei bucurii.

Cu siguranţă, gândul ce se agita în mintea mea era despre frumuseţea pe care o aveam amândoi cu adevărat unul faţă de celălalt în viaţa aceasta. Iar eu nu mai sărutasem niciodată vreo fată până când nu am sărutat-o pe iubita mea, iar ea la fel şi a rezistat tuturor bărbaţilor din jurul ei din cauză că erau nişte străini în interiorul ei. În felul acesta noi doi am rămas atât de complet împreună, amândoi în spiritele noastre împletite, fiecare complementul celuilalt şi din cauză că nu aveam nici o durere secretă a lucrurilor rememorate care să facă separarea între inimile noastre.

Într-adevăr m-am gândit înapoi la geloziile mele, despre care v-am vorbit şi am aflat că iubita mea nu îşi dăduse niciodată sufletul ei nimănui şi nici nu luase vreunul cu uşurinţă. Sufletul ei fusese întotdeauna al meu prin toată eternitatea şi poate asta era aşa cum oamenii vor ajunge să fie de-a lungul timpului, numai că înspre noi va veni marea uimire pe care am întâlnit-o mai devreme, deşi aceasta va aduce de asemenea o durere imensă, care pare să ucidă, când ţi-ai cunoscut persoana iubită şi apoi aţi fost despărţiţi.

Aşa am gândit şi am cântărit imediat cu o mare şi ciudată compasiune faţă de aceia care nu şi-au întâlnit deocamdată persoana iubită şi care poate că nu au păstrat totul pentru aceasta, dar au fost luminaţi cu ceea ce trebuie să fie comoara, pentru că dragostea nu a venit să le arate că ei au risipit fără ştiinţă gloria sfântă care este posesiunea acelora care ajung la persoana iubită şi spun că tot ceea ce este al său au păstrat pentru aleasă, iar cel iubit cunoaşte şi obţine pacea prin rememorare. Dar ce amărăciune aparte trebuie să fie pentru aceia care au mers uşuratic, când vor întâlni persoana iubită, pentru că atunci vor avea un regret interior permanent, ca un ghimpe în inimă, pentru că nu au observat niciodată acea grijă sfântă a tuturor celor care aparţin iubirii. Aproape că suspină cu spiritul „Ah! Dacă aş fi ştiut! Ah! Dacă aş fi ştiut!”. Totuşi, la sfârşit, din toată durerea lor se vor dezvolta spre toată frumuseţea, dacă acum ajung la adevărata dragoste şi trăiesc cu ea. Pentru că asta este gloria specială a dragostei, că face din toate dulceaţă şi

măreţie şi este un foc care arde mocnit, încât toţi cei din lumea aceasta să întâlnească persoana iubită, apoi să moară nebuneşte şi acolo să crească bucuria şi bunătatea, dansând peste ani.

Aici este încă un lucru asupra căruia, poate, nu m-am gândit suficient şi anume că cei care au greşit, aşa cum am arătat, vor fi cei care vor simţi cea mai mare durere.

Astfel am vrut eu ca voi să ştiţi că persoana iubită va veni şi astfel să trăiţi într-o grijă veselă la adresa fiinţei voastre, aşa încât să fiţi în stare să păşiţi către cel iubit în ziua aceea şi să spuneţi cu frumuseţe şi cu bucurie omenească în inimă, exact ceea ce am spus eu şi în felul acesta să fiţi lipsiţi de durerea amarnică. Într-adevăr, când ziua aceea va veni, veţi şti cum s-au petrecut lucrurile cu mine, mereu, în această poveste proprie pe care v-o spun, veţi şti simplitatea adevărului şi cum mi-am amintit numai ceea ce ştiţi, şi trebuie să aveţi o înţelepciune blajină de a nu mai aduna durere.

Astfel veţi înţelege cum gândurile mele zburau încoace şi încolo, în timp ce mâncam împreună cu iubita mea şi astfel la sfârşit am găsit că mă gândisem foarte serios şi atunci am lăsat deoparte această precauţie şi am simţit acea bucurie imensă care se afla asupra noastră părând că umple toată Ţara Mărilor.

Şi ce să vezi! După ce am terminat cu mâncarea şi băutura, care ne luară doar puţin timp, fata mă ajută să mă aşez mai ridicat, cu spatele proptit de o buturugă bătrână, pe care ea o împinse spre mine. Iubita mea se aşeză după aceea lângă mine, astfel încât mâna mea să ajungă în mod natural în jurul ei, iar acolo se cuibări pe de-a-ntregul voioasă şi bucuroasă, aşa încât inima mea să fie de două ori mai delicată cu ea. Am apucat grămada de păr şi mi-am aşezat-o în jurul gâtului şi pe piept, aşa încât era aproape să mă acopere în partea superioară. Am râs amândoi atunci ca doi copii, din cauză că dragostea ne făcea neînchipuit de tineri în inimi, în timp ce mâinile ne erau ascunse sub frumuseţea de păr a fetei. Atunci i-am cerut să-mi explice cât de mult mă iubea, iar aceasta este o încântare care nu poate fi redată în cuvinte.

Pe tot parcursul acelei zile am fost uluitor de fericiţi, cu excepţia unui moment când am văzut că pe mal se aflau câţiva oameni cocoşaţi, în jurul

pietrei cu vârful teşit unde se produsese bătălia. Dar nu am fost în stare să vedem ce anume făceau acolo, ci doar că în scurt timp au plecat şi părea într-adevăr că nu se gândeau la noi şi nici nu ştiau unde ne aflăm, iar din acest motiv au plecat iar în păduri şi nu i-am mai văzut după aceea. Apoi ne-am pierdut cu totul în fericire.

Acum, în cea de-a zecea zi, îmi recăpătasem atâta putere încât m-am plimbat puţin pe insulă, iar iubita mea a mers cu mine. Astfel am păşit o bună bucată de vreme, iar după aceea m-am odihnit din nou. Iubita mea mi-a adus după aceea armura pe care o păstrase foarte bine, dar desigur era spartă rău şi îndoită, având crestături pe ici pe colo, datorită forţei uriaşe cu care oamenii cocoşaţi mă loviseră cu pietrele lor mari şi ascuţite. Într-adevăr, mă îndoiam că am să mai pot vreodată să îmbrac din nou acest echipament de protecţie. Totuşi, este adevărat, am fost îmbrăcat cu un costum de o tărie uimitoare dacă am rămas în viaţă când am fost bombardat de moarte, ba încă mai ştiam că aş mai putea încă să salvez vieţile noastre, dacă aş putea cumva să îndrept armura şi să mai acopăr crestăturile.

M-am gândit o vreme împreună cu fata, iar după aceea am apucat butucul pe care m-am sprijinit şi pe l-am folosit drept nicovală. Am căutat apoi nişte pietre netede de diverse mărimi şi le-am folosit drept ciocane. Am fasonat toată ziua aceea la armură, cu mici pauze ca să nu obosesc şi am bătut-o într-o formă foarte bună, dinspre interior, netezind părţile sparte ca să nu mă mai poată zgâria iar. La sfârşit armura era potrivită pentru a fi din nou îmbrăcată.

Eram îmbrăcat în parte cu echipamentul meu, dar nu în totalitate, pentru că ceva bandaje se mai aflau încă pe trupul meu, aşa încât în principal eram acoperit cu mantaua pentru că bandajele o suportau mai uşor. Toată ziua aceea a fost extrem de fericită în timp ce am lucrat, deoarece eram împreună.

Ziua următoare a fost cea de-a unsprezecea trezire pe insulă. Fata mea şi cu mine am vorbit mult şi bine în timp ce lucram încă la armură, pentru că nu ajunsesem încă la sănătatea mea normală, deşi eram foarte aproape de pornirea în călătorie mai departe. Totuşi, în acelaşi timp, îmi era frică să nu ne mai întâlnim cu vreun pericol, iar eu să fiu slăbit, pentru că eram încă bolnav.

Imediat şi fata şi eu ne-am gândit amândoi la acelaşi lucru, fiindcă ea strigă ceva în legătură cu pluta, iar eu aveam aceleaşi cuvinte pe buze. Şi a fost o idee nemaipomenită, fiindcă aşa am fi putut să ne ţinem la depărtare de oamenii cocoşaţi, să ne putem odihni cât de des doream dacă am fi fost obosiţi şi să dormim cu uşurare în minte. Şi desigur mai speram ca munca la vâsle să fie mai uşoară decât mersul pe picioare. Fără îndoială am vorbit despre acest lucru o bună bucată de vreme, iar după aceea am abandonat armura şi ne-am îndreptat spre plută ca să vedem dacă am avea puterea să o facem mai stabilă pentru ca în felul acesta să putem aşeza pe ea lucruri mai solide, care să stea între noi şi eventualii monştri care ar fi putut încerca să înoate spre noi.

Am străbătut apoi împreună toată insula cea mică ca să căutăm nişte tufişuri care să aibă din belşug nişte lujere mai lungi şi mai elastice potrivite pentru legături. Dar nu se aflau pe toată insula asemenea tufişuri şi asta mă îngrijoră, aşa cum puteţi presupune. Totuşi era o mulţime suficientă de copaci mici şi drepţi care păreau foarte potriviţi pentru realizarea structurii.

Pe când mersesem peste tot în jurul insulei şi nu găsisem nimic cu care să putem lega, fata spuse ca o mică glumă că am putea să-i tăiem părul şi să-l împletim ca să ne servească drept frânghii. Tocmai în momentul în care ea rostea aceste cuvinte, mă îndreptam către lucrul care putea înlocui nevoia noastră. M-am aplecat pe neaşteptate către iarba care creştea din plin pe acolo, atât de înaltă încât îmi ajungea la coapse, ba chiar şi până la mijloc pe alocuri. Şi ce să vezi! Am avut un gând minunat. Fata pricepu oarecum acest gând, chiar în acel moment, dar eu fusesem primul care se gândise de data aceasta şi astfel că am tachinat-o, pentru că într-adevăr ajunsesem că aproape întotdeauna descopeream toate lucrurile în aceeaşi clipă, aşa cum poate că aţi observat. Dar cu certitudine că eu fusesem primul de data aceasta şi trebuia s-o sărut, aşa cum îi săruţi pe cei mici, ca să le dispară spaimele şi dezamăgirile. Fata a văzut cum mi-am râs de ea şi spuse că îi vine să plângă, dar cum putea ea să ameninţe când de fapt nu era în stare să-şi păstreze gura ei drăgălaşă departe de un zâmbet la adresa mea. Trebuia să fie sărutată din plin şi de multe ori în bucuria noastră permanentă. Am tăiat atunci un braţ bun de ierburi, folosindu-ne de cuţit şi le-am adus la tabăra noastră, pentru că acum ne simţeam în acel loc ca acasă, aşa cum vă puteţi

imagina. Fata îmi arătă atunci cum să împletesc iarba, bucată cu bucată, aşa încât să putem împleti la orice lungime aveam nevoie.

Am lucrat toată ziua aceea şi ne-am simţit foarte fericiţi împreună, dar când am ajuns la momentul odihnei noastre fata făcuse de două sau de trei ori mai mult decât mine şi desigur veni la mine şi mă sărută foarte serios ca să nu fiu îmbufnat, chiar dacă eu o sărutasem cu o ironie blândă în legătură cu ideea cu iarba.

În ziua următoare, care era a douăsprezecea, am apucat discul şi toată ziua am culcat la pământ şase dintre copaci în timp ce fata aducea împletiturile ei, încât să se afle în preajma mea. După ce am tăiat cei şase copaci, mă făcu să mă opresc pentru că altfel riscam să-mi deschid vreo rană. Şi desigur acestea se refăcuseră foarte bine. După aceea am împletit amândoi toată ziua, am terminat de asemenea şi cu armura şi am fost foarte bucuroşi şi total fericiţi.

Într-a treisprezecea zi, am numărat tabletele şi am găsit că mai aveam încă suficiente dacă am fi ajuns la puternica Piramidă într-un timp rezonabil. Dar am insistat ca eu să nu mai mănânc de acum înainte mai mult decât mâncam în mod normal şi deşi iubita mea mă rugă şi mă imploră, chiar dacă încercă să vadă dacă o supărare neastâmpărată şi drăgăstoasă ar fi putut să mă clintească, eu nu mi-am modificat decizia care se baza pe judecata mea şi pe intenţia ca nu cumva iubita mea să călătorească vreodată în pericolul foamei, în timp ce în trupul meu ar mai fi viaţă. Când iubita mea îşi manifestă această supărare drăgălaşă, eu am cuprins-o în braţele mele şi i-am spus cât de mult o veneram şi o iubeam, cum ea reprezenta pentru mine toată frumuseţea, iar eu o iubeam atât de mult pentru că ştiam motivul acestui aspect drag al supărării ei faţă de mine.

Mă sărută atunci şi totuşi mă mai rugă o dată să urmez calea ei în această privinţă, dar eu i-am arătat imediat că judecata mea rămânea neschimbată în acestă direcţie deşi nu i-am spus nimic despre faptul că cel mai puternic gând al meu era legat de propriile ei nevoi. A trebuit să fie de acord cu mine în mintea ei, chiar dacă inima îi tânjea după a-mi oferi hrana. Într-adevăr eu o iubeam foarte mult, aşa cum vă puteţi imagina.

O femeie are nevoie în egală măsură pentru a fi condusă de inteligenţă, precum şi de tandreţe, dar de asemenea simte nevoia de a fi condusă, poate chiar cu severitate, deşi mai degrabă cu dragoste.

Când ne-am trezit în ziua a paisprezecea a existenţei noastre pe insulă, ne-am apucat de treabă foarte repede după ce ne-am spălat, am mâncat şi am băut, iar iubita mea observă cum se vindecau rănile mele. Am tăiat încă şapte copaci în ziua aceea şi astfel am obţinut treisprezece în total, iar după aceea i-am aranjat foarte plăcut. După ce s-a făcut asta, am tăiat doisprezece puieţi de copaci, plus încă doi foarte subţiri, pe care m-am gândit să-i folosim drept vâsle pentru a conduce pluta pe apă.

Iubita mea şedea mereu lângă mine şi nu se oprea niciodată din împletire. În timp ce ea împletea şi făcea o conversaţie foarte amabilă şi fericită cu mine, m-am aşezat lângă ea şi am apucat cureluşa de la cuţitul ei pentru a o utiliza. Totodată când am tăiat coaja de pe un copac, am făcut o piesă din lemn în cruce lungă de treizeci de centimetri pe care am fixat-o în cuie la capătul uneia dintre cozi.

Am apucat apoi o bucată de scoarţă tot atât de mare pe cât să-mi pot înveli coapsa cu ea şi am înfăşurat-o de la un cap la altul. După ce am făcut găuri în bucata de scoarţă, am fixat capătul mai lat pe piesa în cruce, iar capătul mai îngust l-am fixat de mâner. În felul acesta am făcut găuri pe toată lungimea scoarţei şi am ţintuit-o în acest mod pe mâner construind în felul ăsta o vâslă destul de bună, de vreo trei metri lungime la mâner, iar capătul mai avea aproximativ şaizeci de centimetri.

După ce am făcut asta, am cioplit mânerul aşa încât să poată fi ţinut de către fată şi am glumit cu ea foarte drăgăstos şi amabil pentru că mă pusese să muncesc atât de mult din pricina mâinilor ei atât de mici. Într-adevăr ea mă opri imediat din ironie, punându-mi mâinile pe gură, iar eu am mormăit atunci şi am râs şi astfel am mers mai departe cu treaba.

După ce am terminat de făcut o vâslă, am construit-o şi pe cealaltă, dar oarecum mai brută şi mai grea, potrivită pentru puterea mea. Astfel ambele au fost foarte mulţumitoare, deşi erau alcătuite oarecum după modelul lacurilor care se aflau în ţinutul liniştii. Ne-am reunit apoi la împletit şi asta

cu vorbe vesele şi cu respectarea orelor de masă, până când am ajuns din nou la orele de odihnă.

În ziua a cincisprezecea, după ce ne-am trezit, ne-am spălat, am mâncat şi am băut. Fata se uită la bandajele mele şi consideră că mă refăcusem foarte bine doar că nu trebuia să-mi suprasolicit trupul. Atunci ne-am apucat să dansăm, jumătate în joacă jumătate de bucurie, dar moderat. După aceea veni cu mine să mă ajute să ducem copacii spre apă.

Timp de şase ore am rostogolit copacii pe mal şi am început să fixez puieţii de-a curmezişul copacilor cei mari, în felul acesta ţinându-i în siguranţă pe plută. Pe copacii din mijloc i-am aşezat mai în faţă în raport cu ceilalţi; astfel partea de dinainte luă forma unei prore de navă. Puieţii ţineau copacii în felul acesta când m-am apucat să fixez fiecare pomişor şi fiecare copac în parte, pomişorii fiind aşezaţi de-a curmezişul.

Toată ziua aceea am lucrat aproape neîntrerupt şi susţinut, până când iubita mea mă făcu să mă opresc o vreme, ca nu cumva să mă forţez prea mult şi astfel să-mi întind prea mult rănile. Am fost rezonabil, dar mergând totuşi mai departe cu treaba, doar că mă opream din când în când.

În ziua următoare, care era a şaisprezecea pe insulă, am terminat de aşezat copacii şi pomişorii de-a curmezişul plutei şi am fixat de asemenea două suporturi pentru vâsle, aşa încât să putem vâsli dacă stăteam aşezaţi pe plută. După aceea, fiind pregătiţi, ne-am apucat amândoi să luăm echipamentul şi să îl aşezăm pe plută. Am pus prăjina pe care o folosise fata pe plută şi am dezlegat curelele de pe prima plută şi le-am luat cu noi. Am aşezat armura în siguranţă pe plută, dar discul l-am păstrat la şold ca întotdeauna. Astfel am fost gata să părăsim mica insulă care ne-a servit drept refugiu, unde am fost atât de aproape de durere, dar unde am ajuns la bucuria totală. Desigur că iubita mea mă apucă de braţ şi se opri o clipă să privească spre patul de iarbă moale unde mă întinsese când fusesem atât de aproape de moarte. Apoi mă sărută foarte dulce, drăgăstos şi gingaş, tremurând toată de plâns şi de dragostea care o tulbura din interior, iar eu mi-am pus mâinile în jurul ei cu dragoste.

XV

Trecerea prin Casa Tăcerii

Acum eram în a zecea oră a acelei zile în care am coborât pe plută. Desigur, vâslitul ni se părea foarte uşor şi datorită perioadelor de odihnă despre care v-am povestit. Pluta înainta fără prea multă muncă, aşa că noi stăteam, fata la vâsla din faţă, eu la cea din spate şi împingeam regulat din ele, aşa că acum pluta avea o viteză mai mare decât cea cu care am fi mers noi pe pământ.

Într-a douăsprezecea oră ne-am oprit, am mâncat, am băut şi apoi am plecat din nou vâslind uşor. Ne-am pus în mişcare şi sub picioarele noastre nu observam altceva decât pietre. Astfel treceau orele şi purtam o discuţie liniştită unul cu altul, iar fata privea adesea spre mine cu dragoste şi îşi ţuguia buzele pentru a mă tenta. Dar clătina din cap drăgălaş când aş fi vrut să-mi părăsesc vâsla ca să mă îndrept spre ea.

Când s-a împlinit a optsprezecea oră a zilei ne-am ridicat vâslele şi fata a aşternut mantia foarte drăguţ pentru a face patul. Apoi am mâncat şi am băut şi ne-am dus la culcare. Am adormit dintr-o dată, foarte fericiţi, după cum se părea. După opt ore bune ne-am trezit amândoi şi ce să vezi! De-abia ne-am amintit unde eram în prima clipă, dar după aceea am ştiut şi am remarcat că eram în siguranţă şi nimic nu se întâmplase pe parcursul somnului nostru. Desigur am râs fiecare în faţa celuilalt, căci eram atât de bucuroşi să ne trezim fiecare conştient de celălalt. După ce ne-am sărutat, ne-am spălat oarecum cu apa mării. Apoi am mâncat şi am băut şi ne-am apucat iar de vâslit. Am mers de-a lungul coastei în linişte şi mulţumiţi întreaga ziuă.

Acea călătorie durase în întregime patru zile, de douăzeci şi patru de ore fiecare, căci nu ne-am grăbit, ci am mers uşor pentru ca eu să am timp să îmi recapăt puterea. Nimic nu s-a întâmplat în acest interval, doar o singură dată am zărit o bestie mare venind greoaie dinspre mare pe ţărm, mâncând

şi distrugând iarba de acolo sau cel puţin aşa ni s-a părut nouă. Desigur, ne-am îndepărtat de zona aceea pentru a fi în siguranţă.

Această bestie nu ne-a speriat, ci doar ne-a făcut să ne bucurăm că suntem departe de ea. Nici un alt miros de alte lucruri monstruoase nu ne-a tulburat spiritul. Aşa groaznice erau toate creaturile acestui ţinut şi cred că lumea dinainte era cumva asemănătoare. Asta pare să adeverească vechea zicală că extremele se întâlnesc. Asta trebuie că ne este cunoscut într-un fel, după cum puteţi remarca prin raţionamente asupra zilelor de demult şi prin ceea ce am arătat în povestirea mea, căci lumea din adâncuri a produs creaturi naturale care erau tot atât de puternice ca cele care au trăit la începuturi.

Aceste gânduri nu mă afectau prea tare, deşi multe, poate toate, trebuiau cizelate în diferite moduri de circumstanţe şi condiţii, însă erau forţe interioare, amestecate şi devenite monstruoase prin creştere nebunească, în corpurile acelor monştri groaznici. Trebuie să vă menţionez că poate toate aceste specii diverse nu erau monstruoase. Nu mă deranja presupunerea că existau acele forţe interioare specifice fiecărui trup modelat care deţinea acea minunată calitate a vieţii. Dacă îmi cereţi să vă dau un exemplu pentru a face mai limpede acest gând al meu, v-aş spune că ar fi rezonabil să presupunem că forţa spiritului trebuie să fie specifică omului, că este cauza vieţii. Dacă este una sau alta, ştiţi că forţa spiritului se găseşte nepângărită în bărbat, iar eu nu mă opun gândirii că bărbatul trebuie să fie mereu prezent la problemele fundamentale şi nici eu nu sunt cu adevărat diferit, deşi oarecum modificat la trup. Poate era vreun fel în care trupul acţiona asupra spiritului. Asta în acea epocă a zilelor noastre şi în acea îndepărtată vreme de care vă povestesc. Dar dezvoltarea nu face oamenii altfel, căci dezvoltarea are limite specifice omului. Desigur, mie mi se pare că dezvoltarea bărbatului se face între două puncte, care nu sunt total depărtate şi bărbatul are puterea să ajungă repede de la unul la celălalt. Chiar dacă se va dovedi vreodată că bărbatul a fost cândva peşte, eu nu am de ce să mă abat de la prima parte a argumentaţiei mele. Dar aş avea nevoie de mai multă gândire pentru a avea puterea de a accepta acest fapt. Aş avea atunci ocazia să mă gândesc că bărbatul nu a fost într-adevăr peşte, ci doar că a fost cândva modificat fizic spre folosul lui şi este încă posedat de spiritul bărbătesc, deşi lipsit de dezvoltare. Aş fi mai puţin ofensat în raţionamentul meu dacă s-ar arăta că bărbatul a fost întotdeauna în forma lui actuală, deşi

poate la fel de brutal precum oamenii cocoşaţi. Sunt însă gata să consider toate aspectele şi să nu pun nici un zid în calea raţiunii mele. Sunt foarte deschis spre a accepta orice, dar şi raţiunea mea trebuie să fie de acord.

Voi remarcaţi, desigur, că nu vorbesc aici de ceea ce ar putea fi după aceea, când toate astea, viaţa noastră, se vor sfârşi. Căci cine ar putea spune cât de mult sau cât de puţin ne îndreptăm spre iubire. În acest punct vă spun că eu am o minunată încredere în lucrurile frumoase şi în dulceaţa şi puterea înălţării şi a vieţii de apoi, în acea lume bucuroasă ale cărei ţărmuri le-am zărit atunci când am stat fericit alături de iubita mea.

Acum mă întorc la povestea mea şi sunt bucuros că am făcut aceste mici remarci despre o problemă care merită menţionată, deoarece are rădăcini în povestea mea şi a crescut în ea şi din ea.

Ar mai fi fost un lucru de notat despre timpul în care am fost pe ape, în afară de animalul de mare. Acesta era ciudăţenia marelui deal de foc care stătea pe ape şi pe lângă care treceam foarte aproape. Desigur marea fierbea în jurul lui, deşi nu peste tot şi era un mare număr de şuvoaie care ţâşneau în sus, într-un mod mostruos şi care bubuiau puternic în apele de lângă noi. Veneau zgomote ciudate din apele de lângă baza dealului de foc şi îmi imaginam că erau făcute de gazele care ieşeau la suprafaţă ici şi colo. Desigur ne făceau să simţim marea energie care era trează în adâncul acestui ţinut şi să ne minunăm în continuare de acest deal de foc şi forţă, la multă vreme după ce am trecut de el.

Dincolo de asta nu era nimic, doar că că am avut ceva grijă când am ajuns în acel loc în care marea cea mare se rupea în mări mai mici, toate legate prin treceri de ape, care ne lăsau să ne vedem de drum.

Desigur i-am arătat fetei mele cele două locuri în care dormisem când am venit prima dată în acest ţinut şi ea era teribil de interesată şi mereau avea ceva de învăţat.

Când am ajuns la cea de-a patra zi pe ape, după cum v-am spus, am ajuns pe uscat, pe un loc plat de ţărm, unde ţinutul se înclina spre prima trecătoare, despre care vă amintiţi. Asta era în cea de-a zecea oră a acelei zile şi noi ne începusem călătoria în a zecea oră, după cum vă amintiţi.

Fusese cu siguranţă o călătorie pe ape, dulce şi liniştită şi eu aş fi fost bucuros dacă tot ceea ce era încă înaintea noastră ar fi fost la fel de plăcut şi în siguranţă. Însă mai erau multe pericole care ne pândeau, după cum bine ştiţi şi noi ne făcusem curaj în inimi şi înaintam pentru a învinge. Dacă reuşeam şi ajungeam în siguranţă la casa cea mare, atunci ne vom trăi viaţa împreună în iubire şi aceasta va fi un premiu meritat şi o glorie a inimii la sfârşitul stresului nostru.

Acum fata şi cu mine stăteam pe plută, aşa cum puteam şi ne întrebam dacă cineva ar putea vreodată zări prin eternitate. Ne-am uitat puţin unul la altul şi fata tăie apoi o mică bucată de lemn din plută ca o amintire.

Apoi ne-am luat echipamentul de pe ţărm şi fata m-a ajutat încă odată să îmi pun armura. Acum aveam desaga şi săculeţul din nou în spate, discul în mână şi totul pregătit, iar fata ţinea bocceaua ei, care ajunsese acum destul de mică, cu cureaua în jurul trupului şi cuţitul în mână. Desigur ea îngenunche şi sărută pluta, pentru amintirile pe care le purta cu ea. Se despărţea de tot ceea ce fusese această parte a vieţii ei şi inima ei era tulburată de regrete în acel moment. M-am înclinat atunci, foarte tandru şi iubitor şi mi-am ridicat iubita în picioare. Am depărtat-o de plută, iar ea avea nevoie să fie lângă mine. Astfel am mers înainte şi am urcat spre gura întunecată a marii trecători.

La câţiva kilometri în dreapta noastră, se aflau acei munţi fioroşi şi foarte înalţi, unde sus, departe în înspăimântătoarea noapte vedeam cele patru dealuri de foc despre care v-am spus. Iar sub ele erau marile dealuri de cenuşă, ce fusese aruncată acolo de-a lungul eternităţii. La aceste lucruri se uită fata vreme îndelungată şi nu încetă să se minuneze.

Am ajuns sus la marea deschidere a trecătorii şi am trecut apoi în semiîntuneric, o porţiune mică, până când am ajuns în locul unde trecătoarea o lua în stânga, spre întunericul veşnic.

Şi ce să vezi! Ne-am oprit aici şi ne-am întors din nou spre Ţara Mărilor pentru a arunca o ultimă privire peste acel ţinut adânc şi viu, care se ascundea atât de jos în noaptea veşnică a lumii. Într-adevăr, era un lucru măreţ să ştii că noi eram poate ultimii oameni vechi care ne-am uitat vreodată peste acel ţinut. Mă întrebam în acel moment dacă acei oameni

cocoşaţi se vor dezvolta vreodată, în vreo îndepărtată eternitate, în deplinul spirit dulce al umanităţii despre care gândeam că zăcea în interiorul lor. Acesta era un gând pe cât de ciudat, pe atât de natural. Gândeam că acel ţinut era ca şi cum vremurile trecute s-ar fi repetat. Aşa şi era: ne uitam la lucrurile de demult cu ochi noi.

Ne-am mai uitat o vreme în tăcere şi ascultam în acele ultime momente murmurul îndepărtat al marilor munţi de foc, al dealurilor de foc şi zgomotul vieţii care exista peste tot în acel ţinut. Eram la câţiva paşi de liniştea din marea trecătoare, care trebuia să ne conducă spre ciudăţenia eternă din Tărâmul Nopţii. Fata mă ţinea strâns de braţ pe când aruncam o ultimă privire spre lumina roşie a acelei ţări adânci şi ascunse, unde de fapt ajunsesem atât de aproape de moarte.

Acum m-am întors şi fata îşi puse mâna în mâna mea şi lacrimile îi alunecau în tăcere pe faţă, deoarece toate astea lăsaseră urme în inima ei. Dar nu toate erau supărări, căci existau şi necazuri şi bucurii de-o potrivă, şi o vagă emoţie a faptului că nu v-a mai privi niciodată acea insulă dragă unde îşi îngrijise bărbatul aducându-l din nou la viaţă. Purta în minte toate aceste locuri unde ştia că amintirile ei vor colinda în viaţa de apoi. Va păstra poate poveşti de spus copiilor ei, despre acel ţinut pe care ei nu-l vor vedea niciodată, ci doar se vor minuna de existenţa lui.

Am înconjurat apoi colţul mare al trecătorii şi am pornit înainte, oarecum împiedicaţi, în semiîntuneric. Mergeam acum neîntrerupt de şaisprezece ore şi nimic nu ne tulbura decât marele întuneric. Aveam astfel douăzeci şi şase de ore de când dormisem ultima dată şi desigur asta era o prostie, deoarece trebuia să fiu în deplinătatea puterilor mele atunci când vom ajunge la Tărâmul Nopţii. Era o nebunie şi pentru că mă oboseam prea mult şi pe mine şi pe fată.

Atunci am găsit un loc sigur de culcuş şi în timp ce mâncam şi beam, ne-am uitat în notiţele mele de la venire şi am hotărât că nu vom merge mai mult de şaisprezece ore în fiecare zi prin trecătoare şi că vom dormi întotdeauna opt ore bune. Astfel vom face până când vom ieşi din trecătoarea cea mare, ceea ce ne va lua în felul acesta cinci zile. Desigur, când vom ieşi în locurile luminoase ale trecătorii vom fi foarte încântaţi. Adesea vom fi aproape înecaţi de gazele respingătoare care veneau în sus din diferite locuri.

Puterea mea creştea constant pe măsură ce călătoream, dar fata încă suferea că nu o purtam în braţe, însă mergea mereu foarte uşor şi dibace şi era foarte hotărâtă să facă acest drum. Ici şi colo mă opream pentru a-i arăta iubitei mele acele locuri în care dormisem şi ea mereu voia să le vadă mai de-aproape şi să se oprească un moment acolo unde eu stătusem atât de singur, pe când mergeam în acea disperată căutare. Apoi ea era mereu tandră cu mine şi foarte tăcută datorită chemărilor inimii ei.

Desigur, iubita mea mă întreba mereu când vom ajunge în Tărâmul Nopţii şi cât de departe ar putea fi şi era din ce în ce mai încântată, foarte drăguţă şi naturală. De fapt şi eu eram la fel şi nu mă miram că se gândeşte la Piramida cea mare şi la tot acel ciudat şi monstruos ţinut. Peste toate astea doream în adâncul inimii să îmi duc fata în siguranţă, căci, la urma urmelor, deşi veneam de atât de departe, se putea întâmpla oricând o nenorocire. Era dificil pentru noi să nu începem să ne grăbim şi să nu depăşim orele pe care le stabilisem, dar eram hotărâţi în această privinţă şi ne culcam mereu după cea de-a şaisprezecea oră.

Nu am văzut nici urmă de viaţă în toată acea mare şi dezolantă trecătoare. Erau doar gazele arzătoare, mirosul lor puternic, bolovani şi pietre. Şi întotdeauna o tăcere totală şi atotstăpânitoare. Doar uneori un foc de gaz singuratic murmura sau fluiera uşor şi şuierul suna foarte trist peste marea întindere a trecătorii. Acest murmur te făcea să simţi singurătatea în inimă, iar fata simţea asta alături de mine.

Mereu, după cum ştiam, se gândea în inima ei că am venit prin acest loc singur pentru a o căuta pe ea prin ţinuturile necunoscute ale lumii. Desigur, eu nu eram decât un bărbat normal care eram cumva bucuros în inimă că iubita mea cugeta la asta şi îşi amintea, căci astfel dragostea ei părea şi mai mare. Un bărbat trebuie să fie bucuros în spirit şi mândru că fata lui ştie că el a făcut tot ceea ce putea pentru binele ei. Trebuie doar să vă gândiţi la zilele de iubire şi veţi auzi ecourile acelor gânduri mândre care creşteau în voi. Şi totul nu se îmbina atât de ciudat cu grija familiară în acel fel vechi.

Acum eram în a cincea zi, aproape de a şaptea oră, când am auzit deodată un sunet în trecătoare, ca şi cum pietrele ar fi făcut zgomote ciudate către noi. Într-o clipă am tras-o pe fată aproape de mine şi ţinând discul în mână am mers înainte cu mare grijă. Am trecut pe lângă trei locuri în care erau

focuri de gaz care ardeau, dansau şi scoteau un uşor murmur şi uneori un mic fluierat. Celălat sunet însă venea ciudat dinspre pietre, ici şi colo, foarte neobişnuit şi neaşteptat, deşi părea oarecum familiar.

Deodată am realizat că era un zgomot de departe în acele sunete, deşi părea să vină din acest loc şi foarte aproape de cotul meu. Şi iată! Am ştiut atunci că am ascultat mici ecouri prinse de pietrele din apropiere şi care proveneau de la un sunet îndepărtat şi puternic. Asta trebuie să fi fost cu siguranţă monstruoasa orgă a marii fântâni de gaze, pe care sper că v-o amintiţi. Într-o clipă i-am spus asta fetei mele şi ea se minună deoarece era atât un lucru minunat, dar şi un semn care ne arăta că am ajuns foarte aproape de ieşirea din trecătoare şi călătoria noastră se apropia de sfârşit.

Desigur am privit înainte foarte serioşi şi în faţa noastră erau multe focuri ciudate şi zglobii, încât nu eram siguri dacă este dansul îndepărtat şi monstruos al marii fântâni de gaze. Era cu adevărat atât de departe, încât focurile de gaze din apropiere luminau mai puternic ochii noştri pe toată lungimea plictisitoare a trecătorii, decât marele dans al focului de departe, din afară, care părea acum foarte mic datorită depărtării.

După ce am mers înainte o vreme, am văzut că de-a lungul trecătorii era un joc de lumini şi umbre, aşa că fundalul nopţii părea să-şi piardă ceva din intensitatea întunericului prin constante sclipiri de lumină. Acesta era cu siguranţă dansul flăcării marii fântâni de gaze. Am tot privit pe când mergeam pentru a vedea cum vaga scânteiere de lumină creştea în distanţa nopţii şi devenise acum o flacără albastră îndepărtată, care urca şi cobora straniu. Sunetul se auzea mai constant acum şi devenea deodată o orgă monstruoasă, mare şi minunată şi cu o permanentă schimbare de note.

După aceea am trecut de ultimul dintre focurile mici şi am ajuns în acea parte a trecătorii în care nu mai erau focuri, ci doar marele dans al fântânii de gaze, care acum crescuse foarte înalt şi se vedea pe deplin, aşternând o lumină tremurătoare asupra trecătorii.

În cele din urmă am ajuns foarte aproape de dansul flăcării monstruoase şi eram aproape asurziţi de zgomot, care era acum un urlet furios. Fata şi cu mine stăteam ca doi străini în gura trecătorii adânci şi dezolante şi ne uitam muţi la flacăra enormă. Braţul meu o înconjură pe fată, iar ea strânse mai

aproape de mine şi nici unul nu scotea o vorbă. Desigur ar fi fost fără de folos căci zgomotul era foarte puternic. După ce ne-am uitat vreme îndelungată, ne-am întors, ne-am privit şi ne-am sărutat foarte serioşi, acolo în lumina flăcării monstruoase. După aceea ne-am uitat din nou la flacără şi curând ne-am întors, am privit de jur împrejur şi ne-am minunat să vedem cum lumina se răspândea albastră şi ciudată la mare distanţă.

Pentru o vreme am privit în acea direcţie în care partea îndepărtată a trecătorii se vedea în întregime când flacăra cobora. Părea cu adevărat un loc îndepărtat şi singuratic, ca şi când o lume pierdută şi uitată de munţi ar fi fost acolo.

Dar ce să vezi! Acum ne uitam că ar fi trebuit să vedem cumva drumul pe care trebuia să ne continuăm călătoria. Desigur că nimic nu se vedea clar decât când flacăra se ridica la o mare înălţime şi asta datorită stâncilor înalte care erau în jurul ei. Am putut însă să îi arăt ceva fetei din partea de jos a marii şi monstruoasei pante care era ultimul drum al călătoriei noastre, înainte de a ajunge în Tărâmul Nopţii.

Apoi pornirăm înainte cale de un kilometru, pentru a nu fi atât de asurziţi de zgomotul fântânii de gaze şi trecusem acum de a şaptesprezecea oră, aşa că am mâncat şi am băut şi ne-am făcut odihna într-un loc sigur, printre nişte bolovani mari. Când ne-am trezit, am mâncat şi am băut iar şi am rămas tăcuţi pe când priveam flacăra dansând monstruos şi singuratic, înconjurată de stânci ascuţite şi mari, ce păreau uriaşi tăcuţi ce priveau pe vecie.

Apoi ne-am echipat şi am mers înainte spre întunericul total al Pantei celei Mari. Am început acel urcuş care trebuia să dureze zile întregi în eternitatea nopţii. Adesea, în primele ore, ne-am întors din înaintarea noastră orbească şi ne-am uitat în jos de la mare înălţime spre flacăra îndepărtată care tremura jos departe în noapte şi făcea un pic de lumină în acel întuneric adânc. Astfel am lăsat-o să danseze pentru totdeauna în eternitate, în acel loc pierdut al lumii şi ne-am îndreptat toată voinţa şi puterea spre urcuş.

Astfel am mers orbecăind timp de şaisprezece ore şi în acel moment ajunsesem la un pas potrivit acelei misiuni şi eram cumva amorţiţi şi devenisem cumva ireali datorită întunericului tulburător.

Timp de opt zile am urcat mereu prin cea mai teribilă noapte. În prima zi ne târam pe mâini şi pe genunchi. Eu mergeam în faţă, ţinând discul pregătit la şold. Am luat două dintre curelele de la desagă şi săculeţ, pentru a avea o oarecare lungime şi le-am legat între centura fetei şi a mea, astfel încât să fiu sigur mereu că ea vine aproape, după mine.

Am călătorit câte şaisprezece ore şi am mâncat şi am băut la fiecare a şasea şi a douăsprezecea oră, apoi dormeam şi iar porneam la drum. Timpul nostru de somn era de aproape opt ore, pentru a fi convins că vom avea forţa necesară acestei îngrozitoare călătorii care era încă în faţa noastră, dincolo de teroarea oribilă a Tărâmului Nopţii.

Din când în când deveneam speriat de tot şi îngrijorat că vom înainta şi urca mereu şi că voi orbecăi stângaci pentru a găsi drumul printre bolovanii uriaşi, stâncile şi găurile care se aflau în calea noastră, căci păream pierduţi de viaţă şi cunoaştere, în negura care părea să ne înnece.

Am făcut o pauză şi am strigat-o uşor pe iubita mea, care urca aproape de mine. Am luat-o apoi în braţe, în bezna totală a acelei nopţi. Asta pentru a-i aduce puţină relaxare.

Desigur, fata murmură că ea era orbită de dragoste şi uimire în inimă, căci nu încetase niciodată să îşi amintească că eu mă aventurasem prin noaptea aceasta mare pentru a o găsi pe ea. Acest lucru îmi umplea inima de căldură, după cum vă puteţi imagina. I-am oprit vorbele cu un sărut şi ea ştiu atunci că fusese un gest prostesc să îmi împărtăşească gândurile ei în această privinţă, însă nu încetă niciodată să îmi reamintească şi era foarte tulburată de această secretă admiraţie plină de iubire. Ea, de fapt, făcea din mine eroul ei şi asta mă făcea să fiu în acelaşi timp oarecum ruşinat, dar şi teribil de mândru.

Astfel am stat alături şi după acea pauză am mers înainte din nou, cu un nou curaj.

Era foarte confortabil pentru mine să mă gândesc că, deoarece mergeam în sus şi nu coboram, nu puteam să cădem peste vreun deal ascuns în noapte. Asta deoarece acum ştiam câte ceva despre pantă, de la drumul de venire. Îmi aminteam de acele gropi monstruoase din care scăpasem, aşa că

mergeam cu atenţie. Într-adevăr, în a doua zi, mi-am luat iubita mai aproape de mine, nelăsând decât o cureluşă între noi şi de cealaltă am legat o piatră. Am aruncat mereu piatra în faţă, ca la drumul de venire.

Adesea în acele triste zile în întuneric, am rostit şoapte gingaşe spre iubita mea, pentru a o îmbărbăta. Ea îmi răspundea întotdeauna foarte dulce şi iubitoare, apoi continua să tacă, la fel ca şi mine. De fapt, era ca şi cum nu puteam să vorbim cu voce tare pe Panta cea Mare, de frică să nu se abată vreo vrajă asupra noastră, după cum s-ar putea spune. Într-adevăr, de fiecare dată când purtam piatra, zgomotul pietrei era uşor neplăcut urechilor mele, căci totul era atât de tăcut şi pierdut şi dezolant în noapte, încât aveam nevoie de această tăcere şi doream să ajungem sus în linişte, ca nişte umbre.

Trebuie acum să vă povestesc cum fata avea la deşteptare aceleaşi sentimente pe care le avusesem şi eu pe drumul de venire, că ceva era aproape de noi şi părea îngrijorată în momentul deşteptării. Şi eu păstram acelaşi sentiment, ca la venire. Adesea, pe când mergeam, simţeam că ceva trece foarte aproape pe lângă noi. Asta mă făcea să îmi fie puţin frică deoarece eram mereu temător pentru iubita mea şi atunci o aduceam mai aproape de mine şi verificam legătura dintre noi, chiar şi atunci când ea dormea. Ea însă nu era îngrijorată de acest lucru, căci simţea în spiritul ei că era o forţă care nu avea intenţii rele faţă de noi. Mai mult nici eu şi nici ea nu ştiam ce era, iar eu în cele din urmă m-am obişnuit cu asta, atâta doar că eram, după cum am spus, neliniştit în tot ceea ce privea viaţa şi binele iubitei mele. Şi astfel am tot înaintat în acele opt zile.

Curând se făcu foarte frig, aşa că amândoi eram nevoiţi să ne învelim cu mantaua când dormeam, dar în orele de călătorie nu aveam nevoie de nimic, căci urcuşul ne încălzea desigur foarte tare. De asemenea se petrecuse o schimbare şi anume, o rarefiere a aerului, iar fata remarcă asta deoarece pulberea de apă nu mai sfârâia acum atât de puternic.

Am tot urcat şi urcuşul părea că nu se mai sfârşeşte. Călătoream foarte tăcuţi şi liniştiţi şi ne opream la momentele stabilite pentru a mânca şi a bea, iar atunci stăteam foarte apropiaţi, tăcuţi şi îndrăgostiţi. Niciodată nu am depăşit şaisprezece ore de călătorie în fiecare zi, căci era şi aşa foarte mult şi pentru că acest urcuş era o muncă constantă şi dificilă.

Aflam care este ora prin mica strălucire a discului pe cadranul de timp, despre care v-am spus că era ceva asemănător ceasului din epoca noastră de acum. Învăţasem de asemenea că erau un număr constant de căderi ale pietrei pe oră. Fata descoperise prima acest lucru, pe când se strecura în urma mea şi asculta liniştită zornăitul pietrei, de fiecare dată când o aruncam. Uneori îmi striga uşor pentru a-mi spune că este timpul un lucru sau altul. Eu mă uitam la cadran, după cum am spus şi adesea vedeam că ea avea în mod straniu dreptate.

Uneori nu aveam de gând să numărărm, ci purtam o discuţie tăcută unul cu celălat. Erau şi momente ciudate în care ni se părea că suntem două spirite în întunericul atotstăpânitor, care vorbeau liniştit unul cu altul şi păream desprinşi de trupurile noastre. Atunci simţeam nevoia să ne uităm unul la celălat pentru a şti cu adevărat că încă trăim şi că eram într-adevăr alături de cel iubit. Făceam atunci discul să se rotească puţin, ceva mai mult decât atunci când priveam ceasul, iar feţele noastre se înfăţişau palide şi păreau ciudate în strălucirea luminoasă a marii arme prin întuneric. Noi ne uitam iute şi flămânzi de dragoste unul la altul şi cu dorinţa de a-l îmbrăţişa pe cel iubit pentru a-l alina şi mângâia. Apoi aveam liniştea necesară pentru a ne continua urcuşul.

Din când în când se întâmpla ca iubita mea să îmi spună pe numele de alint cu care mă chemase în acele trecute zile ale acestei epoci, pe care nu îl mai auzisem de când murise Mirdath. Într-o clipă eram din nou pătruns de acea stare de încântare şi fascinaţie care de un atât de lung timp fusese ascunsă şi pierdută în spaţiul memoriei, acolo unde spiritul hoinăreşte uneori, tăcut, fără lacrimi prosteşti. În acelaşi moment, atât agonia, cât şi gloria nespusă, precum şi deliciul pierdut a ceea ce fusese se împleteau. Era ca şi cum aţi colinda în spirit între durerea tristă a apusului şi speranţa răsăritului care erau clădite pe nevoia şi speranţa sufletului şi aveau de asemenea o oarecare tristeţe în ele. Şi asta deoarece se împleteau cu dorul, care este un chin esenţial al memoriei. Astfel, poate, aţi mers alături de mine, căci şi voi aveţi gânduri ciudate care vin din ani şi rănesc inima, chiar dacă inima se mânie pe ceea ce produce atâta durere. Într-adevăr, iubita mea era acum cu mine, aşa că ştiţi câtă bucurie aveam în suflet. Toţi anii de durere şi plăceri pierdute erau în spaţiul memoriei mele şi iubita mea tulburase acum totul.

Iubita mea ştia ce se întâmplase cu mine şi a spus acest lucru, abia cunoscut, chiar dacă spiritul ei i-l adusese pe buze şi înainte îl uitase total, la fel ca mine. Acum era la fel de tulburată ca şi mine, încât de fapt ne ţineam de mâini în marele întuneric al pantei şi aşteptam, până când durerea şi tristeţea ciudată dispăreau cumva din inimile noastre şi aveam din nou puterea de a şti că eram iar împreună, cu adevărat, după o mare eternitate.

Astfel am mers şi chiar în acea ciudată noapte spiritele noastre erau foarte apropiate şi asta datorită acelui dulce şi sfânt lucru pe care îl numim dragoste. Spre gloria şi mirarea mea dragostea revenise la mine.

Trebuie să vă spun că în a opta zi pe pantă, spre sfârşitul celei de-a noua ore, se zări în sus o mică lumină, departe de noi în întuneric. Arăta ca o vagă şi prostească podoabă deasupra noastră în noapte. Am ştiut că ajunsesem în apropierea Tărâmului Nopţii.

Pe când mergeam foarte hotărâţi prin întuneric, strălucirea slabă creştea mereu. Aşa că în curând am văzut-o foarte clar, ca pe un contur luminos departe. Am continuat să urcăm şi să mergem în sus. Şi ce să vezi! În cea de-a paisprezecea oră a acelei zile am ieşit încet din noaptea de pe pantă şi am păşit în cele din urmă pe Drumul Unde Merge Cea Mai Tăcută. Desigur era ca şi cum aş fi ajuns acasă şi am pus piciorul din nou pe pământurile familiare. Asta trebuie să vă arate cât de departe mi se părea că mersesem şi că acum ajunsesem într-un loc cunoscut.

Am mers înainte pe drum, până când am ajuns cu adevărat în vârful pantei şi am privit peste minunăţia şi misterul acestui ţinut. Nu voi uita niciodată bucuria de a şti că ajunsesem din nou acolo, după o atât de ciudată călătorie şi că îmi adusesem iubita cu mine, de departe din lumea necunoscută. Într-adevăr, nu uitasem niciodată că acest ciudat tărâm era ultimul test şi cea mai periculoasă parte a călătoriei noastre. Neliniştile au coborât asupra mea, căci trebuia să o duc pe iubita mea scumpă prin acel pericol al forţelor oribile şi al lucrurilor monstruoase şi al bărbaţilor fiare şi aşa mai departe. Într-adevăr eram foarte amărât.

M-am uitat foarte atent spre locul îndepărtat din partea de mijloc a tărâmului nopţii, acolo unde era marea Piramidă. Desigur că ea strălucea în mijlocul ţinutului şi era casa mea, unde nu îndrăznisem niciodată să sper că

mă voi întoarce. Mi-am pus braţele foarte uşor şi pasionat în jurul fetei şi i-am arătat repede Piramida cea mare, minunată şi sigură, care va fi refugiul nostru pentru tot restul vieţii, dacă vom reuşi să ajungem acolo. Fata privi foarte serioasă, interesată, bucuroasă, cu sufletul deschis şi inima curioasă spre acel loc în care mă născusem, de unde veneam şi unde o duceam acum pe ea.

Şi se tot uită până când, deodată, se întoarse spre mine şi îşi puse repede braţele în jurul gâtului meu, izbucnind într-un plâns straniu şi fericit. Am ţinut-o gingaş lângă mine şi am lăsat-o să plângă în mod natural, până când s-a liniştit oarecum. După ce a încetat, stătea lipită de mine şi privea din nou spre marea Piramidă şi după aceea puse o sută de întrebări, foarte dornică şi plină de bucurie şi exaltare ca un copil. Am răspuns întrebărilor ei şi i-am arătat lucruri noi şi minunăţii nenumărate.

Dintre toate ciudăţeniile pe care le văzuse, nici una nu păru să o mişte în spiritul ei mai mult decât teroarea acelei case groaznice şi oribile care era Casa Tăcerii. Era ca şi când fiinţa ei ar fi ştiut şi ar fi respins vreo oroare care se afla în acea casă. Aşa că dorea să se ascundă în tufişurile care erau lângă drum. Mi-am amintit şi am realizat deodată că noi ajunsesem în acea putere a monstruozităţii care era totală şi veşnică pretutindeni pe acest tărâm.

Am mers printre tufişurile care creşteau îngrămădite pe acea parte a drumului. Casa Tăcerii era peste un mic deal care nu se afla la mare depărtare, cumva spre dreapta. După cum vă amintiţi, mi-au trebuit ore lungi şi triste la drumul de venire până când am scăpat de umbra ei, în acea parte de vârf a marii pante. Dar asta se datorase în mare parte grijii deosebite pe care am avut-o să trec în siguranţă de casă, căci am mers mult şi obositor pe mâini şi genunchi, printre tufişuri. Adesea mă opream şi rămâneam nemişcat ca un mort pentru ca puterile din casă să nu bage de seamă trecerea mea. Desigur, trebuia ca noi să avem din nou grijă atunci când vom trece pe acolo spre marea Piramidă. Şi asta era greu pentru inimile noastre şi eu eram în acelaşi timp neliniştit că ne vom precipita şi deşi foarte bine pregătiţi, nu vom reuşi să facem această trecere.

După ce am colindat o vreme printre tufişuri, am considerat că ar fi bine să mâncăm acum şi după aceea să ne găsim un loc bun pentru culcuş, pentru a

fi pregătiţi în faţa pericolelor groaznice şi ameninţătoare care stăteau înaintea noastră.

Ne-am uitat de jur împrejur şi am găsit un bolovan mare care era aşezat printe tufişuri. Ne-am făcut culcuşul lângă acel bolovan, fiind înconjuraţi de tufişuri, aşa încât ne aflam cu totul ascunşi.

Era cu adevărat foarte rece, aşa cum fusese în aceste ultime două zile, pe când înaintam spre vârful pantei cele mari. Acum simţeam răcoarea deplină a Tărâmului Nopţii şi eram bucuroşi că aveam mantaua, aşa că am mâncat şi am băut stând alături şi cu mantaua în jurul nostru. După aceea fata aşează mantaua pentru culcare şi ne-am sărutat foarte serioşi, eu cu nelinişte în inimă, ea cu mai puţină deoarece avea sprijin în mine. Ne-am întins pentru a dormi, cu discul pregătit în mână. Spiritul meu era treaz în faţa oricărui pericol care ar fi putut să se abată asupra noastră în timpul odihnei. Am avertizat-o şi pe fată să fie precaută.

Am dormit şi apoi ne-am trezit când trecuseră opt ore şi nimic nu venise ca să ne facă vreun rău. Am mâncat şi am băut, apoi am ascultat şi am privit printre tufişuri, dar nu era nimic care să reprezinte un pericol pentru spiritele noastre. Acum eram mai mulţumiţi şi bine odihniţi şi pregătiţi pentru a continua călătoria. Am rugat-o pe fată să poarte mantaua datorită răcorii ţinutului, dar ea refuză la început dacă eu nu aş fi purtat mantia la rândul meu. Simţeam că m-ar împiedica şi că aveam nevoie de toată libertatea trupului, în caz că vreun lucru s-ar abate asupra noastră deodată. I-am explicat toate astea iubitei mele şi de asemenea că noi trebuia să facem o muncă istovitoare şi să ne târâm mult, aşa că voi fi încălzit de osteneala deplasării şi ea la fel, poate. Atunci consimţi, deoarece văzu că eram serios şi ardeam de nelinişte. Mai mult, i-am promis că voi lua mantaua dacă răcoarea tărâmului mă v-a cuprinde foarte tare.

Acum am făcut o pauză, rămânând cu echipamentele pe noi şi privind cu atenţie în toate părţile. Desigur, ochii noştrii priveau mereu în cele din urmă spre îndepărtata minune luminoasă şi sigură care era puternica Piramidă. Nu am încetat nici o clipă să îi povestesc iubitei mele despre marele refugiu. Era permanent uluită de uimire, în tăcere şi tulburată de o mulţime de întrebări, încât păream ca şi când nu am fi făcut cunoştiinţă niciodată unul cu celălalt.

După cum ştiţi, Casa Tăcerii era pe un deal mic şi drumul trecea pe la poalele acelui deal. În acest fel am parcurs eu drumul de venire. Acum îmi venise ideea unui nou plan de călătorie în minte, căci, după cum vă amintiţi, îmi luase şapte zile întregi să ajung de la Piramidă în vârful pantei mari, deoarece am mers în diferite direcţii şi am înconjurat prin partea de nord-vest a Câmpiei Focurilor Albastre.

Desigur, acum, când mă uitam, mi se părea că ar trebui să încercăm o trecere mai scurtă şi să evităm orice pericol într-o perioadă de patru sau cinci zile dacă vom reuşi. Am rămas o bună bucată de vreme tăcut şi neliniştit, m-am gândit la acest drum nou. I-am arătat şi iubitei mele cum se vedea marea Redută direct în spatele dealului mic, unde era aşezată Casa Tăcerii şi că poate vom avea şansa de a găsi un drum mai sigur în acea direcţie. După cum ştiţi noi trebuia să trecem foarte aproape de casă, chiar dacă ne întorceam dintr-o lungă călătorie şi asta deoarece tufişurile acopereau doar o parte a drumului ce o lua spre nord-vest, iar în tot restul ţinutului erau numai pietre.

Îmi formasem deja intenţia cu privire la drum şi i-am spus totul iubitei mele, cum va trebui să fim mereu foarte precauţi şi i-am arătat pericolul pe cât de limpede m-am priceput, iar ea era conştientă în inima ei de necesitatea de a avea grijă şi înţelepciune pe tot parcursul drumului. Apoi am mers înainte în Tărâmul Nopţii şi am părăsit capătul Marii Pante, în josul căreia erau ascunse ţinuturi ciudate. Era ca şi cum nimeni nu ar trebui vreodată să mai meargă pe acest drum pentru eternitate.

Astfel, am mers înainte cu mare precauţie. Am ajuns printre tufişurile din partea de nord-vest a drumului şi am traversat pe partea de est. Aici tufişurile creşteau foarte mari, aşa că speranţa mi-a umplut inima. Am tot mers spre sud-est atâta vreme cât tufişurile ne acopereau şi astfel am realizat că eram la mai puţin de un kilometru de înfricoşătoarea casă, însă de fapt era mai aproape.

Am mers timp de şase ore şi uneori ne târam, în timp ce adesea ne opream şi mereu eram foarte atenţi. În a şasea oră am făcut o pauză, am băut şi mâncat, iar după aceea am mers înainte din nou. În a zecea oră ajunsesem cumva chiar lângă casă. Eram departe de Drumul pe Unde Merge Cea Mai Tăcută şi mersesem mai drept pentru a scurta din drum. Ţineam o distanţă

cât puteam de mare faţă de casă, dar nu reuşeam să fie mai mare de un kilometru, deoarece tufişurile se terminau imediat în stânga noastră. Dincolo de ele nu erau decât pietre goale şi găuri de foc, în mijlocul locurilor pietroase care ne păreau foarte întinse acum când ieşeam din tufişuri. Ba mai mult, acolo se ridica în noaptea veşnică unul dintre acele turnuri ale tăcerii, care erau ici şi colo în ţinut şi unde se credea că se află supraveghetori ciudaţi. Turnul se ridica mare şi monstruos departe în mijlocul pietrelor sterpe, părând gri şi întunecat atunci când flacăra unui foc mare izbucnea în sus deasupra tărâmului şi trimitea lumini puternice asupra lui. Noi trebuia să ne aducem mereu aminte de acest turn şi să ne ţinem cât mai ascunşi în tufişuri. De fapt nu ne gândeam la nimic, doar la teroarea cruntă şi ameninţătoare care stătea pe vecie pe acel deal mic şi care era Casa Tăcerii.

În a unsprezecea oră mergeam târâş printre tufişuri şi păream umbre care se deplasau în lucirile gri şi ciudate ale acestui tărâm. Casa ameninţătoare şi cruntă era acum chiar în dreapta noastră şi părea înaltă şi total tăcută deasupra noastră, prin noapte. Luminile casei străluceau permanent, lipsite de viaţă, cu o lucire fără zgomot, ca şi când ar fi strălucit într-o eternitate mohorâtă şi nenaturală. Un aer lipsit de sfinţenie plutea în jurul ei şi un simţ al cunoaşterii morţii. Astfel modul în care ne ascundeam noi părea un lucru lipsit de sens spiritelor noastre, căci ni se părea că eram mereu supravegheaţi în tăcere de puteri ascunse, chiar şi atunci când ne furişam din tufiş în tufiş.

Când se apropie cea de-a douăsprezecea oră am început să vedem limpede casa şi cumva să ne liniştim în inimă şi minte, căci era ca şi cum am fi fost eliberaţi de orice pericol. M-am întors spre fată pentru a-i şopti gingaş cuvinte dragi de încurajare. Dar ce să vezi! În acel moment iubita mea scoase deodată un suspin şi căzu la pământ. Inima mea părea să moară lângă mine, căci ştiam că o forţă care atacase spiritul iubitei mele o va duce direct spre Casa Tăcerii. Am luat imediat fata în braţe şi m-am aşezat între ea şi ameninţarea casei. Desigur, spiritul meu remarcase că din casă ieşea o forţă îngrozitoare, care purta în ea tăcere totală şi tristă dezolare. Dar iată! Am văzut într-o clipă că forţa nu avea puterea să mă ucidă, dar putea cu siguranţă ucide fata. Mi-am pus spiritul şi voinţa în faţa ei, ca un scut şi am luat-o în braţe ca şi când ar fi fost copilul meu.

Am stat drept căci nu mai avea sens să mă ascund şi am ştiut că trebuia să merg mereu până când voi ajunge cu iubita mea la adăpostul marelui Refugiu sau până când voi muri. Căci doar viteza ar fi putut să o salveze de răutatea înfricoşătoare şi oribilă a acelei forţe.

Mi-am scos discul de la şold şi l-am luat în braţe lângă fată, apoi am ieşit din tufişuri şi am mers înainte cu toată forţa, cu mare viteză. Căci spiritul meu cunoştea acea monstruoasă forţă care căzuse asupra noastră pentru a o distruge pe iubita mea.

Uneori, pe când mergeam, o strigam pe iubita mea pe numele ei vechi de alint şi pe noul nume de Naani, dar ea nu se mişca şi nici nu dădea vreun semn de viaţă. Desigur inima îmi era slăbită de o mare disperare, aşa că o nebunie constantă începu să palpite în mine şi să mă facă de o putere monstruoasă în agonia mea sălbatică şi în intenţia mea de a o salva. Aveam o singură speranţă, că o voi aduce încă în viaţă la căminul din marele Refugiu şi apoi iute o voi pune sub îngrijirea medicilor.

Şi ce să vezi! M-am străduit să fiu înţelept în disperarea mea, căci am făcut o mică oprire în curând şi am încălzit o supă de tablete pe o piatră fierbinte, apoi am încercat să torn puţin din supă printre buzele închise ale fetei mele, deşi fără de folos, după cum ştiusem dinainte în inima mea. Mereu îmi ţineam trupul, voinţa, spiritul, iubirea între fată şi casa cea înfricoşătoare. Am făcut ceva apă şi am şters cu ea faţa fetei şi i-am încălzit mâinile, dar fără folos, deşi nu credeam cu adevărat că este aşa. I-am şters atunci faţa din nou şi am ascultat inima ei dragă. Cu siguranţă bătea foarte încet şi tăcut. Apoi am înfăşurat-o pe fată în manta.

M-am forţat să mănânc câteva tablete şi am băut multă apă, căci febra părea că arde în mine şi pentru că mă temeam că îmi voi pierde puterea de care aveam nevoie pentru misiunea mea.

Mi-am pus echipamentul foarte repede şi am luat-o în braţe pe iubita mea, care era acum atât de tăcută şi care fusese cândva atât de veselă şi drăguţ obraznică. Desigur nu am lăsat ca acest gând să crească în mine, ci l-am lăsat deoparte şi am plecat furios. Puterea îmi revenise în totalitate şi aveam în mine o intenţie şi o disperare nebune şi mergeam mereu înainte.

La fiecare a şasea oră când mă opream foarte scurt ca să mănânc şi să beau, încercam să îmi aduc iubita în simţiri. Nu am reuşit însă niciodată şi mereu inima ei devenea mai slăbită, aşa că spre final îmi era teamă că va tăcea de tot. Şi nu făceam decât să mănânc şi să beau şi să continui drumul cu încăpăţânare.

Nu am ştiut niciodată de ce nu a venit nici o putere dulce, dumnezeiască, să mă ajute în nevoia mea. Pe când mergeam, chemam cu disperare toate lucrurile bune să mă ajute, dar nu mi-am pierdut speranţa prin nebunii nefolositoare. Mereu vedeam ca prin ceaţă tărâmul şi adesea îl zăream vag şi gri, ca şi când nu m-aş fi uitat la nimic real şi apoi iar cu străluciri ciudate de lumină şi cu luciri de focuri. Niciodată nu vedeam ţinutul aşa cum era şi toate astea mă făceau să mă simt într-un vis înspăimântător şi monstruos.

M-am grăbit mereu în acele ore înfricoşătoare şi nu mă abăteam nici la stânga şi nici la dreapta, nici nu încercam să mă ascund în tufişuri sau să evadez în vreun fel, căci ştiam că fata murea încet în braţele mele şi că nu mai era altă şansă de viaţă pentru ea decât viteza mea, de a o duce repede la Piramida cea mare pentru a fi în îngrijirea medicilor. O nebunie mare şi disperată crescuse în mine.

Îmi amintesc vag că de trei ori au venit spre mine, din întunericul ţinutului, creaturi ameninţătoare şi că a trebuit să le omor cu discul şi nu mai ştiu nimic decât că mânia fierbea în mine şi am ştiut că discul era plin de sânge în mâna mea. Şi ce să vezi! Deodată am cunoscut cu spiritul meu că eterul lumii vibra. Cu siguranţă că fusesem văzut de mulţimile de pe marea Piramidă. Ei trebuie să mă fi văzut prin binocluri cum înaintam şi purtam o fată în braţe prin noaptea lumii.

După cum am aflat după aceea, dragul meu maestru Monstruwacan mă descoperise cu câteva ore mai înainte, căci în turnul de observaţie se urmărea în mod continuu întoarcerea mea, dacă m-aş mai fi întors vreodată. Puterea marelui binoclu mă arătase clar de o bună bucată de vreme şi se vedea că eu căram ceva care era cu siguranţă fata pe care plecasem să o găsesc. Atunci maestrul dăduse ordin să nu se spună nimic oamenilor despre această descoperire, pentru ca emoţiile mulţimilor să nu împărtăşească prea multe forţelor răului de pe tărâm. Dar acum mulţimile aflaseră şi ele, căci mulţi nu încetaseră să privească prin binoclurile lor şi

veştile călătoreau foarte rapid de la un oraş la altul. Desigur acum era un zgomot spiritual constant în noapte, auzit doar de spirit, însă suficient pentru a trezi şi alerta tot acel ţinut. După cum am aflat mai târziu, maestrul Monstruwacan aflase prin instrumente că ieşea o forţă din Casa Tăcerii şi asta îl tulburase foarte puternic, aşa că trimise vorbă în Piramidă, în orele de somn, ca toţi oamenii să încerce să-şi stăpânească emoţiile pentru a nu aduce necazul şi distrugerea asupra mea, deoarece prin puterea sentimentelor lor ar fi alertat tot ţinutul.

Asta a fost cu adevărat fără folos, căci oamenii erau foarte umani şi nu puteau nicidecum să-şi stăpânească bucuria, marea uimire şi exaltarea, căci era o mare minune pentru ei. Aproape la fel am suferi noi dacă un bărbat din această epocă s-ar duce în moarte pentru a-şi căuta iubita şi după aceea s-ar întoarce printre cei vii şi am simţi aceeaşi exaltare când l-am vedea că se întoarce.

Tot timpul în care am înaintat de-a curmezişul ţinutului erau sute de milioane care nu încetau să mă urmărească prin ambrazuri, din mesele de privit şi din toate locurile. Vreme îndelungată doar cei care aveau binocluri puternice putură să mă vadă cu adevărat, căci eram foarte departe, iar mulţimile se uitau în van.

Eu înaintam cu toată puterea mea şi treceam nepăsător prin noapte, nu acordam atenţie la nimic datorită dureroasei disperări nebune care crescuse în mine, căci ştiam că iubita mea murise deja în braţele mele, pe când o purtam.

Mai târziu, după câteva ore monstruoase, am ştiut că am ajuns în acea parte a drumului care dădea cumva spre Valea Focurilor Roşii şi asta era oarecum aproape de sălbăticia unde cei tineri se luptaseră cu uriaşii. Am venit pe drum şi mi-am grăbit trupul pentru a traversa ţinutul. Desigur atunci când am trecut drumul mulţimile m-au văzut, chiar şi cei care nu mă zăriseră mai înainte. Eterul lumii se cutremură datorită emoţiilor spontane ale imensei mulţimi şi ce să vezi! În acel moment ţinutul a fost în cele din urmă trezit, căci din depărtare, dinspre partea de est, veni un râs uşor şi înspăimântător, ca şi când o fiinţă monstruoasă ar fi râs în sinea ei într-o ţară pierdută şi groaznică. Râsul trecu peste ţinut şi răsună foarte ciudat, ici şi colo şi se rostogoli spre îndepărtatele şi ascunsele ţinuturi de vest. Apoi călători o

vreme printre munţii îndepărtaţi din ţinuturile de afară şi apoi se pierdu din auzul meu.

Inima mi-a îngheţat puţin, dar nu mi-a păsat totuşi prea mult, căci nu mă mai interesa nimic, nici de moarte, dacă nu avusesem puterea de a-mi salva iubita. Am făcut o mică pauză pentru a lua cuţitul de la cureaua fetei şi am desfăcut capsula, căci dacă venea asupra mea distrugerea trebuia să fiu sigur că iubita mea va ajunge în siguranţă în moarte şi eu voi pleca apoi rapid alături de ea.

Mi-am continuat apoi drumul.

Ca întotdeauna, la fiecare a şasea oră mă opream să mănânc şi să beau, apoi mergeam înainte ca o maşinărie, căci mă condamnasem singur la această datorie a hranei pentru a nu-mi pierde forţa necesară pentru a-mi salva iubita. Părea să mă sufoc mereu când mă forţam să înghit tabletele.

Şi deodată, pe când mergeam înainte, ţinutul se deşteptă şi spiritul meu ştiu că forţele mari erau pretutindeni, fără odihnă. Monştrii începură să cutreiere sălbatic deoarece şi ei aflaseră de neliniştea care se abătuse asupra ţinutului. Se auzeau răcnete ciudate de-a lungul ţinutului, din noapte în noapte. Eu înaintam din ce în ce mai disperat şi nu călcam nici la dreapta şi nici la stânga, ci mergeam direct spre marea casă.

Valea Focurilor Roşii rămase curând departe în dreapta mea şi mulţimea de turnuri de supraveghere din nord-est erau cumva la stânga, iar marele versant în faţa mea. M-am uitat la forţa brută şi părea că sunt aproape de un munte Observator. Deasupra în noaptea veşnică, era strălucirea albastră a Inelului Luminos, care răspândea lumina în jos spre forţa monstruoasă. Umerii îi erau mari şi cocoşaţi, chiar ca două dealuri mici şi mă privea mereu pe mine, prin eternitate către piramidă, deşi eram la o mare distanţă de el.

Deodată, pe când mergeam, dintr-un tufiş din stânga mea ieşi ceva şi răsări în faţa mea, foarte lung şi înalt. Era un fel de bărbat şi venea spre mine. Furia şi disperarea mă cuprinseră de îndată, aşa că nu m-am necăjit să o las jos pe fată, ci am sărit spre acel lucru, care era încă pe jumătate ascuns în întuneric. Şi ce să vezi! El muri rupt în bucăţi şi discul urlă pentru

mulţumirea inimii mele. Am plecat atunci mai departe şi mai sălbatic, căci inima îmi era înspăimântată în interiorul meu.

Am mers apoi multă vreme şi am o vagă amintire a acestui timp, cum că veneau spre mine lucruri ciudate, din întuneric, dar desigur mureau foarte repede căci nu îmi amintesc mai mult.

Orele treceau în spaţii de timp care erau făcute din teroare şi amorţeală şi o furie totală şi crescândă de disperare. Părea ca şi cum aş fi fost ars pe interior de o energie cumplită şi înspăimântătoare, care ostenea din ce în ce mai puţin şi care venea peste ţinut cu o uşurinţă puternică. Era ca şi cum aş fi dorit ca lucrurile să ajungă la mine, ca şi cum aş fi fost uşurat în inimă. Dar iată! Iubita îmi murea în braţe pe când o purtam şi eu eram deprimat, mă temeam dureros, aşa că îmi lipsea acum curajul de a-i mai asculta inima. Mergeam arzând şi cu ochii uscaţi şi fierbinţi.

Peste tot, de-a lungul ţinutului, răsunau urlete. Acum li se adăugaseră şi alte zgomote mai oribile şi mai înfricoşătoare. Apoi am auzit o bubuitură îndepărtată a pământului. Într-o clipă trecu pe lângă mine un bărbat mare, alergând atât de greoi, încât mă făcu să mă clatin când mă depăşi. De fapt, din fericire, nu mă văzuse şi se îndepărtă într-o clipă şi se pierdu total în noapte. Eterul lumii era plin de îngrijorarea oamnenilor atunci când bărbatul mă depăşise. După aceea se auzi un murmur de mulţumiri vesele. Spiritul meu a ştiut întotdeuna, ca într-un vis, că mulţimile îşi puseseră toată simpatia, mila şi ajutorul către mine şi îmi dăduseră acea dragoste umană, mă încurajaseră şi îmi înălţaseră gândurile. Totul era ca apa pentru şuvoiul nestăpânit al dragostei şi al disperării mele, care mă zorea înainte într-o totală lipsă a conştientizării pericolului, în dorinţa de a-mi salva iubita. Asta trebuie să fie calea dragostei şi trebuie să facă inima netemătoare. Erau rugăciuni în noapte, iar eterul era străbătut de tulburarea spirituală şi de chemările şi strigătele mulţimilor. Astfel, într-adevăr, dacă spiritul meu auzea aceste lucruri, trebuia să realizeze că treceau prin veşnicie şi se destrămau pe ţărmul eternităţii, în suferinţă, ca o spumă vizibilă a implorării.

Desigur, unitatea în dragoste a mulţimilor avea o forţă naturală asupra mea, căci într-adevăr forţa care răzbătea dinspre casă părea să aducă o oarecare alinare asupra fetei, deşi nu eram sigur de asta, căci totul aducea disperare şi

tumult în inima mea şi nu aveam decât un singur gând în minte, să îmi duc iubita repede de-a lungul ţinutului spre marea Piramidă şi să o predau medicilor.

Dar ce să vezi! De departe se auzeau lătrăturile puternice şi ameninţătoare ale ogarilor, încât am ştiut că vom fi cu siguranţă morţi, dacă nu se va întâmpla un miracol. M-am întrebat în inima mea, într-un fel sălbatic şi nebun, de ce nu îşi potrivesc armele vechi astfel încât să mă împuşte de pe Piramidă şi astfel să mă ajute în această situaţie extremă. Desigur, după cum veţi gândi, inima mi se mai uşură puţin şi o oarecare speranţă tresări în spiritul meu că aş putea încă să o duc pe fată la doctori, deşi era prea târziu.

Chiar dacă eram atât de amărât, afară sus în noaptea eternă, unde strălucea ultima lumină, se vedeau sclipirile ascuţite ale vorbitorului, ceea ce mi-a încălzit inima cu puţină speranţă. Maestrul Monstruwacan observase că eram în totalitate descoperţi şi nu mai era de folos să păstreze tăcerea, aşa încât îmi vorbea direct, pentru a mă ajuta. Eu am citit vorbitorul, dar ochii mei erau turbaţi şi aproape orbiţi de ultima speranţă. Într-o clipă am văzut însă limpede, maestrul Monstruwacan mă ruga să îmi păstrez curajul, căci pregătiseră trei arme vechi şi mai mult, ei mă vor salva chiar dacă ar trebui să întrerupă Curentul Pământean. Îmi vorbi despre onoare şi mă rugă să mai rezist puţin, căci o sută de mii de bărbaţi fuseseră pregătiţi şi chiar coborâseră în armuri în marile lifturi.

Lătrăturile ogarilor se apropiau în noapte şi creştea zgomotul ce se auzea peste ţinut şi în toată noaptea se simţea ceva rău şi monstruos. Şi iată! Am ajuns astfel încât Observatorul de nord-est era plasat în spatele meu la stânga şi priveam aspru şi temător la forţa monstruoasă. Marele clopot ureche suna continuu, încât l-am văzut pe monstru făcând ceva cunoscut de întreg ţinutul. Monstrul privea ca de obicei, spre Piramidă, ca un deal mare şi tăcut de viaţă care zăcea lângă Piramidă. Lumina de la inel cobora pe monstruoasa creatură, a cărei faţă era plină de pliuri şi zbârcituri. Monstrul ştia de mine, însă nu se mişca, nici nu dădea vreun semn de viaţă, doar urechea i se răsucea într-un mod oribil.

Am ştiut că în Piramidă se făcuseră mari pregătiri pentru apărarea noastră, căci noaptea începu să tremure şi să fremete de puternica bătaie a

Curentului Pământean.

XVI

În Ţara Tăcerii

Am ajuns aproape de marea Piramidă şi casa mea devenea vastă în noaptea atotstăpânitoare, ca un adevărat munte de viaţă dulce şi de siguranţă. M-a impresionat din nou măreţia ei, doar că disperarea şi teama erau prea puternice pentru a permite inimii mele să păstreze acest gând, căci nu doream decât ca iubita mea să ajungă teafără în marele Refugiu. Şi acesta era încă departe de mine.

Am continuat mersul înainte prin ţinut cu un pas hotărât şi ce să vezi! Am depăşit un loc adâncit unde ardea un foc, care ieşea cumva din scobitură. De acolo ieşi un bărbat mare şi păros care privi spre mine şi apoi se îndreptă spre mine şi îşi întinse mâinile, foarte pasionat. Am văzut clar mâinile în lumina găurii de foc şi ele erau monstruoase şi înarmate cu gheare oribile, aşa că bărbatul ar fi putut să mă sfâşie ca o fiară sălbatică.

Foarte repede mi-am aşezat iubita pe pământ şi nu m-am temut pentru viaţa mea, dar acest lucru mă întârzia şi eu voiam ca nimic să nu mă oprească, aşa că am sărit foarte furios şi cu mânie rece asupra gigantului şi am lovit bruta monstruoasă. El îşi aruncă braţul departe în semiîntunericul umbrei care adăpostea dansul focului din gaură şi îmi prinse cascheta foarte puternic şi brutal, încât mă aruncă la câţiva metri depărtare. Nu am fost rănit, ci doar zguduit zdravăn şi zgâriat. M-am ridicat într-o clipă şi discul a bubuit şi a lovit din mâinile mele când l-am rotit. Am lovit gigantul în mijloc şi discul a trecut prin gigant ca şi când nu ar fi fost nimic, deşi era atât de puternic şi plin de forţă. Şi-a răsucit umerii pe când murea, iar partea din faţă a gigantului se întoarse oribil spre pământ şi picioarele şi trupul rămaseră în lumina găurii cu foc. Sângele îi tâşnea în sus ca o fântână în noapte.

Nu m-am oprit, ci am îngenunghiat lângă fată, am luat-o imediat în braţe şi am trecut de uriaşul mort. Desigur noaptea era plină de uimirea şi încurajările mulţimilor, căci strigătele lor spirituale ajungeau până la mine şi

îmi spuneau că remarcaseră acest lucru şi îşi puseseră toată nădejdea şi dragostea în mine, iar acum erau foarte exaltaţi.

Dar ce să vezi! Abia am mers câţiva kilometri că două lucruri vagi veniră dintr-un loc întunecos, unde erau câteva pietre. Le-am lovit cu discul şi am mers înainte. Ce au fost nu am ştiut niciodată. După asta păream să lovesc pretutindeni, căci veneau, din când în când, lucruri ciudate dinspre tufişuri şi pietre, ca şi când întreg ţinutul ar fi fost plin de vietăţi nebune şi monstruoase. Am mers lovind, ca într-un vis şi m-am grăbit înainte cu o disperare totală, căci desigur sfârşitul vieţilor noastre sosise şi eu nu mai aveam puterea să-mi salvez iubita.

Întreg ţinutul era plin de răgete fioroase şi monstruoase şi sunete joase ciudate, foarte ameninţătoare. Odată am auzit zgomotul unui gigant alergând. Toată noaptea părea în slujba răului. De fapt nu pot să ştiu cum de nu am fost omorât de vreo forţă a răului, doar poate pentru că ardeam liber de toate slăbiciunile prin care forţele răului ar fi avut puterea să mă lovească.

Şi iată că dinspre sud-est se auzeau din nou lătrăturile adânci şi ameninţătoare ale ogarilor nopţii care se tot apropiau. Am ştiut atunci că forţa rămasă în mine nu ar fi putut-o proteja pe iubita mea.

Însă ce să vezi! Din adâncul nopţii, unde era ultima lumină, se ivi deodată o ciudată lucire albastră, care lovea pământul dinspre sud-est. Raza veni din nou şi poate de mai multe ori şi de acolo cobora un zgomot asurzitor, mai uşor decât tunetul din această epocă, dar mai puternic decât oricare sunet pe care l-aţi auzit vreodată. Am ştiut atunci că oamenii au început să lupte pentru mine şi că îmi voi duce cu siguranţă iubita acasă.

Părea că întreg ţinutul se trezise, dacă cumva dormise vreodată. Noaptea părea zguduită de răcnetele monştrilor şi de tulburările marilor forţe. Peste întreg ţinutul se auzea acel ciudat şi înspăimântător râset care venea din acea ţară ascunsă, din noaptea îndepărtatului est.

Şi iată că de acolo se auzeau acum permanent lătrăturile fioroase ale ogarilor care făceau cunoscut că un mare grup dintre ei erau liberi. Şi aceştia păreau să nu fie mai departe de un kilometru distanţă, spre sud-est.

Eu eram tot singur, doar cu fata muribundă pe care o ţineam în braţe. M-am uitat zadarnic şi cu disperare spre acea sută de mii de oameni care fusese pregătită şi care venea pentru a mă ajuta. Însă nu se vedea nimic nicăieri, ci doar lumini ciudate şi umbre pe pământ şi mişcările fiinţelor monstruoase din când în când. Ogarii se apropiau în fiecare clipă, încât am ştiut că moartea era foarte aproape.

Nu am încetat să lupt şi am mers înainte, începând să fug, căci Piramida nu se afla la o foarte mare distanţă prin noapte. Strălucirea cercului deasupra ei se vedea clar acum şi doar din când în când era ascunsă. Eu aveam speranţa disperată că o voi duce pe iubita mea în siguranţă în interiorul cercului.

Lătratul ogarilor părea tot mai apropiat şi desigur era un lucru deosebit de amar să îmi pierd iubita acum când eram atât de aproape de casă. Marele munte al casei mele se ridica chiar înaintea mea în noapte şi părea atât de aproape, încât parcă eram cu siguranţă lângă el. Poate doar la vreo doi kilometri depărtare. Am strigat disperat în zadar şi fără încetare ca cineva să vină să mă ajute în această situaţie extremă, căci ogarii lătrau acum la o jumătate de kilometru depărtare, în stânga mea şi cu siguranţă mă mirosiseră, după cum spuneau limpede lătrăturile lor.

Într-adevăr, mulţimile erau pline de simpatie pentru mine, căci zgomotul spiritual al emoţiilor lor era clar în spiritul meu. Desigur văzuseră şi interpretaseră felul în care m-am uitat în jurul meu şi am chemat în disperare. Toţi veniseră lângă mine într-o clipă pentru a fi alături ca o forţă spirituală mare şi dulce, care era hrănită de înţelegerea lor şi de dragoste. Au priceput că ajunsesem la capătul speranţei şi că ogarii erau aproape asupra mea.

În acest moment am auzit din nou în urechi bătaia Curentului Pământean şi astfel am ştiut că oamenii luau măsuri disperate pentru a mă salva. Apoi am văzut un mare grup de ogari în stânga mea, care veneau alergând cu paşi repezi şi cu capetele în jos şi erau mari precum caii. Am văzut limpede şi apoi în acelaşi moment puţin în umbră cum se apropiau.

Într-adevăr am ştiut că noi doi vom fi morţi într-o clipă dacă acei oameni nu se grăbeau. Am rămas pe loc, căci nu mai avea rost să fug şi am privit de la ogari spre marea Piramidă şi apoi din nou la ogari. Priveam cu toate

speranţele spulberate spre Piramidă, căci ogarii erau la câţiva paşi de mine şi erau poate sute de astfel de bestii puternice. Dar ce să vezi! Pe când mă uitam ultima dată spre Piramidă, de acolo răbufni o flacără puternică, care se grăbea spre partea închisă a Piramidei. Flacăra lovi în jos spre ţinut, acolo unde alergau ogarii. Noaptea dispăru din privirea mea sub strălucirea şi ciudăţenia acestei flăcări puternice. Aşa că nu am mai văzut Piramida şi nimic altceva, ci doar lucirea şi ameninţarea glorioasă a flăcării. Flacăra făcu explozie în noapte şi o căldură ce părea să mă spulbere, chiar dacă eram departe de ea. Am remarcat că oamenii întorseseră Curentul Pământean spre ogari pentru a mă salva pe mine. Peste întreg ţinutul era un mare tunet, permanent, deoarece forţa pământului despica şi spărgea aerul şi curgea spre pământ. Bubuitul monştrilor se linişti şi se pierdu în acest sunet puternic. Nu am văzut nici un loc unde ar fi putut fi ogarii, ci doar flăcările şi ţinuturile arse acolo unde forţa pământului lovise. Stâncile mari fuseseră aruncate peste tot, cu un zgomot puternic şi era o mulţumire că nu fusesem ucis de o sută de ori de căderea şi arderea marilor pietre şi a bolovanilor.

Şi iată că într-o clipă oamenii tăiară forţa pământului şi preluară din nou controlul asupra ei. Părea că o mare tăcere s-a lăsat iar asupra ţinutului şi un întuneric total. Doar câteva flăcări şi nişte zgomote veneau dinspre partea în care lovise Curentul Pământean. M-am grăbit să mă eliberez de zăpăceala care mă cuprinsese şi am început din nou să alerg. Într-adevăr se părea că acum aş putea să ajung în siguranţă cu iubita mea. Ochii mi se deschideau în aceste momente şi am privit în toate părţile dacă nu vine ceva care să ne ducă la moarte. O bună bucată de timp nu am văzut nimic nicăieri, nici nu am auzit sunetele deşteptării ţinutului, ci doar râsul fioros şi înspăimântător dinspre îndepărtatul est.

Pe când fugeam, mă uitam cu inima flămândă spre marea Piramidă şi mi se părea mai puţin strălucitoare decât înainte. La început am pus asta pe seama faptului că ochii mei fuseseră orbiţi de flacăra mare a forţei pământului, dar curând am remarcat că nu era asta şi că într-adevăr era mai puţin strălucitoare lumina care răzbătea dinspre puternica Piramidă. Asta se datora faptului că forţa şi puterea Curentului Pământean fuseseră folosite pentru a mă salva. Acest lucru răci inima mea, căci dacă forţa curentului fusese slăbită era un pericol pentru toţi oamenii care trăiau acolo, pentru toate mulţimile de pe marea Redută. Asta era desigur cunoscut şi ei nu mai

puteau să mă ajute cu curentul până când acesta nu va fi din nou puternic, doar dacă nu voiau să distrugă toţi oamenii de pe pământ. Toate astea mi-au fost clare într-o clipă pe când alergam şi am devenit mai disperat pentru a ajunge imediat în siguranţă cu iubita mea.

Desigur, încă mă mai aşteptam ca cei o sută de mii să vină la mine, dar ei nu se zăreau. Tot ţinutul din jurul meu începu din nou să fie plin de sunete de monştri care scoteau zgomote noi şi deosebite, ca şi când ar fi fost treziţi mai mulţi ca niciodată în ţinut. Am văzut că multe lucruri vii alergau, se furişau între mine şi lumina cercului. Am ştiut că trebuia să mă mai lupt aprig dacă voiam să ajung în siguranţă cu fata. Am rotit discul şi am alergat.

Deodată spiritul meu ştiu că eram ameninţat de un nou pericol şi m-am uitat în sus în noapte, poate maestrul Monstruwacan mi-ar fi putut spune care este ameninţarea, prin vorbitor. Într-adevăr, de acolo veneau scânteieri scurte ale vorbitorului, dar doar o mare tăcere şi o diminuare a luminilor de pe marea Piramidă. După aceea am aflat că scumpul maestru Monstruwacan îmi atrăsese atenţia asupra pericolului, dar toate instrumentele din turnul de observaţie încetaseră să lucreze şi la fel toate maşinăriile de pe Piramidă, chiar şi mişcarea marilor lifturi şi geamătul pompelor de aer. Şi toate astea timp mai bine de o oră, până când Curentul Pământean începu din nou să curgă din plin. Desigur, asta arăta că moartea fusese aproape de a ucide mulţimile, deoarece marele curent fusese folosit pentru a ne salva.

Spiritul meu era îngrijorat de necazul mulţimilor şi pentru că maestrul Monstruwacan chema uşor cu elementele lui de inteligenţă. Aşa că am mers mai repede şi am privit în toate părţile. Şi ce să vezi! Deodată m-am uitat deasupra mea, prin noapte şi acolo era un cerc palid, foarte liniştit şi statornic care mergea mereu deasupra noastră. Am văzut că aceasta era cu siguranţă una din acele dulci puteri sfinte care stăteau între sufletele noastre şi puterea ameninţătoare care lucra spre distrugerea noastră. Nu mai mă temeam, ci îmi puneam încrederea în forţa sfântă şi am mers înainte, alergând cu repeziciune.

Desigur, ajunsesem atât de aproape, cam la patru sute de paşi de cerc şi mă gândeam că voi ajunge cu iubita mea în siguranţă şi fără întârziere la paza cercului. Lumina cercului era diminuată, aşa că deodată mi-a fost teamă că

nu îmi mai era de folos, ca paznic, până când Curentul Pământean nu se va elibara. Toate acestea pe când alergam, repede şi total neliniştit.

Şi iată! În acea clipă, dintr-un loc obscur se iviră ca din pământ trei bărbaţi bestii care veniră spre mine. Primul era atât de aproape, încât nu am avut loc să rotesc discul şi l-am lovit în cap cu mânerul. M-am strecurat apoi şi am rotit discul şi eram total nebun, furios, astfel încât fata nu mai era decât un copil în culcuşul braţelor mele. Apoi am venit în întâmpinarea celorlalţi doi bărbaţi bestii care alergau după mine şi i-am tăiat repede cu arma cea mare, iar acea ură din mine trebuie să îmi fi făcut inima un loc rece şi plin de intenţii criminale. Astfel aveam o hotărâre foarte brutală şi teribilă spre a ucide.

Într-adevăr, i-am ucis ca şi cum nu ar fi fost decât şoareci, iar eu nu eram rănit şi nici nu fusesem atins de ei. În acel moment ajunse la mine un sunet puternic de mirare şi de bun venit dinspre cerc. M-am uitat repede şi am început din nou să fug, căci acolo se aflau, de-a lungul cercului, bărbaţi în armuri gri care veniseră să mă ajute.

Şi iată! În acel moment am ştiut de ce cele o sută de mii se ţinuseră departe de mine, pentru că acolo erau, de jur împrejurul cercului, nişte monstruoase movile negre care se bâţâiau şi se balansau cu o foarte ciudată forţă care aducea teroarea în sufletul meu pe când fugeam. Acestea erau cu adevărat semnele vizibile ale forţelor răului. Nici un om nu s-ar fi putut aventura în afara cercului, căci ar fi fost distrus în spirit şi total pierdut. Aşa că nimeni nu a îndrăznit să vină, căci nu ar fi fost de nici un folos ca cineva să se sacrifice pe sine pentru a mă ajuta pe mine, fiindcă nu ar fi fost de nici un folos dacă ar fi murit, după cum puteţi spune.

Se auzea un strigăt constant al celor o sută de mii de oameni către mine pentru a mă grăbi şi eu mă grăbeam cu adevărat. M-am folosit de toate puterile mele şi am privit spre dragul de cerc sfânt care era deasupra noastră şi ne veghea şi astfel am înţeles că suntem cu adevărat salvaţi.

Dar iată! Nu eram la mai mult de o sută de paşi depărtare de cercul strălucitor şi chiar în acea clipă lucruri brutale veniră pentru a mă distruge. O mulţime de bărbaţi bestii se năpustiră asupra mea din umbre, de acolo de unde fuseseră ascunşi. Mă prinseră şi o luară pe fată din braţele mele. Într-

adevăr, se părea că aveau succes, căci nu puteam să mă eliberez în nici un fel şi cu atât mai mult să am grijă de fată şi să folosesc discul. Am sunat din ghetele de metal şi am lovit cu ele, m-am smucit într-o clipă în toate părţile şi m-am eliberat. Am sărit înapoi şi brutele au venit după mine. Acum aveam destul spaţiu să pot folosi discul şi o mare hotărâre în inimă. Aşa că m-am întors îndată şi am alergat printre bărbaţi. Am lovit foarte rapid în stânga şi în dreapta şi de jur împrejur cu o constantă mişcare circulară. Discul se rotea şi huruia, dădea o lumină ciudată pe feţele acelor bărbaţi, iar colţii lor ca de mistreţi luceau. Desigur m-am dezlănţuit asupra lor, lovind, dar şi ei mă loveau de o mie de ori cu pietre mari, astfel încât armura se rupse şi era toată zdrobită. Eram aproape să mă prăbuşesc sub lovituri şi noile răni, dar nu o răniră pe fată căci o purtasem pe sus, deasupra locului în care puteau ei să lovească.

Bărbaţii brute păreau fără număr, dar eu mă îndreptam mereu spre cerc. Acolo, noaptea era plină de strigătele puternice ale celor o sută de mii şi mai mulţi, aşa după cum am aflat, care încercaseră să vină la mine, dar pe care tovarăşii lor îi opriseră de la o moarte nefolositoare.

De fapt eram acum doar la cincizeci de paşi de cercul strălucitor şi aproape gata să cad, căci eram total ameţit, rănit în luptă şi bolnav de tristeţe, disperare şi de nebunia călătoriei, ba chiar mai mult, după cum ştiţi, nu dormisem şi purtasem fata timp de mai multe zile şi nopţi, în timp ce mă şi luptasem adesea.

Şi iată! Suta de mii care stătea în interiorul cercului şi cei care erau în faţă sunau din discuri şi le aruncau spre grupul de bărbaţi cu colţi care încercaseră să mă ucidă. Desigur asta m-a salvat. Îmi recăpătasem puterea şi plin de disperare loveam monştri şi nu încetam să tot lovesc, astfel încât erau numai creaturi moarte de jur împrejur. Am trecut astfel prin grupul de bărbaţi cu colţi, împreună cu iubita mea şi am ajuns la cerc. Şi ce să vezi! Am păşit în cerc şi o mie de mâini se întinseră pentru a-mi oferi ajutor. Totuşi nimeni nu mă atinse, ci se dădură puţin înapoi, căci era ceva în mine care îi făcea să se ţină la distanţă, uşor copleşiţi deoarece le păream ciudat.

Am rămas acolo foarte tăcut, iar discul din mână era pe jumătate plin de sânge. Poate că m-am clătinat aşa cum stăteam, căci mulţi dintre ei întinseră mâinile pentru a mă susţine şi apoi se dădură înapoi foarte tăcuţi. M-am

uitat la ei şi ei s-au uitat la mine, apoi am scos un suspin şi eram teribil de ameţit. Am încercat să le spun că aveam nevoie de medici pentru viaţa fetei mele, care murea în braţele mele. În acel moment se auzi un sunet de giganţi alergând, afară în noapte. Unii dintre ei strigară către mine, pentru a mă ajuta şi a mă păzi de giganţi şi pentru a aduce doctorii să mă ajute pe dată. Alte voci strigau că lumina sfântă dispăruse de deasupra mea şi la fel şi movilele negre din partea exterioară a cercului. Era un zgomot monstruos de urlete în ţinut şi totul ajungea tulburat la mintea mea, care acum cădea datorită stresului teribil şi total la care fusese supusă atât de mult timp. Era însă şi un zgomot constant care venea din apropiere şi de sus. Am ştiut, ca într-un vis că erau strigătele mulţimilor, care scoteau un urlet etern şi vag, în noapte şi care venea în jos de la marile înălţimi, nu mai putetnic decât un murmur ciudat şi continuu venit de la mare distanţă.

Mi-am regăsit vocea într-o clipă şi l-am întrebat pe cel mai apropiat bărbat dacă era vreun medic cu aceşti bărbaţi. În acel moment înaintă un maestru al discului, un fel de căpitan din această epocă. Dădu salutul de onoare cu discul şi mă eliberă de povara fetei. Eu am întrebat din nou, foarte încet, dacă exista vreun medic în apropiere. Într-o clipă el dădu un ordin şi miile începură să se ordoneze, făcând un culoar larg spre marea poartă a puternicii Piramide. Apoi făcu un semn unora care erau în apropiere şi ei au rămas lângă mine ca să mă sprijine să nu cad, după cum am aflat mai târziu. Dar ei nu mă atinseră, căci arătam în aşa fel încât nu permiteam să se pună mâna pe mine. Eram gata să mă înăbuş de disperare dacă ajunsesem acasă prea târziu şi astfel le păream bărbaţilor foarte straniu.

Se dădeau ordine rapide şi permanente în toate direcţiile şi ce să vezi! În curând, dinspre oraşele de sus veniră alergând doi bărbaţi mari. Ei purtau un bărbat micuţ între ei, pe o bandulieră. Micul bărbat era maestrul medicilor şi el mă ajută cu gingăşie să o aşez pe fată pe pământ. Maestrul discului făcu un semn şi bărbaţii care erau în apropiere se întoarseră cu spatele şi medicul examină viaţa din iubita mea.

Mi se păru că pentru o vreme tăcerea s-a lăsat pe pământ. Suta de mii de oameni erau foarte tăcuţi şi era tăcere şi în marea Piramidă. Toate acestea deoarece exista teama că fata pe care am adus-o prin noapte fusese ucisă de forţele răului.

Deodată omuleţul care era maestrul medic se uită la mine tăcut şi milos, aşa că în acel moment am ştiut că iubita mea murise. El acoperi faţa iubitei mele şi rămase foarte liniştit şi îi chemă încet pe bărbaţii care erau în spatele meu şi le făcu semn să mă sprijine şi altora să o ridice pe fata mea şi să o poarte prin marea poartă. Mă privea pătrunzător, iar eu m-am luptat o vreme pentru a respira şi apoi am făcut semn cu mâna ca bărbaţii să nu vină lângă mine şi nici să nu îmi atingă iubita. După aceea l-am făcut pe medic să înţeleagă că voi fi puternic până voi muri şi să facă semn oamenilor să plece de lângă mine şi de lângă fata mea.

M-am oprit puţin şi mi-am ridicat iubita în braţe pentru ultima călătorie. Am mers prin culoarul format de cei o sută de mii, toţi în armuri gri şi salutând cu discurile întoarse, fiecare pe când treceam pe lângă el şi erau foarte tăcuţi. Cu greu puteam să remarc ceva, doar că toată lumea era tăcută şi pustiită, că sarcina mea fusese pierdută şi că iubita mea zăcea moartă în braţele mele. Într-adevăr, putea fi pierdută mai rău? Îmi salvasem iubita din teroarea celui de-al doilea tărâm al nopţii, iar ea nu venise singură şi cu nebunie spre moartea ei, ci murise în braţele mele. Fusese cu siguranţă liniştită în spirit deoarece dragostea mea pentru ea fusese totală. Mă gândeam vag şi teribil la sutele de acţiuni de iubire de care ea dăduse dovadă faţă de mine. Mi-am amintit deodată, cu teribilă durere, că nu mă voi mai trezi vreodată şi să descopăr că iubita mea m-a sărutat în somn. O suferinţă nebună îmi biciuia gândurile prin insesibilitatea creierului, aşa că am fost orbit o clipă şi cu siguranţă m-am clătinat puţin, căci ştiu că într-o clipă maestrul medic fu lângă umărul meu.

Şi ce să vezi! Pe când treceam prin marea poartă luminile Piramidei începură să lumineze din nou mai puternic, iar mecanismul lifturilor şi pompa de aer începură să funcţioneze iarăşi, deoarece acum Curentul Pământean ajunsese din nou la puterea lui naturală. Aveau acum putere pentru a deschide Poarta cea Mare, lucru care se făcea cu nişte maşini mari.

Veniseră acolo pentru a mă întâlni un număr mare de maeştri de pe puternica Piramidă, iar scumpul maestru Monstruwacan era acolo înaintea tuturor, atât de înflăcărat ca şi când ar fi fost tatăl meu. El trebuie să fi auzit ceva, vag, că fusese o teamă pentru viaţa fetei pe care o adusesem.

Desigur i se spusese de către cineva de lângă poartă că fata era moartă în braţele mele, deoarece el şi toţi ceilalţi maeştrii s-au oprit şi au rămas tăcuţi când am trecut pe lângă ei şi fiecare a salutat cu discul întors. Asta pentru a-mi arăta onoarea care nu ar fi putut fi mai mare decât atât.

Era un murmur constant în noapte, care venea de la vorbele, întrebările mulţimilor. Veştile că fata murise merseră în sus foarte repede. Spiritul meu ştia, ca într-un vis, din zgomotul spiritual care urca prin spaţiu şi care era mâhnirea mulţimilor atunci când auziseră acest lucru. Într-adevăr, nimic nu ar fi putut să mă consoleze şi nici nu ştiam cu adevărat care este pierderea mea căci mergeam ca năuc.

Am trecut prin Poarta cea Mare şi toţi monstruwacanii stăteau acolo tăcuţi, în armură şi executau salutul de onoare. Am mers înainte cu fata moartă pe care o adusesem din eternitate. Acum erau împrejurul meu şi mă îndrumau, cu fata în braţe, spre marele lift. Am intrat în marele lift şi maestrii au venit cu mine. Erau în armuri şi nici unul nu îmi vorbea. Maestrul Monstruwacan şi maestrul medic stăteau tăcuţi de fiecare parte a mea. Pretutindeni erau mulţimi mari, pe care le-am zărit vag, dar spiritul meu nu ştia de ele.

Şi ce să vezi! Stăteam foarte liniştit şi mut pe când urcam, cale de kilometri. Mulţimile din oraşe stăteau lângă marele lift şi era o mare tăcere de-a lungul drumului, doar plânsul unor femei se auzea departe, uşor şi constant.

Am remarcat că maestrul Monstruwacan şi maestrul medic se uitau unul la celălat şi mi-am dat seama deodată că stăteam în sângele meu, căci eram rănit în numeroase locuri şi sângele curgea mereu din mine. Maestrul medic nu făcuse nimic pentru mine căci remarcase că eram ucis în inimă şi că nu era durere mai înfiorătoare decât să mă trezească din ea, dacă m-ar fi grăbit.

Acum capul mi se învârtea şi cineva încercă să îmi i-a iubita din braţe, dar eu am ţinut-o, cu încăpăţânare, în timp ce sângele se scurgea din mine şi ei nu ştiau ce trebuia făcut. M-am uitat la ei. Dragul maestru Monstruwacan îmi spunea ceva ce eu nu aveam puterea să aud, ci doar ştiam că faţa lui era foarte umană. De jur împrejurul meu se auzi un zgomot ciudat şi maestrul Monstruwacan păru să mă sprijine şi să facă semn cuiva care era în spatele meu. De acolo veni o întunecare şi gingăşia braţelor pe armura mea. Am ajuns acum la linişte şi pe jumătate la visare şi mi se părea mereu că îmi

port iubita în braţe. Într-adevăr trecuseră trei zile de când eram astfel. În tot acest timp zăcusem tăcut şi fusesem îngrijit de maestrul medic şi ajutat de toate cunoştinţele deţinute de oameni. În a treia zi, după cum poate fi numită, mi-am revenit în simţiri şi durerea îmi cuprinse pieptul. Maestrul medic era cu mine, mă hrăniseră şi medicul mă veghease foarte hotărât şi tandru.

Eram în patul din camera de sănătate a oraşului meu. M-am dat jos, iar medicul nu a spus nimic, ci doar m-a privit. Am umblat în sus şi în jos o vreme şi el se uita mereu la mine. Apoi îmi dădu ceva să beau şi eu am băut. Îmi pierdusem toată memoria. Am aflat că încă trăiesc şi că mai era ceva putere în corpul meu. Primul pe care l-am văzut a fost maestrul medic şi am realizat într-o clipă că el mă trezise şi îmi hrănise puterea pentru moment, ca să trăiesc până la înmormântare. Era foarte înţelept şi ştiuse de prima dată când m-a văzut că nu voi trăi după ce iubita mea a murit.

Mi-a adus un veşmânt uşor, dar eu am refuzat încăpăţânat haina şi m-am uitat foarte supărat şi fără a-mi aduce aminte. Maestrul medic se uită la mine şi într-o clipă strigă pe cineva şi dădu un ordin. Atunci a fost adusă acolo o armură zdrobită şi un veşmânt de purtat pe dedesubt. Am ştiut că trebuie să fiu mulţumit în această privinţă. Doctorul se uita în continuare la mine. Mă îmbrăcară în armura zdrobită. Desigur, pe când mă îmbrăcau spiritul meu auzea necazul şi simpatia mulţimilor şi ştia că jos coborâseră milioane, acolo în Ţara Tăcerii.

În acea clipă eram aproape în armura mea, când mi-am dat seama deodată că niciodată nu voi mai fi trezit pentru a descoperi că iubita mă sărutase în somn. Durerea îmi ajunse în piept şi cu siguranţă aş fi sfârşit astfel, dar maestrul medic pregătise ceva pentru respiraţia mea, care mă uşură şi mă aduse pentru o vreme în simţiri.

Am fost purtat pe o targă în marele lift şi acolo era un pat. Doctorul m-a făcut să mă întind şi eu ştiam că înţelege că nu voi mai avea nevoie de un pat niciodată, căci nu voi mai urca înapoi cu acest lift.

Marea Piramidă era cu adevărat pustie, căci acolo păreau să fi rămas doar maeştri de stres care aranjau mişcarea mulţimilor. Aceştia stăteau în jurul liftului pe când coboram în jos spre Câmpurile Subpământene. Am ajuns jos

în cele din urmă, în Ţara Tăcerii, care era la sute de kilometri adâncime în lume, sute de kilometri de tăcere în moarte.

Cei care erau cu mine m-au scos din lift şi au vrut să mă poarte pe targă pe ultimul drum, dar eu m-am ridicat în picioare şi am făcut semn că vreau să merg singur şi am întins mâna după disc, pe care unul îl căra. Maestrul medic le făcu semn să mă asculte, aşa după cum ştiu spiritul meu. Am mers foarte hotărât în jos pe calea care duce spre ultimul drum, iar maestrul medic venea în urma mea la mică distanţă.

Desigur, acolo erau toţi oamenii din lume, în această mare ţară, răspândiţi peste tot, atât cât de mult bătea privirea mea. Şi mă vedeau şi întreg eterul vibra de umanitatea necazului lor şi a gingaşei lor simpatii. Un murmur crescu, părând ca un tunet mic ce se rostogoleşte şi astea erau vocile oamenilor. Rostogolirea acestui mare sunet tăcut venea de peste tot în acea mare Ţară a Tăcerii. Apoi acolo se lăsă o tăcere totală.

Am văzut locul ultimei odihne, care era începutul ultimului drum. Acolo era întinsă o siluetă mică, acoperită cu o rochie albă, care strălucea prin munca minunată a femeilor care puseseră dragoste şi onoare în acest ultim veşmânt. Am alunecat, iar maestrul medic fu alături de mine într-o clipă şi îmi dădu din nou o pastilă. Dar am refuzat-o, după ce luasem deja un alt medicament, căci voiam să fiu capabil să îmi port durerea în puţinul timp pe care îl mai aveam de trăit. Voiam să nu îmi diminuez simţurile pentru acele minute scurte pe care le voi avea lângă scumpa mea. Într-adevăr, maestrul medic nu mă forţă în nici un fel, ci mă înţelese perfect şi merse în continuare tăcut în spatele meu.

Curând am ajuns la locul unde era întinsă iubita mea. Maestrul Monstruwacan stătea la picioarele ei şi era îmbrăcat în armura gri, ţinând discul întors, în semn de onoare pentru fata mea moartă.

Erau acolo, îngenuncheate, două fete în alb, una la dreapta şi alta la stânga iubitei mele. Reprezentau loialitatea şi erau fecioare, deoarece vegheau o fecioară, şi ar fi fost femei măritate dacă moarta ar fi fost soţia cuiva.

Locul de la capul ultimului repaus era liber şi era pentru mine, căci cel care stătea la cap o făcea pentru dragoste, deoarece el era conducătorul şi

stăpânea totul şi făcea să trăiască atât loialitatea, cât şi onoarea. În acest fel avea loc întotdeauna înmormântarea.

Am prins curaj în inimă şi m-am aşezat la capul iubitei mele fete şi am privit în jos spre gloria veşmântului alb minunat, care era alb deoarece iubita mea fusese fecioară. Era lucrat cu flori galbene de salcie, cum le numeam noi, deoarece ea murise în iubire. Ştiam că nici o mână nu atinsese un veşmânt atât de minunat, doar mâinile fecioarelor.

Şi iată! Pe când stăteam acolo, de departe veni un sunet slab şi îndepărtat. Sunetul se apropia din ce în ce, aşa că am ştiut că departe, dincolo de dealurile bebeluşilor, mulţimile începuseră să cânte cântecul de chemare, prin care mulţimile atrăgeau în tăcere mulţimile. Şi suna spre locul unde eram noi şi trecu peste noi ca o respiraţie minunată şi liniştită, ca şi când toată dragostea care fusese vreodată pe pământ chema cu o suferinţă molcomă pe iubita mea pierdută. Sunetul trecea tot mai departe peste ţara întinsă din adâncul pământului şi se liniştea într-o tăcere mare şi totală, până nu se mai auzi în aerul acelui tărâm al liniştii decât un murmur slab, al nenumăratelor femei care plângeau.

Era acolo un spaţiu al tăcerii şi iar al tăcerii care va fi sfărâmată de un sunet îndepărtat. Din nou, din spatele îndepărtatelor dealuri ale bebeluşilor venea un susur jos şi ciudat, ce părea ca un vânt hoinărind printre păduri umede. Sunetul crescu şi veni peste dealurile bebeluşilor şi era respirat de mulţimi după mulţimi, încât în scurt timp am auzit cântecul de plâns cântat foarte jos şi cu întristare de mulţimi. Cântecul venea peste întreaga Ţară a Tăcerii şi trecea peste noi, mergând spre îndepărtatul ţinut din spatele domului şi era prins de vocile mulţimilor care erau ascunse la mari distanţe şi tot aşa, iar în cele din urmă muri într-o mare linişte.

Maestrul Montruwacan se uită la mine de la picioarele fetei mele şi am ştiut că venise momentul să mă despart de fecioara Naani pentru totdeauna, chiar dacă aş trăi în vreun ciudat viitor şi i-aş găsi sufletul în vreun alt dulce copil. M-am înclinat şi am pus discul lângă iubita mea, acolo pe ultimul loc de odihnă. Cele două fecioare ridicară minunea de veşmânt şi îmi arătară faţa iubitei mele, cum dormea acolo pe vecie, atât de dulce şi tăcută ca un copil, aşa cum adesea o văzusem dormind. Am privit-o o scură vreme şi durerea inimii mele era suficientă, căci ştiam că aş muri dacă aş mai privi.

M-am mai uitat o dată şi mi-am aşezat sufletul lângă iubita mea. M-am luptat cu mine însumi şi m-am ridicat, iar fecioarele acoperiră faţa scumpei mele fecioare.

Maestrul Monstruwacan o conduse pe Naani în eternitate. El ridică discurile şi iată, drumul începu să se mişte înainte spre dom şi fecioara mea era pe acest drum şi eu mă luptam să-mi ţin respiraţia, pentru a nu muri înainte ca ea să fie pierdută total vederii mele.

Din întreaga ţară se ridică un sunet care nu avea ordine în el şi era ca un suspin uşor care umplea aerul acestui ţinut. Era în Ţara Tăcerii şi un alt sunet, permanent, ca un vânt uşor şuierător, iar acesta era mai mult decât orice cântec, căci era plânsul adevărat al mulţimilor care regretau din inimă, cu mare durere.

Am rămas în continuare nemişcat şi mi-am reglat respiraţia foarte des şi am privit spre forma mică, care era acum departe, culcată pe drumul mişcător. Am privit lung, ca şi cum sufletul meu şi întreaga mea fiinţă nu ar fi avut altă putere. Nu am ştiut dacă maestrul Montruwacan şi cele două fecioare m-au susţinut, deoarece ei remarcaseră că eram pe moarte şi trebuia să o văd pe mica mea iubită întinsă, departe, pe ultimul drum mişcător.

Fecioara ajunse în acel moment într-un loc unde drumul trecea printre vaporii ciudaţi şi luminoşi ai curentului de pământ, care erau peste tot la baza domului. Vaporii erau ca nişte fumuri slabe sclipitoare, abia vizibile, însă suficiente pentru a da ceva incertitudine morţilor, atunci când aceştia treceau spre interior.

M-am uitat, cu toată puterea care îmi mai rămăsese, căci iubita mea plecase pentru vecie într-o clipă scurtă. Incertitudinea vaporilor luminoşi o înconjura şi o făcea să pară ireală privirii mele, căci vaporii erau într-o mişcare permanentă şi făceau să crezi că ceea ce trecea prin ei se mişcă în toate direcţiile. Pe când mă uitam, cu o teamă teribilă, deodată se auzi un zgomot răguşit dinspre mulţimile din apropiere. Şi ce să vezi! Într-o clipă se auzi un ţipăt puternic în întreaga ţară, iar ţipătul se auzi din nou şi crescu într-un urlet răguşit foarte puternic, astfel încât ţinutul cel mare se umplu de sunete monstruoase. De fapt văzusem lucrul, dar l-am pus pe seama

nebuniei inimii mele, a disperării şi durerii îngrozitoare care mă făcea să fiu dement şi departe de gândirea sănătoasă.

Lucrul pe care îl văzusem era acela că fata părea să se mişte, acolo pe ultimul drum, unde era întinsă, dar asta mi se păruse doar datorită mişcării vaporilor luminoşi ai curentului de pământ, care făcea să pară că lucrurile se mişcă, după cum v-am spus.

Dar iată! Acum am văzut cu adevărat că fata s-a mişcat acolo unde era întinsă, departe, pe drum şi acum ştiam şi credeam că ea era într-adevăr vie. Viaţa reveni în mine imediat, iar inima părea să mi se fi liniştit în piept. Maestrul Monstruwacan făcuse deja semn ca drumul să fie oprit şi adus înapoi, iar eu alergam ca un nebun strigând numele iubitei mele. Am aflat după aceea că fusese un mare pericol ca toate mulţimile din apropiere să se grăbească pe ultimul drum şi asta ar fi cauzat poate moartea multora şi mi-ar fi putut zdrobi iubita. Dar acest pericol trecuse, deoarece maestrul pazei acţionase foarte rapid şi pusese mari regimente de bărbaţi să ţină deoparte mulţimile şi trimise un semnal peste tot cuprinsul ţării să fie linişte, căci fata trebuia să fie salvată. În tot acest timp eu alergam, clătinându-mă foarte ciudat, pe ultimul drum. Desigur acest mare acoperiş suna şi bubuia de strigătele constante şi puternice ale mulţimii. Şi alţii alergau de-a lungul drumului, în urma mea, dar eu eram în faţă şi aveam o mare viteză, deşi mă clătinam şi alunecam. Drumul se mişca înapoi sub mine şi astfel am ajuns destul de repede la locul unde era fata. Era aşezată pe spate, îşi dăduse la o parte veşmântul de pe faţă şi stătea întinsă cu ochii deschişi şi o privire de gingaşă plină de mirare pe faţa ei scumpă. Atunci m-a văzut şi ochii ei îmi zâmbeau, foarte bucuroşi şi liniştiţi.

Şi ce să vezi! Cu o căzătură am ajuns lângă ea, în ghenunchi, iar inima îmi tremura şi buzele uscate fremătau. Mă privi slăbită şi credincioasă şi eu mă uitam în continuu la ea şi am încercat mereu să îi spun ceva, dar gura mea refuza să mă asculte. Când înţelegerea reveni asupra ei, ca o lumină, ştiu într-o clipă că ajunsese cu adevărat în marea Piramidă şi că am adus-o cumva acolo. Se dezmetici pe de-a-ntregul şi îşi scoase mâinile tremurânde de sub veşmânt. Era groaznic de tulburată. Am văzut atunci că sângele se scurgea din mine şi fecioara remarcă acest lucru, aşa că se trezi cu adevărat din leşinul ei mortal.

Desigur, eu sângeram groznic, toate rănile mi se deschiseseră datorită alergării. Dar am prins deodată putere şi i-am spus, foarte simplu, că o iubesc. Îmi părea într-o ceaţă şi am ştiut că se ridicase cumva în genunchi şi îmi pusese capul pe pieptul ei. Apoi fu o totală zguduire în aer, urmată de un sunet puternic şi de o vibraţie spiritual a eterului lumii.

După aceea îmi răsună în urechi vocea maestrului Monstruwacan şi vocea joasă a maestrului doctor, dar nu am înţeles niciodată ceea ce spuneau. Ştiam doar că iubita mea trăieşte şi eu nu voiam să mor, ci mă luptam să trăiesc. Chiar în timp ce ajunsesem la această concluzie am căzut în întunericul total.

XVII

Zilele iubirii

Acum, când mi-am revenit la viaţă, am ştiut că urcam cu marele lift şi eram pe acelaşi pat, acolo unde crezusem că nu voi mai avea nevoie niciodată de un pat şi că nu voi mai urca niciodată din Ţara Tăcerii.

Ştiam, vag şi ciudat, că din marile adâncuri ale lumii se ridica tunetul puternic al orgilor de dedesubt şi ele răsunau ca o muzică total distantă şi neobişnuită în faţa morţii. Se auzea mereu un murmur ce se rostogolea, ca şi când mulţimile cântau în faţa munţilor îndepărtaţi, iar sunetul era uneori ca o pală uşoară de vânt, apoi se auzea iar limpede şi era acea melodie foarte veche a cântecului onoarei. Ştiam, ca într-un vis, că mulţimile din ţara din adâncuri îmi aduceau onoarea şi se bucurau de această minunăţie care se întâmplase. Totuşi, se auzea totul foarte slab, parţial ascuns, iar ochii mei păreau să nu aibă puterea de a se deschide şi parcă urcam mereu spre ciudatele valuri ale irealului. Se simţeau mirosuri dulci şi plăcute, iar acestea erau reale şi veneau de pe câmpurile întinse, unde florile creşteau mereu în jurul căilor de acces ale liftului, care chiar atunci se mişcau în sus pe acea distanţă de mulţi kilometri.

Poate m-am mişcat uşor, căci am auzit vocea joasă şi tandră a maestrului medic care mă ruga să rămân liniştit, căci fata era foarte bine. După aceea totul s-a înceţoşat şi mi s-a părut că erau zile în care parţial am trăit şi parţial am dormit şi mă întrebam cu mirare dacă am murit.

Au venit apoi zilele în care am zăcut foarte liniştit şi nu am avut nici un gând, iar maestrul medic se apleca adesea asupra mea, oră după oră şi se uita la faţa mea. La sfârşit, după un oarecare timp, se aplecă asupra mea altcineva şi era faţa dragă şi iubită a fetei mele, iar ochii ei vorbeau cu dragoste sufletului meu, deşi ea era calmă şi tăcută. Trupul a început să-mi revină la viaţă şi am făcut poate câteva mişcări cu mâinile, căci ea le luă şi le ţinu strâns într-ale ei, iar viaţa reveni în mine. Fata era mereu gingaşă şi mută. Mulţumirea creştea în mine şi acum dormeam liniştit.

A venit apoi ziua în care m-am ridicat şi ei m-au sprijinit şi m-au purtat într-una din grădinile liniştite ale Piramidei. M-au aşezat acolo şi mi s-a părut că m-au lăsat singur. Dar, dinspre un arbust, veni o fată, uitându-se o clipă la mine, pe jumătate ruşinată. Doar că dragostea care strălucea în ochii ei făcea ca acea ruşinare să pară un lucru mic. Am ştiut atunci, cu adevărat, că era fata mea iubită, dar nu o mai văzusem niciodată pe Naani îmbrăcată aşa de frumos. Am privit-o şi am realizat că este mai frumoasă decât crezusem vreodată. Am încercat să mă ridic pentru a mă duce la ea, dar alergă repede spre mine pentru a mă opri să fac această nebunie. Se aşeză lângă mine, îmi puse capul pe pieptul ei şi nu îmi refuză buzele ei, căci era în acelaşi timp şi iubită şi mamă pentru mine.

După aceea a rămas foarte liniştită şi am stat acolo în cea mai mută fericire, până când cei care mă îngrijeau au venit din nou. Maestrul medic era cu ei şi am văzut că pe faţa lui se citea o oarecare satisfacţie.

După acea zi mi-am văzut iubita zilnic şi mi-am recăpătat sănătatea cu o deosebită rapiditate, căci dragostea însemna mult pentru mine. În curând am fost lăsat să cobor în câmpii, însă pe ascuns căci mulţimile m-ar fi urmărit pretutindeni şi eu aveam nevoie de linişte.

Fata era cu mine, căci maestrul Monstruwacan şi maestrul medic fuseseră de acord în această privinţă şi un ofiţer de căsătorii ne cunună. Ne-am căsătorit simplu şi liniştit, căci eram încă foarte slăbit pentru o căsătorie publică, pe care am făcut-o mai târziu, iar atunci mulţimile ne-au făcut o gardă de onoare înaltă de opt kilometri, de la baza până la vârful Piramidei. Dar asta a fost mult mai târziu, după cum v-am spus şi a fost ceremonia oamenilor, căci nu li se putea refuza dreptul de a-mi da onorul.

Fata era, desigur, mereu cu mine, acum ca soţie a mea. Puterea îmi revenise deja şi iubita mea devenise şi ea perfect sănătoasă. Eram acum cu adevărat în zilele iubirii care erau cele mai frumoase, atunci când dragostea este adevărată. Hoinăream în voia noastră peste câmpurile întinse şi ne plimbam pe potecile iubirii din câmpii, care erau întotdeauna aproape de acele locuri unde se aflau satele. Eu nu îmi spuneam numele, pentru a nu fi descoperiţi în nici un fel datorită amabilităţii şi curiozităţii naturale a oamenilor, căci voiam să fim mereu împreună şi liniştiţi.

Ne alegeam locurile de culcuş acolo unde frumuseţea florilor era nemaipomenită. Aduceam şi ceva mâncare cu noi, dar mâncam şi când ajungeam în sate, care erau ici şi colo pe câmpiile întinse cât nişte ţări. Iubita mea îşi ţinu promisiunea de sute de ori şi îmi prepară hrană bună şi sănătoasă şi mă certa că mâncam ca un căpcăun, apoi mă săruta fără ca eu să mă pot apăra cumva. Făcea tot ceea ce inima şi spiritul meu doreau şi mă însoţea cu iubire, aducând în spiritul meu bucuria.

Odată a trebuit să coborâm în Ţara Tăcerii, dar nu am stat foarte mult de această dată, deoarece memoria îmi revenise. După aceea însă am hoinărit mult printre amintiri şi sfinţenia marilor gânduri, pe care iubirea le păstra. Pe când am părăsit acea ţară i-am spus iubitei mele cum viaţa îi fusese agăţată de acea forţă oribilă din casă. I-am amintit de durerea înspăimântătoare pe care o simţeam când mă gândeam că va trebui să mă trezesc din somn fără a mai simţi sărutul ei. Desigur, iubita mea scumpă se înroşea drăgălaş şi nu ştiuse niciodată că eu eram conştient de năzdrăvăniile ei. Apoi află de agonia mea atunci când a fost moartă şi cum vaporii de viaţă ai Curentului Pământean îi eliberaseră spiritul de linişte.

Ea veni spre mine plină de înţelegere. Apoi îmi povesti că medicii îi spuseseră că fusese împietrită şi îngheţată în spirit şi că întreaga sa fiinţă şi viaţa ei fuseseră suspendate. Marea forţă a Curentului Pământean îi deşteptase spiritul şi corpul ei începuse atunci să trăiască, iar sângele să îi curgă prin vene din nou. Medicii discutaseră mult şi căutaseră prin registrele vechi ale muncii lor, găsind ceva despre o întâmplare asemănătoare în vechile timpuri. Însă, cu adevărat, aşa ceva nu se mai întâmplase de foarte mulţi ani.

În vremea când hoinăream şi ne odihneam prin câmpii, îi spuneam adesea iubitei mele diverse lucruri şi ştiam că aflase câte ceva despre modul ciudat în care eu îmi recăpătasem sănătatea, dar nu foarte multe, căci şi ea fusese destul de slăbită, după cum vă puteţi da seama. Îmi spuse cum venea la patul în care zăceam, căci maestrul medic ordonase asta, deoarece se temea că voi muri cu adevărat dacă nu îmi trezeşte cumva spiritul. Trebuie să vă imaginaţi adâncimea iubirii mele dacă am ştiut că ea îmi ţinea curajoasă şi gingaşă mâinile, atunci când avea atât de puţină putere să stea în picioare. Am lăudat-o atunci nespus pe iubita mea.

Acum trebuie să închei şi nu mai am decât un singur lucru de spus. La puţină vreme după asta, iubita mea şi cu mine am trecut prin a doua căsătorie, care a fost o căsătorie publică. Într-o zi soţia mea, care era iubita mea, m-a atras cu deosebită pricepere în sala onoarei. Când am ajuns acolo am observat că în acea mare sală erau foarte mulţi oameni care stăteau în tăcere, ca şi când nu ar fi făcut nimic, ci doar aşteptau ceva.

Soţia mea a mers înainte alături de mine spre centrul sălii şi deodată am văzut de ce mă atrăsese atât de dulce acolo. În centrul sălii onoarei, în locul de onoare, se afla o statuie a unui bărbat într-o armură zdrobită care purta mereu în braţe o fată.

Am rămas mut, căci trebuie să ştiţi că la acea epocă o onoare ca asta însemna ceva, căci era o onoare ce fusese adusă doar morţilor măreţi, iar eu eram un bărbat tânăr şi eram foarte departe de a fi măreţ, ci doar iubisem cu toată inima şi cu tot spiritul meu şi de aceea moartea fusese un lucru de nimic înaintea dragostei. Voi ştiţi că iubirea face inima curajoasă şi dulce şi îmi înţelegeţi muţenia, uimirea şi mândria naturală că cineva s-a gândit să mă onoreze.

În faţa mea, iubita plângea de bucurie şi mândrie sinceră pentru bărbatul ei. În intreaga sală a onoarei era o tăcere totală din dragă simpatie. Şi cei care erau acolo m-au lăsat să plec în tăcere, cu iubita mea, dând dovadă de o minunată înţelegere.

Am plecat iubitor şi gânditor cu iubita mea soţie, iar ea era foarte aproape de mine. Îmi fusese adusă o onoare, dar învăţasem că onoarea nu este decât cenuşa vieţii dacă nu ai iubire. Iar eu aveam iubire. Şi dacă ai iubire ai tot, căci cei care au cu adevărat iubire au şi onoare şi credinţă şi acestea trei clădesc casa bucuriei.

Table of Contents

Cover Page
Taramul noptii
I. Mirdath cea frumoasă
II. Ultima Redută
III. Strigătul liniștit
IV. Liniștea vocii
V. În Tărâmul Nopții
VI. Felul în care am mers
VII. Tărâmul Nopții
VIII. În jos pe Marea Pantă
IX. Piramida întunecată
X. Fata din zilele de demult
XI. Drumul spre casă
XII. Coborârea prin trecătoare
XIII. Străjuirea casei de pe țărm
XIV. Pe insulă
XV. Trecerea prin Casa Tăcerii
XVI. În Țara Tăcerii
XVII. Zilele iubirii

Table of Contents

Cover Page
Taramul noptii
I. Mirdath cea frumoasă
II. Ultima Redută
III. Strigătul liniștit
IV. Liniștea vocii
V. În Tărâmul Nopții
VI. Felul în care am mers
VII. Tărâmul Nopții
VIII. În jos pe Marea Pantă
IX. Piramida întunecată
X. Fata din zilele de demult
XI. Drumul spre casă
XII. Coborârea prin trecătoare
XIII. Străjuirea casei de pe țărm
XIV. Pe insulă
XV. Trecerea prin Casa Tăcerii
XVI. În Țara Tăcerii
XVII. Zilele iubirii